

சங்க காலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்

முனைவர் (Ph.D) பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப் பெற்ற ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ச. புனிதா, M.A., B.Ed., M.Phil.,
பதிவு எண் : Ph.D./47/FT/01/2016/7158.

நெறியாளர்

முனைவர் இரா. கண்ணன்
M.A. (Tamil), M.A. (Ling), DCA., DDTP., Dip. in Saiva Siddhantha, M.Phil., Ph.D.,
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 005.

தமிழ்த்துறை
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 005.

நவம்பர் - 2019

முனைவர் இரா. கண்ணன்,

M.A. (Tamil), M.A. (Ling), DCA., DDTP., Dip. in Saiva Siddhantha, M.Phil., Ph.D.,

இணைப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை – 600 005.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் (பிஎச்.டி.,) பட்டப்பேற்றிற்காகச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற “சங்க காலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு என் நெறியாளுமையின் கீழ், மாநிலக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறையில், முழுநேர ஆய்வாகச் **செல்வி ச. புனிதா** அவர்களால் நிகழ்த்தப்பெற்று உருவாக்கப் பெற்றது என்றும், இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன்னர் வேறெந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

(இரா. கண்ணன்)

நெறியாளர்

நாள் :

இடம் : சென்னை – 05.

ச. புனிதா

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை – 600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க காலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் (பிஎச்.டி.,) பட்டப்பேற்றிற்காகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு, மாநிலக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறையில் இணைப்பேராசிரியர் **முனைவர் இரா. கண்ணன்** அவர்களின் நெறிமையின் கீழ், சனவரி 2016 முதல் நவம்பர் 2019 வரையிலான காலத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்ற முழுநேர ஆய்வின் பயனாக என்னுடைய சொந்த முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன்னர் வேறெந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்று உறுதியளிக்கிறேன்.

ச. புனிதா

(முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்)

நாள் :

இடம் : சென்னை – 05.

நன்றியுரை

முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்கான ஆய்வினை நிகழ்த்துவதற்கு அனுமதி நல்கிய சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், என்னை முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக ஏற்று இவ்வாய்வினை நிகழ்த்த இடமளித்து ஊக்கிய மாநிலக் கல்லூரியின் மேனாள் முதல்வர் **முனைவர் இரா. இராவணன்** அவர்களுக்கும் மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவரான **முனைவர் அ. செயசந்திரன்** மற்றும் **முனைவர் மு. பழனி** அவர்களுக்கும், தற்போதைய கல்லூரி முதல்வர் **முனைவர் திருமதி. ஈ. பத்மினி அம்மையார்** அவர்களுக்கும், தற்போது தமிழ்த்துறையைச் செம்மையாகவும் சிறப்பாகவும் வழிநடத்தும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் இணைப் பேராசிரியர் **முனைவர் கோ. கிருட்டிணன்** அவர்களுக்கும் எனது பணிவான நன்றியைக் கூற இந்த தருணத்தில் கடமைப்பட்டுள்ளேன். மேலும், இவ்வாய்விற்கு உதவித்தொகை நல்கிய செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்திற்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சென்னை மாநிலக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியர் இவ் ஆய்விற்கு நெறியாளராக இருந்து ஆய்வு செம்மையாக நடைபெற உதவிய ஆய்வு நெறியாளர் **முனைவர் இரா. கண்ணன்** அவர்களுக்கு எனது மனம்கனிந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

நான் இதுவரை என்ன படித்துள்ளேன், படிக்கின்றேன் என்பதை அறிந்துகொண்டும், பயிலுவதற்கு மட்டும் ஊக்கம் கொடுத்து கேட்கும் தருவாயில் கேட்டதைவிட மிகுதியான அளவில் பணம் கொடுத்தும், இந்த சமூகத்தில் என்னை ஒரு கல்வி கற்ற பெண்ணாக அடையாளம் காட்டியதைவிட, இந்த உலகத்துக்கு அறிமுகம் செய்து இன்றுகாறும் நான் செய்த குற்றங்கள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு ஆலமர விருட்சம் போல, வளர்த்தெடுத்த என்னை ஈன்ற **அம்மை திருமதி. ச. சுமதி, அப்பன் திரு. ஆ. சம்பத்** அவர்களின் பொற்பாதங்களைத் தொழுது என் பணிவான நன்றியை அவர்களின் பாதங்களுக்குக் காணிக்கையாக உரித்தாக்குகிறேன். மேலும், நான் ஆய்வினை நிகழ்த்துவதற்கு ஊக்கத்தைக் கொடுத்தும், ஆய்வு நிகழ்த்திய தருணத்தில் பல உதவிகள் புரிந்தும் என்னுடைய வளர்ச்சியைத் தன்னுடைய வளர்ச்சி என்று கருதும் என் அன்புத் தம்பி **திரு. ச. சுரேந்திரன்** அவர்களுக்கும் என் மனம் கனிந்த நன்றியைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மேலும், ஆய்வு நிகழ்த்திய காலத்தில் ஊக்கப்படுத்திய தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும் ஆய்விற்குத் துணைநின்ற கல்லூரி நண்பர்களுக்கும் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்களான **திரு. மு. செல்வகுமார், திரு. நல்ல. அறிவழகன், திருமதி. ர. மங்கையர்கரசி, திரு. ஆ. இராமையா, திரு. தே. குபேந்திரன்** ஆகியோர் என்னுடைய ஆய்வு செம்மையாகவும் சிறப்பாகவும் அமைவதற்குப் பல கோணங்களில் ஆராய்ந்து கருத்து நல்கி வழங்கியமைக்கு நன்றியை அவர்களுக்கும் இந்த தருணத்தில் கூறுவதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

சிறு வயது முதல் இன்று காரும் என்னுடன் பயின்று வந்த நண்பர்களுக்கும் என் படிப்பிற்கு ஊக்கம் அளித்து வந்த நெருங்கிய அன்பு நண்பர்களுக்கும் நட்பு வட்டாரத்திற்கும் நன்றிகள் பல.

ஆய்வுக்குத் தேவையான பல நூல்கள் நல்கிய கன்னிமாரா நூலகம், மறைமலையடிகள் நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நூலகம், ரோசா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழக மெரினா வளாக நூலகம், அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக நூலகம், விழுப்புரம் மாவட்ட நூலகம், கடலூர் மாவட்ட நூலகம், தேவநேய பாவாணர் நூலகம், பாவேந்தர் பாரதிதாசன் நூலகம், விருத்தாசலம் கிளை நூலகம், செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவன நூலகம், உ.வே. சாமிநாதையர் நூலகம், திருவல்லிக்கேணி மற்றும் திருவொற்றியூர் கிளை நூலகங்கள் உள்ளிட்ட நூலகங்களின் பணியாளர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைக் காணிக்கையாகச் செலுத்துகின்றேன்.

இவ்வாய்வேட்டினைச் செம்மையான முறையில் கணினியில் தட்டச்சு செய்து வடிவமைத்துத் தந்த **கு. சசிகலா** அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும், விடுதியில் தங்குவதற்கு அனுமதி வழங்கிய மாநிலக் கல்லூரி மகளிர் விடுதிக் காப்பாளருக்கும், விடுதியில் தங்கி என்னுடன் பயின்று பயணித்த அறை எண் அறுபத்து மூன்றில் உள்ள அனைத்து அன்பு நட்புகளுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

ச. புனிதா

ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	—	அகநானூறு
அடி.	—	அடிகள்
இளம்.	—	இளம்பூரணர்
உ.ஆ.	—	உரையாசிரியர்
ஐங்.	—	ஐங்குறுநூறு
ஐந். எழு.	—	ஐந்திணை எழுபது
கலித்.	—	கலித்தொகை
குறள்.	—	திருக்குறள்
குறிஞ்சு.க.	—	குறிஞ்சிக்கலி
குறிஞ்சு.பா.	—	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	—	குறுந்தொகை
சிலப்.	—	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாணா.	—	சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமுருகா.	—	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	—	தொல்காப்பியம்
நற்.	—	நற்றிணை
நூ.	—	நூற்பா
நெடுநல்.	—	நெடுநல்வாடை
ப.ஆ.	—	பதிப்பாசிரியர்
ப.	—	பக்கம்
பக்.	—	பக்கங்கள்
பட்டினப்.	—	பட்டினப்பாலை
பத்து.பா.	—	பத்துப்பாட்டு
பதிற்.ப.	—	பதிற்றுப்பத்து
பரி.பா.	—	பரிபாடல்
பா.	—	பாடல்
புறப்.வெ.மா.	—	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்.	—	புறநானூறு
பெரும்.	—	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	—	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	—	பொருளதிகாரம்
மணி.	—	மணிமேகலை
மதுரை.	—	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	—	மலைபடுகடாம்
முல்லை.	—	முல்லைப்பாட்டு
மேலது.	—	மேலே குறிப்பிட்ட நூல்.

பொருளடக்கம்

இயல்கள்	தலைப்புகள்	பக்க எண்கள்
	முன்னுரை	01-10
ஒன்று	சங்ககாலச் சமூகம்	11-59
இரண்டு	அக இலக்கியத்தில் பெண்	60-112
மூன்று	புற இலக்கியத்தில் பெண்	113-201
நான்கு	பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் வழிப் பெண் நிலை	202-240
	முடிவுரை	241-243
	துணைநூற் பட்டியல்	244-256

முன்னுரை

இலக்கியம் மக்கள் வாழ்வினைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. உலகில் மக்கள் வாழ்ந்த அடையாளத்தை எடுத்தியம்பும் தன்மை வாய்ந்தது. உழைப்பு, நம்பிக்கை, உறுதி என்று வாழ்வின் ஓட்டத்தை வலியுறுத்தும் நிலையில் இலக்கியம் திகழ்கிறது. வாழ்வினை வாழும் முறைமையைக் கற்றுக் கொடுப்பது இலக்கியம். பிறருக்கு இடையூறு ஏற்படா வண்ணம் வாழும் சூழலைக் கற்றுக் கொடுப்பதும் அவைதாம். அவ்வாறு இலக்கியம் உருவாகி மக்கள் வாழும் வாழ்வின் முறையினை அடையாளம் காணுவதற்கு முன் மனிதன் நாடோடி வாழ்வினை மேற்கொண்டான். அவ்வாழ்வில் அவன் தனக்கென்று எதையும் சேமித்து வைக்காமலும் கிடைக்கும் உணவு வகைகளை உட்கொண்டும், நினைத்த இடங்களில் உறங்கியும் வாழ்ந்தான். அப்படி வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் மனிதன் படிப்படியாக முன்னேற்றம் அடைந்தான். அம்முன்னேற்றம் ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கியது. அதில் முதலில் தாய்வழிச் சமூகம் உருவானது. அத்தாய் வழிச் சமூகத்தில் வேளாண் தொழில் சிறப்புற்று அமைந்தது. அத்தொழிலில் பெண்கள் முதலில் ஈடுபட்டனர். அதன்பின் மேய்ச்சல் தொழில் உருவானது. அத்தொழில் மேய்ச்சல் சமூகம் உருவாகுவதற்கும் அச்சமூகத்தில் ஆண் முன்வருவதற்கும் காரணமானது. இவ்வாறு முதலில் தாய்வழிச் சமூகம் தோன்றிய பின்னரே தந்தை வழிச் சமூகம் உருவானது. இச்சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டது. பெண் சமூகத்தில் சிறப்பான தன்மையொடு கட்டமைக்கப்பட்டாள்.

இலக்கியம் மக்களின் வாழ்வை இரு வகையாகப் பகுத்துள்ளது. அவற்றுள் ஒன்று அகவாழ்வு மற்றொன்று புறவாழ்வு. அகவாழ்வு மனிதனின் களவொழுக்கத்தையும், கற்பொழுக்கத்தையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. அது மட்டுமல்லாமல் ஐந்திணை ஒழுக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அகவாழ்வு குறித்ததுபோக மற்றவை அனைத்தும் புறவாழ்வைக் குறிக்கிறது. புறவாழ்வு போர் மற்றும் வீரத்தைக் காட்டுகிறது. சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண் பெற்றிருந்த பேறு சிறப்புற்றிருந்தது. அச்சமூகத்தில் பெண் எல்லாவற்றிலும் முன்னுரிமை பெற்றாள். நாணத்தாலும் கற்பாலும் பெண் சிறப்புற்று விளங்கினாள். தாய்வழிச் சமூகத்தின் அடுத்தநிலையில் ஒரு பெண் அவள் விரும்பிய ஆடவனை மணம் செய்துகொள்ளும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தாள். சங்க இலக்கிய அக நூல்கள் கூறும் பெண்ணின் அகவாழ்வு முறையில் பெண்கள் பற்றிய செய்தி இடம்பெறுகிறது. எட்டுத்தொகையில் உள்ள அக நூல்கள் பெண் திருமணவாழ்வு முறையை எடுத்துரைக்கிறது. பெண் தாய், தந்தை, ஊரார், மூத்தோர் ஆகியோர் முன்பு இருந்து மணம் செய்து வைக்கும் முறையினை விரும்பினாள் என்பதை அகப்பாடல்கள் நிறுவுகிறது. இம்மண உறவுக்குப்பின் குடும்ப உறவு தேவைப்படுவதைக் கூறுகிறது. இல்லற வாழ்வின் முக்கியத்துவத்தையும், இதில் பெண்ணின் முக்கியப் பங்களிப்பையும் இக்குடும்ப உறவு விளக்குகிறது. அக

வாழ்வு முறையில் பெண் இல்லறத்தில் நல்லறமாக வாழ்ந்து சிறப்பான முதலிடத்தை அடைந்தாள் என்பதைச் சுட்டிச் செல்கிறது. இல்லற ஒழுக்கம் செம்மையுறத் திகழ வேண்டுமானால் தலைமக்கள் பண்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியரும் எடுத்துரைக்கிறார். தலைமக்களுக்கு வேண்டிய பொருத்தங்கள் என்ன என்பதையும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் இடம்பெறும் நூற்பாவின் மூலம் எடுத்தியம்பியுள்ளார். பெண் அணியும் ஆடை வகைகள், அணிகலன்கள், ஆகியவற்றைப் புறப்பாடல்கள் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. உரையாசிரியர்கள் பெண் அணியும் அணிகளை வகைப்படுத்தி விளக்கம் கூறியுள்ளனர். பெண் விளையாடும் விளையாட்டுகள் பற்றி புறப்பாடல்கள் விளக்கியுள்ளன. பெண்கள் விளையாடும் பருவத்திற்கேற்ற விளையாட்டுக்களை புறப்பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. பெண் இல்லங்களில் பயன்படுத்தும் புழங்குப் பொருட்களைப் பல வகைகளாக வகைப்படுத்தி உபயோகித்துள்ளனர். தானியத்தை சீர்ப்படுத்துவதற்கு அப்பொருள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மண்பாண்டப் பொருட்களையும் உபயோகப்படுத்தியுள்ளனர். வயல்களில் பணி செய்யும் பெண்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்களையும் புறப்பாடல் விளக்குகிறது. ஐவகை நிலத்தில் பெண் செய்யும் தொழிலை சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நிலத்தில் இருக்கும் தொழிலில் பெண் முதன்மை இடத்தை அடைந்தாள் என்பதை இலக்கியம் சுட்டுகிறது. ஆணுக்கு நிகராகப் பெண்ணும் தொழில் புரிவதில் கைதேர்ந்தவளாக அமைந்துள்ளாள். பெண் நல்நிமித்தம் பார்க்கும் முறையினை கையாண்டுள்ளமை புலப்படுகிறது. சங்ககாலத்தில் பெண்கள் விரிச்சிக்கேட்கும் முறையினைப் பின்பற்றியமையைப் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர். அதற்குச் சான்றாகப் பெண்பாற் புலவர்கள் திகழ்கின்றனர். கல்வி கற்று அவற்றால் மக்கள் பயனடையும் நிலையில் பெண்பாற்புலவர்கள் பெண்கள் பற்றி பாடியுள்ளமையை சங்கப்பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியது மட்டுமல்லாமல் வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். போர்க்களத்தில் தன் கணவன், மகன் என அனைவரையும் போர்க்களம் செல்க எனக் கூறிய வீர உணர்வு மிக்க பெண்ணாகத் திகழ்ந்தனர். பெண்பாற் புலவர்களின் ஆற்றல் மேலோங்கிய தன்மையை சங்கப்பாக்கள் செம்மையுற வெளிப்படுத்துகிறது. பெண்பாற் புலவர்களில் ஒளவை சிறப்பு வாய்ந்தவராகவும் ஆற்றல் மிக்கவராகவும் விளங்கினார். அவர் தூது சென்று அறவழியை நிலைநாட்டியது அவரின் நாட்டுப்பற்றை வெளிப்படுத்துகிறது. அவர் நெல்லிக்கனியால் பெற்ற சிறப்பும் அறியமுடிகிறது. மடலேறல், துணங்கைக் கூத்து, நடுகல் வழிபாடு, கார்த்திகை விழாவையும் பெண்கள் செம்மைபட நடத்தியுள்ளனர். விருந்து உபசரிப்பதில் பெண்கள் கைதேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர். உடன்கட்டை ஏறுதலில் பெண் கற்பு மிகுந்த பெண்ணாக நிலைநாட்டியதை சங்கப்பாடல்கள் நிறுவுகின்றன. கொண்டி மகளிர் உழைப்பும் தன்னம்பிக்கையும் அவர்களின் மேன்மை ஆகிய செய்திகளை சங்கப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. பேய் மகளிரின் செயல்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இச்செய்திகளைக் கொண்டு சங்க இலக்கியம்

வழிநின்று ஆராய்வதற்கு ஏதுவாக “சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டில் இடம்பெறும் பெண் பற்றிய செய்திகள் குறித்தும் அவற்றுக்கு, உரையாசிரியர் உரைத்த விளக்கங்களும் பெண்கள் பற்றிப் பிற இலக்கணங்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர், திறனாய்வாளர், பிற்கால உரையாசிரியர்கள் கூறிய கருத்துக்களும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி அதற்கான தீர்வுகளும் கொடுக்கப்பட்ட நிலையில் இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது. மேலும், சமூகத்தில் பெண் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டாள் என்பதைக் குறித்து, சங்க இலக்கியம் மற்றும் பிற இலக்கியத்தில் இருந்தும் சான்றுகள் கொடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியலை உணர்த்தி நிற்பது சங்க இலக்கிய நூலாகும். அத்தகைய இலக்கியத்தில் சமூகத்தின் சூழல் அச்சமூகத்தில் பெண் நிலை, அக வாழ்வு மற்றும் புறவாழ்வு பற்றியும் அவற்றில் பெண் அமைப்பு முறை குறித்தும் பல்வேறு செய்திகள் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணப்படுகின்றன. அகவாழ்வு குறித்து நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய எட்டு நூல்களும், புறவாழ்வு குறித்து பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம், மதுரைக்காஞ்சி ஆகிய எட்டு நூல்களும், அகம், புறம் சார்ந்தவை. பரிபாடல், நெடுநல்வாடை ஆகிய இருபாடல்களும் பெண்கள் பற்றிய செய்திகளைக் கொண்டு கூறப்படுகின்றது. இந்நூல்களில் பெண் நிலை குறித்து ஆராய்வதற்கு “சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது. அவற்றின் வாயிலாகப் பெண்ணின் வாழ்வியலை அடையாளங் கண்டும் அவள் சமூகத்தில் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்படுகிறாள் என்பதை ஆராய்வதும் இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சங்க இலக்கியம் பெண் வாழ்வு முறைகளைக் கூறும் இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. பெண் தோற்றத்தை அடையாளப்படுத்தும் விதமாக உள்ளது. உலகிற்கு பெண்ணின் தலைமுறையை எடுத்துக்கூறும் சான்றாக இலக்கியம் உருவாகியுள்ளது. பெண்ணின் முக்கியத்துவத்தை இலக்கியம் விளக்கியுள்ளது. சங்ககாலச் சமூகத்தின் அமைப்பும் அச்சமூகத்தில் இடம்பெறும் பெண் நிலைபாட்டையும் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் பெண்ணின் வாழ்வியலை அடையாளங்காணும் விதத்திலும் பெண் நிலைபாடு பற்றியும் சங்க இலக்கியம் வழி பெண் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பது குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கு “சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பினைத் தேர்வுச் செய்வதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

கருதுகோள்

தமிழர்களின் வாழ்வாதாரத்தை விளக்கி நிற்பதற்காக இலக்கியம் தோன்றியது எனலாம். அத்தகைய இலக்கியம் காலந்தோறும் அழியாமல் இருப்பதற்குப் பாதுகாக்கும் முறைக்கு அரணாக விளங்குவது இலக்கணமாகும். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியம் என்பது மக்களின் வாழ்வை நிர்ணயிக்கக்கூடிய முதன்மை இலக்கியமாக இன்றுகாறும் திகழ்கின்றது. பொதுவாக, இலக்கியம் என்பது அக இலக்கியமாகக் காணப்பட்டாலோ அல்லது புற இலக்கியமாகக் காணப்பட்டாலோ, அவை மக்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறையினைக் குறித்துக் கூறுவதாக உள்ளது. எனவே, அவற்றில் இடம்பெறும் பெண் நிலைபாடும் பெண்ணின் வாழ்வியலை அடையாளங் கண்டும் இவற்றில் பெண் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பது குறித்து சங்க இலக்கியத்தோடும் பிற இலக்கியத்தோடும் இணைத்துக் கூறுவதாக உள்ளது. மேலும், சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள நூல்களுக்கு உரைகண்ட ஆசிரியர்களின் ஒருசில கருத்துகள் மறுக்கப்பட்டு அதற்கான விளக்கத்தையும் பிற அறிஞர்களின் கருத்துகளும் உரைக்கப்படும் நோக்கில் ஆய்வின் கருதுகோளாக அமைந்துள்ளது.

ஆய்வு எல்லைகள்

“சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டில் இடம்பெறும் பாடல்களில் பெண் பற்றிய செய்திகள் குறித்துக் கூறுவதால் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்கள் இவ்வாய்வின் எல்லையாக உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும், பெண் குறித்து சங்க இலக்கியத்துக்குப் பின் தோன்றிய பிற இலக்கியங்களும் ஒப்பீட்டு முறையில் ஆய்வின் எல்லையாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுத் தரவுகள்

தொன்மை வாய்ந்த இலக்கியங்கள் பலவற்றைத் தமிழ் மொழி இன்று காறும் பெற்றுச் சிறக்கிறது. மக்களின் அகவாழ்வு இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கூறும் வகையில், முதன்மையாகத் திகழ்வது சங்க இலக்கியமே. அவற்றை, அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டில் இடம்பெறும் பதினெட்டு நூல்களும் மற்றும் பிற இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் தொல்காப்பிய நூல்களில் இருந்தும் தரவுகள் திரட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை மற்றும் பிற இலக்கியத்தில் இருந்தும் தரவுகள் திரட்டி ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், திறனாய்வு மற்றும் ஆராய்ச்சி நூல்களில் இருந்தும் மற்றும் பிறநூல்களில் இருந்தும், ஆய்வுக்குத் தேவையான தரவுகள் ஒருங்குத் திரட்டிப் பெண் நிலைபாடு குறித்தும் அவளின் வாழ்வியலை அடையாளங் கண்டு பெண் வாழ்வாதாரத்தைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து ஆய்வுக்குத் தரவுகளாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

மக்கள் வாழ்க்கை முறையை விவரித்துக் கூறும் வகையில் சங்க இலக்கியம் அமைந்துள்ளது. அதில் சங்ககாலச் சமூதாயத்தில் இடம்பெறும் பெண்ணின் நிலை குறித்தும் அவள் வாழ்வியலை அடையாளம் காணும் வகையில் சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு ஆகியவை அமைந்துள்ளன. எனவே, “சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த ஆய்வில் பெண் சங்ககாலச் சமூகத்தில் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டாள் என்பதைக் குறித்து இவ்விலக்கியத்துக்குப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கிய இலக்கணத்தில் இருந்து ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தும்போது, விளக்க முறை, ஒப்பீட்டு முறை, வரலாற்று முறை திறனாய்வு அணுகுமுறைகளும் இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்புமுறை

“சங்க காலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்” என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வேடு அமைந்துள்ளது. இவ்வாய்வேடு முன்னுரை மற்றும் முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் விவரம் பின்வருமாறு.

1. இயல் - ஒன்று : சங்க காலச் சமூகம்
2. இயல் - இரண்டு : அக இலக்கியத்தில் பெண்
3. இயல் - மூன்று : புற இலக்கியத்தில் பெண்
4. இயல் - நான்கு : பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் வழிப் பெண் நிலை

மேலே உரைக்கப்பட்ட நான்கு இயல்களில் அமைந்துள்ள இவ்வாய்வேட்டின் நுவல்பொருள், இயல்கள் தோறும் அமைக்கப்பட்டுள்ள திறம் பின்வருமாறு,

இயல் - ஒன்று

சங்க காலச் சமூகம்

சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு எனும் பதினெட்டு நூல்களைக் கொண்டுள்ளது. எட்டுத்தொகையில் இடம்பெறும் நூல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை என்றும், பத்துப்பாட்டில் இடம்பெறும் நூல்களாக, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் ஆகிய பத்தும் மொத்தம் பதினெட்டு நூல்களைக் கொண்டுள்ள இலக்கியங்களாகும். அவை அகம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறை, புறம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறையினைக் குறிக்கும் நூல்களைக் கொண்டுள்ளது. அகம், புறம் இரண்டையும் கூறும் நூல்களும் உள்ளன. அவ்வகையில் சங்ககாலத்திற்கு முன் மனிதன் எவ்வாறு வாழ்ந்தான் என்பதும் படிப்படியாக அவன் அடைந்த மாற்றம் பின்னர் பெண்ணின் நிலை குறித்தும்

கூறப்பட்டுள்ளது. அச்சமூகத்தில் பெண் முதலிடம் வகித்தமையை விளக்கியுள்ளது. சமூகம் குறித்த செய்திகளும், சமூகம் எவ்வகையில் தோற்றம் பெற்றது என்ற செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளன. அச்சமூகத்தில் பெண்ணின் வாழ்வுமுறை எவ்வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை விளக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில் அச்சமூகத்தில் பெண் முதலிடம் வகித்துள்ளாள். வேளாண் தொழில் உருவாகுவதற்கு பெண்ணே அடிகோளாக விளங்கினாள். அவ்வகையில் தாய்வழிச் சமூகம் முதன்மை பெற்று அமைந்தது. அதன் பின் மேய்ச்சல் சமூகம் உருப்பெற்றது. அதனுடன் குடும்பநிலை உருவானது. இனக்குழுச்சமூகம் வலுப்பெற்றது. மேய்ச்சல் சமூகம் ஆண் சமூகம் உருவாகுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. தாய்வழிச் சமூகம் பின் தள்ளப்பட்டு தந்தைவழிச் சமூகம் உருப்பெற்றன. மேலும், சங்க காலச் சமுதாயத் தோற்றமும் வளர்ச்சி பற்றிய செய்திகளும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. சமுதாயம் உருவாகும் விதம் பற்றியும், பண்பாடு குறித்தும் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மனிதன் வேட்டைச் சமூகத்தில் வாழ்ந்து கையாண்ட முறையினை விவரித்துள்ளது. தாய் வழிச்சமூக உறவு, குடும்பம் பற்றிய செய்திகள் சமூக அடிப்படையில் குடிகள், தமிழ்ச் சமூகத்தில் சாதி, ஆட்சி, அரசு, திருமணம், மணமுறை, பலதார மணம், கைம்மை, துறவு போன்ற செய்திகள் ஆய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. சமூகத்தில் பெண் பெற்றிருந்த இடத்தையும் பெண்ணின் வாழ்வு முறையும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் - இரண்டு

அக இலக்கியத்தில் பெண்

அக இலக்கியங்களில் பெண்ணின் வாழ்வு குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. குடும்பம் என்பதில் ஆண், பெண் ஆகிய இருவர் முக்கிய உறுப்பினர்களாக அமைகின்றனர். தாய், தந்தையரும், பிள்ளைகளும், பிற சுற்றங்களும் குடும்பம் என்னும் அமைப்பில் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்வதை இலக்கியம் வழி விளக்கியுள்ளன. பழங்காலச் சமூகம் பெண்ணை தலைமை இடத்திற்கு உரியவராக வைத்து இயங்கியது. அனைத்து இனக்குழு குடும்பங்களிலும் பெண்ணே தலைமை உடையவளாக இருந்தாள் என்பர். பின் பெண்ணின் மென்மைத் தன்மை பெண்ணைப் பின் தள்ளி ஆணை தலைமை இடத்திற்கு நகர்த்தியதை சங்க இலக்கியம் விளக்குகிறது. குடும்பம் என்பது பலவகையான நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அமைப்பாக விளங்குகிறது. ஆண் பெண் கொள்கின்ற திருமண பந்தத்திற்குப் பிறகு குடும்பம் என்ற அமைப்பு உருவாகியுள்ளதை விளக்கியுள்ளன. படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் சமூக அமைப்பு முறையால் திருமணம் என்னும் நிகழ்வினை நிகழ்த்தத் தொடங்கியதைத் தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார். குடும்ப வாழ்வுமுறை திருமண வாழ்வு முறையோடு தொடர்புடையதை அகப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இல்லற வாழ்வில் தலைமக்கள் பண்புடையவர்களாகத் திகழவேண்டுவது அவசியமாகிறது. அவ்வாழ்க்கை செம்மையாக அமைய வேண்டும் என்றால் தலைமக்கள் பண்புடையவர்களாகத் திகழவேண்டும். களவு வாழ்வில் ஒருவரை

ஒருவர் பார்த்து காதல் கொண்டு ஒழுகுவதால் இங்கு தலைமக்களின் பண்பு வரையறுக்கப்பட்ட இலக்கணத்தோடு அமையும் என்று நினைப்பதற்கு இடம் இல்லை என்றாலும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் தலைமக்களுக்கு இருக்கக் கூடிய பொருத்தங்கள் என்று பிறப்பு முதலானவற்றை தொல்காப்பியர் சுட்டுவதை அறியலாம். கற்புவாழ்க்கை திருமணத்தோடு தொடர்புடையதால் இப்பொருத்தங்கள் அமைய வாய்ப்பு உண்டு. குடும்ப வாழ்வில் தலைமக்கள் சில பண்புகளோடு திகழ்தல் வேண்டும் என்ற வரையறை அக்காலத்தில் இருந்தமை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. குடும்பவாழ்வில் பெண் தலைவி எனச் சுட்டப்படுவது சங்ககால மரபாகத் திகழ்வதை இலக்கியம் சுட்டுகிறது. கற்பு வாழ்வில் தலைவன் தலைவியை விட்டு செல்லும்போது தலைவி வாயில்கள் அமைக்கிறாள். பாணன் வாயில் நேர்ந்தமையையும் தலைவி வாயில் ஏற்றமையையும் உணர்த்துகிறது. பெண் அக வாழ்வில் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதை எடுத்துரைக்கும் விதமாக இவ்வியல் அமைகிறது; பெண்ணின் வாழ்வை அடையாளம் காணும் விதமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. குடும்ப வாழ்க்கை முறை, திருமணம், தலைமக்கள் பண்புகள், தலைவி, நில அடிப்படையில் பெண் வாழ்க்கை முறை ஆகிய செய்திகளை விளக்கிக் கூறும் வகையில் இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. அவ்விளக்கங்களுக்குச் சான்றுகளாக சங்க இலக்கியங்களில் இருந்தும் பிற இலக்கியங்களில் இருந்தும் பாடல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்ணின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் விதமாகவும் இவ்வியலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இயல் - மூன்று

புற இலக்கியத்தில் பெண்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் ஆடை அணிவதில் சிறந்து விளங்கியதை அறியமுடிகிறது. தொடக்க காலத்தில் ஆடையாகத் தழையாடையை அணிந்தனர். பின்னர் நூலாடை பட்டாடை என்று நாகரிகத்திற்கேற்றாற் போன்று ஆடைகளின் தன்மை அதிகரித்துள்ளது. பெண்ணும் அத்தன்மைக்குக் குறைவில்லாமல் ஆடையை அணிந்திருந்தாள். ஆடைகளின் வகைகள் ஏராளமாக அமைந்துள்ளன. அவ்வகையான ஆடை வகைகளை பெண் கையாண்டுள்ளதை வெளிப்படுத்துகிறது. கச்சு, கலிங்கம், கம்பல் போன்ற ஆடை உடுத்தியது தெளிவுபடுகிறது. ஒவ்வொரு வாழ்க்கை முறைகளில் வாழும் பெண் அத்தன்மைக்கு ஏற்றாற்போல் ஆடையை உடுத்தினர் என்பதைச் சங்கப் பாக்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்கள் அணிகலன்கள் அணிந்ததை இலக்கியம் பகர்கிறது. தலை முதல் பாதம் வரை அணிகலன்கள் அணியப்பட்டமை கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்வணிகளை அறிஞர்கள் வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளமை சான்றாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. தலையணி, நுதலணி, காதணி, மகரக்குழை, தாளுருவி, குண்டலங்கள், கழுத்தணி, ஆரம், பொன் மாலை வளையல், தொடி, விரலணி, மோசை, இடையணி, பாண்டில், காலணி எனப் பலவகையாக வகைப்படுத்தியுள்ளனர். பெண் அணியும் அணிகலன்களைக் கொண்டு அவள்

சமூகத்தில் எச்சூழலில் வாழ்கிறாள் என்பதை அவள் அணியும் ஆடை, அணிகலன்கள் அவள் தோற்றம் நிர்ணயிக்கிறது. சங்க காலப் பெண்களின் வாழ்வாதாரத்தை விளக்கும் விதமாக சங்க இலக்கியம் இச்செய்திகளை எடுத்துரைக்கிறது. பெண் அக்காலத்தில் விளையாட்டுகளில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். மழலைப் பருவம் முதல் படிப்படியாக வளர்ச்சிக்கேற்றவாறு விளையாட்டுக்களை வகைப்படுத்தி விளையாடியுள்ளனர். பெண் சிற்றில் பருவம் தொடங்கி பூப்பெய்திய பின்னர் வரையிலும் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் உள்ளன. பெண் விளையாட்டுப் பற்றி அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் சான்றாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. விளையாட்டு மகளிர் உடல் நலத்தில் நன்மை விளைவிக்கும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண்கள் விளையாடுவதற்கு எத்தடையும் இல்லை என்பது புலனாகிறது. இவ்வாறு, பாவை விளையாட்டு, பொற்பாவை, படகு விளையாட்டு, கழங்காடுதல், புனல் விளையாட்டு, பந்தாடுதல், மகளிர் ஊசல் விளையாட்டு, ஓரையாடுதல், வண்டலிழைத்தல், மணல் விளையாட்டு ஆகியனவாகும். பெண்கள் அச்சமூகத்தில் விளையாட்டுக்களில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழியில் எடுத்துரைத்துள்ளன. பெண் அச்சமூகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட புழங்குப் பொருட்களாக இல்லில் புழக்கக் கூடிய பொருட்கள், மத்து, உரல், உலக்கை, திரிகை என்னும் எந்திரம், உறி, பாணை, வள்ளம் என்றழைக்கப்படும் கிண்ணம், அளவைகள், மூங்கில் குழல், பனைப் பொருட்களாக உபயோகிக்கக் கூடிய முறம், பனையோலைப் பெட்டி, உலோகக் கலன்களாக பிழா, மடா, குதிர், குடம், தசம்பு, வட்டி ஆகியன பெண்கள் பயன்படுத்திய புழங்குப் பொருட்கள் இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் கூறப்பட்டுள்ளன. தொழிற்களப் புழங்குப் பொருட்களாக தட்டை, கவண், அரிவாள், துளர் என்னும் களைக்கொட்டு, அரிவாள் போன்ற பல பொருட்கள் சங்கச் சமூகத்தில் ஐந்நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் அந்நிலத்தில் உள்ள தொழில்களில் ஈடுபட்டுக் கடுமையாக உழைத்து அச்சமூகத்தில் முதன்மையானவளாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளதை விளக்கியுள்ளன. வேளாண் தொழிலிலும் பெண் ஈடுபட்டுள்ளதை உணர்த்துகிறது. நாற்று நடுதல் போன்ற செய்தியும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பண்டமாற்று முறையில்பொருள் கொடுத்துப் பொருள் பெற்றதைப் புலப்படுத்தியுள்ளது. மீன் விற்பல், தயிருக்கு நெல்லைப் பெறுதல், பண்டமாற்று, பெண் பண்டங்கள் விற்பல், பூவிற்பல், நெசவுத்தொழில், நூல்நூற்றல், ஆடை வெளுத்தல் என்று சமூகத்தில் பெண்ணின் உழைப்பு ஆணுக்கு நிகராக இருந்துள்ளமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் அக்காலத்தில் நல் நிமித்தம் பார்க்கும் முறையினைக் கையாண்டுள்ளனர். அவை, பெண் நிமித்தம் பார்த்தல், திருமண முறையில் சகுனம், பல்லி சகுனம், காக்கை சகுனம், புட் சகுனம், பெண் சகுனம் பார்த்தல், விரிச்சிக் கேட்டல் ஆகியவை பெண் சமூகத்தில் நம்பிக்கை, நிமித்தம் பார்க்கும் முறையினைக் கையாண்டுள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளன. பெண்ணின் வாழ்வியலை நிர்ணயிக்கும் விதமாக சங்ககாலம் அமைகின்றது. அக்காலத்தில் பெண்கள் இவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பது புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆகிய

இவ்வாறு பல செய்திகளைக் கொண்டு புற இலக்கியத்தில் பெண்ணை மையப்படுத்தி இவ்வியலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இயல் - நான்கு

பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் வழிப் பெண் நிலை

பெண்கள் கல்வி கற்றமைக்குப் பெண்பாற் புலவர்களே சான்று. அவர் கல்வியில் சிறந்தவர்களாகத் திகழ்ந்ததைப் புலவர்களாக உருவெடுத்து நிரூபித்துள்ளனர். அவர்கள் பாடல்களில் பெண் நிலைகுறித்துப் பாடியுள்ளனர். அறிஞர்களும் அதற்குச் சான்று பகர்ந்துள்ளனர். சங்ககாலப் பெண்கல்வியில் சிறந்து விளங்கியது மட்டுமல்லாமல் வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கியதை சுட்டியுள்ளன. போர்க்களத்தில் மறவர்கள் தங்கும் பாசறையிலும் பணிபுரிந்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. புலவர்களின் ஆற்றல்களும் சங்கப் பாக்களில் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. ஒளவை தூது சென்ற செய்தி பெண்பாற் புலவர்கள் பாடல்களில் நிறுவியுள்ளன. தூது செல்லும் அளவிற்கு அக்காலத்தில் பெண்ணுக்கு முன்னுரிமையையும் முதலிடத்தையும் அளித்துள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளது. மகளிர் கள்ளருந்தும் செய்தியை ஒளவையார் அவர் பாடல்களில் விளக்கியுள்ளார். இச்செய்தி அக்காலத்தில் கள்ளருந்துவதற்கு எத்தடையும் இல்லாமல் இருந்தது சங்கப் பாக்கள் உணர்த்துவது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அள்ளூர் நன்முல்லையார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் பாடல் மடலேறும் செய்தியை விளக்குகின்றன. அக்காலத்தில் ஆண் பெண் வேறுபாடின்றி அனைவரும் துணங்கைக் கூத்தாடும் முறையைக் கையாண்டுள்ளமையை சங்க இலக்கியம் புலப்படுத்துகிறது. சங்க காலச் சமூகத்தில் பெண் நிலை சிறப்பாக உள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண் வீரர்கள் மரணம் எய்தியதின் அடையாளமாக நடுகல் வைத்து வழிபடும் முறை சங்ககாலத்தில் இருந்தது. அவ்வழிபாட்டு முறையைப் பெண்கள் வழிபட்டமையை பெண்பாற் புலவர் அவர்கள் பாடல் வழி நிறுவியுள்ளது கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் கார்த்திகை விழா கொண்டாடியுள்ளமை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இல்லறங்களில் பெண்கள் விருந்தினருக்கு விருந்து உபசரிக்கும் விருந்தோம்பல் முறையினைக் கையாண்டுள்ளதையும் சமூகத்தில் பண்புடையவர்களாகத் திகழ்வதையும் சுட்டிக் கூறப்பட்டுள்ளது. கணவன் இறந்தவுடன் மனைவியும் இறக்கும் முறை உடன்கட்டை ஏறுதல் என்றழைக்கப்படும். இது பெண்ணின் கற்பொழுக்கத்தை நிலைநாட்டுகிறது. கொண்டி மகளிர் பற்றியும் அவர்கள் சமூகத்தில் எந்நிலையில் வாழ்ந்தனர் என்பது பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பேய் மகளிர் பற்றியும் வீரர்கள் போர் புரியும் போர்க்களத்தில் காவல் காக்கும் திறம் படைத்தவர்கள் என்பது பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒளவையின் புகழ் சிறப்புற்று விளங்கியுள்ளது. அதியமான் ஒளவையாரின் நட்பு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சங்கப் பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கை இதுவரை கணிக்கமுடியாத ஒன்றாகவே உள்ளது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திற்கேற்றவாறு அறிஞர்கள் அவர்களுடைய கருத்து

மாறுபடும்பொழுது எண்ணிக்கையும் மாறுபடும் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்பாற் புலவர்களின் வரலாறாக ஒரு சில பெண்பாற் புலவர்களின் வரலாற்றைக் கூறும் விதமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. பெண் வாழ்வில் அடையும் சிறப்பு அவர்கள் பாடல்களின் வழி கையாண்டு சமூகத்தில் பெண்ணின் வாழ்வியலை உயர்த்தியுள்ளனர் என்ற செய்தியும் ஆய்ந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், திறனாய்வாளர்கள், ஆய்வாளர்கள் கூறிய கருத்துக்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்பாற் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் வழி பெண்களின் சமூக நிலையை அறியும் நோக்கில் இவ்வியல் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுத் தீர்வுகள்

ஆய்வின் இறுதியாக அமையும் இப்பகுதியில் நான்கு இயல்களிலும் கண்டறியப்பட்ட பெண் நிலைபாடு பற்றிய ஆய்வு முடிவுகள் திரட்டித் தரப்பட்டுள்ளன. மற்றும் அக வாழ்விலும், புறவாழ்விலும் பெண்ணின் வாழ்வியலை அடையாளங் கண்டும் இவற்றில் பெண் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை விளக்கும் ஆய்வு முடிவுகள் நிரல்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற் பட்டியல்

ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்களின் விவரம் ஆய்வுநெறி முறைகளின்படி நிரல்படுத்தப்பட்டு துணைநூற் பட்டியலாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இயல் - ஒன்று

சங்ககாலச் சமூகம்

உலகம் பல்வேறு வகை உடைய உயிரினங்களைக் கொண்டுள்ளது. அவ்வுயிரினங்கள் பலத்திறம் உடையன. அறிவியல் அறிஞர்கள் உயிரினங்களைப் பலவகையாகப் பகுத்துக் காட்டுவர். நடப்பன, பறப்பன, தவழ்வன, நீந்துவன ஆகிய பலவகை உயிர்களின் தொகுதியே இவ்வுலகமாகும், அவ்வுயிரினங்களுள் மனிதன் தனிச்சிறப்புடையவனாகத் திகழ்கிறான். மனிதன் மட்டுமே பல நிலைகளில் வளர்ச்சியும், உயர்ச்சியும் அடைந்துள்ளான். பிறபிற உயிரினங்கள் எவ்வித வளர்ச்சியும் பெறாதிருக்க மனிதன், அரசு, அமைச்சு, உறவு, கல்வி. அறம் முதலான பல்வேறு பண்பாட்டு விழுமியங்களை அடைந்துள்ளான். இவ்விழுமியங்கள்தான் மனிதனைப் பிற உயிரினங்களில் இருந்து உயர் உடையவனாகக் காட்டுகிறது. மனிதன் விலங்குகளை ஒத்தவனே. அதனால்தான் மானிடவியல் அறிஞர்கள் மனிதனை சமுதாய விலங்கு என்கின்றனர். தொடக்க காலத்தில் மனிதன் விலங்கோடு விலங்காகவே வாழ்ந்திருந்தான். காய், கனிகளை உண்டு கற்குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் உறங்கி வாழ்ந்திருந்த மனிதனின் முதல் வளர்ச்சி அவன் நெருப்பின் பயன்பாட்டை அறிந்ததில் தொடங்கியது. இயற்கையாக எழுந்த காட்டுத்தீ போன்ற நெருப்பு தீயின் இருப்பையும் அதன் ஆற்றலையும் மனிதனுக்கு உணர்த்தியது. பின்பு வேண்டும் நேரத்தில் கற்களைக் கடைந்தும், கட்டைகளை உரசியும் நெருப்பினை உருவாக்கும் அறிவினைப் பெற்று நெருப்பினைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினான். இருட்டு, கொடியவிலங்கு ஆகியவற்றிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும் அறிய கருவியாக நெருப்பு திகழ்வதை உணர்ந்தான். நெருப்பு மனிதனால் உணரப்பட்ட பிறகு அவனது உணவு முறையிலும் மாற்றம் நிகழ்ந்தது. பச்சைக் காய்கறிகள் நெருப்பால் பதப்படுத்தப்பட்டு உணவாகின. இவ்வாறு நாகரிகத்தின் முதல் படியை மனித இனம் தொட்டது.

தொடக்க கால மனிதன் விலங்காகவே வாழ்ந்த நிலையில் மற்றொரு வளர்ச்சியாக ஆடை பற்றிய புரிதல் அமைந்தது. விலங்குகள் போல ஆடை ஏதுமின்றி திரிந்திருந்த மனிதன் கரும் குளிர் பெருமழை ஆகியவற்றால் ஆடையின் தேவையை உணர்ந்தான். முதலில் உணவுக்காக வேட்டையாடிய விலங்குகளின் தோல், மரப்பட்டைகள், பசிய தழைகள் ஆகியன மனிதனின் தொடக்க கால ஆடைகளாகத் திகழ்ந்தன. பழங்கால அகப்பாட்டு மரபில் தன்னால் விழையப்படுகின்ற தலைவிக்குத் தலைவன் முதன்முதலாக வழங்கும் பரிசுப்பொருளான தழையாடை தொடக்ககால மானுடத்தின் ஆடைப் புழக்கம் குறித்த எச்சமாக உள்ளது எனலாம். இவ்வாறு நெருப்பும் ஆடை பற்றிய சிந்தனையும் மனிதனை நாகரிகப் பாதைக்குச் செலுத்த தொடங்கின.

மானுட வாழ்வியலை விளக்கும் தற்கால மானுடவியல் துறை அறிஞர்கள் மனித இனம் தொடக்கத்தில் வேட்டைச் சமூகமாக இருந்தது என்பர். உணவிற்காக இயற்கையாகக் கிடைத்த காய், கனி, தழை, கிழங்கு முதலானவற்றை உண்டு வாழ்ந்திருந்த மனிதன் பருவ மாற்றங்களால் அவை கிடைக்காத போது சிறு விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் இறைச்சியை உண்டு வாழ்ந்திருந்தான். மனிதனின் உணவுத் தேவை வேட்டையாடலாகிய தொழிலை உருவாக்கியது.

தனி மனிதனாக எளிய சிறிய விலங்குகளை வேட்டையாடிய மனிதன் வலிய கொடிய விலங்குகளைக் குழுவாக நின்று வேட்டையாடத் தொடங்கினான். இவ்வாறு தனிமனிதன் குழுவாக உருவாக வேட்டைத் தொழில் அடிப்படையாயிற்று.

உணவிற்கேயன்றி பாதுகாப்பின் பொருட்டும் மனிதன் வேட்டையாடத் தொடங்கினான். கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேட்டையாட வேண்டிய அவசியம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. தனித்தும் பலர் குழுவாக இணைந்தும் கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாடும் நிலை மனிதனுக்கு உருவாயிற்று. ஆதலால் உணவுத் தேவை பாதுகாப்பு என்னும் இவ்விரு நிலைகளில் வேட்டைச் சமூகம் உருவாயிற்று.

தனிமனிதன் குழுவாக இணைந்தபோது குடும்ப அமைப்பு முறை அரும்பத் தொடங்கியது. உணவு தேவைப்போக மிகுதியாக ஈட்டப்பட்ட போது சேமிப்புப் பண்பாடு உதயமாயிற்று. சேமிப்பு உதயமாகக் குடும்ப அமைப்பு, சமூக அமைப்பு ஆகியன தானாகவே அமையத் தொடங்கின. குழுவாக அமைந்த வேட்டைச் சமூகத்தில் மெல்ல மெல்ல பால் உணர்வின் தேவைக் கருதி குடும்ப அமைப்பு தலைதூக்கியது. குழுவிற்குப் பொதுவாக இருந்த பெண் அக்குழுவினுள் ஒருவனுக்கு உடைமையாக்கப்பட்ட போது குடும்பம் உருவாகத் தொடங்கியது. பெண் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து பிள்ளைப் பேறு முதலான பணிகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டவளாகவும் ஆண் உணவு கருதி வெளிப்புறம் ஏகி பொருள் தேடுபவளாகவும் அமையும் இயற்கை நிகழ்வு குடும்ப அமைப்பை உறுதிப்படுத்தியது. இருக்கும் இடம் இல் என அழைக்கப்பட்டபோது அதற்கு உரிமை உடையவளாகப் பெண்ணே கருதப்பட்டாள் என்பதற்கு இல்லாள் என்னும் சொல்லாட்சி சான்றாகத் திகழ்கிறது. இவ்வாறு வேட்டைச் சமூகத்தில் குடும்பம் பெண்ணை மையமாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டது. மகப்பேறு என்னும் இயற்கை நிகழ்வு பெண்ணை குடும்பத்தின் மையப்புள்ளியாகக் கொள்ள வைத்தது. பெண் இல்லத்தை அல்லது தன் குடும்பத்தை ஆளுகைப் புரிந்ததால் தாய்வழிச் சமூகக் கட்டமைப்பு உருவாயிற்று.

வேட்டைச் சமூகம் பயிர்த்தொழிலை அறிந்து அது ஏற்றத் தொடங்கிய காலத்திலும் பெண்ணே குடும்பத்தின் தலைமை மாந்தராகத் திகழ்ந்தாள். ஆண் வேட்டைக் கருதி வாழிடம் விடுத்து வெளியே செல்ல நேரிட்ட பொழுது பெண்ணுக்குக் கிடைத்த ஓய்வு அவளை பயிர்த்தொழிலைச் செய்ய ஊக்கியது. ஆதலால் பயிர்த்தொழில் தொடக்கத்தில் பெண்ணின் தொழிலாகவே அமைந்தது. “வேளாண் பொருளாதாரத்தில் பெண்டிர்க்குத் தலைமை இடம் இருந்தது. ஈட்டி வேல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் வேட்டை, ஆணின் தொழில் ஆனது. பெண்கள் உணவு சேகரித்தார்கள். வேட்டையாடுவது பிராணி வளர்ப்புக்குக் கொண்டு சென்றது. உணவு சேகரிப்பு விவசாயத்துக்குக் கொண்டு சென்றது. ஆக பெண்களே விவசாயத்தைக் கண்டுபிடித்தனர். கலப்பையைக் கண்டுபிடித்த உடன் விவசாயம் ஆண்கள் தொழிலானது (தேவி பிரசாத் சட்டோ பாத்தியாயா, 1999 : 31) இவ்வாறு வேளாண்மை காலப்போக்கில் மாற்றம் பெற்று ஆண்களின் கைக்கு மாறியது. பெண்கள் வேளாண்மையில் தலைமை வகித்ததை அறிவிக்கும் சான்றுகளும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதைத் திணைப்புனக் காவல், வெறியாட்டு ஆகியவற்றின் வழி அறியலாம்.”¹ இவ்வாறு உருவாகிய தொழில்கள் திணை நிலைச் சமூகத்தைக் கட்டமைக்கிறது. வேட்டைச் சமூகம் மலைகளிலும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளிலும் அமைய வேளாண்சமூகம் ஆறு, குளம் முதலான நீர்தேக்கப் பகுதிகளில் அமைந்தது. வேளாண் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியாக மேய்ச்சல் சமூக அமைப்பு உருவாயிற்று. வேளாண் தொழிலுக்கு உறுதுணையாக இருந்த கால்நடைகள் மேய்ச்சல் சமுதாயத்தை உருவாக்கின. கால்நடைகள் பராமரித்தல் மேய்ச்சல் சமூகத்தின் பணியாக இருந்தது. கால்நடை வழி கிடைத்த

பால் முதலானவை உணவாகக் கொள்ளப்பட்டபோது வேளாண்தொழிலைப் போன்றே மேய்ச்சல் தொழிலும் இன்றியமையாத் தொழிலாக அமையலாயிற்று. ஆகத் தொழில் அடிப்படையில் வேட்டைச் சமூகம், வேளாண் சமூகம், மேய்ச்சல் சமூகம் ஆகியன உருப்பெற்று விளங்கின.

மனிதன் உணவு கருதி வேட்டை முதலான தொழில்களில் வளர்ந்தபோது அவனிடையே சமூகக் கட்டமைப்பு உருப்பெறத் தொடங்கியது. இதனால் இனக்குழும் குழுத்தலைமையும் உருவாயின. குழுக்கள் இணைந்து பெரும் கூட்டமாக அமைந்தபோது நாடு, நகரம், அரசு முதலானவை தோன்றின. இவ்வாறு விலங்கோடு விலங்காக வாழ்ந்திருந்த மனிதன் மெல்ல மெல்ல தனித்த பண்பாட்டு நாகரிக வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டான்.

வட வேங்கடம் முதல் தென் குமரி வரை விரிந்துள்ள நிலப்பரப்பில் வாழும் மக்களினம் தமிழினம் எனப்படுகிறது.

“வடவேங்கடந் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து”²

இவ்வினத்தின் தோற்றம் வரலாறு குறித்து பல்வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. என்றாலும், மிகப்பழங்காலத்திலேயே தமிழினம் தனிப்பெரும் பண்பாட்டையும் நாகரிக வளர்ச்சியையும் பெற்றிருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

“கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வானோடு முன்தோன்றி மூத்தக்குடி”³

என்னும் பாடல் அடிகள் பழங்காலத்தில் பண்பாட்டுச் செழுமையோடு தமிழினம் விளங்கியதை இயம்புகிறது. பழங்காலத்தில் வடமொழியில் இயற்றப்பட்ட இதிகாசங்களான இராமாயணமும், பாரதமும் தமிழர்தம் பண்பாட்டையும், நாகரிகத்தையும் பறைச்சாற்றுகின்றன. “தமிழ்ச் சமுதாயம் மிகவும் பழமையான ஒன்றாகும். எகிப்து, பாபிலோனியா, கிரீசு, ரோம் ஆகிய நாடுகள் நாகரிகத்தில் மிகவும் சிறந்து விளங்கிய பண்டைக் காலத்திலேயே தமக்கென ஒரு நாகரிகத்தையும் சிறந்த பண்பாட்டையும் வளர்த்து வாழ்ந்து வந்தவர்கள் தமிழர்கள்.”⁴ வட இந்தியாவில் பழங்காலத்தில் பெரும் புகழுடன் கோலோச்சிய அசோகன் என்னும் மன்னன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் அமைத்த கல்வெட்டுகளில் அக்காலத்திலேயே தமிழினம் தனிச்சிறப்புடன் திகழ்ந்தமையைக் குறித்துள்ளான். “அசோக மன்னர் ஜம்புத்துவீபம் முழுவதையும் நான்கு திசைகளில் உள்ள புத்த பிஷாக்களுக்குத் தானமாகக் கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் அதற்குரிய பணத்தைத் தந்து, அந்நிலப்பகுதி முழுவதையும் திரும்ப வாங்கிக் கொண்டார். இவ்வாறு அவர் மும்முறை செய்தார். இங்கிருந்து முந்நாறு அல்லது நானூறு அடிகளுக்கப்பால், அசோகர் வாழ்ந்து வந்த இடமான ‘அசோக பவனம்’ காணப்படுகிறது. இந்தப் பவனத்தில், அசோகர் ‘நி-லி’ என்ற நகரத்தை நிருமாணித்து, அதன் நடுவே, ஒரு கற்றாணை நிறுவினார். அத்தூணின் உயரம் சுமார் 35 அடிகள் ஆகும். அத்தூணின் உச்சியில் ஒரு சிங்கத்தின் உருவத்தை அமைத்தார். அத்தூணில் சரித்திர வரலாறு அடங்கிய ஒரு சிலாசாசனத்தையும் செதுக்கி வைத்தார். அவ்வரலாற்றில் நி-லி என்ற நகரம் அடைந்த பல்வேறு மாறுதல்களும், அந்நகரத்தில் நடந்த கோவையான நிகழ்ச்சிகள் பலவும், அவை நடந்த ஆண்டு, நாள், மாதம் முதலிய விவரங்கள் பலவும் தொடர்ச்சியாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.”⁵ வெளிநாடுகளில் இருந்து இந்நாட்டிற்கு வருகை புரிந்த பயணிகள் எழுதிவைத்த குறிப்புகளிலும் பழந்தமிழகத்தின் சிறப்பு காணப்படுகிறது. “பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர், தரை வழியாகவும் மலை வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் உலகின்

பல பகுதிகளுக்கும் அஞ்சாது சென்று அரும்பெரும் புதுமைகளை உலகினுக்கு அளித்த யாத்திரிகள் பலராவர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் மூன்று சீனப் பெரியார்கள். அவர்கள் பாஹியான், யுவான் சுவாங், இ-திசிங் என்போர் ஆவர் என்பதை ஏற்கெனவே அறிந்தோம். இம் மூவருள் முதல்வரான பாஹியான், தம்முடன் பல பௌத்தமதக் கோட்பாடுகளையும், பௌத்தச் சின்னங்களையும் எடுத்துச் சென்று, சீன நாட்டில் இந்தியப் பண்பாட்டைப் பற்றி அறிமுகப்படுத்தி, அதை மேலும் நன்கு அறிய அடிகோலினார். இவரைப் போல, அடுத்து யுவான் சுவாங், இ-திசிங் ஆகியோர் இந்தியா வந்து தாம் கண்ட புதுமைகளையும் எழுதி வைத்துச் சென்றனர். ஆகவே, இந்திய - சீனப் பண்பாட்டினையும், அதன் பெருமையையும் உலகிற்கு அறியச் செய்த முதல் சீனப்பெரியார் பாஹியானே ஆவார் என்பது முற்றிலும் பொருத்தமே ஆகும். பாஹியானுடைய சீரிய குறிப்புகள் பாரத நாட்டின் பெருமைகளைத் தெரிவிக்கும் சீரிய சான்றுகளாய் மிளர்கின்றன.”⁶ இவ்வாறு பழங்காலத் தமிழர்தம் வரலாறு கூறும் சான்றுகள் பலவாக இருப்பினும் சங்க இலக்கியங்களே பழங்காலத் தமிழகத்தை நன்கு அறிந்துகொள்ள ஏற்றத் தரவுகளாக அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டின் வழி பழங்கால தமிழ்ச்சமூகத்தில் பெண் எவ்வாறு அமைந்து உள்ளாள் என்பதை ஆய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகிறது. எனவே, சமூகம் என்பதன் வரையறையைக் கூறுவது அவசியமாகிறது.

சமூகம்

ஓர் இனத்தின் பல்வேறு குழுக்கள் இணைந்தது சமூகம் எனப்படுவது. பண்டைத் தமிழகத்தில் நில அடிப்படையில் இனக்குழுக்கள் அமைந்திருந்தன என்பர். இனக்குழுக்கள் திணை என்னும் குறியீட்டுச் சொல்லால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. திணை ஏழு வகைப்படும் என்ற வரையறை இருந்தபோதிலும் இனக்குழு நோக்கில் ஐவகைத் திணைகளே ஏற்கப்பட்டன.

**“கைக்கிளை முதலா பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”⁷**

என்பது தொல்காப்பியர் தம் திணைக் குறித்த வகைப் பாடாக இருந்த போதும் அவரே,

**“மாயோன் மேய காடுரை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெரும்புனல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”⁸**

என்னும் நூற்பாவில் நான்கு வகையான இனக் குழுக்களே சுட்டப்பட்டுள்ளன. பாலை என்றதோர் திணையும் எயினர் என்னும் அத்திணை சார் இனக்குழுவும் சுட்டப்பட்ட போதிலும் அதற்கான நிலவரையறை கூறப்படவில்லை. எனவே, நில வரையறை நான்காகவும் இனக்குழு வரையறை ஐந்தாகவும் தொல்காப்பியர் குறித்தார் எனக் கொள்ளலாம்.

முல்லை முதலான நிலவரையறையும் இனக்குழு வரையறையும் அகப்பாடலுக்கு மட்டுமே என வரையறுக்கப்பட்டுள்ள தொல்காப்பியக் கருத்தியலை மனதில் கொள்ள வேண்டும். புறப்பாடல்களில் இத்தகைய இனக்குழு வரையறை காட்டப்படவில்லை. புறப்பாடல்களில் வேட்டைச் சமூகம் முதலான இனக்குழுக்களின் வாழ்வியல்கள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக பதிவு

செய்யப்பட்டிருப்பினும் அகப்பாடல்களைப் போல அவை விளங்கவில்லை. குறிஞ்சித் திணைப் பாடல் குறவர் என்னும் இனக்குழு மக்களின் வாழ்வினைப் பதிவு செய்கிறது. ஆனால், குறிஞ்சித் திணைக்கு புறத்தான நொச்சித் திணையில் குறவர் இனக்குழுவின் செய்தி ஏதும் காணப்படவில்லை. இவ்வாறே பிற அகப் பாடல்களில் அந்தந்த திணைகளுக்கான இனக்குழு மக்கள் செய்திகள் விளக்கப்படும் புறப்பாடல்களில் அத்தகு செய்திகள் இடம்பெறாதும் இருத்தலைக் கொண்டு இனக்குழு வாழ்வியல் அகப்பாடல்களில் மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது உறுதியாகிறது.

அகப்பாடல்களை நோக்கி இனக்குழு சமூக அமைப்பு சங்க காலத்தில் இருந்தது என்பர் சிலர். ஆனால், புறப்பாடல்கள் இனக்குழு அடையாளங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. பெரிய நகரங்களில் பல இனம்சார் மக்களும் குழுமி வாழ்ந்ததாகக் காட்டப்பட்டுள்ள பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் பலவாக உள்ளன. சான்றாகப், பட்டினப்பாலையில் புகார் நகரில், பல்வேறு மக்களும் இணைந்து வாழ்ந்தமையை,

“நீர்நாப் பண்ணும் நிலத்தின் மேலும்
ஏமாப்ப இனிது துஞ்சி
கிளைகலித்துப் பகை பேணாது
வலைஞர் முன்றில் மீன்பிறழவும்
விலைஞர் குரம்பை மாசுண்டவும்
கொலை கடிந்தும், களவு நீக்கியும்
அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்
நல்ஆனொடு பகடுஓம்பியும்
நான்மறையோர் புகழ்பரப்பியும்
பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்
புண்ணியம் முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கை
கொடுமேழி நசை உழவர்
நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நல்நெஞ்சினோர்,
வடு அஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉம் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
தொல்கொண்டித் துவன்றுஇருக்கை”⁹

என்னும் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துவதை உணரலாம். இவ்வாறே சங்க ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் காட்டப்படும் பெருநகர வாழ்வியல் கூட்டு இன வாழ்வியலாகவே அமைந்துள்ளதைக் கீழ்வரும் சான்றுகள் தெளிவுறுத்தும்.

“ஒன்னாத்தெவ்வர் நடுங்க, ஓச்சி,
வைந்நுதி மழுங்கிய புலவுவாய் எஃகம்
வடிமணிப் பலகையொடு நிரைஇ, முடிநாண்
சாபம் சார்த்திய கணைதுஞ்ச வியல் நகர்;
ஊகம் வேய்ந்த உயர்நிலை வரைப்பின்,
வரைத்தேன் புரையும் கவைக்கடைப் புதையொடு
கடுந்துடி தூங்கும்கணைக்காற் பந்தர்,

தொடர்நாய் யாத்த துன்அருங்கடி நகர்;
வாழ்முள் வேலிச் சூழ்மிளைப் படப்பை,
கொடுநுகம் தழீஇய புதவின், செந்நிலை
நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயில்
கொடுவில் எயினக் குடும்பில் சேப்பின்,
களர்வளர் ஈத்தின் காழ்கண் டன்ன,
சுவல்விளை நெல்லின் செவ்அவிழ்ச் சொன்றி,
ருமலி தந்த மனவுச்சூல் உடும்பின்
வறைகால் யாத்தது, வயின்தொறும் பெறுகுவீர்”¹⁰

என்றும்,

“யானை தாக்கினும், அரவுமேல் செலினும்
நீல்நிற விசும்பின் வல்ஏறு சிலைப்பினும்
சூல்மகள் மாறாமறம் பூண்வாழ்க்கை,
வலிக்கூட்டு உணவில் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப்போத்து அன்ன புல்அணற்காளை,
செல்நாய் அன்ன கருவில் சுற்றமொடு,
கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு,
நாள்ஆ தந்து, நறவுநொடை தொலைச்சி,
இல்அடு கள்ளின் தோப்பிபருகி,
மல்லல் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி,
மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவண் சிலைப்பச்
சிலைநவில் எறுழ்த்தோள் ஓச்சி, வலன்வளையூஉ,
பகல்மகிழ் தூங்கும் தூங்காஇருக்கை
முரண்தலை கழிந்த பின்றை”¹¹

என்றும்,

“----- மறிய
குளகு அரை யாத்த குறுங்கால், குரம்பை,
செற்றை வாயில், செறிகழிக் கதவின்,
கற்றை வேய்ந்த கழித்தலைச் சாம்பின்,
அதனோன் துஞ்சும் காப்பின் உதள,
நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறிமுன்றில்,
கொடுமுகத் துருவையொடு வெள்ளை சேக்கும்
இடுமுள் வேலி எருப்படு வரைப்பின்,
நள்ளிருள் விடியல் புள்ளழப் போகி,
புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி,
ஆம்பிவான் முகை அன்ன கூம்புகிழ்
உறைஅமை தீம்தயிர் கலக்கி, நுரைதெரிந்து,
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டுஇரீஇ,
நாள்மோர் மாறும் நல்மா மேனி
சிறுகுழை துயல்வரும் காதின், பணைத்தோள்,
குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல், ஆய்மகள்
அளைவிலை உணவின் கிளைஉடன் அருத்தி”¹²

என்றும்,

“பகட்டுஆஈன்ற கொடு நடைக்குழுவிக்
கவைத்தாம்பு தொடுத்த காழ்ஊன்று அல்குல்
ஏணிஎய்தா நீள்நெடு மார்பின்,
முகடுதுமித்து அடுக்கிய பழம்பல் உணவின்,
குமரி மூத்தகூடு ஓங்கு நல்லில்;
தச்சச் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்து
ஊரா நல்தேர் உருட்டிய புதல்வர்
தளர்நடை வருத்தம் வீட, அலர்முலைச்
செவிலி அம்பெண்டிர்த் தழீஇ, பால்ஆர்ந்து,
அமளித் துஞ்சம் அழகுடை நல்லில்;”¹³

என்றும்,

“வேழம் நிரைத்து, வெண்கோடு விரைஇ,
தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த,
குறியிறைக் குரம்பைப் பறியுடைமுன்றில்,
கொடுங்காற் புன்னைக் கோடுதுமித்து இயற்றிய
பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணற் பந்தர்,
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி,”¹⁴

இவ்வாறு இப்பாடல்கள் விளக்கிச் செல்கின்றன. பெருநகரங்களே அல்லாமல் சிறுநகரங்களும் ஊர்களும், சிற்றூர்களும் இவ்வாறு கூட்டு இனக்குழு அமைப்பினதாகவே இருந்தமையைச் சங்கப்பாடல்கள் பல காட்டுகின்றன.

“பருவ வானத்துப் பாமழை கடுப்பக்
கருவை வேய்ந்த, கவின்குடிச் சீறார்
நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன,
குறுந்தாள் வரகின் குறள் அவிழ்ச்சொன்றி,
புகர்இணர் வேங்கை வீகண்டன்ன,
அவரைவான் புழுக்கு அட்டி, பயில்வுற்று,
இன்கவை மூரல் பெறுகுவிர்
குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சால் - - - -”¹⁵

அகப்பாடல்கள் காட்டும் இனக்குழு சமூக அமைப்பாயினும் புறப்பாடல்கள் வழி அறியலாகும் கூட்டு இனக்குழு சமூக அமைப்பாயினும் இவ்விரு வகையிலும் பெண் முதன்மை இடத்தைப் பெற்றவளாகத் திகழ்வதை அறியமுடிகிறது.

சங்ககாலச் சமுதாயத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு முன்தோன்றிய மூத்தக்குடி என்னும் சான்றாண்மைக் கிணங்க தொடக்க காலத்தில் மனிதன் உண்ணுவதற்கு உணவு இன்றியும், உடுத்துவதற்கு ஆடைகள் இன்றியும் நாடோடியாகத் திரிந்து வாழ்ந்தான். பின்பு, உடுத்துவதற்கு ஆடைக்குப் பதிலாகத் தழையாடையை அணிந்தான். உணவு சேமிக்கும் பழக்கம் இல்லாமல் செல்லும் இடங்களில் இயற்கையில் கிடைக்கும் காய், கனி, பழவகைகள், கிழங்கு வகைகள் போன்றவற்றை உட்கொண்டு நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்தான் என்பதும் பச்சையாகவே உணவாக உண்டபின் மனம் போன போக்கில் உறங்குவதற்கு இடம் இன்றி மலைப்பாறைகளிலும், கற்குகைகளிலும் உறங்கி வாழ்ந்தான். இவ்வகையாக வாழ்ந்த மனிதன் நாளடைவில் நெருப்பைக்

கண்டறிந்தான். இவை பெண்மைக்கு முதலிடம் வகுத்தன. சமைக்கும் முறையை பெண்ணிடம் ஒப்படைத்தன. இவ்வாறு படிப்படியாகத் தாய் வழிச் சமூகம் வளர்ச்சியடைந்தது. அதன் பின்பு இருந்த பெண் சமூகத்தை மேய்ச்சல் சமூகம் அடியெடுத்து வைத்ததும் தாய்வழிச் சமூகம் தாழ்ந்து தந்தை வழிச் சமூகமானது மேலோங்கிய நிலையை எட்டியது. அதனை அடியெடுத்து இனக்குழு சமூகம் உருவானது.

சங்க காலச் சமூகத்தைக் காட்டும் முதன்மைத் தரவுகளாகத் திகழ்வன சங்க இலக்கியங்களே. அவ்வினக்கியங்களின் வழி சங்ககாலச் சமூகம் ஒரு வேட்டைச் சமூகம் என அறிய முடிகிறது. வேட்டைச் சமூகத்தின் நிலையினையும் தாய்வழிச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியை நில அடிப்படையிலான தொழில்களையும் அவற்றில் பெண்களின் தனித்தன்மையும் அவர்களின் உழைப்பையும் வளர்ச்சியும் ஆராயப்படுகிறது. இவ்வாய்வினுள் தந்தை வழிச் சமூகம் எவ்வாறு தோற்றம் பெறுகிறது என்பதும், இவற்றின் மூலம் பெண் எத்தகு வகையில் அடிமையாக்கப்படுகிறாள் என்பதையும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் சிறப்பையும் அத்தகு சமூகத்தின் நிலைப்பாட்டின் வழியே அரசு உருவாகும் நிலையும் நன்கு ஆராய்ந்து அறியும் வகையில் இவ்விதம் அமைகிறது.

சமுதாயம் எனும் சொற்பொருள் விளக்கம்

“மனிதனின் வாழ்வு என்பது சமுதாயச் சூழல்களில் உருவாகின்றது. அச்சூழலினுள் தனி மனிதனின் உள்ளத்தையும் அவன் சார்ந்த சமூகத்தின் நிலைப்பாட்டுடன் கூடிய நிகழ்ச்சிகளையும் விளக்குவது ‘சமூகவியல்’ என அறிஞர் கூறுவர். அத்தகு சமுதாயம் என்பது சமுதாய உறவுமுறைகளால் பின்னப்பட்ட ஒரு வலை போன்றதாகும். இத்தகு உறவுமுறைகளால் குடும்பம், சாதி, தொழில் சார்ந்த குழுக்கள், இவற்றின் தொகுதி, உறவு முறைகளின் அமைப்பு முறை மனித இனத்தில் காணப்படும் உறவு முறைகளின் அமைப்பு ஆகிய முறைமையான ஒரு பாணியே ‘சமுதாயம்’ எனப்படும்.”¹⁶ செ. மகேஸ்வரி அவர்கள் மனித வாழ்வின் அடிப்படை சமுதாயத்தை விளக்கியுள்ளார்.

சமூக உருவாக்கத் தன்மை

சமூக உறவு, இனக்க முறையை அடிப்படையைக் கொண்டு இயங்குகிறது என்பதை “சமுதாய ரீதியான உற்பத்தியில் மனிதர் ஈடுபட்டு வரும்பொழுது திட்டவட்டமான உறவுகளிலே அவர்களனைவரும் சம்பந்தப்படுகிறார்கள். சமுதாய உற்பத்தி நடக்க வேண்டுமானால் இந்த உறவுகள் இருந்தே தீர்வேண்டும். மேலும் இந்த உறவுகள் அவர்களின் சித்தப்படி ஏற்படுவனவல்ல. இந்த உறவுகள் இவர்களின் சித்தத்துக்கு அப்பாற்பட்டனவாகும். பௌதீக உற்பத்திச் சக்திகள் எந்தெந்தக் குறிப்பிட்ட அளவு நிர்ணயத்தோடு வளர்ந்துள்ளனவோ, அந்தந்த வரையறை எல்லைக்குள் பொருத்தமாகவே இந்த சமூக உறவுகள் அமைகின்றன. இவ்வகையான முறையில் உறவுகளின் மொத்தக் கூட்டுத் தொகைதான் சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பாகும். இந்த உண்மையான அடித்தளத்தின் மேலே தான் சட்டம், அரசியல் என்றும் மேற்றளங்கள் எழுகின்றன. இத்தகு உண்மையான அடித்தளத்துக்குப் பொருத்தமாகவே சமுதாய உணர்வின் திட்டவட்டமான வடிவங்கள் அமைந்துள்ளன. பௌதீக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் பொருள் உற்பத்தி முறையே மனித வாழ்வின் சமுதாய அரசியல், ஆன்மீகம் ஆகியவைகளின் வளர்ச்சியுடன் கூடிய போக்கின் பொதுத் தன்மையை நிர்ணயிக்கிறது.”¹⁷ என்று அறிஞர் கூறுவர். இதே கருத்தினை சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார் தம் நூலான பாரதியார் கவிதைகளில் எடுத்துரைக்கிறார்.

பண்பாடு சொல் பொருள் விளக்கம்

பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம் என்றும் அது எல்லாப் பொருள்களையும் தத்தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுத்துவதாகும். இத்தகு பயன்பாட்டையே பண்படுவது பண்பாடு என்றும் பண்படுதல் சீர்ப்படுதல் என்றும் பொருள் படுவதாக மொழி ஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் கூறுகிறார். “பண்படுவது பண்பாடு, பண்படுதல் சீர்ப்படுதல் திருந்துதல் கரடுமுரடான நிலத்தைச் சரியாக திருத்தம் செய்து திருந்திய நிலத்தையே பண்படுத்தப்பட்ட நிலமென்றும் ஒருங்கு திருந்திய தமிழைப் ‘பண்பட்ட’ செந்தமிழ் (தனிப்பாடல்) என்றும், பூரண மனநிறைவுள்ள உள்ளத்தைப் பண்பட்ட உள்ளமென்றும் சொல்வது வழக்கம்”¹⁸ என்கிறார்.

இவ்வழக்கத்துடன் நாகரிகம் என்னும் சொல் திருந்திய வாழ்க்கையைக் குறிப்பதாகவும் அது எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கே பயன்படுத்தும் வகையில் அமைவதை,

“நாகரிகம் என்னும் சொல் நகரகம் என்னும் வேர்ச் சொல்லின் திரிபென்று கூறலாம். இச்சொல் (நகர் + அகம் = நகரகம். நகரகம் – நகரிகம் – நாகரிகம்) எல்லா நாட்டிலும் மாந்தர் முதல் முதல் நகர நிலையிலேயே நாகரிகமடைந்துள்ளனர்.”¹⁹ ஆகையால் நகரப் பெயரினின்றி நாகரிகப் பெயர் தோன்றியுள்ளது எனலாம்.

வேட்டைச் சமூகத்தின் நிலை

பண்பாடு நாகரிகத்தை அடுத்ததாகியுள்ள வேட்டைச் சமூகம் மனிதன் குரங்கின் பரிணாம வளர்ச்சி நிலையைப் பெற்ற மக்கள் தொடக்க காலத்தில் கரடுமுரடான காட்டுமிராண்டிகளாக வாழ்ந்தனர் என்பதும் பின்பு படிப்படியாகத் தன்னுடைய பழக்க வழக்கங்களில் முன்னேறி, அந்நாகரிக நிலையினை எட்டினர். இந்நிலை காட்டுமிராண்டிகளாக வாழ்ந்த காலத்தில் உணவுக்காக வேட்டைத் தொழிலையே பெரிதும் எதிர் கொண்டிருந்தனர். அத்தகு தொழிலுடன் அதனுடன் இயற்கையிலேயே கிடைத்த காய்கள் கனிகள் கிழங்கு வகைகள் கொட்டைகள் போன்றவற்றையும் உண்டு களித்து உயிர் வாழ்ந்தனர். வறட்சி ஏற்படும் காலங்களிலும் இயற்கைச் சீற்றம் முதலிய உற்பாதங்களால் இயற்கைத் தாவரங்களால் அழிவு நேர்ந்த காலத்தில் காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்டு வாழ்ந்தனர். நோய் முதலிய காரணத்தால் விலங்குகள் அழிய நேரிட்ட காலங்களில் மனிதர்கள் உணவுக்காக மாற்று இடங்களை நாட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது என்பதும் அதனால் மனித இனம் மனிதனைத் தின்னும் பழக்கமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்நிகழ்வு மனிதர்கள் தொடக்க காலத்தில் காட்டு மிராண்டிகளாக வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தப் பழக்கம் அவர்களிடம் இருந்திருக்கிறது என்பதை ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றானதும் சிலப்பதிகாரத்தின் சேய்யினுள் காப்பியமான மணிமேகலை நூலும் நரமாமிசம் உண்ணும் பழக்கம் உடையவராக இருந்த காட்டு மிராண்டிகளைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் வகையில் சான்று பகர்கின்றது.

“ சிறுமகன் உரைப்போன்;
ஈங்கெமக் காகும் இவ்வறம் செய்கேம்;
ஆங்குனக் காகும் அரும்பொருள்கொள்”கெனப்
“பண்டும் பண்டும் கலங்கவிழ் மாக்களை
உண்டேம்; அவர்தம் உறுபொருள் ஈங்கிவை,
விரைமரம், மென்துகில் விழுநிதிக் குப்பையொடு
இவையிவை கொள்”கென-”²⁰

கற்களைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தியும் மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொன்ற ஊனைப் பச்சையாக உணவாக உண்டு பசியாறிய மனிதன் கற்கருவிகளை வேட்டைக்காகத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தியதோடு மட்டுமின்றி அவன் செய்யத் தொடங்கிய தொழில் மண்பாண்டத் தொழிலாகும் என்பது அறிஞரின் கருத்தாகும். “கல்லைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொன்று ஊனைப் பச்சையாகத் தின்று பசியாறிய மனிதன், கற்கருவிகளைத் தொடர்ந்து, செய்யத் தொடங்கிய தொழில் மண்பாண்டத் தொழிலேயாகும் என்பது ஆய்வாளர் கருத்தாகும். இத்தொழிலில் இரும்பின் பயன்பாடு மிகக்குறைவாகவே இருந்துள்ளது உளதாகும். அது இன்றியும் இவற்றைச் செய்திட முடியும். மனிதன் தற்காப்புக்காகவும் உணவுத் தேவைக்காகவும் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்காகவும் செய்து பயன்படுத்திய முதற்கருவிகள் கற்கருவிகளே எனில், விலங்குகளின் ஊனை வேகவைப்பதற்குச் செய்துகொண்ட முதற்கலங்கள் மட்கலங்களேயாகும் எனலாம்.”²¹ இவ்வகையான தொழிலில் இரும்பின் பயன்பாடு மிகக் குறைவே உளதாகும். இவ்வகையான மனிதன் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவும் உணவுத் தேவைக்காகவும் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்காகவும் பயன்படுத்திய முதற்கருவிகள் கற்கருவிகளே எனின் விலங்குகளின் ஊனை வேக வைப்பதற்குப் பயன்படுத்திய முதற்கலங்கள் மட்கலங்களே என்றே கூறலாம். இவ்வாறு அறிஞர் எங்கல்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுவது, ‘காட்டு மிராண்டி நிலையில் இருந்த மனிதன் நாகரிக நிலைக்கு மாறிச் சென்ற காலகட்டத்தில் மண்பாண்டங்கள் செய்யும் கலையை அறிந்து கொண்டிருக்கலாம்’ என்பதே அவருடைய கூற்றாகவும் அமைகிறது. இக்கூற்று கற்கருவிகளின் அக்காலச் சூழலின் பயன்பாட்டையும் எடுத்துரைக்கிறது எனலாம்.

மேற்கூட்டிய நிலையுடன் காட்டுமிராண்டி நிலையிலும் நரமாமிசம் உண்ணும் பழக்கம் உடையவர்களாக இருந்த மனித இனம் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று முன்னேறி நாகரிக நிலையை எட்டினான். நாகரிக நிலையிலிருந்து இடைக்கால வரையிலும் நரமாமிசம் உணவாக உட்கொள்ளும் பழக்கம் மனித இனத்திடம் நீடித்திருந்தது என்றும் எங்கல்ஸ் அவர்களுடைய கருத்துப்படி காட்டுமிராண்டி நிலையில் வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த மனிதன், மேய்ச்சல் சமூகமாக மாற்றமடைந்தபின் நாகரிக நிலையை அடைந்தபோதுதான் நரமாமிசத்தை உண்ணும் பழக்கத்தைக் கைவிட்டனர். காலப்போக்கில் உற்பத்தியிலும் உற்பத்திக் கருவிகளிலும் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் ஏற்பட்டது. இவை காட்டு மிராண்டி நிலையில் இருந்த ஆதி மனித பொதுவுடைமைச் சமூகமானது படிப்படியாக வளர்ந்து நாகரிக நிலையினை அடைந்துள்ளது. நரமாமிசம் உண்ணும் பழக்கமும் மறைந்திருக்கிறது. இந்நிலை முடிவுறும் வகையில் சான்று பகர்வதாக அமையும் நிகழ்வாகத் திகழ்வது. ஆண் குரங்குகள் கிழித்து உண்ட பலாப்பழங்கள் கிழிந்த முழவுபோல் இருக்குமாம். அப்பலாப்பழங்கள் மலையில் வாழும் குறவர்களுக்குப் பல நாட்கள் வைத்து வைத்து உண்ணும் உணவாகப் பயன்பட்டதை,

**“கலையுணக் கிழித்த முழவுமருள் பெரும்பழம்
சிலைகெழு குறவர்க்கு அல்கு மிசை வாகும்”²²**

என்றும் மனிதன் உணவுக்காகத் தொடர்ந்து விலங்குகளை வேட்டையாடி வந்தான் என்றும் இயற்கையில் தோன்றும் காய் கனிகள் முதலியவற்றையும் உண்டு உயிர் வாழ்ந்தான் என்பதையும் சங்க இலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல் எடுத்தியம்புவதை மேற்கூட்டிய தரவுகளினால் அறிய முடிகிறது.

மேலும், வறட்சி காரணமாகவும் மழையின்மை முதலியவற்றாலும் தாவர உணவுகளான பழங்கள் முதலியவை கிடைப்பதும் அரிதாக இருந்திருக்கலாம். நரமாமிசத்தை உண்ணும்

வழக்கத்தைக் கைவிட்ட நிலையிலும் மனிதன் உணவுக்குரிய தாவரங்களையும் பயிர்களையும் சாகுபடி செய்யவும் தானியங்களைச் சேமித்து வைக்கவும் முயன்றிருக்கிறான். பின் பின்னாளிற்குத் தேவை என்ற நிலை எய்திய ஆதிகால மனித இனம் சேமிப்பிற்காகவே என்ற நிலையை அடைந்ததோடு மட்டுமன்றி அந்நிலையிலும் வெற்றி கண்டனர் என்பதோடும் சேமித்த உணவுப் பொருட்களை பகிர்ந்தளித்து உண்டும் வாழ்ந்தான் என்ற விரிவாக்கத்தைக் காணும் போது ஆரம்பகால நிலையிலிருந்து சற்றே முன்னேற்றம் காணப்படுகிறது. இதன் காரணமாக சமூக வளர்ச்சியில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைக் காணமுடிகிறது. இந்நிலையை அடிநிதமாகக் கொண்டு தாய்வழிச் சமூகம் ஏற்பட்டுள்ளது எனலாம்.

தாய்வழிச் சமூகம்

ஒரு சமுதாயத்தின் அடிப்படைக்கு முதல் அங்கமாகக் குடும்பம் அமைகிறது. இவையே நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக்கழகம் என்று புராணகாலப் பழமொழியால் விளக்கம் பெறுகிறது. அத்தகு குடும்பத்தின் ஆணிவேராகத் திகழ்வது குடும்பத்தின் பாரம்பரியத்தைப் போற்றிக் காப்பதும் பெண்களே! ஏனெனில் அக்காலச் சூழலில் பெண்மை மேலோங்கி இருந்தது; தலைமைப் பொறுப்பும் ஏற்றது. பண்டைத் தாய்வழிச் சமூகச் சிறப்பினை இத்தகைய சங்கப் பனுவல்கள் பல நிலைகளை எடுத்து இயம்புகிறது. தாய்வழிச் சமூகத்தினுள் பெண் ஆணைச் சார்ந்து இருப்பதில்லை என்பதும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற நியதியுமில்லை. ஏனெனின் அக்காலச் சூழலைப் பொருத்தது எனலாம். அவள் வீரத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்து விளங்குகின்றாள் என்பதும் தாய்வழிச் சமூகத்தை முன்வைத்துதான் அந்த சந்ததியின் தோற்றத்தை அறியமுடிகிறது. மேற்கூட்டிய நிலையில் சற்றே மேம்பட்டு பெண் வேட்டையாடுவதிலும் சிறந்து விளங்கினாள் என்பதும் குழந்தைகளையும் அவளுடைய கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தாள் என்பதும் வேளாண் தொழில்களிலும் பெண் சிறந்து விளங்கினாள் என்பதும் இங்கு அறிதல் வேண்டும். இவ்வேளாண்மையே அவளுக்கு பெரும் பேற்றை அளித்தது என்று கூட கூறலாம். விருந்தோம்பல் பண்புகளிலும் குடும்பத்தை மேம்படுத்துவதிலும் போற்றத்தக்க நிலையில் அமைகிறாள். இத்தாய்வழிச் சமுதாயத்தில் தெய்வ வழிபாடு மிகவும் தொன்மையானதாக அமைகிறது. இத்தகு வழிபாடு தமிழ் இலக்கியத்தில் கொற்றவை எனும் பெண் தெய்வ வழிபாடு தாய்த் தெய்வத்தின் சிறப்பம்சத்தை அறிய உதவுகிறது. “இந்த தாய்த்தெய்வம் மிகப் பழமையான தெய்வம் என்பதைச் சீத்தலைச் சாத்தனாரின் மணிமேகலை என்னும் பனுவலில் இத்தெய்வம் இருக்குமிடம் ‘முதியோள் கோட்டம்’ என்று சான்று பகரப்படுகிறது”.²³ இந்நூலையடுத்து தோற்றம் பெற்ற பெண்தெய்வ வழிபாட்டின் சிறப்பைக் கூறும் அறிஞர் க.ப. அறவாணன் அவர்களின் கருத்து, தோற்றத்தினால் மிகுமிகு செறிவைக் கொடுக்கிறது எனலாம். “தமிழ்நாட்டில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடான அம்மன் வழிபாடே மிகத் தொன்மையானது. இந்த மண்ணின் மக்களான தமிழகச் சிற்றூர் மக்கள் அனைவரும் அம்மன் வழிபாட்டினராக இருப்பது கருத்தத்தக்கது. மழையை நல்குபவள் ‘மாரியம்மன்’ என்று போற்றப்பட்டாள். நன்மையைத் தந்து தீமையை ஒடுக்கும் தெய்வமாக சக்தியாக அவள் வழிபடப்பட்டாள். நோய் நீக்கும் தெய்வமாக மகமாயி என்று கொண்டாடப்பட்டாள்.”²⁴ என விளக்கியுள்ளார்.

மேற்கூட்டிய தரவுகளைத் தொடர்வதாக தொல் ஆசான் தொல்காப்பியரின் கூற்றுக்களை வரையறை செய்யும் போதும் அன்றைய சமுதாயத்தில் மேலாண்மையுடைய ஆண்களுக்குரிய கூற்றுக்களை முதலாவதாக உரைக்கவில்லை. அகத்திணையியலில் நற்றாய் கூற்றையே முதற்கண் அமைத்தார். ஏனெனின், தாய் உயிராகவும் தந்தை உடலாகவும் உள்ள இவ்வுலகில்

இயற்கையில் உயிர்க் கோளமாகிய பூமியை உயிராகவும் (பெண்) சூரியனை உடலாகவும் (ஆண்) கொண்டே இத்தீர்மானம் செய்தார் என்று இதனை,

**“தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள்தெய்வம்”²⁵**

என்றும் நற்றாய் கூற்றையே முதலில் அமைத்தார். இந்நிகழ்வு தொல்காப்பியர் தின்மையான தாய்மையான பெண்மைக்குக் கொடுத்த முதல் உரிமையையும் கூட என்றே இத்தாய்வழிச் சமூகம் முதன்மையாகக் கொண்டது. தன் இனத்தைப் பெருக்குவதே தலையாய கடமையாகக் கொண்டது என்று சான்று பகரலாம்.

மன உறவு

தாய்வழிச் சமூகத்தையடுத்து ஒரு பெண் விரும்பிய தலைவனை மணம் செய்து கொள்வதும் முதலுரிமையாகவும் முதன்மையாகவும் சங்க காலத்தில் இவ்வுரிமை பெண்ணிற்கு இருந்ததோடு மட்டுமன்றி மேன்மையாக வளர்ந்த நாடுகளிலும் கூடப் பெற்றோர்களே பெண்ணுக்குரிய மணமகளைத் தேடி மணம் செய்கிறார்கள். இந்நிகழ்வு சங்க காலத்தில் பெண் விரும்பிய ஆடவனை மணந்து கொண்டாள் என்ற நிலையை ஒக்கும் வகையில் அமையப்பெற்றிருக்கிறது என்றே கூறலாம். உடன்போக்காகப் போக விரும்பாதவள் தன்னுடைய காதலைத் தோழியிடம் ‘செம்புலப் பெயர் நீர் போல அன்புடன் நெஞ்சம்தான் கலந்தனவே’ என்ற நிலையைச் சொல்லி அவள் செவிலி மூலம் நற்றாய்க் குரைத்து தன் நெஞ்சம் கலந்தவனையே மணக்கும் நெஞ்சரம் பெற்றிருந்தாள் என்பதே உண்மை. எனவே அக்காலச் சூழலிலும் பெண்ணின் முன்னுரிமை நிலைநாட்டப் பட்டிருக்கிறது. திருமணம் நடக்கும்போது தலைவியானவள் தாய், தந்தையர், ஊர், மூத்தோர் ஆகியோர் முன்பு இருந்து மணம் செய்து கொடுப்பதை விரும்பினாள் என்பதும் ஒரு தலைவி தோழியிடம் தலைவன் மீது கொண்ட காதலை ஏற்பாரா என்று கேட்பதும் அந்நிலைக்குத் தோழியானவள் கூறிய மறுமொழியே,

**“யானும் காதலென் யாயும் நனிவெய்யாள்
எந்தையும் கொடஇயர் வேண்டும்
அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழியே”²⁶**

என்றும் உரைக்கிறாள். அதுபோன்று திருமணம் மூத்தோர் கூடிய அவையில் நடந்ததற்கான குறிப்புகளும் உள்ளது. இதனை,

**“அம்ம வாழி தோழி நம் ஊர்ப்
பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்பவர் இருந்தனர் கொல்லோ
தண்டுடைக் கையவர் வெண்தலைச்சிதவலர்
நன்று நன்று என்னும் மக்களோடு
இன்று பெரிது என்றும் ஆங்கனது அவையே”²⁷**

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. இவற்றால் சங்ககாலத்தில் பெண்கள் விரும்பிய தலைவனை மணக்கும் உரிமை பெற்றிருந்ததை அறியப்படுகிறது. இல்லத்தின் நுழைவாயில் என்பது போல “இல்லறத்தின் நுழைவாயிலான திருமணம் என்பது சமுதாயத்தில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. திருமணம் என்பது தற்போது சமுதாயத்தின் ஒரு தகுதி நிலைப்பாடாகக் கருதப்படும். ஏனெனின் திருமணம் என்ற சொல் திரு+மணம் எனப் பிரிக்கப்படுகிறது. திரு என்பது மேன்மையாகவும் மணம் என்பது தமிழின் பழைய மரபு என்பதும்

திருமணம் என்பதும் இரு மனங்களின் ஒருங்கிணைந்த இணைவாகும். இதனுள் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து இல்லறம் நடத்துவதன் தொடக்க விழாவாகவே திருமணம் அமைகிறது.”²⁸ இத்தகைய நிலைப்பாட்டைச் சங்கப் பனுவலான பரிபாடலில் திருமணம் அமைவதைக் காணமுடிகிறது என்பதை,

“நிலவரை அழுவத்தான் வான்உறை புகல்தந்து,
புலவரை அறியாத புகழ்பூத்த கடம்பமர்ந்து,
அருமுனி மரபின் ஆன்றவர் நுகர்ச்சிமன்
இருநிலத் தோரும் இயைகென ஈத்தநின்
தண்பரங் குன்றத்து, இயலணி நின்மருங்கு
சாறுகொள் துறக்கத்து அவளொடு
மாறுகொள் வதுபோலும், மயிற்கொடி, வதுவை”²⁹

என்னும் இப்பாடல்கள் நன்கு விளக்குகிறது.

குடும்பம்

இம்மண உறவுக்குப் பின் மனை உரை தேவைப்படுகிறது. அத்தகு தேவையே குடும்ப உறவு. இவ்வகையான குடும்ப உறவு எத்தகு நிலையில் அமைந்திருந்தது என்பதைக் காண விழைவதே சங்க காலக் குடும்பம். சங்ககாலத் தமிழர்கள் குடும்ப வாழ்க்கையை மிகவும் உயர்ந்த குறிக்கோள்களை நோக்கங்களாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதோடு முழுமையான வாழ்க்கையும் அதன் மூலமாக பெறப்படும் நன்மக்களையே சிறந்த அறமாகவும் கொண்டிருந்தனர். எனவே தான் குடும்ப வாழ்க்கையை இல்லறம் நல்லறம் (நன்மை பெறும் தன்மை) என்றனர். கணவன் மனைவி சேர்ந்து ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தகுதி நிலையில் வாழும் இல்லற வாழ்வே அறவாழ்வாகும் என்பர். இதனை தெய்வப்புவர் திருவள்ளுவர் தம் நூலான திருக்குறளில் அறத்துப் பாலில் அதிகாரங்களை அமைத்துள்ள முறையே இதற்கு சான்று பகரலாம். மெல்ல மெல்லத் தன் உள்ளம் விரித்துத் தன்னுடைய மனைவி, பிள்ளை, சுற்றம் என்னும் எல்லைகளையெல்லாம் கடந்து அனைத்துயிர்க்கும் அருள் புரியும் மன நிலையடைவதே வாழ்வின் நோக்கமாகும். பெண் அக்காலத்தில் அனைத்தையும் முதன்மை நிலையில் இருந்து ஆட்சி புரிந்தாள் என்பதும் சங்ககால மகளிர் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தாள் என்பதும் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் கவிதை புனையும் ஆற்றல் உடையவர்களாகவும் காணப்பட்டதோடு மட்டுமின்றி அவர்கள் இயற்கையோடிணைந்த வாழ்வை நடத்தியுள்ளனர். பெண்களுக்குரிய பண்புகளாக திரு.வி.க. அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், பொதுநலம், இரக்கம், அழகு, ஒப்புரவு, தொண்டு முதலியன அமைந்த ஒன்று என்றும், இதுவே மென்மையான பெண்மையாகும் என்றும் உரைக்கிறார்.

“பெண்மையாவது யாது? அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், பரநலம், இரக்கம், அழகு, ஒப்புரவு, தொண்டு முதலியன அமைந்த ஒன்று பெண்மை எனப்படும். மண், நீர், காற்று, ஒளி முதலியன சேர்ந்து மரமாதல் போல, அடக்கம் முதலிய குணங்கள் சேர்ந்து பெண்மையாகின்றன. சிறு சிறு நீர்த்துளிகள் கலந்து பரந்த நீர் நிலை என்னும் பெயர் பெறுதல் போலவும், சிறு சிறு பரல்கள் கலந்து மலை என்னும் பெயர் பெறுதல் போலவும், அடக்கம் முதலிய குணங்கள் ஒன்றி, அவை பெண்மை என்னும் பெயர் பெற்றன. பெண்மை என்பதைக் கூறிட்டுப் பார்ப்பின், அஃது அடக்கம் முதலிய நீர்மைகளாகப் பிரிந்து நிற்கும். ஆகவே, அடக்கம் முதலிய இயல்புகளின் திரட்சி

பெண்மையாகிற தென்க.”³⁰ இது குறித்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொல்காப்பியர் இதனை,

**“கற்புங் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”³¹**

என்று பெண்கள் கற்பில் சிறந்து விளங்கியதைத் தொல்காப்பியர் எடுத்துரைக்கிறார். அச்சமும், மடமும், நாணமும், பயிர்ப்பும் இந்நான்கும் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே பெண்களுக்குரிய நற்குணங்களாக கருதப்பட்டது எனலாம். பெண்களின் அடையாளமாகவோ இக்குணங்கள் இருந்திருக்கலாம் என்பதை,

**“உயிரினும் சிறந்தது நானே, நாணினும்
செயிற்சீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”³²**

என்றும், நாணமும் கற்பும் பெண்களின் சிறந்த பேரொழுக்கமாகக் கடைபிடித்திருந்ததும், உயிரைவிட நாணத்தையே சிறந்ததாகவும், நாணத்தை விட ஒரு படி மேற்சென்று கற்பு சிறந்ததாகவும் போற்றி வந்ததை தொல்காப்பியரின் நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது. பதினென் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான நாளும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதியாக இலங்கும் இரண்டாகத் திகழும் திருக்குறளில் வள்ளுவரும் பெண்ணின் கற்புக்கு உரிய பெருமையை எடுத்து கூறியிருக்கிறார் என்பதை,

**“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவன கற்பென்னும்
திண்மை உண்டாகப் பெறின்”³³**

என்றும், இவ்வாறு வள்ளுவம் கூறுவதிலிருந்து தன் சுற்றத்திற்குக் குடும்பமும் தன் தகுதிப்பாட்டிற்கு கற்புமாகிய இரண்டும் பெண்ணிற்குத் தேவையான இரண்டு கண்கள் போன்றது என்று வலியுறுத்துவதை அறிய முடிகிறது.

சமூக அடிப்படையில் குடிகள்

தமிழ்ச் சமூகம் அதன் வரலாறு தெரிந்த காலம் முதல் சேர சோழ காலம் முதல் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் முப்பெரு வேந்தர்களின் கீழ் இயங்கியதாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. இவ்வேந்தர்களேயன்றி வேளிர் முத்தரையர், சத்திய கித்திரர் உள்ளிட்ட பல்வேறு சிற்றரசு மரபினரும் தமிழகத்தில் இருந்ததற்கான சான்றுகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

**“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால் யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு காளை வேந்தற்குக் கடனே”³⁴**

என்னும் புறப்பாடல் குடிகள் மன்னனை யாவற்றிற்கும் மேலாகக் கருதி வாழ்ந்தமையை நன்கு விளக்குகிறது. சிலப்பதிகாரமும்,

**“பெருநில முழுநாளும் பெருமகன் தலைவைத்த
ஒருதனிக் குடிகளோ டுயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்”³⁵**

என்னும் கூற்றான் குடிகள் அரசனை வணங்கி அவன் ஆணையின்படி வாழ்ந்தமையை உணர்த்துகிறது. அரசனும் குடிகளைப் பரந்து வாழும் நிலையினன் ஆகவே திகழ்கிறான்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறும்போது இவ்வஞ்சினத்தை நிறைவேற்றா விட்டால் என் குடிகளே என்னைத் தூற்றும் நிலைக்கு ஆளாகட்டும் என கூறுவதை,

“..... பொருந்திய
என்நிழல் வாழ்நர்செல்நிழல் காணாது
கொடியன்எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுத;”³⁶

அரசுரிமை உடையவனாகவே இருப்பினும் குடிகளின் புகழினைப் பெற்று வாழ்வது சிறப்பு என்னும் எண்ணத்தினை உடையவனாக மன்னன் வாழ்ந்தமையைச் சுட்டுகிறது. குடிகள் அரசனை தெய்வமாகக் கருதுவதும் அரசன் குடிகளைத் தம் சுற்றமாகக் கருதுவதும் அமைந்த சமூகக் கட்டமைப்பு சங்ககாலத்தில் இருந்தமையை உணர்த்தும் பல பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன.

கடலால் சூழப்பட்ட உலகம் முழுமையும் தன் வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ்க் கொண்டு அரசாளுகின்ற மன்னவனாயினும், இரவும் பகலும் பாராது வில்லினைக் கையில் ஏந்திக் காட்டிடை உறையும் விலங்குகளை வேட்டையாடும் வேடனேயாயினும் இருவருக்கும் வேண்டிய இன்றியமையாத தேவைகள் ஒருதன்மைத்தே. ஆதலால் ஏற்றத்தாழ்வு என்பது இல்லை என்னும் கருத்தைப் புறப்பாடல் ஒன்று வலியுறுத்துகிறது.

“தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய பொருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா பொருவற்கும்
உண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே
பிறவுமெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே வீதல்
துய்ப்பே மெனினை தப்புந் பலவே”³⁷

வீரம் மட்டுமே போற்றப்பட்ட சங்ககாலத்தில் வீரமறவன் வேந்தனைக் காட்டிலும் சிறப்பு உடையவனாகக் கருதப்பட்டான். ‘துடைப்பத்தால் தூத்தப்பெறாத சருகுகள் நிறைந்திருக்கின்ற முன்றிலில்’ உறங்குபவன் அவன். நேற்று தன் இல்லத்திற்கு வந்த விருந்தினர்களுக்காகத் தன்னுடைய பெரிய இரும்பு வாளை ஈடுவைத்து பணம் பெற்றவன். இவன் புகழைப் பாடும் யாம், சிறிய கண்களை உடைய யானைப் படையைப் பெற்றுள்ள பெரும் வேந்தனையும் பாடுதல் ஒழிவோம்’ என்னும் கருத்துடைய புறப்பாடல் ஒன்று வேந்தனை எளிய குடிமகனொடு ஒப்புவைத்துக் காட்டுகிறது.

“களளின் வாழ்த்திக் களளின் வாழ்த்திக்
காட்டொடு மிடைந்த சீயா மூன்றில்
நாட்செருக் கனந்தர்த் துஞ்சு வோனே
அவனெம் மிறைவன் யாமவன் பாணர்
நெருதை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
இரும்புடைப் பழுவாள் வைத்தன னின்றிக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணைய மிதுகொண்
டிவதி லாள னென்னாது நீயும்
வள்ளி மருங்குல் வயங்கிழை யணியக்

கள்ளுடைக் கலத்தேம் யாமகிழ் தூங்கச்
சென்றுவாய் சிவந்துமேல் வருக
சிறுகண் யானை வேந்துவிழு முறளே”³⁸

வேந்தன் பேரூரில் வாழ்ந்திருந்தான். பேரூர் வானுயர்ந்த வீடுகளையும் மாடங்கள், கோபுரங்கள் நிறைந்த பெருநகராக இருந்தது. அகன்ற ஆறுபோன்று காட்சித்தரும் வீதிகள் இருந்தன. இரவும், பகலும் காவலர்களால் நகர் கண்காணிக்கப்பட்டது. நகரைச் சுற்றி உயர்ந்த மதிலும் ஆழமான அகழியும் இருந்தன. மதிலின் காவல் சிறந்திருந்தது. நெடிய கதவினையுடைய மதிலின்மீது பகைவர்வரின் அவர்களைத் தாக்க பலவகைத்தான பொறிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

“மங்கல நெடுங்கொடி வானுற எடுத்து
மரகத மணியொடு வயிரங் குயிற்றிப்
பவளத் திரள்காற் பைம்பொன் வேதிகை
நெடுநிலை மாளிகைக் கடைமுகத் தியாங்கணுங்
கிம்புரிப் பகுவாய்க் கிளர்முத் தொழுக்கத்து
மங்கலம் பொறித்த மகர வாசிகைத்
தோரணம் நிலைஇய தோமறு பசும்பொற்
பூரண குடும்பத்துப் பொலிந்த பாலிகை
பாவை விளக்குப் பசும்பொன் படாகை
தூமயிர்க் கவரி சுந்தரச் சுண்ணத்து
மேவிய கொள்கை வீதியிற் செறிந்தாங்கு
ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும்
அரச குமரரும் பரத குமரரும்
கவர்பரிப் புரவியர் களிற்றின் தொகுதியர்
இவர் பரித் தேரினர் இயைந்தொருங் கீண்டி
அரைசமேம் படிஇய அகனிலை மருங்கில்
உரைசால் மன்னன் கொற்றங் கொள்கென
மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் காக்கும்
ஆயிரத் தோரெட் டரசுதலைக் கொண்ட”³⁹

என்னும் சிலப்பதிகாரத் தொடர்கள் மன்னனின் அரண்மனை அமைந்திருந்த பாங்கினை விளக்குகிறது. இவ்வாறே நெடுநல் வாடையில் அரண்மனை அமைக்கத் தச்சர்கள் செய்யும் வினைகள் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சித்திரை மாதத்தில் பத்தாம் நாள் முதல் இருபதாம் நாள் வரையிலான நாட்களில் ஏதேனும் ஒரு நாளில் பகற் பொழுதின் பதினைந்தாம் நாழிகையில் ஞாயிறானது உச்சியில் வரும் பொழுதில் அரண்மனைக் கட்டுவதற்கு உரிய வேலையைத் தொடங்குவர். அவ்வாறு அமைந்த நல்ல நாளில் கட்டப்பட்ட அரண்மனை முகப்பில் உயர்ந்த மாடத்தின் மீது கொடிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். முற்றத்தில் தூய வெள்ளிய மணல் பரப்பப் பட்டிருக்கும். அரண்மனையின் உள்ளே யவன நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பாவை விளக்கு நிறுத்தப்பட்டு அவ்விளக்கின் தகளிர் நிறைய நெய் வார்க்கப்பட்டுப் பெரிய திரிகள் இடப்பட்டு விளக்கு ஏற்றப்படும். சுவர்கள் வண்ணம் தீட்டப்பட்டு அழகிய ஓவியங்கள் வரையப் பெற்றிருக்கும். நாற்பது ஆண்டு கழிந்த களிற்றின் தந்தம் தச்சர்களால் வழுவுழுப்பாக்கப்பட்டு, பெண்களின் பெரிய முலைகளைப் போல பருத்த குடங்களில் செதுக்கி கால்களாக வைக்கப்பட்டுள்ள கட்டில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கும்.

முத்துக்கள் பட்டு நூல்களில் கோர்க்கப்பட்டு வாயில்களின் முகப்பினில் தோரணங்களாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும்' என நெடுநல்வாடையில் மன்னனின் அரண்மனை வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஐயவி அப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை
வென்றுஎழு கொடியொடு வேழம் சென்றுபுகக்
குன்றுகுயின் றன்ன ஓங்குநிலை வாயில்
திருநிலை பெற்ற தீதுதீர் சிறப்பின்
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து
நெடுமயில் எகினத் தூநிற ஏற்றை
குறுங்கால் அன்னமோடு உகளும் முன்கடை
பணைநிலை முனைஇய பல்லுளைப் புரவி
புல்உணாத் தெவிட்டும் புலம்புவிடு குரலொடு
நிலவுப்பயன் கொள்ளும் நெடுவெண்முற்றத்துக்
கிம்புரிப் பகுவாய் அம்பணம் நிறையக்
கலிந்துவீழ் அருவிப் பாடுவிறந்து அயல
ஒலிநெடும் பீலி ஒல்க மெல்லியல்
கலிமயில் அகவும் வயிர்மருள் இன்னிசை
நளிமலைச் சிலம்பில் சிலம்பும் கோயில்;
யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை
கைஏந்தும் ஐஅகல் நிறைய நெய்சொரிந்து
பருஉத்திரி கொளீஇய குருஉத்தலை நிமிர்எரி
அறுஅறு காலைதோறு அமைவரப் பண்ணிப்
பல்வேறு பள்ளிதொறும் பாயிருள் நீங்க
பீடுகெழு சிறப்பின் பெருந்தகை அல்லது
ஆடவர் குறுகா அருங்கடி வரைப்பின்
வரைகண் டன்ன தோன்றல வரைசேர்பு
வில்கிடந் தன்ன கொடிய பல்வயின்
வெள்ளி யன்ன விளங்கும் சுதைஉரீஇ
மணிகண் டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்

.....
.....
.....
.....

மடைமாண் நுண்ணிழை பொலியத் தொடைமாண்டு
முத்துடைச் சாலேகம் நாற்றி; குத்துறுத்து,
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூங்கேழ்த் தட்டத்துத்
தகடுகண் புதையக் கொளிஇத் துகள்தீர்ந்து,
ஊட்டுறு பல்மயிர் விரைஇ வயமான்
வேட்டம் பொறித்து வியன்கண் கானத்து
முல்லைப் பல்போது உறழப் பூநிரைத்து
மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத்
துணைபுணர் அன்னத் தூநிறத் தூவி
இணையணை மேம்படப் பாயணை இட்டுக்

**காடிகொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடுஅமை தூமடி விரித்த சேக்கை,”⁴⁰**

அரண்மனை வருணனைப் போன்றே அரசமாதேவியின் பள்ளியறையும் நெடுநல்வாடையில் நன்கு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. ‘அன்னப் பறவைகளின் மெல்லிய சிறகுகளை இணைத்து உருவாக்கிய அணையை விரித்து அதன்மேல் தலையணை, சாயணை முதலிய அணைகளை விட்டுத் தூய போர்வையைப் பரப்பி அதன்மேல் மணம் மிகுந்த மலர்களைத் தூவி வைத்திருந்த நிலையை நெடுநல்வாடை விளக்குகிறது. இவ்வாறு அரசனின் அரண்மனையின் வெளித்தோற்றத்தையும், உட்புறத்தையும் நெடுநல்வாடை விளக்கும். போர்க்களத்தில் அரசன் தங்கியிருந்த பாடி வீட்டை முல்லைப்பாட்டு நன்கு காட்டுகிறது.’

‘அந்தணன் தன் முக்கோலை நட்டு அதன்மேல் துவைத்த காவிறி ஆடையைக் காயவைத்தது போன்று வில்லினை மண்ணில் ஊன்றி அவற்றின் மேல் தூணிகளை தூங்கவிட்டு குந்தக்கோல்களை நட்டு கிடுகுப் படைகளை நிறலாகப் பிணைந்து உருவாக்கிய படைவீரர்களின் இருப்பிடங்களுக்கிடையே அரசனுக்கு தனித்த பாடி வீடு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வீட்டினுள் செறிந்த தொடியினை அணிந்த கையும் அசைகின்ற அழகிய கூந்தலும் சிறிய முதுகும் உடைய இளமகளிர் இரவைப் பகலாக்கும் வகையில் விளக்குகளில் நெய்யினைப் பெய்து விளக்கு ஏற்றினர். மெல்லிய காற்று நுழைந்து வீசும் மன்னனின் அறையில் மெய்காப்பாளர்கள் சூழ்ந்து காவல் புரிந்தனர். நாழிகையை அளந்து இத்துணையென்று பொழுதினைக் கூறும் நாழிகைக் கணக்கர்கள் பொழுது அறிந்து கூறினர். வலிமை மிக்க பருத்த உடலை உடைய யவன வீரர்கள் காவல் புரிகின்ற அறையில் மன்னன் கண்ணுறுங்கினான்’ என முல்லைப் பாட்டு பாசறையில் மன்னனின் உறையுள் அமைந்த திறத்தை விளக்குகிறது.

“கல்லா இளைஞர் கவளம் கைப்ப,
கல்தோய்த்து உடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோல் அசைநிலை கடுப்ப நற்போர்
ஓடா வல்வில் தூண் நாற்றிக்
கூடங்குத்திக் கயிறுவாங்கு இருக்கைப்
பூந்தலை குந்தம் குத்திக் கிடுகுநிரைத்து
வாங்குவில் அரணம் அரணம் ஆக
வேறுபகல் பெரும்படை நாப்பண் வேறோர்
நெடுங்காழ்க் கண்டம் கோலி அகம் நேர்பு
குறுந்தொடி முன்கைக் கூந்தலஞ் சிறுபுறத்து
இரவுபகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வாள்
விரவுவரிக் கச்சிற் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் கரையர் நெடுந்திரி கொளீஇக்
கையமை விளக்கம் தந்துதொறும் மாட்ட
நெடுநா ஒண்மணி நிழத்திய நடுநாள்
அதிரல் பூத்த ஆடுகொடிப் படாஅர்
சிதர்வரல் அசைவளிக்கு அசைவந் தாங்குத்
துகின் முடித்துப் போர்த்த தூங்கல் ஒங்குநடைப்
பெருமூ தாளர் ஏனம் சூழ,

.....
.....

.....

 படம்புகு மிலேச்சர் உழையர் ஆக,
 மண்டமர் நசையொடு கண்படைபெறாஅது
 எடுத்தெறி எஃகம் பாய்தலிற் புண்கூர்ந்து
 பிடிக்கணம் மறந்த வேழம் வேழத்துப்
 பாம்பு பதைப்பன்ன பருஉக்கை துமியத்
 தேம்பாய் கண்ணி நல்வலந் திருத்திச்
 சோறுவாய்த்து ஒழிந்தோர் உள்ளியும் தோல்துமிபு
 வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலிற் செவிசாய்த்து
 உண்ணாது உயங்கும் மா சிந்தித்தும்,
 ஒருகை பள்ளி ஒற்றி ஒருகை
 முடியொடு கடகம் சேர்த்தி நெடிதுநினைந்து
 பகைவார்ச் சுட்டிய படையொள் நோன்விரல்
 நகைதாழ் கண்ணி நல்வலந் திருத்தி
 அரசிருந்து பனிக்கும் முரசுமுழங்கு பாசறை
 இன்துயில் வதியுநன் காணாள் துயருழந்து
 நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு
 நீடுநினைந்து தேற்றியும் ஓடுவளை திருத்தியும்”⁴¹

இவ்வாறு அரசனின் வாழிடங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. எளிய மக்களின் வாழிடங்களும் அவ்விலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் சாதி

“சாதி என்னும் சொல் பிறப்பு அடிப்படையிலான பகுப்புமுறை என்று இந்து சமயத்தின் வேதங்கள் விளக்குகின்றன”⁴² என்றும், நியாயவைசேடிக தத்துவத்தில் இனம் என்றும் விளக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிஞர் கருதுவர். சாதி என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு இணையாக Caste என்னும் ஆங்கிலச் சொல் வழங்கப்படுகிறது. இச்சொல் Castus என்னும் இலத்தீன் சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகும். இச்சொல் தூய்மை என்னும் பொருளைத் தரும் என்பர். முதன் முதலில் போர்ச்சுகக்கீசியர் இந்திய மக்களின் வருணப் பிரிவுகளைக் குறிக்க இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தினர். பின்னர் இச்சொல் குடிகள் அல்லது இனக்குழுக்களான சாதியைக் குறிக்க ஆளப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் சாதி என்னும் சொல்லாட்சி காணப்படுகிறது.

“நீர்வாழ் சாதியும் அதுபெற்ற குரிய”⁴³

என்றும்,

“நீர்வாழ் சாதியுள் நந்தும் நாகே”⁴⁴

என்றும் வருகின்ற தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் சாதி என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. ஆனால் மேற்காட்டிய இருநூற்பாக்களிலும் சாதி என்னும் சொல் மனித இனத்தைக் குறிக்க வழங்கப்படவில்லை. நீர்வாழ் உயிரினங்களைக் குறிக்கவே அச்சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது. மனித தொகுதியைக் குறிப்பிடும் இடங்களிலும் தொல்காப்பியர் சாதி என்னும் சொல்லைக் கையாளவில்லை.

**“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”⁴⁵**

எனவரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் சாதி குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது புலனாகும்.
தொல்காப்பியர்,

**“பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய
திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப்பெயரே”⁴⁶**

என்னும் நூற்பா விடத்து திணைநிலைப் பெயரானது பெயரும், தொழில் பெயரும் என்னும் இருநிலையில் வரும் என்றே விளக்குகிறார். இதன்கண் பெயர் என்றது குலப்பெயர் என இளம்பூரணர் விளக்கம் தருவார். ஆக சாதிப் பெயர் குறித்து தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை என்பது தெளிவாகும். தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் ஏற்றப்பட்ட இலக்கியங்களிலும் சங்க இலக்கிய தொகுப்பிலும் சாதி என்னும் சொல்லாட்சி காணப்பெறவில்லை. ஆனால் மக்கள் இனக்குழுக்களில் வேறுபாடுகள் இருந்தமையை சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. புறநானூற்றில், வேற்றுமைத் தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும் கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின் என வரும் தொடரில் மக்கள் இன வேறுபாடு சுட்டப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறே தொல்காப்பியத்தில் மரபியலில் வரும் சில நூற்பாக்கள் இனக்குழு வேறுபாடுகளை இயம்புவனவாவே உள்ளன.

**“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய”⁴⁷**

என்றும்,

**“படையுங் கொடியங் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய”⁴⁸**

என்றும்,

**“அந்த ணாளர்க் குரியவும் அரசர்க்கு
ஒன்றிய வருஉம் பொருளுமா ருளவே”⁴⁹**

என்றும்,

“வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”⁵⁰

என்றும்,

**“வேளாண் மாந்தர்க் குழதூ ணல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”⁵¹**

என்றும் வரும் தொல்காப்பிய மரபியல் சூத்திரங்கள் அந்தணர், அரசர், வைசிகர், வேளாண் மாந்தர் ஆகிய நால்வகை மக்கட் பிரிவுகளைச் சுட்டுகின்றன. இவற்றை நோக்கித் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் வருணப் பாகுபாடு இருந்தது, சாதிய வேறுபாடுகள் இல்லை என அறிஞர் கருதுவர். புறநானூற்றில் வரும் நாற்பால் என்னும் தொடரும் வருணப் பாகுபாட்டையே சுட்டுகிறது என்பர்.

“அரசர் அந்தணர் வணிகர் வேளாளர் எனப்பட்ட சமுதாயத் தலைவர்களுடைய மரபுகளையே இவ்வடிகள் தெரிவிக்கின்றன. நாளடைவில் அந்நால்வகை மரபினரிடையே செய்

தொழிலால் சிறப்பும் சிறப்பின்மையும் உண்டாயிருக்கலாம். எக்காலத்திலும் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் ஆட்சியாளர்களும் வணிகர்களுமே சமுதாயத்தில் சீரும், சிறப்பும் செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்று விளங்கியதாக வரலாறு பேசுகிறது. இதனால் 'கீழ்ப்பாலொருவன்' என்னும் தொடர் சமுதாயத்தின் கடைநிலையில் வறுமையில் வாழ்ந்த மக்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனைக் குறிப்பதாகலாம்.”⁵²

பால் என்னும் சொல் பிரிவு என்றே பொருள்படும். திருக்குறளின் அதிகாரங்கள் பால் என்றே சுட்டப்படுகின்றன. ஆதலால், நூற்பால் என்னும் புறநானூற்றுத் தொடர் நான்கு வகை பிரிவுகள் எனப் பொருள்படுவதால் வருணம் அக்காலத்தில் இருந்தது என்னும் கருத்துக்கு வரவேண்டியுள்ளது. வருணக் கோட்பாடு அதன் வழி சமுதாயத்தில் பரவிய சாதியக் கோட்பாடு ஆகிய இவ்விரண்டும் ஆறிய பார்ப்பனர்களால் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் புகுத்தப்பட்டது. இதனை,

“சங்க இலக்கியத்தில் பார்ப்பனரே பூணூல் அணிந்தவராகக் காணப்பெறுகின்றனர். ஏனைப்பிரிவினருக்குப் பூணூல் இல்லை. இதிலிருந்து தமிழகச் சாதிமுறை பார்ப்பனர்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தது என்பது விளங்கும், மையூர்கிழான். உப்புரிசுடிகிழான்மகன் ஆகிய வேளாளரும் அக்காலத்தில் பார்ப்பாராகியிருக்கின்றனர். ஆரியப்பார்ப்பாரின் மெய்யியற் கோட்பாடுகளால் ஈர்க்கப்பட்ட முனிவரும், துறவியரும், குருக்கள்மாரும் தத்துவ வித்தகரும் அறிஞரும் பிராமணர்களாக மாறி ஆரிய நாகரிகத்தையும் வேதச்சடங்குகளையும் பரப்புவோராகவும், புரப்போராகவும் ஆயினர். இக்காலத்தில் வடபகுதியில் இருந்து இங்கு வந்த பார்ப்பார் வடமர் எனப்பட்டனர். தமிழ்ப் பார்ப்பாரே கலப்பற்ற வேத நாகரிகத்தையும், சமஸ்கிருத மொழி மரபுகளையும் பாதுகாப்போராக விளங்கினர்”⁵³ என்னும் நா. சுப்பிரமணியத்தின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது. இதனால் இரு வேறு கருத்துக்களை அறியமுடிகிறது. அவை,

1. தொல்காப்பியர் காலத்தில் அல்லது சங்க காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் சாதிய முறை இல்லை.
2. சங்க காலத்தின் இடைப்பகுதியில் ஆரிய பார்ப்பனர்களால் சாதியப் பாகுபாடு புகுத்தப்பட்டது என்பனவாகும்.

ஆயினும் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்றுவரும் இழிசினன், இழிபிறப்பாளன் முதலான சொல்லாடல்கள், சமூகம் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாது இருந்தது என்ற கருத்தை ஏற்கமுடியவில்லை. ஆதலால் சங்ககாலத்தின் இறுதிவரை தமிழ்ச்சமூகம் சாதியக் கோட்பாட்டில் உறுதியாக அழுந்தி இருக்கவில்லை என்பது புலனாகிறது.

முன்னரே குறிப்பிட்டவாறு சாதி என்னும் சொல் தொல்காப்பியத்தில் இரு இடங்களில் வருகின்றது. பெரும்பாணாற்றுப் படையில்,

“கடுப்புடை பறவைச்சாதி”⁵⁴

என்னும் தொடரில் சாதி என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது. இம்மூன்று இடங்களிலும் அஃறிணை உயிர் குழுக்களை சுட்டவே சாதி எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறிதல் வேண்டும்.

**“உழைமுத லாகவும் உழையீ றாகவும்
குரல்முத லாகவுங் குரலீ றாகவும்
அகநிலை மருதமும் புறநிலை மருதமும்
அருகியல் மருதமும் பெருகியல் மருதமும்
நால்வகைச் சாதியும் நலம்பெற நோக்கி”⁵⁵**

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளில் பண்ணின் வகைகளைச் சாதி என்னும் சொல்லால் சுட்டப்படுவதை அறியமுடிகிறது. திருவாசகத்தில்தான் சாதி என்னும் சொல் மனிதக் குழு வேறுபாடு குறிப்பிடப்படுகிறது.

**“சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லெறுத் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யான்எனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே.”⁵⁶**

என்று திவ்வியப் பிரபந்தத்திலும்,

**“பங்கயக்கண்ணனென்கோ? பவளச்செவ்வாயனென்கோ?
அங்கதிரடியனென்கோ? அஞ்சனவண்ணனென்கோ?
செங்கதிர் முடியனென்கோ? திருமறு மார்வனென்கோ?
சங்குசக்கரத்தனென்கோ? சாதி மாணிக்கத்தையே.”⁵⁷**

என்றும்,

**“சாதிமாணிக்கமென்கோ? சவிகொள்பொன் முத்தமென்கோ?
சாதிநல்வயிரமென்கோ? தவிவில்சீர்விளக்கமென்கோ?
ஆதியஞ்சோதியென்கோ? ஆதியம்புருடனென்கோ?
ஆதுமில்லாததெந்தை அச்சதனமலனையே.”⁵⁸**

என்னும் தொடரில் சாதி என்னும் சொல் சிறந்த என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. ஆக பக்தியுடைய காலம் வரை சாதி என்னும் சொல் மனித வாக்கத்தைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகக் கையாளப்படவில்லை. அதற்குப் பின்னர் தான் அச்சொல் மனித இனக்குழுவைச் சுட்டும் சொல்லாக மாறியது.

சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் வேளிர் என்னும் குடியினரே பிற்காலத்தில் வேளாளர் என வழங்கப்படுவதாக மு. ராகவஜயங்கார் குறிப்பிடுகின்றார். “இவ்வேள்குலத்தோர் தம்மாற் காடுகெடுத்து நாடாக்கப்பட்ட பிரதேசங்களிற் கோட்டை முதலிய அரண்களைப் பெருக்கித் தம் தலைவரின் கீழ் அமைதியுடன் அமர்ந்துவந்தனர். இங்ஙனம், நாடுகளிற் றங்கியவர் பதிக்குரியோர் என்னும் பொருள்கொண்ட கிழார் எனவும், தம்முயற்சித்திறந் தோன்ற மருதநிலமக்கள் எனவும், தம் ஆதியுற்பத்திபற்றி வேளிர், வேளாளர் எனவும் பெயர் பெற்றனர்.”⁵⁹ மறைமலையடிகளும் இக்கருத்தில் உடன்படுகிறார். “எனவே, ஈகையும் ஈகைக்கு கருவியாவனவும். ஈகையைப் பாராட்டும் நன்றிக்கடனும் ஈகையைப் பயன்படுத்துமாறு வேண்டும் வழிபாடும் ‘வேள்வி’ என்னும் பெயர்க்கு இயைபுடையவாய் நின்றல் கண்டுகொள்க. கொல்லா அறம், சிற்றுவியர்கள் தத்தம் உடம்புகளில் நின்று அறிவு விளங்குதற்கு உதவி செய்வதாகலின், அதுவும் ‘வேள்வி’ என்னும் பெயர்க்குப் பெரிதும் உரிமை பூண்டு நின்றல் கண்டு கொள்க. இங்ஙனமாக ஐவகை வேள்விகளையும் ஆள்பவராகலின், பண்டைத் தமிழரில் உழவுதொழிலாற் சிறந்து நாகரிக வாழ்க்கையை வகுத்த நன்மக்கள் ‘வேளாளர்’ எனப்படுவாராயின ரென்பது.”⁶⁰ என்று கூறுகிறார். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் ஒருவரான நச்சினார்க்கினியர் வேளாண் தொழில் செய்பவரை உழுவித்து உண்போர், உழுதுண்போர் என இருவகையாக பகுத்துக் காட்டுகிறார். உழுவித்து உண்போர் என்பது நில உடைமையாளரையும் உழுதுண்போர் என்பது தொழில் செய்யும் தொழிலாளிகளையும் குறிப்பிடுகின்றது.

“மன்னர் பாங்கின் – அரசரைச் சார்ந்து வாழும் பக்கத்தராகி நின்றல் காரணமாக, பின்னோர் ஆகுப பின்னோரெனப்பட்ட வேளாளர் வரையறையின்றி வேந்தன் ஏவிய திறமெல்லாவற்றினும் பிரிதற்கு ஆக்கமுடையராகுப என்றவாறு. மன்னர் பின்னோ ரென்ற பன்மையான் முடியுடையோரும், முடியில்லாதோரும், உழுவித்து உண்போரும், உழுது உண்போருமென மன்னரும் வேளாளரும் பலரென்றார்.”⁶¹ ஆக நச்சினார்க்கினியரின் இவ்விளக்கத்தால் வேளிர் என்போரே வேளாளர் எனப்பட்டனர் என்னும் கருத்து ஏற்கக் கூடிய கருத்தாக இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள வேட்டுவர், குறவர், உழவர், எயினர் ஆகிய தொழில் அடிப்படையில் வழங்கும் இனப்பெயர்கள் ஆளப்பட்டுள்ளமையை இங்கு ஒப்புநோக்குதல் வேண்டும். இத்தகு தொழில் அடிப்படையிலான பெயர்கள் பல சங்க இலக்கியங்களில் வழங்கி வருவதைக் குறித்து அறிஞர்கள் விவாதித்து உள்ளனர். “கால வளர்ச்சியில் புதிய தொழில்களின் தோற்றம் சமூகத்தில் புதிய பிரிவுகளை உண்டாக்க வழிவகுத்தது, நிலப்பிரிவுகளும் தொழிற்பிரிவுகளும் பல்வேறு உட்பிரிவுகள் தோன்றக் காரணமாயின. ஆகவே சங்க காலத்தில் இனக்குழுவினரையும் நிலப்பிரிவுக்குரிய குழுவினரையும் தவிர தொழிற்பிரிவு அடிப்படையில் கைக்கோளர், கம்மாளர் துன்னக்காரர் ஆகியன போலும் எண்ணற்ற பிரிவினர் தோன்றினர். இந்நிலையில் பழைய தொழிற்பிரிவினரிடையேயும் உட்பிரிவுகள் தோன்றின. எடுத்துக்காட்டாக வேட்டுவர், குறவர் என வேறுபாடுடைப் பிரிவுகள் தோன்றின. வேட்டுவர் வேட்டைத் தொழில் புரிவோராகவும் இருந்தனர். குறவர் எனும் மலைமக்கள் அமைதியான தொழில் புரிவோராகவும் இருந்தனர். இக்குறவருள்ளும் பொருளாதார நிலையில் தாழ்ந்தோர் கொடியர், கொடிச்சியர் எனப்பட அந்நிலையில் உயர்ந்தோர் குறவர் குறத்தியர் எனப்பட்டனர். சங்கப் பாடல்களிலிருந்து கீழ்க்கண்ட மக்கட் பிரிவுகள் பற்றிய செய்திகள் அறியப்படுகின்றன. அளவர், இடையர், இயவர், உமணர், உழவர், எயிற்றியர், கடம்பர், கம்மியர், கணமர், குயவர், குறவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், கோசர், தச்சர், துடியர், இதர்ப்பாகர், நுளையர், பரதவர், பறையர் பாணர், புலையர், பொருநர், மழவர், வடுகர், வண்ணார், வணிகர், வேடர் இப்பிரிவுகள் தொழில் அடிப்படையிலானவே, கலந்து உணவு கொள்ளும் வழக்கத்திற்கு அக்காலத்தில் தடையில்லை. அகமணக்கட்டுப்பாடுகள் சங்க காலத்திலேயே தோன்றத் தொடங்கிவிட்டன.”⁶² என்பதை,

“தேளம் தீந்தொடைச் சீரியாழ்ப் பாண,
கயத்துவாழ் யாமை காழ்கோத் தன்ன
நுண்கோல் தகைத்த தெண்கண் மாக்கிணை
இனிய காண்கிவண் தணிகெனக் கூறி,
வினவல் ஆனா முதுவாய் இரவல,
தைஇத் திங்கள் தண்கயம் போலக்
கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியன்நகர்
அடுதீ அல்லது சுடுதீ அறியாது
இருமருந்து விளைக்கும் நல்நாட்டுப் பொருநன்
கிள்ளி வளவன் நல்லிசை உள்ளி
நாற்ற நாட்டத்து அறுகால் பறவை
சிறுவெள் ஆம்பல் ஞாங்கர் ஊதும்
கைவன் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழும் ஒதி ஒண்நுதல்
இந்நகை விறலியொடு மென்மெல இயலிச்
செல்வை ஆயிற் செல்வை ஆகுவை”⁶³

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

ஆட்சி அரசு

சங்கப் பாடல்கள் அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் மன்னர்களின் ஆட்சி நடைபெற்றதைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. சங்க அகப்பாடல்களில் திணை பகுப்புமுறை இனக்குழு சமூகத்தின் சாயலைப் பெற்றிருந்த போதிலும் அவ்வகப்பாடல்களிலும் முடிவுடை வேந்தர்களைப் பற்றியும், குறுநில மன்னர்களைப் பற்றியும் விளக்குமிடங்கள் நிறையவே காணப்படுகின்றன. மேலும் புறநூலான பதிற்றுப்பத்து சேரக் குடியின் முடிவுடை வேந்தர்களைப் புகழ்ந்து கூறும் இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது. மேலும் பத்து தலைமுறையின் வரலாற்றை நிரல்படுத்துகிறது. புறநானூற்றில் சேர, சோழ, பாண்டிய இன வேந்தர்களின் புகழ் பரக்கவே பேசப்படுகிறது. பாண்டியர்கள் பெரு வேந்தர்களாகக் கோலோச்சிய வரலாற்றை மாங்குடி மருதனார் போன்ற புலவர்களின் பாடல்களும் பாரி முதலான குறுநில மன்னர்கள் பெருவேந்தர்களுக்கு நிகராக கோலோச்சிய வரலாற்றைக் கபிலர் முதலான புலவர்களின் பாடல்களும் நன்கு தெளிவுபடுத்துகின்றன. இத்தகு சான்றுகளால் சங்ககாலத்தில் பெருவேந்தர்களும் அவர்களுக்கு அடங்கிய நிலையில் குறுநில மன்னர்களும் வாழ்ந்தமை உணர்த்தப்படுகிறது. மன்னர்கள், பெருவேந்தர்கள் மிக உயர்ந்த நாகரிக வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். இவர்கள் மக்களிடம் பெற்ற வரிப்பணம் அரசு நடத்துவதற்கு மூலதனமாக அமைந்தது. சில நேரங்களில் மக்களின் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் மன்னன் அதிகவரி பெற முயன்றதும் சங்கப் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

**“மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானு முன்னாள் உலகமுங் கெடுமே”⁶⁴**

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில் அரசன் குடிகளிடம் வரிபெற வேண்டிய முறையை புலவர் விளக்குகிறார். இப்பாடலில் அரசன் குடிகளிடம் வரி வசூலித்ததும் அதற்கு அரசனுக்கு உதவி செய்கின்ற அமைச்சர் குழு இருந்ததும் தெரியவருகிறது. ‘கல்லென் சுற்றமொடு’ என்னும் தொடர் அரசு அதிகாரிகளைச் சுட்டுகிறது. ஆக அரசு என்பது வேந்தனை மட்டும் சார்ந்ததாக அமையாமல் வேந்தனால் நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சர் குழுவும் சேர்ந்ததாகவே இருந்ததை உணரமுடிகிறது. இதனை,

“சங்க காலத்தில் அரசு நிர்வாகத்தை இயக்கிய அதிகாரிகள் அனைவரும் அரசனின் ஆணைவழி ஒழுக்குவாராகவே அமைந்தனர். வேம்பும் கடுவும் போலக் கைத்த மொழிகளை உறுதி பயத்தற் பொருட்டு எடுத்துரைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் சங்க இலக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றன. எனினும், அவை அதிகார வட்டத்திற்கப்பாற்பட்ட புலவர்களால் வேந்தர்க்குரைக்கப்பட்டவை என்பதை எண்ணுதல் வேண்டும், காவற்சாகாடு உகைப்போன் மாணிகள் ஊரினிதாகும், இல்லையெனில் பகைக்கூழ் அல்லற்பட்டு மிகப்பல நோய் பெருகும் என்பது தொண்டைமான் இளந்திரையன் கூற்றாகும். இந்நிர்வாகச் செம்மைக்கு அதிகாரிகள் நல்லவராகவும் வல்லவராகவும் அமைதல் வேண்டும். பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியும், கோப்பெருஞ் சோழனும் அதிகாரிகளைப் பெற்றிருந்த தன்மை எண்ணுதற்குரியது.”⁶⁵

மன்னனின் சுற்றம் அமைச்சர்களே ஆவர். அமைச்சர்களைக் கலந்து ஆலோசித்து மன்னன் முடிவுகளை எடுப்பான். அமைச்சர்கள் குறைவில்லாத அறிவும், புரையும் ஒருபாற்றோடாத

சான்றாண்மையும் உடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய அமைச்சர்களை ஆலோசித்து அவர்களின் அறிவுரையின்படி மன்னன் ஆட்சியை நடத்தினான்.

**“சூழ்வார்கண் ணாக வொழுகலான் மன்னவன்
சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்”⁶⁶**

என்னும் குறள்வழி அரசன் தன்னுடைய சுற்றமான அமைச்சர்களைக் கலந்தே அவர்தம் அறிவுரையைத் துணையாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்த வேண்டும் என்று வள்ளுவர் வகுத்து உரைத்து உள்ளமையை இங்கு ஒப்புநோக்குதல் வேண்டும். அமைச்சர்கள் தகுதி பற்றி பழைய இலக்கியங்கள் பலவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“மகாபாரதம் அரசர்க்கு முப்பத்தெழுவர் அமைச்சர்களாக இருந்தார்களென்றும் அவருள் பிராமணர் நால்வர், சத்திரியர் எண்மர் வைசியர் இருபத்தொருவர், சூத்திரர் மூவர், சூதர் ஒருவர் என்றும் கூறுவதாகக் காட்டுவர். ஆட்சித் துறையிலும் போர்த்துறையிலும் இவர்களையன்றி வேறு பலரும் அலுவலர்களாக இருந்ததாக இராமாயண மகாபாரத நூற்களிற் கூறப்படுகின்றனர். உயர்பிறப்பும் செல்வத் தகுதியும் போர்வினையாண்மையும் இப்பதவிகளுக்குரிய தகுதிகளாக மதிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. வேத காலத்தில் புரோகிதர் அரசுத்துறையில் பெருமதிப்பிற்குரியவராக இருந்திருக்கிறார். இராமாயண காலத்தில் இந்நிலை மாறியிருக்கிறது என்பர். ஆபஸ்தம்ப நூல் சூத்திரர் அமைச்சர் ஆக உரியரல்லர் என்கிறது.”⁶⁷

மகாபாரதம் உள்ளிட்ட வடமொழி இலக்கியங்கள் காட்டும் மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. சங்க இலக்கியத்தில் அமைச்சர்களுக்கு காவிதி பட்டம் வழங்கப்பெறுவதைக் குறிப்பிடுகிறது. அப்பட்டம் அமைச்சர்களின் சான்றாண்மைக்காக வழங்கப்படுவதாகவும் புகழ் உடையோரே இப்பட்டத்தைப் பெற்றனர் என்பதும் சங்கப்பாடல் ஒன்றால் அறியமுடிகிறது. அப்பாடல்,

**“நன்றும் தீதும் கண்டாய்ந்தடக்கி
அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்துப்
பழியொஈஇ யுயர்ந்து பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவிதி மாக்கள்”⁶⁸**

விண்மீன் கூட்டத்தின் இடையே தோன்றி தன்னொளி வீசும் பால்நிலாப்போல அமைச்சர்கள் புடைசூழ அரசன் வீற்றிருக்கின்ற சிறப்பினைப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது. இயற்கையே மாறினாலும் எந்நிலையிலும் மாறாத அறக்கோட்பாட்டு நெஞ்சத்தினராக அமைச்சர்கள் விளங்கியதைப் புறநானூறு புகழ்ந்து பேசுகிறது.

**“பாசறை யீரே! பாசறை யீரே!
துடியன் கையது வேலே; அடிபுணர்
வாங்கு இருமருப்பின் தீந் தொடைச் சீறியாழ்ப்
பாணன் கையது தோலே; காண்டவரக்
கடுந்தெற்று மூடையின்
வாடிய மாலை மலைந்த சென்னியன்;
வேந்துதொழில் அயரும் அருந்தலைச் சுற்றமொடு
நெடுநகர் வந்தென, விடுகணை மொசித்த
மூரி வெண்டோள்
சேறுபடு குருதிச் செம்மலுக் கோலு!**

மாறுசெறு நெடுவேல் மார்புளம் போக;
 நிணம்பொதி கழலொடு நிலம்சேர்ந் தனனே;
 அதுகண்டு, பரந்தோர் எல்லாம் புகழ்த் தலைபணிந்து
 இறைஞ்சி யோனே, குருசில்! பிணங்குகதிர்
 அலமரும் கழனித் தண்ணடை ஒழிய;
 இலம்பாடு ஒக்கல் தலைவற்கு ஓர்
 கரம்பைச் சீறார் நல்கினன் எனவே.”⁶⁹

நிரம்பியக் கல்வியும், நற்பண்பு மட்டுமே அமைச்சர்களுக்கு உரியத் தகுதியாக சங்க இலக்கியங்கள் விளக்குகின்றன. எனவே, பிறப்பு கருதிய வகைப்பாடு பழந்தமிழகத்தில் இல்லை என்பதற்கு இவையெல்லாம் சான்றுகளாக அமைகின்றன. அமைச்சர்கள் பற்றி சங்க இலக்கியங்களில் பல்வேறு குறிப்புகள் உள்ள போதிலும் எண்பேராயம் ஐம்பெருங்குழு முதலான அமைப்புகள் குறித்து எவ்விதக் குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் இக்குழுக்களைப் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு குழுக்களும் தத்தமக்குரிய தனித்த அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தன என்பதை,

“மேவிய கொள்கை வீதியிற் செறிந்தாங்கு
 ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும்
 அரசு குமரரும் பரத குமரரும்”⁷⁰

என்ற பாடல்களின் மூலம் அறியலாம். “ஆசான், பெருங்கணி, அமைச்சர், தானைத்தலைவர் ஆகிய நால்வகை அலுவலர் அரசனுடன் இருந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. மற்றும் ஐம்பெருங்குழு எண்பேராயம் ஆகிய இரண்டையும் ஒருசேரக் குறிப்பிடுகையில் மேலே கண்டபடி இக்குழுவில் அடங்காதவேறு சிலரையும் குறிப்பிடுகிறது. படைவீரர்கள், கருமவினைஞர், கணக்கியல் வினைஞர், தரும வினைஞர், தந்திர வினைஞர் என்போர் அவ்வாறு குறிப்பிடப்படுவர் ஆவர். கருமவினைஞரை இக்காலத்து அரசுச் செயலாளர் போன்ற அலுவலர் என்று கருதலாம். கணக்கியல் வினைஞர் இக்காலத்துக் கணக்காயர் போன்றவர். தரும வினைஞர் அறங்கூற வையத் தலைவர். இவர்கள் அக்காலத்து நீதிமன்ற நடுவர். தந்திர வினைஞர் என்பவர் சூழ்ச்சியால் செயலாற்றும் அலுவலர்; இக்காலத்து உளவுத்துறை அலுவலர் போன்றவர். ஆசான் என்பவர் அரசன் கல்வி பெறத் துணையாயிருந்த ஆசிரியர். அவர் அரசியலிலும் அவனுக்குத் துணையாய் விளங்கியமையால் ஆசான் எனப்பட்டார். பெருங்கணி என்பவன் அரசனது செயல்முறைகளுக்குக் காலம் கணித்துத் தருபவன். இவர்களைப் போன்று இன்னும் பல அலுவலர்களும் இருந்தனர். நாழிகைக் கணக்கர் சூதர், மாகதர், வேதாளிகர், காவலர் முதலானோர் அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்.”⁷¹

அரசர், குறுநில மன்னர் ஆகியோர் பெற்றிருந்த சிறப்பு இதுகாறும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அமைச்சர் குழுக்கள் பற்றியும் சங்க இலக்கியத் தரவுகள் அடிப்படையில் ஆய்ந்து கூறப்பெற்றது. இவற்றையெல்லாம் உற்றுநோக்க சங்கச் சமூகத்தில் அரசு ஆட்சி அதிகாரம் ஆகியவற்றின் நிலைகள் தெளிவுறுத்தப்பட்டன. ஆனால் இம்மூன்று நிலைகளிலும் மகளிர் பங்கேற்றதாக எந்தக் குறிப்பும் அவ்விதக்கியங்களில் இல்லை. பிற்கால சோழப் பேரரசில் நடைமுறையில் இருந்த குடவோலை முறையிலும் பெண் உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் நேரிடையாகத் தொடர்பு பெறவில்லை என்பது அறிய வேண்டியதாக உள்ளது. ஆயினும் பெண் சமூகத்தில் ஒதுக்கப்படவில்லை. கல்வி, செல்வம் ஆகிய சிறப்புகள் பெண்களுக்கும் தரப்பட்டிருந்தது. எனவே, பால் வழி ஒடுக்குமுறை

இல்லாத சமூகமாக சங்கச் சமூகம் இருந்தது எனத் துணியமுடிகிறது. இம்முடிவுக்கு வருவதற்கான சான்றுகள் கீழே நிரல் படுத்தப்படுகின்றன.

பால்கருதிய ஏற்றத்தாழ்வு பழந்தமிழகத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இன்று வழக்கில் உள்ள சங்கப் பாடல்களில் பால் கருதிய வேற்றுமையைச் சுட்டும் ஓரிரு சான்றுகள் உள்ளன. இச்சான்றுகள் சங்ககாலத் தமிழ் சமூகத்தில் பால்கருதிய வேற்றுமை மெல்லத் தொடங்கியதை உணர்த்துகிறது. ஆயினும், பெண்கள் சுதந்திரமாக வாழ்ந்ததை எடுத்துரைக்கும் சான்றுகளே சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாக உள்ளன.

மகளிர் பொது இடங்களில் செல்ல சமூகத்தில் தடையில்லை. கணவருடன் மனைவியர் கள்ளுண்டு களித்திருந்த செய்தியைப் பட்டினப்பாலை காட்டுகிறது. இரவுப்பொழுதில் கள்ளுண்டு களவு இன்பம் துய்த்த மகளிர் நிலையை,

**“துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்தும்
மட்டுநீக்கி மதுமகிழ்ந்தும்
மைந்தர்கண்ணி மகளிர் சூடவும்
மகளிர்கோதை மைந்தர் மலையவும்
நெடுங்கால் மாடத் தொள்ளெரி நோக்கிக்
கொடுத்திமிற் பரதவர்குரு உச்சுடர் எண்ணவும்
பாட லோர்த்து நாடக நயந்தும்
வெண்ணிலவின் பயன்றுய்த்தும்”⁷²**

என்னும் பட்டினப்பாலைப் பகுதி விளக்குவதை அறியலாம். பகற்பொழுதில் பட்டு உடையும் இராப்பொழுதில் துயில் கொள்ளும்பொழுது பருத்தி ஆடையும் மகளிர் அணிந்தனர் என்றும் மது மகிழ்ந்தும் வாழ்ந்தனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளதால் முறையே மகளிர் தம் வளமையும் அவருடைய ஆடவர்க்கு இணையான வாழ்வியலையும் உணர்த்துவதை அறியமுடிகிறது. பகற்பொழுதில் ஆடிக் களித்து மகிழ்ந்திருக்கும் மகளிர் இராப் பொழுதில் கள்உண்டமையால் அவர்களுடைய கண்கள் குளிர்ச்சிப் பொருந்தியனவாக இருந்தன. அத்தகு குளிர்ச்சிப் பொருந்திய கண்களை உடைய மகளிர் ஆயத்தோடு பல்வித விளையாடல்களை ஆடி மகிழ்ந்து இருந்தனர். இதனை,

**“குழவித் திங்கட் கோள்நேர்ந் தாங்குச்
சுறவுவாய் அமைத்த சுரும்புகுழ் சுடர்நுதல்
நறவுப்பெயர்த் தமைத்த நல்லெழில் மழைக்கண்
மடவரல் மகளிரொடு பகல்விளை யாடிப்
பெறற்கருந் தொல்சீர்த் துறக்க மேய்க்கும்
பொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறைச்
செவ்விகொள் பவரோ டசைஇ யவ்வயின்”⁷³**

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகளால் உணரமுடிகிறது.

ஆடவரைப்போன்றே மகளிரும் பொய்கையிலும் ஆற்றுத் துறைகளிலும் நீராடி மகிழ்ந்திருந்தனர். மகளிர் தம் ஆயத்தாருடன் புனலாடி மகிழ்ந்தவாறே காதலருடனும் புனலாடி மகிழ்ந்து இருந்தனர். இதனை,

**“மயிலிய லோரும் மடமொழி யோரும்
கைஇ மெல்லிதின் ஒதுங்கிக் கையெறிந்து**

கல்லா மாந்தரொடு நகுவனர் திளைப்பப்
புடையமை பொலிந்த வகையமை செப்பிற்
காம ருருவிற் றாம்வேண்டு பண்ணியம்
கமழ்நறும் பூவொடு மனைமனை மறுக
மழைகொளக் குறையாது புனல்புக மிகாது”⁷⁴

என்னும் மதுரைக்காஞ்சித் தொடராலும்,

“நறுவீ நாகமும் அகிலும் ஆரமும்
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய
பொருபுனல் தருஉம் போக்கரு மரபின்”⁷⁵

என்னும் சிறுபாணாற்றுப்படை செய்தியாலும் உணரமுடிகிறது. மேற்காட்டிய சான்றுகளால் மகளிர் பொது இடங்களில் புழங்குவதற்கு சங்ககாலச் சமூகத்தில் எவ்விதத் தடையும் இல்லை என்பது உறுதியாகும்.

மகளிர் பால் வேறுபாடுஇன்றி வாழும் உரிமையைச் சமூகம் தந்திருந்த போதும் கற்பு நெறியை பெண்ணுக்குரிய ஒழுக்கமாக அச்சமுகமே வலியுறுத்துகிறது.

“முல்லைச் சான்ற கற்பின் மெல்லியல்”⁷⁶

என்றும்,

“அருந்ததி யனைய கற்பிற் குரும்பை மணிப்பூட் புதல்வன் றாயே”⁷⁷

என்றும் வரும் சங்க இலக்கிய வரிகள் பெண்ணுக்குரிய கற்பு நெறியை வலியுறுத்துவதை அறியலாம். பெண்ணின் கற்பின் சிறப்பிற்கு அருந்ததியை உவமையாகச் சுட்டுவதை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. பெரிய அகன்ற வானத்தில் வடதிசைக் கண்ணே ஒளிர்கின்ற சிறு விண்மீனாகிய அருந்ததியை ஒத்த கற்பின் சிறப்பு உடையவள் என பெரும்பாணாற்றுப்படை சுட்டுகிறது.

“பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்
சிறுமீன் புரையுங் கற்பி னறுநுதல்”⁷⁸

“வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி”⁷⁹

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை மற்றும் புறநானூற்றுத் தொடர்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

மகளிர் தம்மை அழகுபட புனைந்து கொள்வதில் பெரிதும் நாட்டமுடையவர்களாக இருந்தனர். கூந்தலை ஐந்து வகையாகப் பகுத்து செய்துகொள்ளும் ஒருவகை அலங்காரம் சிறப்புடையதாக இருந்தது. இதனால் கூந்தலை ஐம்பால் என்னும் சொல்லாலும் அக்காலத்தில் குறித்தனர். ஐம்பால் என்பது குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை என்பன என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்குகிறார்.

“மைந்நூற் றனைய மாவீழோதி வகுத்துந் தொகுத்தும்
விரித்தும், கைந்நூற் றிறத்திற் கலப்ப வாரிக் கமழு நானக்
கலவை, ஐந்நூற்றிறத்தின் னகிலின் னாவி யனைந்து கமழு லூட்டி,
எந்நூற்றிறமு முணர்வா ளெழிலேற் றிமிலின் னேற்ப முடித்தாள்.”⁸⁰

ஐம்பால்களுள் ஒருவகையாக நச்சினார்க்கினியர் சுட்டும் கொண்டை சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சிறுபாணாற்றுப்படையில் பாணனொடு வரும் மகளிர் அழகினை வண்ணித்துக்

கூறுமிடத்தில் மகளிர் கொண்டையை அந்நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். பின்புறமாக நெகிழ்வுடன் முடிக்கப்பட்டுள்ள கொண்டை வாழைப் பூவை ஒத்து விளங்குவதாக சிறுபாணாற்றுப்படையில் வண்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஐதுவீழ் இகுபெயல் அழுகொண் டருளி
நெய்கனிந் திருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென
மணிவயிற் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன்
மயில்மயிற் குளிக்குஞ் சாயல் சாய்
உயங்குநாய் நாவின் நல்லெழில் அசைஇ
வயங்கிழை உலறிய அடியின் அடிதொடர்ந்து
ஈர்ந்துநிலத் தோயும் இரும்பிடித் தடக்கையிற்
சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கில் குறங்கென
மால்வரை ஒழுகிய வாழை வாழைப்
பூவெனப் பொலிந்த ஒதி ஒதி
நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சிக்”⁸¹

இளமகளிர் கூந்தலை ஐம்பாலாக அலங்கரித்தது போன்று முதுமகளிர் கூந்தலை முடித்துக் கட்டினர்.

“இருங்கடல் வான்கோடு புரைய வாருற்றுப்
பெரும்பின் னிட்ட வானரைக் கூந்தலர்”⁸²

சங்கினை அறுத்து செய்த வளையல் போன்று நரைத்து வெள்ளியதாகத் தோன்றிய கூந்தலை உச்சியில் முடித்துக்கட்டியமையை மேற்காட்டிய பாடல் வரிகள் காட்டும். கூந்தலை அலங்கரித்தல் போன்றே அதனை மேன்மைப் படுத்துகின்ற செயல்களையும் செய்ததாக சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. நீராடியபின் கூந்தலுக்கு அகிற்புகையாலும் சந்தனப் புகையாலும் நறுமணம் கூட்டும் வழக்கு அக்காலத்தில் இருந்தது.

“..... கமழகில்
ஆரநாறு மறல்போற் கூந்தல்”⁸³

என்றும்,

“நன்னெடுங்கூந்தல் நறுவிரைகுடைய”⁸⁴

என்றும்,

“நரந்த நாறுங் குவையிருங் கூந்தல்”⁸⁵

என்றும், வரும் தொடர்கள் கூந்தலுக்கு நறுமணம் ஊட்டியதை விளக்குகின்றன. நறுமணம் ஊட்டுவதைப் போலவே நறுமணம் மிகுந்த பூக்களைக் கூந்தலில் சூடி அழகுபடுத்துகின்ற வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது. வேங்கை, வெட்சி, குவளை, அடும்பு முதலான பல்வேறு நறுமணப் பூக்களைப் பெண்கள் கூந்தலில் சூடி அலங்கரித்துக் கொண்டனர்.

“பூதந் தந்த பொரியரை வேங்கைத்
தண்கமழ் புதுமலர் நாளும்
அஞ்சில் ஒதி ஆய்மடத் தகையே.”⁸⁶

என்றும்,

**“கடற்றிற் கலித்த முடச்சினை வெட்சி
தளையவிழ் பல்போது கமழும்
மையிருங் கூந்தல்.”⁸⁷**

என்றும்,

“குவளை நாறுங் குவையிருங் கூந்தல்”⁸⁸

என்றும்,

**“மாக்கொடி யடும்பின் மாயித ழுலரி
கூந்தன் மகளிர் கோதை”⁸⁹**

என்றும் வரும் சான்றுகளால் பூச்சூடி அலங்கரிக்கும் செயலை அறிய முடிகிறது. அவ்வாறே கூந்தலில் நெய்பூசி அழகுபடுத்தும் நிலையும் அக்காலத்தில் இருந்தது. தலைமயிரை வண்டல்மண் கூட்டி குளித்து தூய்மைப்படுத்துவர். இதனை,

**“.....பொழிலே யாமெம்
கூழைக் கெருமண் கொணர்கஞ் சேறும்”⁹⁰**

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலால் அறியமுடிகிறது. கூந்தலுக்கு நறுமண எண்ணெயைப் பூசுவது போல மேனி முழுவதும் நறுமண எண்ணெயைப் பூசி அலங்கரித்துக் கொள்ளும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்ததை மதுரைக்காஞ்சி சுட்டுகிறது.

**“.....பூந்தொடி மகளிர்
மணங்கமழ் நாற்றந் தெருவுடன் கமழ”⁹¹**

மகளிர் அலங்காரங்களில் தொய்யிலும் ஒன்று. சந்தனம், குங்குமம் முதலான நறுமணப் பொருள்களைக் கொண்டு உருவாக்கிய குழம்பினைத் தோலின் மேலும் முலையின் மேலும் பூசி அதன்மீது பூவின் மகரந்தத்தூளைத் தூவியும் தழை, பூ ஆகியவற்றைப் பரப்பியும் அலங்கரித்துக் கொள்வது தொய்யல் எழுதுவது எனப்படும்.

**“.....பூந்தொடி மகளிர்
மணங்கமழ் நாற்றந் தெருவுடன் கமழ”⁹²**

என்னும் மதுரைக்காஞ்சித் தொடரும்,

**“உருத்தெழு வனமுலை யொளிபெறவெழுதிய
தொய்யில்”⁹³**

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் அடியும் விளக்குவதை அறியலாம்.

**“சோர்ந்துகு வன்ன வயக்குறு வந்திகைத்
தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதி ரிளமுலை”⁹⁴**

என்னும் மதுரைக்காஞ்சித் தொடர் மகளிர் மார்பின் மீது தொய்யல் எழுதிக்கொள்வதை உணர்த்துகிறது.

பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படையில்,

**“நுண்பூ ணாகந் திளைப்பத் திண்காழ்
நறுங்குற றெரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
தேங்கமழ் மருதிணர் கடுப்பக் கோங்கின்**

**குவிமுகி ழிளமுலைக் கொட்டி விரிமலர்
வேங்கை நுண்டா தப்பிக் காண்வா”⁹⁵**

என்னும் பாடலடிகளில் தொய்யல் எழுதும் முறைவிளக்கப்பட்டுள்ளது. ‘காழ் உடைய சந்தனத்தை உரைக்க வரும் நறுமணம் மிகுந்த பொன்னிறம் உடைய சந்தனக் குழம்பை வழித்து எடுத்து கோங்கின் மொக்கு அனைய இளைய முலையின் மீது பூசி மருதப்பூவை அதன்மீது அப்பி ஈரம் உலர்வதற்காக வேங்கைப் பூவினது நுண்ணிய தாதினை அதன் மேல் பூசி அழகுபடுத்துவர்’ என்பது மேற்காட்டிய திருமுருகாற்றுப்படை பாடற்பகுதியின் பொருளாகும்.

காம உணர்வுக்குக் குறியீடாகக் காமனைக் கூறுவது மரபு. காமன் இளம் உள்ளத்தினர் மீது மலர் அம்புகளை எய்துவான் எனக் கூறுவதும் மரபு. காமனின் வில்லாக கரும்பினைக் கூறுவர். இளமகளிர் தம் தோள்களில் குங்குமக் குழம்பால் கரும்பினை வரைந்து கொள்கின்ற வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது. இதனை,

“உழுந்துடைக் கழுந்திற் கரும்புடைப் பனைத்தோள்”⁹⁶

என வரும் குறுந்தொகைத் தொடர் நன்கு காட்டுகிறது.

சிறுவர்களுக்கு ஐம்படைத் தாலி அணிவிக்கின்ற வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது. பெண்பிள்ளைகளுக்கு காலில் சிலம்பினை அணிவிப்பர். இதனைச் சங்க இலக்கியங்களில் பல்வேறு பாடல்களில் வரும் குறிப்புகளால் அறிய முடிகிறது. சிறுவயதில் அணிவிக்கப்படும் சிலம்பு திருமணத்திற்கு முதல்நாள் இரவு வரை கழட்டப்படாமல் இருக்கும். திருமணத்திற்கு முதல் நாள் இரவு மங்கல மகளிர் ஒன்றுகூடித் தலைவியின் காலில் உள்ள சிலம்பை நீக்குவர். இதற்கு சிலம்புகழி நோன்பு என்று பெயர்.

**“என்காற் சிலம்புகர்தல் வேண்டி நிற்பாற்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி யென்பதென் பெயரேயெனப், பெண்ணணங்கே
கள்வனைக் கோறல்கடுங்கோ லன்று
வெள்வேற் கொற்றம் காண்என ஒள்ளிழை
நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே
என்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடை அரியே”⁹⁷**

பொன், வெள்ளி முதலான அறிய உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட அழகிய அணிகலனை அக்கால மகளிர் அணிந்து மகிழ்ந்தனர். அணிகலன்கள் இழை என்றும் வழங்கப்பட்டது. பொன், வெள்ளி, மணிகள், பவளம், சங்கு, முத்து, செப்பு முதலான பொருள்களால் வேலைப்பாடுகள் அமைந்த அணிகலன்கள் உருவாக்கப்பட்டன. காதுகளில் குழை என்னும் அணி அணியும் வழக்கினை,

“பூங்குழை யூசற் பொறைசால் காதின்”⁹⁸

என்னும் தொடர் விளக்குகிறது. கைகளில் வளையல்கள் அணியப்பெற்றன. அறம் கொண்டு சங்கினை அறுத்து வளையல்கள் செய்யப்பட்டமையை,

“அறம்போழ்ந் தறுத்த கண்ணோர் இலங்குவளை”⁹⁹

என்னும் தொடர் சுட்டுகிறது. நூல் கொண்டு கோர்க்காமல் பொன்னையே இழையாக இழைத்து அதில் முத்துக்களைக் கோர்த்து வடங்களை உருவாக்கி அவ்வடங்களை மாப்பினில் அணிகின்ற வழக்கம் இருந்தது.

**“நூலின் வலவா நுணங்கரின் மாலை
வாலொளி முத்தமொடு பாடினி யணிய”¹⁰⁰**

என்னும் பொருநராற்றுப்படைத் தொடர் பாடினி ஒருத்தி நூல் கொண்டு கோர்க்காத பொன்னறி வடத்தை அணிந்ததைச் சுட்டுகிறது. இத்தகு ஆரங்கள் அணிகின்ற வழக்கினை,

“ஆரந் தாங்கிய வலர்முலை யாகத்து”¹⁰¹

என்னும் நெடுநல் வாடைத் தொடர் சட்டுவதால் அறியலாம். தொடி என்னும் அணியினை முன்கையில் அணிவர்.

“பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை”¹⁰²

கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் சங்கு வளையல்களை அணிந்ததாக நெடுநல்வாடை சுட்டுகிறது. வாலை மீனின் திறந்த வாய் போன்ற பிளவுபட்ட மோதிரத்தைக் கைகளில் அணிந்தனர். அத்தகு மோதிரத்தில் சிவப்புக்கல்லைப் பதித்திருந்தனர். இதனை,

**“வாளைப் பகுவாய் கடுப்ப வணக்குறுத்துச்
செவ்விரற் கொளீஇய செங்கேழ் விளக்கத்து”¹⁰³**

எனவரும் குறிப்பால் அறியலாம்.

திருமணம்

இல்லற வாழ்வின் வாயிலாகத் திருமணம் அமைகிறது. தொல் முதுகாலத்தில் திருமணம் என்னும் சடங்கு நடந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. இணையர் இருவர் தாமே கலந்து கூடிவாழுகின்ற வாழ்க்கை நெறியே இருந்திருக்கும். பின்னரே குடும்பம் சமூகம் என்னும் அமைப்புகள் உருவாகி அறம் என்னும் கோட்பாடு முகிழ்த்தப் பிறகுதான் திருமணம் நிகழ்ந்திருக்கும். இதனைத் தொல்காப்பியரும் உடன்பட்டே உரைக்கின்றார். அவர்,

**“பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”¹⁰⁴**

என்னும், நூற்பாவில் திருமணச் சடங்கு பிற்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார். இந்நூற்பாவிற்கு விளக்கம் கூற வந்த இளம்பூரணர், “பொய்கூறலும் வழுவப்பட வொழுகலும் தோன்றிய பின்னர் முனைவர் கரணத்தைக் கட்டினார் என்று சொல்வர் என்றவாறு.”¹⁰⁵ இவ்விளக்கத்தால் பெண் பற்றிய சமூகச் சூழலை அறியமுடிகிறது. அக்கருத்துக்களைக் கீழ்வருமாறு நிரல்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் கரணம் என்னும் திருமணச் சடங்கு நிகழ்ந்தது என்றதால் பழங்காலத்தில் திருமணச் சடங்கு இல்லாத காம வாழ்க்கை இருந்தது உறுதிப்படுகிறது. எனவே பெண்ணுக்கும் காம வாழ்வில் முழு உரிமை இருந்தது புலப்படுகிறது. தமிழர் தம் முது தொல் சமுதாயத்தில் பெண் போகப் பொருளாகக் கருதப்படவில்லை என்பது கருதப்படுகிறது. அதன் பின்னர் சமூகத் தளத்தில் எழுந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் பொய்யையும் வழுவையும் தலைதூக்க வைத்தன. பொய்யாவது தலைவியுடன் கொண்ட நட்பை மறைத்து இல்லை என மறுப்பது. வழுவாவது பழகிய தலைவியை விடுத்து வேறொருவருடன் வாழ்வது. இவ்விரு நிலைகளின் தொடக்கம் பெண்ணைக் காம நுகர்வுக்கான பொருளாக நினைக்கத் தொடங்கிய காலமாக அமைகிறது. பெண் தலைவனை நின்ற சொல்லனாகவும் நீடுதோன்றி இனியனாகவும் இருக்கவேண்டுமென விழைகிறாள். தலைவன் அவள் விழைவுக்கு மாறாக ஒழுகும்போது மனம்

வருந்துகிறாள். இத்தகு மனம் கவன்ற தலைவியின் கூக்குரல் குறுந்தொகையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

**“யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்;
தானது பொய்ப்பின் யான் யவன் செய்கோ
தினைத்தாள் அன்ன சிறு பசங்கால
ஒழுஞ்நீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டு தான்மணந்த ஞான்றே”¹⁰⁶**

‘தலைவன் என் இளமை நலத்தை நுகர்ந்தான். நாங்கள் கலந்தபோது அவ்வுறவைக் கண்டோர் யாருமில்லை. அருகினில் ஓடையில் ஓடுகின்ற நீரின் குருகு ஒன்று நின்று இருந்தது. அதுவும் ஓடையில் வருகின்ற நீரில் தனக்கு இறையாகக் கூடிய மீனை எதிர்நோக்கியே நின்றிருந்தது. எனவே அந்த குருகும் எங்கள் உறவைப் பார்க்கவில்லை. எங்கள் உறவுக்கு நாங்களே சாட்சியாக இருந்தோம் இந்நிலையில் தலைவன் எங்கள் உறவை மறுதலித்தாள் யான் என்ன செய்வேன்’ எனச் சொல்லி வருந்துகிறாள். ஆக சமூகத்தில் பொய்கூறி பெண்ணை வஞ்சிக்கின்ற சூழல் புலப்படுகிறது. இத்தகைய பொய் மற்றும் வழி மிகுந்த போது திருமணம் என்னும் சடங்கு உருவாயிற்று. ஆகத் திருமணம் என்னும் செயல் பெண்மையின் அரணாகவே அமைந்தது என்பது புலனாகிறது. ஆகப் போக நுகர்வுப் பொருளாகப் பெண்ணை நோக்கும் கொடுஞ்செயல் அக்காலச் சமூகத்தில் இல்லை எனத் துணியலாம்.

பெண்மையின் அரணாகத் திருமணம் திகழ்ந்தது என மேலே விளக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த திருமணச் சடங்கினை அகநானூறு இருஇடங்களில் பதிவு செய்கிறது. ‘இல்லத்தின் முன்னே பெரிய மரத்தூண்களை நிறுத்தி பந்தல் போடப்பட்டது. அப்பந்தலின் விதானமாக நீலநிறத் துணி கட்டப்பட்டு அழகுசெய்யப்பட்டிருந்தது. தரையின்மீது புதுமணல் பரப்பி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பந்தலின் மையத்தில் சடங்கு நிகழுமிடத்தில் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. பலநிறப் பூக்களால் கட்டிய மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. திங்களை ரோகிணி என்னும் நட்சத்திரம் சென்று சேர்கின்ற நன்னாளில் திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தது. இருள் நீங்கிய விடியற்காலைப் பொழுதில் மங்கல முதுமகளிர் ஒருங்குகூடி, ‘கற்பின் வழாது பலபேறுகளையும் பெற்று கணவனை விரும்பி பேணும் பெரு விழைவு உடையவளாக வாழ்க என வாழ்த்தி நீர்த்தெளிக்கப்பட்டமையால் குளிர்ச்சியுடைய பூக்களை நெல்லொடு சேர்த்துத் தலையில் தூவி சிறந்த இல்லக் கிழத்தியாகுக என மங்கல மொழி சொல்லி தலைவனிடம் சேர்த்து வைத்தனர்’ திருமணம் மேற்காட்டியவாறு திருமணச் சடங்கு நிகழ்ந்ததை கீழ்வரும் அகப்பாடல் உரைக்கிறது.

**“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்**

புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரோடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர”¹⁰⁷

அகநானூற்றின் மற்றொரு பாடலும் திருமண நிகழ்வைப் பதிவு செய்துள்ளது. அப்பாடல்,

“மைப்பறப் புழுக்கி னெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப் புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
அங்க ணிருவிகம்பு விளங்கத் திங்கட்
சகட மண்டிய துகடர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை யிமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணு மிமையார் நோக்குபு மறைய
மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறித்த பயம்பம் லறுகைத்
தழங்குரல் வானின் றலைப்பெயற் கீன்ற
மண்ணுமணி யன்ன மாயிதழ்ப் பாவைத்
தண்ணறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டித்
தூவுடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி
மழைபட் டன்ன மணன்மலி பந்தர்
இழையணி சிறப்பிற் பெயர்வியர்ப் பாற்றித்
தமர் நமக்கீத்த தலைநா ளிரவின்”¹⁰⁸

என்பதாகும். இறைச்சியைக் கலந்து ஆக்கிய வெண்சோறு வரைவில்லாது அனைவருக்கும் வழங்கினர். தக்கவர்களால் புள் நிமித்தம் பார்க்கப்பட்ட மங்கலநாளில் தெளிந்த வான் பரப்பில் திங்களானது – உரோகிணி நட்சத்திரத்தோடு கூடிய மங்கல நன்னாளில் மண மனை அழகுபடுத்தப்பட்டது. கடவுள் வழிபாடு செய்யப்பட்டு மணமகளை மங்கல நீராட்டினர். வாகைப்பூவும் அருகம்புல்லின் அரும்புகளும் வெண்நூலில் கட்டப்பட்டு பந்தலில் மாலையாகத் தொங்கவிடப்பட்டன. பந்தலில் மண ஒலி மிகுந்தது. பந்தலின் கீழ் மணமக்கள் மணவினை நிகழ்த்தினர். பிள்ளைகளைப் பெற்ற முதுபெண்டிர் மணமக்களை வாழ்த்தினர் என்பது அக்கால மணவினை பற்றிய பதிவாகத் திகழ்கிறது. ஆக மேற்காட்டிய இரு அகப்பாடல்களில் திருமணங்கள் காட்டப்படும் முக்கிய நிகழ்வுகள் வருமாறு :

1. சுற்றத்தார்க்கு உணவளித்தல்
2. மணமனை அலங்கரிக்கப்படுதல்
3. இறைவழிபாடு நடத்துதல்

4. மணமுரசு முழக்குதல்
5. மணமகளை நன்னீராட்டுதல்
6. திங்கள் உரோகிணியோடு கூடும் நல்லநாளில் திருமணம் நிகழ்த்துதல்

மேற்காட்டிய நிகழ்வுகள் இரு அகநானூற்றுப் பாடல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள பொதுக் கூறுகளாகும். எனவே, அக்காலத் திருமண முறை இவ்வகையிலே நிகழ்த்தப்பட்டது என்பது புலனாகும். “இவ்விரண்டு திருமணச் சடங்குகளிலும் மண மக்கட்கு மணநீராட்டுதலே சிறப்புச்சடங்காக இருத்தல் காணத்தக்கது. பலர் அறிய விருந்து நடத்தி, மணமகளுக்கு நீராட்டிப் புத்தாடை உடுத்தி அணிகலன்கள் அணிவித்து, மணமக்கள் இருவரையும் மணப்பந்தலில் உட்கார வைத்துப் பலர் அறியச் செய்தலே திருமணவினையாக அக்காலத்தில் இருந்தது என்பது இவற்றால் அறியலாகும்.”¹⁰⁹ செய்தி என அறிஞர் கருதுவது குறிப்பிடவேண்டுவது ஆகும். பிற சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் திருமண நிகழ்வு பற்றிய பதிவுகள் இல்லை. அடுத்து, திருமணப் பதிவைக் காட்டும் நூல் சிலப்பதிகாரமாகும். கீழ்வரும் பாடலில்,

“இருபெருங் குரவரும் ஒருபெரு நாளால்
 மணவணி காண மகிழ்ந்தனர் மகிழ்ந்துழி
 யானை எருத்தத் தனியிழையார் மேலீஇ
 மாநகர்க் கீந்தார் மணம்
 அவ்வழி,
 முரசியம்பின முருதிர்ந்தன முறையெழுந்தன பணிலம்
 அரசெழுந்ததொர் படியெழுந்தன அகலுள் மங்கலஅணி எழுந்தது
 மாலைதாழ் சென்னி வயிராமணித் தூணகத்து
 நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ்
 னன்ஊர் மதியம் சகடணைய வானத்துச்
 சாலி யொருமீன் தகையானைக் கோவலன்
 மாமுது பார்ப்பன் மறைவழி காட்டிடத்
 தீவலம் செய்வது காண்பார்கள் நோன்பென்னை
 விரையினர் மலரினர் விளங்கு மேனியர்
 உரையினர் பாட்டினர் ஓசிந்த நோக்கினர்
 சாந்தினர் புகையினர் தயங்கு கோதையர்
 எந்திள முலையினர் இடித்த சுண்ணத்தர்
 விளக்கினர் கலத்தினர் விரிந்த பாலிகை
 முளைக்குட நிரையினர் முகிழ்த்த மூரலர்
 போதொடு விரிகூந்தற் பொலன்நறுங் கொடியன்னார்
 காதலற் பிரியாமல் கவலுக்கை நெகிழாமல்
 தீதறு கெனஏத்திச் சின்மலர் கொடுதூவி
 அங்கண் உலகின் அருந்ததி அன்னாளை
 மங்கல நல்லமளி யேற்றினார்”¹¹⁰

இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் கண்ணகி திருமணத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார். சிலப்பதிகாரத் திருமணத்தில் திருமணச் சடங்கை பார்ப்பணன் செய்கிறான். மணமக்கள் தீ வலம் வருகின்றனர். அருந்ததி பார்த்தலாகிய சடங்கும் நிகழ்த்தப்படுகிறது. ஆனால் அகநானூறு காட்டும் திருமணங்களில் இச்சடங்குகள் இல்லை. இவையெல்லாம் பிற்காலத்தில் நுழைந்த

சடங்குகளாகும். எனவேதான் வரலாற்றுப் பேராசிரியரான பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், “தீ ஒம்பல் இல்லை. தீவலம் வருதல் இல்லை. தக்ஷிணை வாங்கப் புரோகிதர் இல்லை என்பது உணரப்படும்.”¹¹¹ எனக் கருதுகிறார். எனவே சங்ககாலத் தமிழர் திருமணத்தில் மணமகளுக்குத் தாலி அணிவிக்கும் வழக்கு காட்டப்படவில்லை. எனவே அக்காலத்தில் அவ்வழக்கு இல்லை என்பது புலனாகிறது. சிலம்புக் காலத்தில் தாலி அணிவிக்கும் வழக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. இதன் பின்னர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நம்பியகப் பொருள் விளக்கம் என்னும் நூலில்,

**“தன்னூர் வரைதலும் தன்மனை வரைதலும்
என்னுமிவ் விரண்டொழித் தெவற்றினுங் கிழவோன்
அந்தணர் சான்றோர் முன்னிட் டருங்கலந்
தந்து வரைதல் தகுதி யென்ப”¹¹²**

என வரும் சூத்திரத்தில் அருங்கலம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு முன்னரே ஏறத்தாழ எட்டாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழில் எழுதப்பட்ட வடமொழி இலக்கியம் பெருங்கதை ஆகும். இதில் கதைத்தலைவனான உதயணன் திருமணம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவன் வாசவதத்தையைத் திருமணம் செய்யும் போது அத்திருமணச் சடங்கில் எரிவளர்த்தல் அம்மி மிதித்தல் முன்கைப்பற்றி வலம் வருதல் அந்தணர் ஆசி கூறுதல் அருந்ததி காட்டல் ஆகிய சடங்குகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

**“கோப்பெரு வேந்தன் யாப்புறுத் தமைத்தபின்
வதுவைச் செல்வத் தொளிநகைத் தோழனை
நீங்கல் செல்லான் பூங்கழ லுதயணன்
முதற்கோ சம்பியு மொய்புனல் யமுனையும்
சிதர்ப்பூங் காவுஞ் சேயிழை மாதர்
கண்டினி துறைவது காரண மாக
வண்டிமிர் காவின் மகதத் தகவயின்
வந்தனம் யாமென் றந்தணி கேட்ப
இன்னிசைக் கிளவி யிறைமக னிசைத்தலிற்**

.....
.....
.....
.....
.....

நினக்கு மொக்குமஃ தெனக்கே யன்றென
மனத்தி னன்னோண் மறுமொழி கொடுப்பச்
சின்னகை முகத்த ணன்னுதல் வாவென
நுகர்ச்சியி னுகந்தவனமுலை நோவப்
புகற்சியொடு புல்லிப் புனையிழை கேண்மதி
வண்டார் மார்பின் வடிநூல் வயவனைக்
கண்டே னன்ன தன்மைய னாகிக்
கள்ள வருவொடு கரந்தகத் தொடுங்கிநின்
உள்ளங் கொண்ட வறுவரை மார்பன்
வசையி னோன்றாள் வத்தவர் பெருமகன்
உதையண குமரன் போலு முணர்கெனச்
சிதைபொரு ளில்லாச் சின்னெறிக் கேண்மை

**மணங்கமழ் மாதர் துணிந்தன ஞரைப்ப
நின்னை வேட்ட லந்தண னவற்குத்”¹¹³**

அதேபோன்று உதயணன் பதுமாவதியை மணக்கும் திருமணச் சடங்கில் எரியோம்பல் தீ வலம் வருதல் ஆகிய நிகழ்வுகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

**“ஏதமில் காட்சி யேயர் பெருமகன்
நன்னுதன் மாதரை நாட்கடிச் செந்தீ
முன்முத லிரீஇ முறைமையிற் றிரியா
விழுத்தகு வேள்வியொழுக்கிய லோம்பிச்
செம்பொற் பட்டம் பைந்தொடிப்பாவை
மதிமுகஞ் சுடர மன்னவன் சூட்டித்
திருமணிப் பந்தருட் டிருக்கடங் கழிப்பி
ஒருமைக் கொத்த வொன்றுபுரி யொழுக்கின்
வல்லோர் வகுத்த வண்ணக் கைவினைப்
பல்பூம் பட்டிற் பருஉத்திரட் டிருமணிக்
காலொடு பொலிந்த கோலக் கட்டிற்
கடிநாட் செல்வத்துக் காவிதி மாக்கள்
படியிற் றிரியாது படுத்தனர் வணங்கப்
பட்டச் சின்னுதற் பதுமா பதியொடு
கட்டிலே றினனாற் கருதியது முடி; தென்”¹¹⁴**

உதயணன் மூன்றாவது மனைவியாக மானனீகையைத் திருமணம் செய்தபோது பார்ப்பார் நிகழ்த்த மணமக்கள் தீவலம் வந்து திருமணம் செய்தனர்.

**“கோமான் குறித்ததுந் தோழி கூற்றும்
தானொருப் பட்ட தன்மைய ளாகிச்”¹¹⁵**

ஆக பெருங்கதையில் திருமண நிகழ்வில் தாலி அணிவிக்கும் செய்தி காட்டப்படவில்லை. எனவே சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படும் வழக்கு பெருங்கதையில் இன்மையால் தாலி அணிவிக்கின்ற வழக்கம் வட நாட்டிலும் இருந்ததில்லை என்பது புலனாகிறது. அவ்வாறே பெரியாழ்வாரின் மகளான ஆண்டாள் கண்ணனொடு தனக்கு நடந்த திருமணம் குறித்து கனவுகண்டதாகக் கூறுமிடத்தும் தாலி அணிவிக்கும் சடங்கு காட்டப்படவில்லை. ஆக இவற்றையெல்லாம் நோக்க வட நாட்டில் திருமணத்தில் தாலி இடம்பெற வில்லை என்பது மிகத் தெளிவாகப் புலனாகிறது. இன்றும் இந்திய நாட்டில் திருமணச் சடங்கில் தாலி அணிவிக்கும் வழக்கு தமிழ்ச் சமூகத்தில் மட்டுமே பெரும்பான்மையாக நிகழ்கிறது என்பதும் குறிப்பிடவேண்டியதாகும். எனவே தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் ஆகிய பழந்தமிழ் நூல்களில் மணவினையில் தாலி அணிவிக்கும் வழக்கு சுட்டப்படவில்லை என்றாலும் பிற்காலத்தில் தமிழகத்தில் இவ்வழக்கு ஏற்பட்டது என்பதும், ஆதலால் தாலி அணிவித்தல் பிற்காலத் தமிழர் வழக்கே என்பதும் அறிய வேண்டுவனவாகும்.

மணமுறை

மேலே தமிழரின் திருமண நிகழ்வு காட்டப்பட்டது. சமகாலத்தில் ஆரியர்கள் எண்வகையான மணமுறைகளை வழக்காக வைத்திருந்தனர் என்பதை,

**“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தானையின்**

**ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரைஇன்றே”¹¹⁶**

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்குகிறது. அவ்வெண்வகை மணங்களுள் முதலாவது வகையான பிரம்மம் என்பது மணமகனுக்கு பொருள் கொடுத்து மணமகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாகும். இது இன்றைய வழக்கில் உள்ள கன்னிகாதானம் என்னும் மணமுறையை ஒத்ததாகும். இது தமிழர் நெறியன்று. வட ஆரியர் வழக்காகும். திருமணத்திற்காக மணமகன் மணமகளுக்கு பரிசுப்பொருள் தருவது தமிழர் வழக்காக இருந்ததைச் சங்கப் பாடல்களில் பல இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு பெண்ணுக்கு அல்லது பெண் வீட்டாருக்கு மணமகன் தரும் பரிசு பாசிலை விலை, முலைவிலை என வழங்கப்பட்டது.

**“.....குறுமகள்
நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலநிறைகொடுப்பினும்
பெற லருங்குரையள்”¹¹⁷**

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலில் பெண்ணுக்கு முலைவிலையாக பெரும் தொகை தரும் வழக்கை காணமுடிகிறது. இவ்வாறு

**“கருங்கட் கோசர் நியம மாயினும்
உறுமெனக் கொள்குந ரல்லர்
நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே”¹¹⁸**

என்றும்,

**“தழையணி யல்குற் செல்வத் தங்கையர்
விழவயர் மருங்கின் விலையெனப் பகரும்”¹¹⁹**

என்றும்,

**“ஒண்டழை யயருந் துறைவன்
தண்டழை விலையென நல்கினனாடே”¹²⁰**

என்றும்,

**“விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப்புகின்”¹²¹**

என்றும் வரும் அகப்பாடல் தொடர்களில் முலை விலை தருதல் பற்றிய பதிவு இறுத்தலை அறியலாம். ஆதலால் பெண் வரதட்சணை தந்து மணம் கொள்கின்ற வழக்கு பழந்தமிழகத்தில் இல்லை. மாறாகப் பெண்ணுக்கு பெரும்பொருள் கொடுத்து அவளை மணக்கின்ற வழக்குத் தமிழர் வழக்காக இருந்தது என அறியப்படுகிறது.

பலதார மணம்

ஆடவர் பல பெண்களை மணந்துகொண்ட வழக்கு பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்தது. ஆய் அண்டிரன் இறந்துபட்டபோது பாடப்பெற்ற பாடல்,

**“ஆய் அண்டிரன்
கோடு எந்து அல்குல் குறுந்தொடி மகளிரோடு
காலன் என்னும் கண்ணிலி உய்ப்ப
மேலோர் உலகம் எய்தினன்”¹²²**

என்பதாகும். இதில் ஆய் அண்டிரன் பல பெண்களை மணந்திருந்ததும் இவன் இறந்துபட்ட போது அப்பெண்கள் உடனிறந்ததும் ஆகிய செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனால் ஆடவர்க்கு பலதார மண உரிமை இருந்தது புலனாகிறது. ஆனால் ஒரு தாரத்துடன் வாழ்வது ஒழுக்க நெறி என்ற கோட்பாடும் சமூகத்தில் நிலவியதை,

**“வடமீன் புரையும் கற்பின் மடமொழி
அரிவை தோள் அளவு அல்லதை
நினது என இல்லை பெருமிதத்தையே”¹²³**

என்னும் பாடலில் வரும் கருத்தால் அறியமுடிகிறது. எனவே, திருமணம் குறித்த சமூகக் கட்டுப்பாடு ஆடவர்களுக்கு இல்லாது இருந்தது என்பது புலனாகிறது. ஆனால் பெண்களுக்கு கற்புநெறி தலையாயதாக உணர்த்தப்பட்டது. தொல்காப்பியத்தில் வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே என்னும் கருத்தும் இல்லுறை மகளிருக்கு ஆடவர் உயிர் என்னும் கருத்தும் அழுத்தமுற பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு கருத்துக்கள் திருமணம் குறித்த சமூக மதிப்புகளை உணர்த்துவனவாக உள்ளமையை அறியலாம்.

சமூகம் பலதார மணத்தை ஏற்றுக்கொண்டதை மேலே விளக்கப்பட்டது. மனைவி உயிருடன் உள்ளபோதே வேறொரு பெண்ணை மணப்பதும் இரண்டாவதாக மணந்தவரை முதலாவது மனைவி ஏற்றுக்கொள்வதும் சமூகத்தில் காணப்பட்டது.

**“பின்முறை ஆகிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பா டாயினும்
மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினும்
இறந்த துணைய கிழவோன் ஆங்கட்
கலங்கலு முரியன் என்மனார் புலவர்”¹²⁴**

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா மேற்கூறிய கருத்தைச் சுட்டுவதை அறியலாம். அவ்வாறு முதலாமவர் இரண்டாமவளை எதிர்கொள்ளும் நிகழ்வில் முதல் மனைவியின் மகன் வாயிலாக அமைவான் என்பது மேற்காட்டிய தொல்காப்பிய நூற்பாவில் உணர்த்தப் பட்டுள்ளதை இங்குக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். மேலும் தொல்காப்பிய,

**“தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்
ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப
கவவொடு மயங்கிய காலை யான”¹²⁵**

எனக்கூறும் மற்றொரு நூற்பாவில் தலைவன் இரண்டாவதாக மணந்துகொண்ட காமக்கிழத்தியைத் தாய் உள்ளத்தோடு அவளை முதலாமவர் தழுவிக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற கருத்து காணப்படுகின்றது. ஆகவே, ஆண்மகனின் பலதார ஒழுக்கம் குடும்பத்தாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது தெளிவாகிறது.

கைம்மை

கணவன் இறந்துபட மனைவி தனித்திருந்து வாழும் வாழ்க்கை கைம்மை எனப்படுகிறது. கைப்பு என்பதின் அடியாக கைம்மை தோன்றிற்று என்பார். “கைம்மை என்ற சொல் ‘கை’ என்ற வினையடிப் பிறந்ததாகலாம். கசப்பின் உருவே வாழ்வாக அமைந்தமையால் அது கைம்மை எனப்பட்டது போலும்”¹²⁶ கைம்மை வாழ்க்கையில் மகளிர் துன்ப உருவாக வாழ்ந்தனர். இவர்கள் தம் கணவன் உயிரோடு இருந்தபோது வாழ்ந்த இன்ப வாழ்வினைத் துறக்க வேண்டுவது

அவசியமாக இருந்தது. கணவனை இழந்த பெண் கூந்தலைக் கொய்து கொண்டாள். அணிகலன்களைத் துறந்தாள், சுவையற்ற எளிய உணவினை உண்டு வாழ்வினைக் கழித்தாள். கைம்மையெனலாகிய பெண்களின் அவலகோலத்தை சங்கப் பாடல்கள் பல நன்கு பதிவு செய்துள்ளன.

கல்லாடனார் என்னும் புலவர் தலையாலங்கானத்து செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் போர் வெற்றியைப் பாடும் பாடலில் கைம்மை மகளிர் கூந்தலைக் கொய்து கொண்டதை குறிப்பிடுகிறார்.

“துரவுச்சினந் திருகிய வருகெழு ஞாயிறு
நிலவுத்திகழ் மதியமொடு நிலஞ்சேர்ந் தாஅங்
குடலருந் துப்பி னொன்றுமொழி வேந்தரை
அணங்கரும் பறந்தலை யுணங்கப் பண்ணிப்
பிணியுறு முரசங் கொண்ட காலை
நிலைதிரி பெறியத் தின்மடை கலங்கிச்
சிதைதலுய்ந் தன்றோ நின்வேல் செழிய
முலைபொலி யாகமுருப்ப நுறி
மெய்ம் மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்
ஒண்ணுதன் மகளிர் கைம்மைகூர
அவிரறல் கடுக்கு மம்மென்
குவையிருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே”¹²⁷

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போரில் வென்ற அரசர்களின் துணைவியர் தமது கூந்தலைக் கொய்து கொண்டமையை மேற்காட்டிய கல்லாடனார் பாடல் காட்டுகிறது. இவ்வாறு ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியுள்ள புறப்பாடல் ஒன்றில்,

“கொய்ம்மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய
கழிகலம் மகடூஉப் போலப்
புல்லென் றனையாற் பல்லணி யிழந்தே”¹²⁸

எனவரும் அடிகளில் விதவைப் பெண்டிர் கூந்தலைக் கொய்து கொண்டமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலையை மழிப்பதுடன் அணிகலன்களையும் துறப்பது வழக்காக இருந்தது. தொடி என்னும் அணிகலன் நீக்குதல் பலப்பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“குய்குரன் மலிந்த கொழுந்துவையடிசில்
இரவலர்த் தடுத்த வாயிற் புரவலர்
கண்ணீர்த் தடுத்த தண்ணறும் பந்தர்க்
கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடிநீக்கி
அல்லி யுணவின் மனைவியோ டினியே
புல்லென் றனையால் வளங்கெழு திருநகர்”¹²⁹

கூந்தல் மழித்தலும், தொடி நீக்கலும் ஒருங்கே மேற்காட்டிய பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளதை அறியலாம். இவ்வாறு கைம்மை நோன்பினர் அணிகலன்களையும், தொடியையும் களைவதால் அவர்களை கழிக்கல மகளிர்,

“..... யானும்
மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண்ணீர் வாரத்

தொன்றுதாம் உடுத்த அம்பகைத் தெரியல்
சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்
கழிகல மகளிர் போல”¹³⁰

தொடி கழிமகளிர்,

“தொடிகழி மகளிரில் தொல்கவின் வாடிப்
பாடுநர் கடும்பும் பையென் றனவே”¹³¹

கழிகல மகடே,

“உழைக்குரல் கூகை அழைப்ப ஆட்டி
நாகுமுலை அன்ன நறும்பூங் கரந்தை
விரகறி யாளர் மரபில் சூட்ட
நிரைஇவண் தந்து நடுகல்ஆகிய
வெல்வேல் விடலை இன்மையில் புலம்பிக்
கொய்ம் மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய
கழிகல மகடேப் போல
புள்ளன் றனையால் பல்அணி இழந்தே”¹³²

என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டதைப் புறப்பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

கூந்தலைக் கொய்தல் அணிகலன்களைக் களைதல் ஆகியனபோன்றே உண்ணும் உணவிலும் கைம்மை நோன்பு நோற்கும் பெண்களுக்கு வரையறை இருந்தது. கணவனை இழந்த ஒருத்தி கூறும் கூற்றாக அமைந்த புறப்பாடல் ஒன்றில் கைம்மை நோன்புடைய பெண் வெள்ளாம்பல் தழையை உணவாக உட்கொள்ளும் செய்தி பதியப்பட்டுள்ளது.

“அளிய தாமே சிறுவெள் ளாம்பல்
இளைய மாகத் தழையா யினவே; இனியே,
பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்
தின்னா வைக லுண்ணும்
அல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே”¹³³

வெள்ளாம்பல் தழையை உண்ணுகின்ற செய்தி புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

“..... யானும்
மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண்ணீர் வாரத்
தொன்றுதாம் உடுத்த அம்பகைத் தெரியல்
சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்
கழிகல மகளிர் போல”¹³⁴

என்று இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. கைம்மை நோன்பினை ஆளில் பெண்டிர், உயவர், பெண்டிர், பருத்திப் பெண்டிர் எனவும் வழங்குவர். சங்கச் சமூகத்தில் கணவனை இழந்த கைம்மைப் பெண்டிர் நெசவுத் தொழிலுக்கான நூலினை நூற்கும் தொழில் புரிந்தமையால் மேற்காட்டிய பெயர்கள் காரணப் பெயர்களாக வழங்கப்பட்டமை தெரிகிறது. மேற்கூறிய செய்திகளால் கீழ் நிரல்படுத்தப்பட்டுள்ளப் முடிவுகளை பெறமுடிகிறது.

1. ஆடவர்க்கு பலதாரத்திருமணம் இருந்தது. பெண்டிருக்கு கற்பு விதிக்கப்பட்டிருந்தது.
2. மூத்தவள் இளைய மனைவியைத் தாமே அன்புடன் ஏற்று தன் இல்லில் சேர்த்துக் கொள்ளும் நிலை இருந்தது.

3. கணவனை இழந்த மகளிர் கைம்மை நோன்பினை நோற்றனர்.
4. கைம்மை நோன்புடைய பெண்டிர் கூந்தலை மழித்து தொடியைக் களைந்து அணியைத் துறந்து வாழ்ந்தனர்.
5. கைம்பெண்டிர் பருத்திப் பெண்டிர் என வழங்கப்பட்டதால் அவர்கள் நூற்பு தொழில் செய்து தம்வாழ்வைக் கழித்தனர்.
6. மேற்காட்டப்பட்ட செய்திகளால் மகளிருக்கு மறுமண உரிமை அக்காலத்தில் இல்லாது இருந்தது என்பது உறுதியாகிறது.

துறவு

இல்லற வாழ்வின் பயன் நன்மக்கள் பேறு தலைவனும், தலைவியும் ஒத்த அன்போடு இல்லறம் நடத்தி நன்மக்களைப் பெற்று நல்வழிப்படுத்தி சுற்றம் தழுவி விருந்தினை ஒம்பி வாழ்ந்து முதுமையில் காமம் ஒழித்து துறவு மேற்கொள்வது இல்லறத்தின் பயன்எனப் பழந்தமிழர் கருதினர். இதனை,

**“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”¹³⁵**

என்னும் பொருளதிகார நூற்பா வலியுறுத்துகிறது. என்றாலும், பெண் துறவு மேற்கொண்டதைக் காட்டும் சான்று ஒன்றேனும் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. முதன்முதலாக சிலப்பதிகாரத்தில் கவுந்தியடிகளின் மூலம்தான் பெண் துறவு காட்டப்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து மணிமேகலை துறவியாக காட்டப்படுகிறாள். பெண் துறவு என்பது கவுந்தியடிகள் தழுவிய சமண சமயத்திலும் மணிமேகலை தழுவிய புத்த சமயத்திலும் பெண் துறவு அனுமதிக்கப்பட்டது. தமிழகத்தில் இப்பண்பு ஏற்கப்படாமையால் பெண்துறவு பற்றிய செய்திகள் சங்கப்பாடல்களில் பதிவு செய்யப்படவில்லை என உணரலாம்.

தொகுப்புரை

- * மனித உறவின் முக்கியத்துவம் அவற்றால் இயங்கும் சமூகமும் பண்பாட்டின் சாராம்சத்தை விளக்கியுள்ளன. வேட்டைச் சமூகத்தில் மனிதன் உணவுக்காகத் தொடர்ந்து விலங்குகளை வேட்டையாடி வந்த செய்தியைக் கூறுகிறது. பின்பு கற்களைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தியும் மண்பாண்டத் தொழில், இரும்பின் முக்கியத்துவம், பச்சையாக ஊணைத் திண்ணும் பழக்கமும் உடையவர்கள். மட்கலம் வந்ததும் ஊணை வேகவைத்து உண்ணும் பழக்கம் உடையவராக மாறினர். இவற்றில் மட்கலங்களின் சிறப்பும் அதன் தேவையும் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வேட்டைச் சமூகம் வளர்ந்து வந்ததையும் தெரிவிக்கிறது.
- * முதலில் தாய்வழிச் சமூகம் நிலவியது. இந்நிலை அனைத்து செயல்களுக்கும் உறுதுணையாக விளங்கின. இச்சமூகம் வேளாண் தொழில் தோன்றுவதற்கும் அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தன. பாரம்பரியத்தைப் போற்றிக் காப்பதிலும் சிறந்து விளங்கினர். தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்கள் அவர்களின் உரிமையைப் பெற்றிருந்தனர்.
- * பழங்குடி மக்கள் பயிர்த்தொழில் செய்வதை சிரமமாக எண்ணினர். வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த மனிதன் பிறகு உணவுக்காக தானிய சாகுபடி முயற்சியில் ஈடுபாடு கொண்டது உறுதியாகிறது. பயிர்த்தொழில் செய்யும் முறையினையும் கற்று கையாண்டுள்ளனர். தானியத்தைச் சேமிக்கவும், அவற்றைப் பாதுகாக்கவும் முன்வந்தனர்.
- * ஆண், பெண் என்ற பாகுபாடு இன்றி சரிசமமாக இருந்தும் தன்னம்பிக்கை உடையவர்களாகவும் அக்காலப் பெண்கள் விளங்கினர். வேட்டுவர்கள் வில்லாற்றலிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளமை புலப்படுகிறது. பறவை, உடம்பு, முயல், பன்றி, முள்ளம் பன்றி, மான், புலி, யானை போன்ற பல விலங்குகளை வேட்டையாடுவதில் கைதேர்ந்தவர்களாக விளங்கினர். பெண்களும் வேட்டையாடும் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். தாய்வழிச் சமூகம் முதன்மை பெற்றதையும், தொழில் நுட்பத்தில் சிறந்து விளங்கியதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.
- * வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த மக்களின் நிலை படிப்படியாக வளர்ந்து மேய்ச்சல் சமூகமாக மாற்றம் அடைந்தது. நில அடிப்படையிலும் அந்தந்த நிலத் தொழிலிலும் பெண்கள் கூர்மையான சிந்தனை படைத்து ஆண்களுக்குச் சமமாக வேலைகளை செய்தனர். வேட்டைச் சமூகத்தில் ஓய்வின்றி வேட்டையாடவே நேரம் போதுமானதாக இருந்திருக்கிறது. கால்நடை மேய்ச்சலை மேற்கொண்ட பின்பு ஓய்வு மிகுதியாகக் கிடைத்தது. அந்த ஓய்வு நேரத்தில் இசை முதலிய கலைகளையும் கையாண்டுள்ளனர்.
- * பகிர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை முறையை கண சமூகம் வாழ்ந்திருந்தது. கால்நடைகளைப் பராமரிக்கும் முறையில் ஆண்களின் பங்கு அதிகமாக காணப்படுகிறது. ஆகையால் தாய்வழிச் சமூகம் பின்னோக்கிச் செல்லும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. தாய்தலைமை வீழ்ச்சியின் போக்கையும் எடுத்துரைக்கிறது.
- * கால்நடை வளர்ச்சிக்கும் உணவு தானியங்கள் உபரிநிலை அடைவதற்கும் ஆண்களே காரணமாக இருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆண் சமூகத்தின் செல்வப்

பெருக்கிற்குக் காரணமானவன் என்ற நிலை உருவானதால் பெண்ணிடம் இருந்த தலைமையிடம் பரிபோனதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது தந்தை வழிச் சமூகம்.

- * பெண் அடிமையாக்கப்படுவதும் அவர்களின் உழைப்பு அடிமைநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதையும், ஆண் சமூகத்தில் முதலிடம் வகிப்பதையும் புலப்படுத்துகிறது. இனக்குழு சமூக வாழ்வில் மக்கள் கூட்டு வாழ்க்கை முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். உணவுகளைப் பகிர்ந்து உண்ணும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர். வேட்டையாடிக் கொண்டு வரும் பொருட்களை அனைவரும் பங்கிட்டுக் கொள்ளும் நிலை இனக்குழு வாழ்க்கை முறையில் இருந்துள்ளது. இச்செயலால் சமூகத்தில் வேறுபாடு தோன்றவில்லை. ஒற்றுமை நிலவியது. அனைவரும் ஒன்று என்ற நிலை உருவானது.
- * அக்காலச் சமூகத்தில் பெண் திருமணம் பெற்றோர்களால் செய்து வைக்கும் முறையினையே மணமக்கள் விரும்பினர். கைம்மை, துறவு போன்ற பல செய்திகள் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலைகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளன. சமூகத்தில் பெண் பெற்றிருந்த இடம், பேர் குறித்து கூறப்பட்டுள்ளன. உழுதுண்போர், உழுவித்துண்போர், உழுவுத்தொழில், கைத்தொழில் ஆளுவோர் ஆளப்படுவோர் கலைஞர்கள், புலவர்கள், ஊர், நகரம் என இருவேறு நிலைகளிலும் சமுதாயம் மாற்றமடையும் நிலையினையும் வெளிப்படுத்துகிறது.
- * உழுவுத் தொழிலை மையமாகக் கொண்ட நிலையில் அரசு படிப்படியாக உருவானதையும் காட்டுகிறது. அரசர்கள் அவர்களின் சின்னங்கள், படைகள் போன்றவை அரசு உருவான நிலையை எடுத்துரைக்கிறது. சங்ககாலம் ஒரு பொற்காலமாகவும் அக்காலச் சமூகத்தில் பெண்கள் சிறப்பம்சம் கொண்டவர்களாகக் கட்டமைக்கப்பட்டதையும் அறியமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 97.
2. தொல். சிறப்புப் பாயிரம், 1-3.
3. புறப். வெ.மா. 35 : 3-4.
4. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், பக்.12.
5. வி.எஸ்.வி. இராகவன், பாஹியான், பக்.145-149.
6. மேலது, பக். 10-11.
7. தொல். பொருள். அகத். நூ.1.
8. மேலது. நூ.5.
9. பத்துப். பட்டினப். அடி. 194-212.
10. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 116-133.
11. மேலது, அடி. 134-147.
12. மேலது, அடி. 147-163.
13. மேலது, அடி. 243-252.
14. மேலது, அடி. 263-268.
15. மேலது, அடி. 190-197.
16. செ. மகேஸ்வரி, பரிபாடலில் சமூகம், ப.1.
17. சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப. 43.
18. தேவநேயப் பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகம், ப.13.
19. மேலது, ப.9.
20. மணிமேகலை, ஆதி. 22 : 117-123.
21. வெ. பெருமாள்சாமி, சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூகநிலை, ப. 13.
22. புறம். பா. 236 : 1-2.
23. அரங்க மல்லிகா, தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும், ப.8.
24. க.ப. அறவாணன், தமிழர்மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகள், ப. 98.
25. தொல். பொருள். அகத். நூ. 39.
26. குறுந். பா. 51 : 4-6.
27. மேலது, பா. 146.
28. பரிபாடலில் சமூகம் - செ. மகேஸ்வரி, ப.2.
29. பரிப். பா. பா. 19 : 1-7.
30. திரு.வி.க., பெண்ணின் பெருமை, ப.24.

31. தொல். பொருள். நூ.150
32. தொல். பொருள். கள. நூ. 22.
33. குறள். 54.
34. புறம். பா. 186.
35. சிலப். புகார். மங். 31-32.
36. புறம். பா. 72 : 9-12.
37. மேலது, பா. 189.
38. மேலது, பா. 316.
39. சிலப். புகார். இந். 146-164.
40. பத்துப். நெடுநல். அடி. 86-135.
41. பத்துப். முல்லைப். அடி. 36-82.
42. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.71.
43. தொல். பொருள். நூ. 588.
44. மேலது, நூ. 608.
45. தொல். பொருள். அகத். நூ. 23.
46. மேலது, நூ. 22.
47. தொல். பொருள். மரபியல், நூ.615.
48. மேலது, நூ. 616.
49. மேலது, நூ. 617.
50. மேலது, நூ. 622.
51. மேலது, நூ. 625.
52. நா. சுப்பிரமணியன், தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்ககாலம் வாழ்வியல், ப. 72-73.
53. நா. சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப. 77.
54. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 229.
55. சிலப். புகார். 37-41.
56. திருவாசகம். கண்ட பத்து. 5.
57. திருவாய்மொழி, 4.3.
58. மேலது, 4.4.
59. மு. இராகவையங்கார், வேளிர் வரலாறு, ப. 39.
60. வேளாளர் நாகரிகம், மறைமலையடிகள், ப.3-4.
61. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியப் பொருளதிகார முதற்பாகம், பக். 96-97.

62. பி.டி. சீனிவாச அய்யங்கார், தமிழர் வரலாறு முதல் தொகுதி, ப. 61.
63. புறம். பா. 70 : 1-16.
64. மேலது, பா. 184 : 7-11.
65. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப. 85.
66. குறள். 445.
67. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப. 86.
68. பத்துப். மதுரைக். அடி. 496-499.
69. புறம். பா. 285.
70. சிலப். புகார். 5. 156-158.
71. சி.ஈ. இராமச்சந்திரன், தமிழ்நாட்டு வரலாறு, சங்ககாலம் அரசியல் ஆட்சி முறை, ப.560.
72. பத்துப். பட்டினப். அடி. 106-114.
73. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 384-390.
74. பத்துப். மதுரைக். அடி. 418-424.
75. பத்துப். சிறுபாண். 116-118.
76. மேலது, அடி. 30.
77. ஐங். பா. 442 : 4-5.
78. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 302 - 303.
79. புறம் . பா. 122 : 8.
80. நச்சினார்க்கினியர் உரை, சீவக சிந்தாமணி, பா. 2437.
81. பத்துப். சிறுபாண். அடி. 13-23.
82. பத்துப். மதுரைக். அடி. 407-408.
83. குறுந். பா. 286 : 2-3.
84. பத்துப். மதுரைக். அடி. 552.
85. குறுந். பா. 52 : 3.
86. அகம். பா. 365 : 13 - 15.
87. குறுந். பா. 209 : 5- 7.
88. மேலது, பா. 300 : 1.
89. நற். பா. 145 : 2-3.
90. குறுந். பா. 113 : 4-5.
91. பத்துப். மதுரைக். அடி. 446-447.
92. மேலது, அடி. 446-447.

93. குறுந். பா. 276 : 3-4.
94. பத்துப். மதுரைக். அடி. 415-416.
95. பத்துப். திருமுரு. அடி. 32-36.
96. குறுந். பா. 384 : 1.
97. சிலப். வழக்கு. 20 : 61-67.
98. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 161.
99. பத்துப். மதுரைக். அடி. 316.
100. பத்துப். பொருநர். ப. அடி. 161-162.
101. பத்துப். நெடுநல். அடி. 136.
102. மேலது, அடி. 141.
103. மேலது, அடி. 143-144.
104. தொல். பொருள். நூ. 143.
105. தொல். பொருள். இளம்பூரணர் உரை, ப. 638.
106. குறுந். பா. 25.
107. அகம். பா. 86 : 1-19.
108. மேலது, பா. 136 : 1-18.
109. மா. இராசமாணிக்கனார், தமிழர் திருமணத்தில் தாலி, ப.13.
110. சிலப். புகார். 41-64.
111. பி.டி. சீனிவாச அய்யங்கார், தமிழர் வரலாறு, முதற் பகுதி, ப. 124.
112. நம்பியகப்பொருள், 198.
113. பெருங்கதை, 22 : 78-133.
114. மேலது, 22 : 271-285.
115. மேலது, 22 : 180-181.
116. தொல். பொருள். நூ. 90.
117. அகம். பா. 280 : 4-6.
118. மேலது, பா. 90 : 12-14.
119. மேலது, பா. 320 : 3-4.
120. ஐங். பா. 147 : 2-3.
121. கலித். பா. 103 : 71-73.
122. புறம். பா. 240 : 3-6.
123. மேலது, பா. 122 : 8-10.

124. தொல். பொருள். கற்பி. நூ. 31.
125. மேலது, நூ. 32.
126. ர. விஜயலட்சுமி, தமிழக மகளிர் தொடக்ககால முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை, ப. 133.
127. புறம். பா. 25 : 3-14.
128. மேலது, பா. 261 : 17-19.
129. மேலது, பா. 250 : 1-6.
130. மேலது, பா. 280 : 10-14.
131. மேலது, பா. 238 : 6-7.
132. மேலது, பா. 261 : 12-19.
133. மேலது, பா. 248.
134. மேலது, பா. 280 : 10-14.
135. தொல். பொருள். பொருளியல், நூ. 190.

இயல் - இரண்டு

அகஇலக்கியத்தில் பெண்

பண்பாடு

‘பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுக்குதல்’ என்பது கலித்தொகை தொடர். ஒட்ட ஒழுகல் என வள்ளுவர் சுட்டுவார். இவ்வாறு மிகப்பழங்காலம் முதற் கொண்டே பண்பு என்னும் சொல்லாட்சி தமிழில் வழங்கி வருகிறது. பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம். பண்படுதல், சீர்ப்படுதல் ஆகியவற்றைப் பண்பாடு என்னும் சொல் விளக்குவதாக மொழி ஞாயிறு தேவநேயபாவாணர் கூறுவார்.

“பண்படுவது பண்பாடு, பண்படுதல் சீர்ப்படுதல் அல்லது திருந்துதல். திருந்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட அல்லது பண்படுத்தப்பட்ட நிலமென்றும், திருந்திய தமிழைப் ‘பண்பட்ட செந்தமிழ்’ (தனிப்பாடல்) என்றும், திருந்திய ‘உள்ளத்தைப் பண்பட்டவுள்ள மென்றும்’ சொல்வது வழக்கம்”¹ என விளக்குகிறார். ஆகப் பண்பாடு என்பது திருத்தமுற்ற செவ்விய குணம் என்பது பொருள்படும். பண்பாடு என்னும் சொல் ஆங்கிலத்தில் ஊரடவரசந என்னும் சொல்லால் வழங்கப்படுகிறது. இச்சொல் பண்பட்ட திருத்தமுடைய செயல்களையே சுட்டுகிறது.

வளர்ச்சி என்பது இரு நிலைகளில் அமையக் கூடியதாகத் திகழ்கிறது. ஒன்று அகவளர்ச்சி பிறிதொன்று புறவளர்ச்சி. அகவளர்ச்சியை மனவளர்ச்சி என்றும் கூறலாம். பழந்தமிழில் சாப்பு, சான்றாண்மை ஆகிய சொற்களால் சுட்டப்பெறுவது இவ்வக வளர்ச்சியையே ஆகும்.

“குணநலன் சான்றோர் நலனே பிறநலம் எந்நலத் துள்ளுவதாஊம் அன்று”²

என்னும் குறளில் வள்ளுவர் சான்றாண்மையைச் சான்றோரின் நலம் எனக் கூறுகிறார். இச்சான்றாண்மை தற்காலத்தில் பண்பாடு என்னும் சொல்லால் வழங்கப்படுவதாகக் கருதலாம். மனிதன் மனஒழுங்குடன் வாழுகின்ற வாழ்வே பண்பு அல்லது பண்பாடு எனப்படுகிறது. அறத்தின் வழி ஒழுகும் வாழ்க்கை பண்புடைய வாழ்க்கையாகக் கருதப்படுகிறது. ஆகப் பண்பாடு என்பது மனித வாழ்வில் கடைபிடிக்கப்படும் விழுமியங்களே என்பது புலனாகும். பண்பு அல்லது பண்பாட்டினை நாகரிகம் என்ற சொல்லாலும் பழங்காலத் தமிழர் வழங்கினர். ‘பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டுபவர்’ என்னும் குறளில் நாகரிகம் என்னும் சொல்லால் பண்பாடு குறிக்கப்பட்டு இருத்தலை அறியமுடிகிறது. மனத்திருத்தம் நாகரிகம் எனின் அது பண்பாட்டைச் சுட்டுவதாகவே கருதவேண்டும். ஆதலால் நாகரிகம் என்னும் சொல்லும் பழங்காலத் தமிழில் பண்பாடு என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது என்பது தேற்றம்.

தற்காலத்தில் பண்பாடு நாகரிகம் ஆகிய இவ்விரு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருள்களைத் தரும் சொற்களாக வழங்கப்படுகின்றன. பண்பாடு என்னும் சொல் Culture என்னும் ஆங்கிலச் சொல் உணர்த்தும் பொருளிலும் நாகரிகம் என்னும் சொல் Civilization

என்னும் ஆங்கிலச் சொல் உணர்த்தும் பொருளிலும் ஆளப்படுகின்றன. ஆதலால் பண்பாடு என்பது மனத்தின் செழுமையையும் நாகரிகம் என்ற சொல் புறவாழ்வின் வளர்ச்சியையும் சுட்டும் சொற்களாக தற்காலத் தமிழில் வழங்கப்படுகின்றன.

“நாகரிகம் என்பது நகர மக்களின் திருந்திய வாழ்க்கை நாகரிகம் என்னும் சொல் நகரம் என்னும் சொல்லின் திரிபாகும். (நகர் + அகம் = நகரம் நகரம் – நகரிகம் – நாகரிகம்) எல்லா நாட்டிலும் மாந்தர் முதல் முதல் நகர நிலையிலேயே நாகரிகமடைந்துள்ளனர்”³ எனக் கூறும் பாவாணர் கூற்றால் நகர மக்களின் திருந்திய வாழ்க்கை நாகரிகம் என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. அவரே “நாகரிகம் என்பது திருந்திய வாழ்க்கை. அது எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கே பயன்படுத்துவது. பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம். அது எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுத்துவது”⁴ என மேலும் விளக்குவதால் திருந்திய புற வாழ்க்கையை நாகரிகம் என்ற சொல்லும் திருந்திய மனச்செழுமையைப் பண்பாடு என்னும் சொல்லும் குறிப்பதாகக் கொள்ளமுடிகிறது.

வேட்டைச் சமூகம்

தனிமனிதன் உணவிற்காகவும் பாதுகாப்பிற்காகவும் வேட்டையாடுதலைத் தொடங்கினான். அவன் எதிர்கொண்ட விலங்கின் ஆற்றல் அவனினும் மிகுதியாக இருந்தபோது அவ்விலங்கை வேட்டையாட தன்னை ஒத்த பிற மனித முயற்சியும் வேண்டுமென்பதை உணர்ந்த போது குழு அமைந்தது. இவ்வாறு வேட்டை இனக்குழு அமையலாயிற்று. இவ்வாறு அமைந்த அமைப்பு அல்லது குழு பண்பாட்டின் தொடக்க நிலை எனலாம். குழுவாக இணைந்தபோது குழுவின் ஒவ்வொருவர் நலனும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இந்த அவசியம் தன்னைப் போன்றே பிறரையும் நோக்கும் பண்பினை வளர்த்தது.

அன்பு, அருள், காதல் முதலான மன உணர்வுகளின் பிறப்பிடமாக அப்பண்பு திகழ்ந்தது.

**“ஊர்முது வேலிப் பார்நடை வெருகின்
இருப்பகை வெரீஇய நாகிளம் பேடை
உயிர்நடுக் குற்றுப் புலாவிட் டரற்றச்
சிறையுஞ் செற்றையும் புடையந ளெழுந்த
பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்துக்
கவிர்ப்பூ நெற்றிச் சேவலிற் றணியும்
அருமிளை யிருக்கை யதுவே மனைவியும்
வேட்டச் சிறாஅர் சேட்புலம் படராது
படமடைக் கொண்ட குறுந்தா ளுடும்பின்
விழுக்குநிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை
யாணர் நல்லவை பாணரொ டொராங்கு
வருவிருந் தயரும் விருப்பினள் கிழவனும்
அருஞ்சமந் ததையத் தாக்கிப் பெருஞ்சமத்
தண்ணல் யானை யணிந்த
பொன்செ யோடைப் பெரும்பரி சிலனே.”**⁵

என்னும் புறப்பாடலில் வேடுவச் சிறுவர்கள் பலரும் ஒன்றாகக் கூடிக் குழுவாக உடும்பினை வேட்டையாடிய செய்தி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே வேடுவர்கள் குழுவாக கூடிச்

சென்று காட்டுப் பன்றியை வேட்டையாடி அதனை அங்கேயே சமைத்து உண்ணுகின்ற காட்சியை மற்றொரு பாடல் விளக்குகிறது.

“மானடி பொறித்த மயங்கதர் மருங்கின்
வான்மடி பொழுதின் நீர் நசைக் குழித்த
அகழ்க்கும் பயம்பின் அகத்தொழித்தொடுங்கிப்
புகழாவாகைப் பூவினன்ன
வளை மருப்பேனம் வரவுபார்த்திருக்கும்
அரைநாள் வேட்ட மழுங்கிற்பகனாட்
பகுவாய் குமலியொடுபைம்புதலெருக்கித்
தொகுவாய்வேலித் தொடர்வலை மாட்டி
முள்ளரைத் தாமரைப் புல்லிதழ் புரையும்
நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல் போக்கறவளைஇக்
கடுங்கட்கானவர் கடறு கூட்டுண்ணும்
அருஞ்சரம்”⁶

என்னும் பாடலில் நிலத்தினில் பதுங்குகுழியை வெட்டி அதில் வேட்டை நாயோடு பதுங்கி இருந்து நீர் உண்ண வரும் காட்டுப் பன்றியை அம்பெய்து வேட்டையாடி வீழ்த்திய வேடுவர்கள் அப்பன்றி இறைச்சியை அங்கேயே சமைத்து கூட்டாக உண்ணுகின்ற செய்தி மேற்காட்டிய பாடலில் திறம்பட விளக்கப்பட்டுள்ளது. வேடுவர்கள் உடம்பு வேட்டையாக இருந்தாலும், பன்றி வேட்டையாக இருந்தாலும் குழுவாகச் சென்று வேட்டையாடியதை மேற்காட்டிய பாடல்கள் நன்கு விளக்குகின்றன.

வேட்டையின் போது குழுவாகக் கூடிய வேடுவர்கள் ஒரே குழுவாகக் குடில் அமைத்து வாழ்ந்தனர். புலி ஒன்றை வேட்டையாடிய போது வேடுவர் குழுவில் இருந்த ஒரு வேடுவன் மீது சினமுற்றபுலி பாய்ந்தது. இதனால் மார்பினில் காயம் ஏற்பட்டுத் தன் குடிலில் ஓய்வு கொண்டிருந்த வேடுவனுக்கு வலித்தெரியாமல் இருக்க எயிற்றியர் இனிய பாடல்களைப் பாடினர் என்னும் செய்தியை,

“கொடுவரி பாய்ந்தெனக் கொழுநர் மார்பில்
நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பென
அறல் வாழ் கூந்தல்கொடியச்சியர் பாடல்”⁷

என வரும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனால் வேடுவர்கள் ஒரே குழுவாக வசித்தமை புலனாகிறது. ஆக வேடுவ இனக்குழு சங்ககால தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்ததை உணரமுடிகிறது.

எயினர் வாழிடம்

எயினர்களின் வாழிடம் சிறு குடிசைகளாக அமைந்திருந்தன. வேல் போன்று கூர்மையான ஈந்தின் இலைகளால் குடிசை வேயப்பட்டிருந்தது. குடிசையின் வாயிலில் கதவுபோல படல் கட்டப்பட்டிருந்தது. எயினர்களின் குடிசைகளுக்கு அருகில் குடிநீருக்காக கிணறுகள் தோண்டப்பட்டிருந்தன. அக்கிணற்று நீர் பெரும்பான்மை உவர் நீராகவே இருந்தது. இதனை,

“கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்க் கூவல்
வில்லேர் வாழ்க்கைச் சீறார் மதவலி
நனிநல் கூர்ந்தன னாயினும் பனிமிகப்

புல்லென் மாலைச் சிறுதீ ஞெலியும்
கல்லா விடையன் போலக் குறிப்பின்
இல்லது படைக்கவும் வல்ல னுள்ளது
தவச்சிறி தாயினுமிகப்பல ரென்னாள்
நீனெடும் பந்த ஞண்முறை யூட்டும்
இற்பொலி மகடூஉப் போலச் சிற்சில
வரிசையி னளிக்கவும் வல்ல னுரிதினிற்
காவன் மன்னர் கடைமுகத் துகுக்கும்
போகுபலி வெண்சோறு போலத்
தூவவும் வல்லனவன் றூவுங் காலே.”⁸

என்னும் புறப்பாடல் அடி சுட்டுகிறது. எயினர்களின் குடியிருப்புகளில் தோண்டப்பட்ட கிணறுகள் ‘கூவல்’ என வழங்கப்பட்டன. இக்கூவலில் சிறிய ஊற்று நீரே இருந்தது என்பதை,

“பூவற் படுவிற் கூவற் றோண்டிய
செங்கட் சின்னீர் பெய்த சீறில்
முன்றி லிருந்த முதுவாய்ச் சாடி
யாங்கஃ டுண்டென வறிது மாசின்று
படலை முன்றிற் சிறுதினை யுணங்கல்
பறவு மிதலு மறவு முண்கெனப்
பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதே யதனால்
முயல்சுட்ட வாயினுந் தருகுவேம் புகுதந்
தீங்கிருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண
கொடுங்கோட் டாமா னடுங்குதலைக் குழவி
புன்றலைச் சிறாஅர் கன்றெனப் பூட்டும்
சீற்றுார் மன்ன னெருநை ஞாங்கர்
வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்துநின்
பாடினி மாலை யணிய
வாடாத் தாமரை சூட்டுவ னினக்கே.”⁹

என்னும் புறப்பாட்டு வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இத்தகு கூவல்கள் நிறைந்த பகுதியாக வேட்டுவச் சமூக வாழிடம் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கொடிய விலங்குகள் வாழும் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் எயினர்களின் வாழிடங்கள் அமைந்திருந்தன. எனவே கொடிய விலங்குகளின் தாக்குதலுக்கு வாய்ப்பு மிக அதிகமாகவே இருந்தது. ஆதலால் கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ள எயினர்கள் தம் வாழிடங்களைச் சுற்றி அரண்களை அமைத்து இருந்தனர். எயினரின் அரண் ஊகம் புல்லால் வேயப்பட்ட உயரமான மதிலாக இருந்தது. மணிகட்டிய பலகைகளும், வேல்களும் அம்மதில்களில் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. நாண் பூட்டிய வில்கள் மதிலில் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அம்புக் கட்டுக்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அரணுடைய வாயிலில் நெடிய கதவு பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருந்த அரணைச் சுற்றி முட்கள் நிறைந்த புதர்களும் மரங்களும் உயிர்வேலியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு எயினர்களின் அரண் அமைந்திருந்ததை,

“பருந்து பட
ஒன்னாத்தெவ்வர் நடுங்க வேர்ச்சி

வைநுதி மழுங்கிய புலவவாயெஃகம்
வடிமணி பலகை யொடுநிரைஇ முடிநாண்
சாபஞ்சார்த்திய கணைதுஞ்சு வியனகர்
ஊகம் வேய்ந்த உயர்நிலை வரைப் பின்
வரைத் தேன்புரையுங் கவைக்கடைப் புதையொடு
கடுந்துடி தூங்கும் கணைக் காற்பந்தர்
தொடர் நாயரத்த துன்னருங் கடிநகர்
வாழ்முள்வேலி சூழ்மிளைப் படப்பை
கொடுநுகந்தழீஇய புதவிற் செந்நிலை
நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்தவாயிற்
கொடுவில் லெயினர் குறும்பு”¹⁰

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துவதால் நன்கு அறிய முடிகிறது.

வேடுவர் குழுக்களாக வாழ்ந்தமையை மேற்காட்டிய சங்கப் பாடல் சான்றுகளால் தெளிவாக அறியலாம். இவ்வாறு வேடுவ இனக்குழு வாழிடங்களை அமைத்து வாழ்ந்தபோது வேடுவத் தொழிலின் கடுமையும் விலங்குகளின் தாக்குதலும் பருவ மாற்றங்களால் விலங்குகளின் இடப்பெயர்வும் ஆகிய இத்தகு காரணங்களால் வேளாண்மை குறித்த புரிதலும் தேவையும் வேடுவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

இயற்கையாகக் கிடைத்த காய், கனி முதலியவற்றையும் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் இறைச்சியையும் தின்று உயிர் வாழ்ந்த மனிதன் மெல்ல தானியங்களை உற்பத்தி செய்யும் முறையை அறிந்து கொண்டான். தொடக்கத்தில் உழவு பற்றியோ உழவிற்கான கருவிகள் பற்றியோ அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. இயற்கையாக விளைந்த தானியங்களை அறிந்திருந்த அவன் அதை உற்பத்தி செய்யும் வழியை நன்றாகக் கற்றுத் தேர்ந்தான். காட்டுப் பன்றிகள் கிழங்கினைத் தோண்டி எடுப்பதற்காகக் கிளறிய நிலப்பரப்பில் தானியங்களைத் தூவி உற்பத்தி செய்தது வேளாண் தொழிலின் தொடக்கமாக அமைந்தது.

அருவி பாயும் அகன்ற நிலத்தில் காந்தள் கிழங்கினைத் திண்பதற்காகப் பன்றியானது கிளறிய புழுதியில் திணையை விதைத்து தானிய உற்பத்தி செய்த வேடுவரின் செயலை,

“அருவி யார்க்குங் கழைபயி னனந்தலைக்
கறிவள ரடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தட்
கொழுங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டிக் கிளையொடு
கடுங்கட் கேழ லுழுத பூமி
நன்னாள் வருபத நோக்கிக் குறவர்
உழாஅது வித்திய பருஉக்குரற் சிறுதினை
முந்துவிளை யாணர் நாட்புதி துண்மார்
மரையான் கறந்த நுரைகொ டம்பால்
மான்றடி புழுக்கிய புலவநாறு குழிசி
வான்கே ழிரும்புடை கழாஅ தேற்றிச்
சாந்த விறகி னுவித்த புன்கம்
கூதளங் கவினிய குளவி முன்றிற்
செழுங்கோள் வாழை யகலிலைப் பகுக்கும்
ஊராக் குதிரைக் கிழவ கூர்வேல்

நறைநார்த் தொடுத்த வேங்கையங் கண்ணி
வடிநவி லம்பின் வில்லோர் பெரும
கைவள் ளீகைக் கடுமான் கொற்ற
வையக வரைப்பிற் றமிழகங் கேட்பப்
பொய்யாச் செந்நா நெளிய வேத்திப்
பாடுப வென்ப பரிசிலர் நாளும்
ஈயா மன்னர் நாண
வீயாது பரந்தநின் வசையில்வான் புகழே.”¹¹

என்னும் புறப்பாடல் நன்கு விளக்குகிறது. இவ்வாறு தினை உற்பத்தி செய்யப் பட்டமையை,

“கிழங்ககழ் கேழ லுழுத சிலம்பிற்
றலைவிளை கானவர் கொய்தனர் பெயரும்
புல்லென் குன்றத்துப் புலம்புகொ ணெடுவரை
காணினுங் கலிழுநோய் செத்துத்
தாம்வந் தனர்நங் காத லோரே.”¹²

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலும்,

“கேழ லுழுத கரிபுனக் கொல்லையுள்
வாழை முதுகாய் கடுவன் புதைத்தயரும்
தாழ்ருவி நாடன் தெளிகொடுத்தான் என்றோழி
நேர்வளை நெஞ்சுன்று கோல்.”¹³

என்னும் ஐந்திணை எழுபது பாடலும் நன்கு விளக்குகின்றன. நிலத்தைக் கிளறிப் புழுதியாக்கி தானியத்தை விளைவிக்க முடியும் என்பதை வேடுவச் சமூகம் உணர்ந்தபோது வேளாண் தொழில் தொடங்கியது. இவ்வாறு வேளாண் தொழிலை உணர்ந்த வேடுவன் காடுகளையும் புதர்களையும் அழித்து நிலத்தைப் பண்படுத்தி தானிய உற்பத்தி செய்யும் முறையினையும் மெல்ல அறிந்து அத்தொழிலைத் தொடங்கினான். இதனை,

“வாழு நாளோ டியாண்டுபல வண்மையிற்
றீர்தல்செல் லாதென் னுயிரெனப் பலபுலந்து
கோல்கா லாகக் குறும்பல வொ துங்கி
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டுயின்று
முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்
பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி
மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
பிசைந்துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த
முற்றா விளந்தளிர் கொய்துகொண் டுப்பின்று
நீருலை யாக வேற்றி மோரின்
றவிழ்ப்பத மறந்து பாசடகு மிசைந்து
மாசொடு குறைந்த வுடுக்கைய ளறம்பழியாத்
துவ்வா ளாகிய வென்வெய் யோளும்
என்றாங், கிருவர் நெஞ்சமு முவப்பக் கானவர்
கரிபுன மயக்கிய வகன்கட் கொல்லை

ஐவனம் வித்தி மையுறக் கவினி
 ஈனல் செல்லா வேனற் கிழுமெனக்
 கருவி வானந் தலைஇ யாங்கும்
 ஈத்த நிற்புகழேத்தித் தொக்கவென்
 பசிதினத் திரங்கிய வொக்கலு முவப்ப
 உயர்ந்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினும்
 தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்துநீ
 இன்புற விடுதி யாயிற் சிறிது
 குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற்குமண
 அதற்பட வருளல் வேண்டுவல் விறற்புகழ்
 வசையில் விழுத்தினைப் பிறந்த
 இசைமேந் தோன்றனிற் பாடிய யானே.”¹⁴

என அமைந்துள்ள புறப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

வேட்டைச் சமூகம் மெல்ல வேளாண் சமூகமாக உருவெடுத்தது. வேளாண் தொழிலும் தனிஒருவன் அமைக்க இயலாதது. குழுவின் தொழிலாகும். மேலும் வேளாண் தொழிலில் பிற தொழில் வினைஞர்களும் தேவைப்படுகின்றனர். எனவே வேளாண் தொழில் ஒரு கலப்புச் சமூக அமைப்பை ஏற்படுத்துகிறது எனலாம். மேலும் வேளாண் விளைபொருள் சேமிப்பதற்கும் பிற இடங்களில் உபரியானவற்றை எடுத்துச் செல்வதற்கும் இயலுகின்ற தொழிலாகும். ஆதலால் வேளாண் சமூகம் வேட்டைச் சமூகம் போல ஒற்றைச் சமூக அமைப்பு உடையது அன்று. இவ்வாறு அமைகின்ற வேளாண் சமூகத்தைச் சங்கப் பாடல்கள் மிகவும் விவரித்துக் கூறியுள்ளன.

வேட்டைச் சமூகத்தைத் தொடர்ந்து வேளாண் சமூகம், மேய்ச்சல் சமூகமும் உருவாயின. வேட்டைச் சமூக எயினன் விலங்குகளை வேட்டையாடியது போலவே சில விலங்குகளை நட்பாகவும் பழக்கிக் கொண்டான். காட்டெருமை, காட்டுப் பசு முதலான விலங்குகளை வீட்டு விலங்குகள் போல பழக்கிக் கொண்ட வேடுவன் அவற்றின் பாலைத் தன் உணவாக பயன்படுத்திக் கொண்டான். எயினன் ஒருவன் காட்டுப் பசுவின் பாலில் சமைத்த உணவைத் தன் சுற்றத்தோடு பகுத்து உண்ணும் செய்தி புறநானூற்றில் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“மரையான் கறந்த நுரைகொள் தீம்பால்
 மான்றடி புழுக்கிய புலவநாறு குழிசி
 வான் கேழிரும் புடை கழாஅ தேற்றிச்
 சாந்த விறகினுவித்த புன்கம்
 கூதளங்கவினிய குளவிமுன்றிற்
 செழுங்கோள் வாழை அகலிலைப் பகுக்கும்.”¹⁵

மேற்காட்டிய புறப்பாடல் வேட்டைச் சமூகத்தில் இருந்து மேய்ச்சல் சமூகம் உருவாக்கியதை உணர்த்துகிறது.

மேய்ச்சல் சமூகம்

சங்க இலக்கியம் மேய்ச்சல் நிலத்தை முல்லை நிலம் என வகைப்படுத்துகிறது. முல்லை நிலத்து மக்கள் ஆயர்கள் எனப்பட்டனர். மேய்ச்சலுக்கு ஏற்றவாறு பசிய மரங்கள் செறிந்த அடர்ந்த காடுகளில் மேய்ச்சல் சமூகக் குடியிருப்பு அமைந்திருந்தது. வாழிடங்களான குடிசைகள் மரக்கழிகளையும் வைக்கோலையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. செம்மறியாடுகளும்,

வெள்ளாடுகளும் மேய்ச்சல் நில வளர்ப்பு விலங்குகளாகத் திகழ்ந்தன. ஆயர் தம் குடியிருப்பு பற்றி,

“மறிய
குளகரையாத்த குறுங்காற் குரம்பைச்
செற்றைவாயிற்செறிகழிக் கதவிற்
கற்றை வேய்ந்த கழித்தலைச் சாம்பின்
அதனோன் துஞ்சங் காப்பின் உதள
நெடுத்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றிற்
கொடுமுகத்துருவையொடு வெள்ளை சேக்கும்
இடுமுள் வேலி எருப்படு வரைப்பு”¹⁶

இப்பாடல் அடிகள் உணர்த்துகிறது. மேய்ச்சல் சமூகத்தின் வாழ்வியல் வேட்டைச் சமூக வாழ்வியலோடும் வேளாண் சமூக வாழ்வியலோடும் தொடர்பு உடையதாகவே அமைகிறது. எனவே, மேய்ச்சல் சமூக அமைப்பு அவ்விரு சமூக அமைப்புகளின் தாக்கம் பெற்றதாகத் திகழ்கிறது.

திணை நிலைச் சமூகம்

சமூக அமைப்பை திணைநிலையில் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்துகிறார். திணை என்பது நேரிடையாக சமூகத்தைக் குறிக்கவில்லை. என்றாலும் சமூக வழக்காறுகளை உள்ளடக்கியதாகவே திணை நிலை அமைப்பு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அகத்திணைகள் ஏழு வகைப்படும் என வரையறுக்கும் தொல்காப்பியர் அவ்வேழனுள் நடுவண் ஐந்திணை எனப்படுவனவற்றுள் பாலை என்னும் திணையைத் தவிர்த்த குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நிலங்களை உடைய திணைகளாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“அவற்றுள்,
நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”¹⁷

என்னும் பொருளதிகார நூற்பா விளக்குகிறது. இந்நான்கு நில பகுப்பு முறைகள் இனக்குழு பகுப்பு முறைகளாகவே திகழ்கின்றன. மலைநில மக்கள் குறிஞ்சி நிலத்தவர் என்றும், மேய்ச்சல் நில இனக்குழுவினர் முல்லை நிலத்தார் அல்லது ஆயர் என்றும் இவ்வாறே பரதவரும் வேளாண் மக்களும் முறையே நெய்தல் இனக்குழுவினராகவும் மருத நில இனக்குழுவினராகவும் வரையறுக்கப் பட்டுள்ளனர். முன்னரே குறிப்பிட்டவாறு இந்த இனக்குழு வரையறை அகப்பாடல்களில் மட்டுமே அமைந்துள்ளது. புறப்பாடல்களில் பல இனக்குழுக்களின் கலப்புநிலைச் சமூகமே காணப்படுகிறது.

குடும்பம்

சமூகத்தின் ஒரு சிறிய அலகு குடும்பமாகும். பல குடும்பங்கள் இணைந்துதான் ஒரு இனக்குழு உருவாகிறது. ஒரு இனக்குழுவோ ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இனக்குழுக்களோ சமூகம் எனப்படுகிறது. ஆக சமூகத்தின் சிறிய அலகு குடும்பமே. குடும்பம் எனும் போது ஆண், பெண் ஆகிய இருவர் அவசிய உறுப்பினர்களாக அமைகின்றனர். தாய், தந்தையரும், பிள்ளைகளும், பிற சுற்றங்களும் குடும்பம் என்னும் அமைப்பின் அங்கங்களாகவே திகழ்கின்றனர். குடும்பம் ஆணையோ, பெண்ணையோ தலைமை இடத்திற்கு உரியவராக வைத்து இயங்குகிறது.

தொடக்க காலத்தில் எல்லா இனக்குழு குடும்பங்களிலும் பெண்ணே தலைமை உடையவளாக இருந்தாள் என்பார். பின்னர் பெண்ணின் மென்மைத் தன்மை ஆணைத் தலைமை இடத்திற்கு நகர்த்தியது. தொல்காப்பியர் திணைநிலை மாந்தரைக் குறிப்பிடும் போது ஆணோடு பெண்ணையும் சுட்டுகிறார். எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே குடும்பத் தலைமை பெண்ணிடம் இருந்து ஆணுக்கு நகர்ந்து விட்டதை அறியமுடிகிறது என்றாலும் பதிற்றுப் பத்தில்,

“காவிரிப் படப்பை நல்நாடு அன்ன,
வளங்கெழு குடைச் சூல் அடங்கிய கொள்கை,
ஆறிய கற்பின் தேறிய நல்லிசை,
வண்டு ஆர் கூந்தல் ஒண்தொடிகணவ!”¹⁸

எனவரும் தொடர்கள் பெண்ணை முதன்மைப்படுத்தும் நிலையைக் காட்டுகின்றன. இதனால் பெண் குடும்பத்தின் தலைமை இடத்தினைப் பெற்றிருந்தாள் என்றும் ஆதலால் தமிழ்ச்சமூகம் தாய்வழிச் சமூகம் என்றும் அறிஞர் சிலர் கருதுவர். ஆயினும் இது முழுமையாக ஏற்கத் தகுந்த கருத்தாக அமையவில்லை. அகநானூற்றில்,

“இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை உலகமும் மறுஇன்று எய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர் தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்’ எனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே ஆகுதல் வாய்த்தனம் – தோழி!
நிறை தார் மார்பன் நெருநல் ஒருத்தியொடு
வதுவை அயர்தல் வேண்டி, புதுவதின்
இயன்ற அணியன், இத் தெரு இறப்போன்
மாண் தொழில் மா மணி கறங்க, கடை கழிந்து
காண்டல் விருப்பொடு தளர்பு தளர்பு ஓடும்
பூங்கண் புதல்வனை நோக்கி ‘நெடுந் தேர்
தாங்குமதி, வலவ!’ என்று இழிந்தனன், தாங்காது
மணி புரை செவ் வாய் மார்பகம் சிவணப்
புல்லி, ‘பெரும! செல் இனி, அகத்து’ எனக்
கொடுப்போற்கு ஒல்லான் கலுழ்தலின், ‘தடுத்த
மாநிதிக் கிழவனும் போன்ம்’ என, மகனொடு
தானே புகுதந்தோனே; யான் அது
படுத்தனென் ஆகுதல் நாணி, இடித்து, ‘இவற்
கலக்கினன் போலும், இக் கொடியோன்’ எனச்சென்று
அலைக்கும் கோலொடு குறுக, தலைக்கொண்டு
இமிழ் கண் முழுவின் இன் சீர் அவர் மனைப்
பயிர்வன போல வந்து இசைப்பவும், தவிரான்
கழங்கு ஆடு ஆயத்து அன்று நம் அருளிய
பழங் கணோட்டமும் நலிய
அழுங்கினன் அல்லனோ, அயர்ந்த தன் மணனே”¹⁹

என்னும் பாடலும் இவை ஒத்த பிற சான்றுகளும் குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பு ஆணிடமே இருந்தது என வலியுறுத்துகின்றன. மேலும் புறநானூற்றில்,

**“நாடா கொன்றே; காடா கொன்றே;
அவலா கொன்றே; மிசையா கொன்றே;
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்,
அவ்வழி நல்லை; வாழிய நிலனே!”²⁰**

என்னும் பாடல் எவ்வழி ஆடவர் நல்லவர் அவ்வழி நல்லை நீ எனக் கூறுவதால் குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பு ஆணிடம் இருந்ததை நன்கு உணர்த்துகிறது. இப்பாடலைப் பாடிவார் ஒரு பெண்பாற் புலவர் என்பதும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். எனவே குடும்பத் தலைமை ஆணிடம் இருந்ததால் தமிழ்ச் சமூகத்தை தாய்வழிச் சமூகம் என முடிந்த முடிவாகக் கூறுதற்கு இல்லை.

தாய்வழிச் சமூகம் பெண்ணின் ஆளுகையோடு அமையும் சமூகம் ஆதலால் அத்தகு சமூகத்தில் பரத்தமை அமைவதற்கு வழியில்லை. சங்க அகப்பாடல்களையேன்றி புறப்பாடல்கள் சிலவற்றுள்ளும் பரத்தமை பற்றிய பதிவு அமைந்துள்ளது. இவற்றையெல்லாம் உற்றுநோக்கும் போது சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகம் தாய்வழிச் சமூகம் அன்று என்பது நன்கு தெளிவாகும். ஆயினும் சங்க அகப்புறப் பாடல்கள் ஆண் ஆதிக்கச் சமூகத்தையும் காட்டவில்லை. பரத்தமை போன்ற ஒழுக்காறுகளும் இவை ஒத்த செய்திகள் சிலவும் ஆணாதிக்கப் போக்கை வெளிப்படுத்துவதாக இருப்பினும் முழுமையான ஆணாதிக்கச் சூழல் சங்க இலக்கியங்களில் அமையவில்லை என்றே கருதலாம். ஒருவகையில் ஆண், பெண் என்னும் பேதங்கள் இல்லாத சமநிலைச் சமூகம் சங்ககாலத்தில் திகழ்ந்ததாகக் கருதலாம்.

திருமணம்

குடும்பம் என்பது பல்வேறு நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அமைப்பாகத் திகழ்கிறது. ஆணும் பெண்ணும் கொள்கின்ற திருமண பந்தத்திற்குப் பின் குடும்பம் என்ற அமைப்பு உருவாகின்றது. என்றாலும் பழங்காலத்தில் திருமணம் என்னும் சடங்கு இருந்திருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. விலங்கோடு விலங்காகச் சுற்றித் திரிந்த மனிதன் விலங்கினைப் போன்றே பசித்தபோது விளைபொருள்களையும் வேட்டையாடி கிடைத்த பொருள்களையும் உண்டு வாழ்ந்தது போலவே காமத்தையும் விலங்குகளைப் போலவே வரையறை ஏதுமின்றி கழித்துக் கொண்டான். பின்னாளில் அறிவின் முதிர்ச்சியாலும் சமூக அமைப்பாலும் திருமணம் என்னும் நிகழ்வினை நிகழ்த்தத் தொடங்கினான். இதனை,

**“பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”²¹**

என்னும் தொல்காப்பியர் கூற்று உறுதிப்படுத்தும். தொல்காப்பியர் சுட்டும் இல்லற வாழ்வியல் அகத்தில் ஒரு கூறான கற்பு திருமண நிகழ்வோடு அமைவது என்கிறார்.

**“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள்வதுவே”²²**

குடும்பவாழ்வு திருமணத்தோடு தொடர்புடையதாக அமைகிறது. இத்திருமணம் களவிற்குப் பின்னும் நிகழும். களவு இன்றியே நிகழ்கின்ற திருமணமும் உண்டு. ஆக இவ்விரு வகையில் திருமணம் நிகழினும் திருமணம் இல்லாத குடும்ப வாழ்க்கை இல்லை. சங்ககாலத் தமிழர் நடத்திய திருமண நிகழ்வை அகநானூற்றுப் பாடல் நன்கு விளக்கிச் செல்கின்றது.

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
 பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்
 தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
 மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
 கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
 கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்
 கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
 உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
 பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
 புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
 வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
 பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
 நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
 பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்
 கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
 பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
 ஓரிற் கூடிய உடன்புணர் கங்குல்
 கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்
 தொடுங்கினள் கிடந்த ஓர்புறந் தழீஇ
 முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
 அஞ்சினள் உயிர்த்த காலை யாழநின்
 நெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
 இன்னகை இருக்கைப் பின்யான் வினவலின்
 செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
 அகமலி உவகையள் ஆகி முகனிகுத்
 தொய்யென இறைஞ்சி யோளே மாவின்
 மடங்கொள் மதைஇய நோக்கின்
 ஒடுங்கிர் ஒதி மாஅ யோளே.”²³

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் சங்ககாலத் தமிழர் திருமணத்தை நன்கு விளக்குகிறது.

தலைமக்கள் பண்புகள்

இல்லற ஒழுக்கம் செம்மையாக நடக்க தலைமக்கள் பண்புடையவர்களாகத் திகழவேண்டுவது அவசியமாகிறது. களவு வாழ்க்கை ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதல் கொண்டு ஒழுகுவதால் இங்கு தலைமக்களின் பண்பு வரையறுக்கப்பட்ட இலக்கணத்தோடு அமையும் எனக் கருத இடமில்லை என்றாலும்,

“பிறப்பே, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டொடு
 உருவு, நிறுத்த காம வாயில்,

**நிறையே, அருளே, உணர்வொடு, திருஎன
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”²⁴**

என்னும் நூற்பாவில் தலைமக்களுக்கு வேண்டிய பொருத்தங்கள் என பிறப்பு முதலானவற்றைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார். களவு வாழ்வில் இப்பொருத்தங்கள் அனைத்தும் அமைவது என்பது இயலாதது ஆயினும் பால்வரை தெய்வத்தால் களவு வாழ்க்கை தொடங்குவதாகக் கருதுவதால் இப்பொருத்தங்கள் அமையும் என்பது நம்பிக்கை போலும். கற்பு வாழ்க்கை பெற்றோரால் செய்யப்படும் கரணத்தோடு தொடர்புடையதால் இப்பொருத்தங்கள் அமைய வாய்ப்பு உண்டு. எவ்வாறாயினும் குடும்ப வாழ்வில் தலைமக்கள் சில பண்புகளோடு திகழ்தல் வேண்டும் என்ற வரையறை அக்காலத்தில் இருந்தது தெளிவாகிறது.

தலைவி

குடும்ப வாழ்வில் பெண் தலைவி என சுட்டப்படுவது சங்ககால மரபாகத் திகழ்கிறது. பெண் நாணத்தின் உறைவிடம். அவள் தலைவன் முன் மடமை உடையாள் போன்றே ஒழுக வேண்டும் என்னும் வரையறை இருந்தது.

**“அச்சமும் நாணமும் மடனும்முந் துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப.”²⁵**

என்னும் நூற்பா பெண் அச்சம், நாணம், மடன் ஆகிய பண்புகளை நிச்சயம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறது. மேலும்,

**“செறியும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பு
அறிவும் அருமையும் பெண்பா லான”²⁶**

என்னும் நூற்பாவில் பெண் செறிவுடையவளாகவும், நிறைவுடையவளாகவும் திகழவேண்டும் என்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது என்னும் நூற்பாவிற்கு விளக்கம் தருகிறார் இளம்பூரணர்,

(இ-ள்) செறிவு என்பது – அடக்கம். நிறைவு என்பது – அமைதி. செம்மை என்பது – மனங்கோடாமை. செப்பு என்பது – சொல்லுதல். அறிவு என்பது – நன்மை பயப்பனவுந் தீமை பயப்பனவும் அறிதல். அருமை என்பது – உள்ளக் கருத்தறிதலருமை. இவை எல்லாம் பெண் பக்கத்தன என்றவாறு, என இளம்பூரணர் விளக்கம் கூறுகிறார். மற்றொரு உரையாசிரியரான நச்சினார்க்கினியர் இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் கூறியவாறே தானும் விளக்குகிறார். மேலும் கற்பு என்னும் பண்பு தலைமக்களுக்கே உரிய உயிர்ப்பண்பாக அமைதல் வேண்டும் என்பது சங்ககால சமூக வரையறையாக இருந்தது.

**“உயிரினும் சிறந்ததன்று நானே; நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”²⁷**

என்னும் நூற்பாவில் பெண்டிர் பண்புகளுள் தலையாய பண்பாக நாணமும் அதனினும் சிறந்த பண்பாக கற்பும் அமைதல் வேண்டும் என்னும் கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டிருத்தலை அறியமுடிகிறது.

**“வலந்த வள்ளி மரன் ஓங்கு சாரல்,
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேண்நெடும் பொங்கர்ப்
பொன்றேர் புது மலர் வேண்டிய குறமகள்
இன்னா இசைய பூசல் பயிற்றலின்,**

ஏகல் அடுக்கத்து இருள் அனைச் சிலம்பின்
 ஆகொள் வயப் புலி ஆகும் அஃது” எனத்தம்
 மலைகெழு சீறூர் புலம்ப, கல்லெனச்
 சிலையுடை இடத்தர் போ தரும் நாடன்
 நெஞ்சு அமர் வியல் மார்பு உடைத்து என அன்னைக்கு
 அறிவிப்பேம் கொல்? அறியலெம்கொல்?” என
 இருபாற்பட்ட சூழ்ச்சி ஒருபால்
 சேர்ந்தன்று – வாழி, தோழி! – யாக்கை
 இன் உயிர் கழிவது ஆயினும், நின் மகள்
 ஆய்மலர் உண்கண் பசலை
 காம நோய்’ எனச் செப்பாதீமே”.²⁸

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலில் தலைவியின் பெரிய நாணம் சுட்டப்படுதலை அறியமுடிகிறது. காமநோயால் உயிரானது போவதாயினும் தாயிடம் தன் காதலை வெளிப்படுத்த வேண்டாம் என்னும் தலைவியின் கூற்றில் தன் காதல் வெளிப்படுங்கால் தான்கொள்ளும் நாணம் உயிர்ப்போவதினானும் கொடுமையானது என எண்ணும் தலைவியின் மனப்போக்கு புலப்படுகிறது.

“எல்லையும் இரவும் என்னாது, கல்லெனக்
 கொண்டல் வான் மழை பொழிந்த வைகறைத்
 தண் பனி அற்சிரம் தமிழோர்க்கு அரிது” என
 கனவினும் பிரிவு அறியலனே; அதன்தலை
 முன் தான் கண்ட ஞான்றினும்
 பின் பெரிது அளிக்கும், தன் பண்பினானே.”²⁹

என்னும் அகப்பாடலில் கனவினும் பிரிவு அறியலனே என்னும் தலைவி கூற்றில் அவள் தலைவன் மீது கொண்டிருந்த அன்பின் ஆழமும் அதன் வழி அவளது கற்பின் திறனும் ஒருங்கே புலப்படுகிறது.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
 நீரினும் ஆரள வின்றே சாரற்
 கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
 பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”³⁰

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவி தலைவன் மேல் கொண்டுள்ள அன்பின் ஆழம் புலப்படுகிறது. தலைமக்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் ஆழ்ந்த அன்புகொண்டு ஓர் உயிர் ஈர் உடலாக வாழ்ந்திருந்தமையைச் சங்க அகப்பாடல்கள் பல நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தலைவி தலைவன் பால் கொண்ட அன்பின் ஆழத்தைப் போன்றே தலைவனும் தலைவியின் பால் திடமான அன்பு உள்ளத்தினனாக வாழ்ந்திருந்தான்.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ?
 எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
 யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
 செம்புலப் பெயல்நீர் போல
 அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”³¹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவன் தான் தலைவியின் மேல் கொண்ட அன்பின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்துகின்றான். செம்புலப் பெயல்நீர் என்னும் உவமை தலைமக்கள்தம் உள்ளப் புணர்ச்சியை விளக்கமாக உணர்த்துகிறது. தலைவி தன்னைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் குறித்துச் சொன்ன பருவத்திலும் திரும்பி வாராத போது தலைவி அவன் மீது ஐயம் கொண்டாளில்ள். தன்னுடைய தலைவன் வாய்மை தவறாதவன் என்னும் திடமான சிந்தனை உடையவளாகத் தலைவி திகழ்கிறாள். இதனை,

**“நின்ற சொல்லர் நீடுதோன்றுஇனியர்
என்றும் எந்தோள் பிரிபுஅறி யலரே
தாமரைத் தண்டாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீரின்று அமையா உலகம் போலத்
தம்மின்று அமையா நம்நயந்து அருளி
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ செப்புஅறியலரே”³²**

என்னும் பாடலில் அறியமுடிகிறது. கார்காலத்தில் மீண்டு வருவதாகச் சொல்லி பொருள்வயின் பிரிந்த தலைவன் கார்காலத்தும் வராதபோது தலைவி துன்புறுகிறாள். உள்ளம் சோர்வுற உடல் மெலிய மேனி எங்கும் பசலை ஊரத் துன்புறும் தலைவியைக் கண்டு தோழி கவல்கிறாள். அதனால் தலைவியின் இத்துன்பத்திற்குக் காரணமான தலைவனைப் பழிக்கிறாள். தோழியின் பழியுறையைக் கேட்ட தலைவி அத்துன்பத்தின் போதும் தலைவன் நற்பண்பினனே என வாதிடுகிறாள். வானின்கண் திரள்கின்ற மேகங்கள் பொய்யானவை; தலைவன் பொய் நெஞ்சினன் அல்லன் எனச் சொல்லி தோழியை வற்புறுத்தும் தலைவி தன்னைத் துன்பக்கடலில் நிறுத்திய போதும் தலைவனைத் தோழி அனையபிறர் பழித்து உரைப்பதை ஏற்காத அன்புள்ளத்தை உடையவளாய் தலைவி திகழ்கிறாள்.

**“உதுக்காண் தோழி வம்பமாறே
.....”³³**

என வரும் அகப்பாடல் மேற்காட்டிய தலைவியின் திறத்தை மொழிவதாக அமைகிறது. இவ்வாறு பிரிவின்கண் குறித்த பருவத்தில் வராத தலைவனின் செயலை தோழி பழிப்பதை,

‘பிரிவு நீட்டித்த வழி தோழி தலைவனை இயற்பழித்தது என்னும் அகத்துறையாக தொல்காப்பியர் முதலான இலக்கண ஆசிரியர்களால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே இயற்பழித்த தோழியை மறுத்துத் தலைவன் காதல் உள்ளத்தவனே எனப் பேசும் தலைவியின் கூற்று, ‘பிரிவு நீட்டித்த வழி தலைவன் இயற்பழித்த தோழிக்கு தலைவி இயற்பட மொழிந்தது’ என்னும் அகத்துறையாக இலக்கண நூல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு தோழி இயற்பழித்தலும் தலைவி இயற்பட மொழிதலும் தலைவன்பால் தலைவி கொண்ட அன்பினைக் காட்டுகிறது.

தலைவி தலைவனின் பண்பினை இயற்பட மொழிந்து நின்றலைப் போன்றே தலைவனை வெகுண்டு உரைப்பதும் உண்டு. களவினில் தலைவி தலைவனை வெகுண்டு உரைக்கின்ற கூற்று வருவதில்லை. கற்பினில் தலைவன் பரத்தமை ஒழுகி பிரிந்திருந்து பின்னர் தலைவியைக் கூட எண்ணியபோது அவனுக்கு வாயிலாக அமைவோரைத் தலைவி மறுத்து உரைக்கும்

மொழியில் தலைவன் மீது வெகுளியைக் காட்டுவதும் உண்டு. இதனை வாயில் மறுத்து மொழிந்தது என்னும் கூற்றாக அகவிலக்கண நூலோர் வரையறை செய்கின்றனர். கற்புகாலத்தில் தலைவன் பொருட்டு வாயிலாக வருவோரை,

**“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்
பாணன் பாட்டி இளையார் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”³⁴**

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா தொகுத்துக் கூறுகிறது. தாய் முதலான பன்னிருவர் வாயிலாக அமைவர் என்பது மேற்காட்டிய நூற்பாவால் புலப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாயில்களை ஏற்பதும் மறுப்பதும் ஆகிய இருவகைச் செயல்களையும் தலைவி நிகழ்த்துவாள். மறுப்பதாயினும் அது உறுதியாக நிலைப்பது இல்லை. மறுத்துப் பின் ஏற்பது தலைவியின் குணநலனாக அமைவதை சங்க அகப்பாடல்கள் நன்கு விளக்குகின்றன.

பரத்தமை ஒழுகிய தலைவன் தலைவியின் பால் பாணனை வாயிலாக விடுக்கிறான். பாணன் தலைவியை அணுகி வாயில் நோக்கிறான். தலைவி தலைவன்மேல் கடும் கோபம் கொண்டிருந்த போதும் தலைவன் மேல் தான் கொண்ட புலவியை விடுத்து தலைவனை ஏற்க எண்ணுகிறான். அதனால் வாயிலாக வந்த பாணனைப் புகழ்ந்து மொழிகிறான். ‘இப்பாணன் மிகவும் இளையவனாகத் திகழ்கிறான். இரந்து உண்ணும் வாழ்வினன் ஆதலால் மெலிந்த தேகத்தை உடையவனாக உள்ளான். ஆயினும் புதிய ஊரான நம் ஊர் மன்றலில் இவன் தலைமைப் பண்பு உடையவனாகவே திகழ்கிறான். எனின் இவன் தன் ஊரில் எத்தகைய பண்பினனாகத் திகழ்வானோ.

**“அன்னாய் இவனோர் இளமா ணாக்கண்
தன்னூர் மன்றத் தென்னன் கொல்லோ
இரந்துகண் நிரம்பா மேனியொடு
விருந்தின் ஊரும் பெருஞ்செம் மலனே”³⁵**

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் பாணன் வாயிலாக வந்தமையும் அவனைச் சினவாது தலைவி தண்ணிய மொழி கூறலையும் காட்டுகிறது. சினவாது நின்றமையால் தலைவி வாயிலுக்கு உடன்பட்டாள் என்பது புலனாகிறது.

**“நீகண்டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையின மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
பொன்மலி பாடிபி பெறீஇயர்
யார் வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே.”³⁶**

வாயில்நேர்ந்த பாணனிடம் தலைவி ‘பாணனே, புறத்து ஒழுகிய தலைவன் எம் அகம் நோக்கி வருவதாக கூறுகின்றன. தலைவன் எம் இல்லம் நோக்கி வருவதை நீ உன் கண்ணால் கண்டனையோ அல்லது அவன் இங்கு வருவதைக் கண்ட மற்றோர் உன்னிடம் சொல்லக் கேட்டனையோ. எவ்வாறாயினும் வெள்ளியத் தந்தத்தினையுடைய யானைகள் படிந்து நீராடும் சோனை ஆற்றினையுடைய பாடலி மாநகரை நீ பெருவாயாக’ என்னும் பொருளமைந்த மேற்காட்டிய குறுந்தொகைப் பாடலும் பாணன் வாயில் நேர்ந்தமையையும் தலைவி வாயில் ஏற்றமையையும் உணர்த்துகிறது. தன்னை வஞ்சித்துப் பரத்தமையை ஒழுகிய தலைவனின்

பிழையைத் தலைவி பொறுப்பது என்பது முன்னர் தலைவிக்கு உரிய பண்புகளுள் ஒன்றான நிறையின் பாற்பட்டதாகும்.

பாணன் தலைவனுக்கு அணுக்கமானவன். அதனால் தலைவியால் அறியப்பட்டவன். பாணனைப் போன்று தோழியும் வாயில் நேர்வது உண்டு. தோழி தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் நன்கு அறிமுகமானவள். களவுவாழ்வு சிக்கல் இல்லாமல் நடக்கத் தலைமக்களுக்கு உறுதுணையாகத் திகழ்ந்தவள். எனவே தலைவியிடத்தும் தலைவனிடத்தும் மிகவும் உரிமை பாராட்டுபவள். இத்தகைய தோழி, பரத்தமையாகிய கொடுஞ்செயல் புரிந்து மீண்டு வரும் தலைவனுக்காக வாயில் நேர்வதும் தலைவி தோழியின் வாயிலை மறுத்துரைப்பதும் தோழி உலக இயல்பை எடுத்துச் சொல்லி தலைவியை வற்புறுத்துவதும் பின்னர் தலைவி வாயிலை ஏற்பதும் ஆகிய நிகழ்வுகள் கற்பு வாழ்வின் இடம் பெறுவதாக அகப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

**“அம்ம வாழி தோழி கொண்கன்
தானது துனிகுவ னல்லன் யானென்
பேதை மையாற் பெருந்தகை கெழுமி
நோதகச் செய்ததொன் றுடையேன் கொல்லோ
வயச்சுற வழங்குநீர் அத்தம்
சின்னுள் அன்ன வரவறி யானே.”³⁷**

களவின்னில் ஒழுகிய தலைமக்களுள் தலைவன் சின்னாள் வராதிருந்தான். பின்னர் அவன் வருகையை அறிந்த தலைவி ஊடினாள். தோழி தலைவியின் ஊடலைத் தணிக்க முயன்றாள். அந்நிலையில் தலைவி தோழியை நோக்கி, ‘நம்முடைய தலைவன் எம்மைப் பிரிந்து வாழத் துணிபவனல்லன் ஆயினும் எம்மை சின்னாள் பிரிந்தனன். வலிய சுறாமீன் வாழும் கழிமுகத்தைக் கடந்து அவன் வருவதால் யான் வருந்தினேன். அவ்வருத்தத்தால் யான் செய்த பிழையால் அவன் வாராது ஒழிந்தனன் போலும்’ என்னும் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்துள்ள பாடலில் தோழி வாயிலாக அமைந்ததும் தலைவி வாயிலை ஏற்றதும் புலனாகின்றன. இவ்வாறு பாணனைப் போன்று தோழியும் வாயில் நேர்வதும் தலைவி மறுப்பதும் ஏற்பதும் ஆகிய செயல்கள் அகப்பாடல்களில் பலவாக இடம் பெற்றுள்ளன.

களவு வாழ்வின்னில் தோழியின் பங்கு அளப்பரியது. கற்பு வாழ்வின்னில் பாங்கன் வாயில் நேர்வதும் உண்டு. வாயில் நேர்கின்ற பாங்களின் மொழியைத் தலைவி ஏற்பதும் மறுப்பதும் உண்டு. ஆதலால் பாங்கன் வழி வாயில் நேர்வதும் பாங்கன் வாயிலைத் தலைவி மறுத்தலும் பின் உடன்பட்டு ஏற்றலும் ஆகிய நிகழ்வுகள் அக கற்பு வாழ்வின்னில் அமைகின்றன.

**“ஆடியல் விழவின் அழுங்கல் மூதூர்
உடையோர் பான்மையிற் பெருங்கைதூவா
வறனில் புலத்தி யெல்லித் தோய்த்த
புகாப்புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
வாடா மாலை துயல்வர ஓடிப்
பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்
பூங்கண் அயம் ஊக்க ஊங்காள்
அழுதனள் பெயரும் அஞ்சி லோதி
நல்குப் பெண்டின் சில்வளைக் குறுமகள்
ஊசல் உறுதொழிற் பூச லூட்டா
நயனின் மாக்களொடு குழீஇப்
பயனின் றம்மலிவ் வேந்துடை அவையே”³⁸**

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் பாங்கன் நேர்ந்த வாயிலை மறுத்த தலைவியின் செயலை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆதலால் இது பாங்கன் வாயில் மறுத்தல் என்னும் துறைச்சார்புடையதாகத் திகழ்கிறது.

கற்பு வாழ்வினில் தலைமக்களிடையே நிகழும் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாக மகனும் அமைவான் என்பது அகப்பொருள் மரபு.

**“பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பா ராட்டி
நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
ஆங்கே அவர்வயின் சென்றீ அணிசிதைப்பான்
ஈங்கெம் புதல்வனைத் தந்து”³⁹**

என்னும் மருதக்கலிப் பாடல் தொடர் மகன் வாயிலாக அமைந்தமையைக் காட்டுகிறது. மற்றொரு குறுந்தொகைப் பாடல்,

**“காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர் மரீஇய சென்ற
மல்ல லூரன் எல்லினன் பெரிதென
மறுவருஞ் சிறுவர் தாயே
தெறுவ தம்வித் திணைப்பிறத் தல்லே”⁴⁰**

என அமைகிறது இப்பாடல். ‘அதிகாஸையில் எழுந்து விரைந்து செல்லக்கூடிய அழகிய தேரினைப் பூட்டி, சிறந்த அணிகலன்கள் அணிந்த பரத்தையரை நாடி விரைந்து செல்கின்ற தலைவன் அவன் செயலால் தரும் வீரமோ மிகப்பெரிது. ஆயினும் அத்துயரத்தை வெளிப்படுத்த இயலாதவாறு தடுக்கின்ற நாணத்தை உடைய குடிப்பிறப்போ சிறுவனைப் பயந்த தலைவிக்கு பெரும் துன்பமாக அமைகிறது என மேற்கூட்டிய குறுந்தொகைப் பாடலில் மகன் வாயிலாக அமைந்தமை புலனாகிறது.

வாயிலுக்கு உடன்பட்டமை மேலே சான்றுகளுடன் விளக்கப்பட்டது. தலைவனின் பரத்தமையை இழித்தும் பழித்தும் பேசி வாயிலை உடன்படாது மறுக்கின்ற திறனும் தலைவிக்கு உண்டு என்பதைப் பல அகப்பாடல்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. இளமை நலத்தை விழைந்து தலைவன் கொண்ட பரத்தமையைத் தலைவி ஒருத்தி சாடுகிறாள். ‘நெய்பிசைந்த சோற்றினை உடலெல்லாம் பூசி அதனால் ஆடை மாசுபட நின்ற புதல்வனை அன்போடு எடுத்து அணைத்ததால் திதிலைப் படர்ந்த மென்மையான முலையானது தீம்பால் பிலிற்ற நிற்கின்ற எம்மை உன் தலைவன் விரும்பான். அவன் அணிகலன் அணிந்த பரத்தையர் வாழும் இடத்தையே விரும்புவான். ஆதலின் நீ எம்மிடம் வந்து நின்றலாள் பயனேதுமில்லை. பரத்தையர் வாழும் சேரிக்குச் சென்று உன் தலைவனின் புகழைப் பாடுவாயாக என்னும் பொருள் படும்.

**“நெய்புங் குய்யும் ஆடி மையொடு
மாசுபட் டன்றே கலிங்கமுந் தோளுந்
திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்
புதல்வர்ப் புல்லிப் புனிறுநா றும்மே
வாலிழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்
தேரோற் கொத்தனெம் அல்லேம்இதனாற்
பொன்புரை நரம்பின் இன்குரற் சீறியாழ்
எழாஅல் வல்லை யாயினுந் தொழாஅல்**

புரையோ ரன்ன புரையு நட்பின்
இளையோர் கூம்புகை மருள்வோர் ஆங்குக்
கொண்டுசெல் பாணநின் தண்துறை யூரனைப்
பாடுமனைப் பாடல் கூடாது நீடுநிலைப்
புரவியும் பூணிலை முனிகுவ
விரகில மொழியல்யாம் வேட்டத்தில் வழியே”⁴¹

மேற்காட்டிய பாடல் தலைவி வாயில் மறுத்தமைக்கு மிகச்சிறந்த சான்றாக அமைகிறது. தன் மகனைச் சுட்டி அதன் வழியாக தன்னுடைய இளமை இன்மையைக் காட்டி இதனால் தலைவன் எம்மை விரும்பான் என்னும் காரணத்தையும் சொல்லி வாயிலை மறுக்கிறாள் தலைவி. இது ஒரு நிலை. காரணம் ஏதும் கூறாமலேயே தலைவி தலைவனின் வாயிலை மறுப்பதும் உண்டு.

“நகையா கின்றே தோழி நெருதல்
மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க
இரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை
ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரைய
காஞ்சி நுண்டா தீர்ப்புறத் துறைப்ப
மெல்கிடு கவுள அல்குநிலை புகுதரும்
தண்துறை யூரன் தண்டார் அகலம்
வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவில்
புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி அழிபட்
டெம்மனை புகுதந் தோனே அதுகண்டு
மெய்ம்மலி உவகை மறையினென் எதிர்சென்
றம்மனை யன்றஃ தும்மனை என்ற
என்னுந் தன்னும் நோக்கி
மம்மர் நெஞ்சினன் தொழுதுநின் றதுவே”⁴²

அகமாந்தர்களுள் பெண்பாலர் நால்வராகத் திகழ்கின்றனர். தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் என்னும் இந்நால்வரும் அகமாந்தர்களுள் பெண்பாலராக அமைந்துள்ளனர். இவர்களுள் தோழி களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களிலும் பெரிய பங்கினை உடையவளாக அமைகிறாள். களவில் தலைவியைக் காட்டிலும், தோழியின் கூற்றே அதிகம். களவு வாழ்க்கையின் அச்சாணியாகத் திகழ்வது தோழியே. எனவே தான் களவு தோழியை மையமிட்டே இயங்குகிறது என அறிஞர் கருதுவர். “தோழி, அக வாழ்விற்கு அச்சாணி; காதல் வாழ்வினை வளமுறுத்தும் ஆணிவேர். இவளின்றேல் களவு வாழ்க்கையே யன்றிக் கற்பு வாழ்க்கையும் சீராகச் செல்வதற்கு வழியில்லை. காதலால் கருத்தொருமித்து வாழும் காதலர்தம் வாழ்வினைக் கூறுவதே அகவிலக்கியமாயினும் அக்காதலர் தம்முள் தலைவியின் மனமொழியைத் தன் குரலாக ஒலிப்பவள் இத்தோழியே. பீடும் பெருமையும் உடைய தலைவனை இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தெருட்டுகிறாள். மாட்சிமையுடைய தலைவனின் பீடும் பெருமையும் தோழியின் கண்ணிற்கும் கருத்திற்கும் புலப்படவில்லை. தன் தலைவியின் வாழ்க்கை படர ஏற்றதொரு கொழுக்கொம்பாக இவன் செயலாற்றுவானோ? அன்றேல், அவள்தன் இளமை நலத்தை நுகர்தலாகிய வேட்கை மட்டுமே கருதி அவ்வேட்கை தீர்ந்ததன் பின் கை நெகிழவிட்டு ஏதிலார் போல் வன்கொடுமை செய்யும் மனத்தினனோ? என்றெல்லாம் தன்னுள்ளத்திலே எண்ணி அவனிடம் பலபல உசாவி,

அவனைப் பலகால் சேட்படுத்தி, கையுறை மறுத்தும், அவன்தன் மேன்மையும் தலைவியின் பேதமையும் எடுத்து மொழிந்து மெய்யுரை புகன்றும், நகையாடியும், வெகுண்டுரைத்தும், தெருட்டியும், மருட்டியும் தலைவன் தலைவியின்பால் கொண்ட காதலின் ஆழத்தை அறிந்ததன் பின்னே அவர்களைக் கூட்டுவிக்க ஒருபடும் போது ஈன்ற தாயின் பெற்றியைத் தோழியிடம் காணமுடிகிறது.

ஊரலர் எழுந்து தலைவியைத் தீயெனச் சூழ்ந்த போதும் மாறாத நெஞ்சத்தனனாய்க் களவினில் இன்பந் துய்த்தல் ஒன்றனையே கருத்தாகக் கொண்டு தலைவன் ஒழுங்குங்கால், தலைவி, அவன்பால் கொண்ட காமமோ பெரிது; அவன்தன் உயிரோ தவச்சிறிது' என்பதனை அவனுக்கு உணர்த்தி அவன் அவளை வரைந்து கொள்ள வற்புறுத்தும்போது அல்லன பழித்து நல்லன புகலும் ஆசானின் அறிவுத்திறனை அவளிடம் காணமுடிகிறது.

தலைவன் வரைவு வேண்டி வர, தலைமக்களின் களவு வாழ்வினை அறியாத் தமர் மகட்கொடை மறுக்கும் போதும், 'அயலார் மகட்கொடையினை நச்சிய போதும் இருமணங் காணல் தமிழ்க்குடிச் செயலன்று ஆதலால் தன் இன்னுயிர்க்கே ஏதம் வரினும் அறங்காத்தல் தம் அருங்கடன் என எண்ணி அறத்தொடு நிற்குங்காலையும், உடன்போக்கிற்கு உதவி நிற்குங்காலையும் அறங்காக்கும் திறனுடைய சான்றோர் தம் சான்றாண்மை அவளிடத்துப் புலனாகிறது.

பரத்தமை ஒழுகி மீண்டு வந்த தலைவனிடம் உசாவும் போதும், வாயில் வேண்டித் தலைவன் வந்து நின்றகாலை ஊடிய நெஞ்சத்தினளாய்த் தலைவி வாயில் மறுக்கும் போதும், இல்லறத்தோர் இனிதே ஓடுதற்குப் பொருள் வேண்டும் என எண்ணிப் பிரியக் கருதிய தலைவனைக் கண்டு இல்லாள் இல்லாயின் வான்பொருளே யாயினும் அதுதான் வாழ்விற்கு என்செய்யும் எனக் கூறி அவன்தன் செலவினை அழுங்குவிக்கும் போதும் வேம்பும் கடுவும் ஒத்த வெய்யுரைக் கூறி நல்லாற்றுப் படுத்தும் நல்லமைச்சனின் நாத்திறம் அத்தோழியிடத்தே புலனாகிறது.”⁴³

அகப்பொருளில் தலைவியின் பங்கு அளப்பரியதாகக் கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளதை மேற்காட்டிய கூற்றால் நன்கு அறியமுடிகிறது. களவு, கற்பு ஆகிய இரு வேறு ஒழுக்கங்களிலும் தலைவியின் பங்கு இன்றியமையாததாக அமைகிறது. தொல்காப்பியர் களவினில் முப்பத்திரண்டு வகைகளில் தோழி கூற்று அமையும் என வரையறைச் செய்துள்ளார். அவை :

1. தலைவியின் நாற்றம், தோற்றம் முதலான வேறுபாடுகளால் தலைவியின் களவினை அறிய விரும்பிய விருப்பத்தின் கண்ணும்.
2. தன் குறைகளைக் கூற முயன்ற தலைவனை அக்குறைகளை அறியாதவள் போல தலைவன் எண்ணத்தை மாற்ற முயலும் போதும்.
3. தலைவியை உலக வழக்கத்தின்படி மணம் செய்து கொள்க என வலியுறுத்தும் போதும்.
4. தலைவன் தன் உள்ளக்கிடக்கையைத் தலைவியிடம் கூறுக என வேண்டியபோது என்னால் இயலாதென மறுத்தல் கண்ணும்.
5. தலைவியிடமே நேரே அறிவித்து தன்னிடம் வருமாறு கூறுமிடத்தும்.
6. தலைவியின் பேதமையைக் கூறுமிடத்தும்.
7. முன்போல் முயலுக என உரைக்கும் இடத்தும்.

8. அஞ்சு அச்சுறுத்தக் கண்ணும்.
9. பொய்கூறி பொறுத்த காரணத்தைக் கூறுமிடத்தும்.
10. தலைவனை வணங்கிய போதும்.
11. தலைவன் குறையைத் தலைவியிடம் கூறுமிடத்தும்.
12. தலைவியின் கூட்டத்தை உணர்ந்து அரிதற் கண்ணும்.
13. தலைவி உடன்பட்டதை தலைவனிடம் கூறுமிடத்தும்.
14. ஊரார் அறியின் நகைப்பிற்கு இடமாகும் என அறிவுறுத்திய போதும்.
15. தலைவன் கூட்டத்தை வேண்டும் போதும்.
16. பிரிவு வேண்டி நின்ற ஞான்றும்.
17. தலைவி விருந்து புறந்தருதலை விரும்பிய இடத்தும்.
18. தோழி தலைமக்களின் கூட்டத்தை அறியாதாள் போல் நின்ற மடமை மொழியின் கண்ணும்.
19. தலைவியைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் என்ற இடத்தும்.
20. தலைவியின் அன்பை வற்புறுத்தற் கண்ணும்.
21. வரும் வழியின் ஏதம் கண்டு கூறிய களக்கத்தின் கண்ணும்.
22. காவல் கடுமையானதால் அறிவுறுத்தற் கண்ணும்.
23. இடம், காலம் கூறாது விளக்கிய போதும்.
24. தலைவனது நாடு, ஊர், இல், குடிப்பெருமை, பிறப்பு, சிறப்பு ஆகிய இவற்றினை நோக்கி அவன் கூறியதைக் கேட்டு வரைதல் வேண்டுமிடத்தும்.
25. தாயாரின் ஐயச்செய்கையை மாற்றி உண்மையைக் கூறுமிடத்தும்.
26. காப்பு மிகுதியால் நிலையை ஆராய்ந்து கூறுமிடத்தும்.
27. செவிலி அறிவுரை கூறிய கால் மொழிந்த விடத்தும்.
28. அயல் வரைவு ஆராய முற்பட்ட போதும்.
29. தலைவன் வரைவினைத் தமர் மறுக்குமிடத்தும்.
30. முன்நிலை அறத்தொடுநிலை என்னும் இருநிலையில் தாயிடம் உரைக்குமிடத்தும்.
31. தமர் உடன்பட்ட பின் தலைவனை விரைவுபடுத்த வேண்டிய காலையும்.
32. தலைவியை ஆற்றியிருக்குமாறு வலியுறுத்தும் போதும்.

என்னும் முப்பத்திரண்டு நிலைகளில் தோழியின் கூற்று களவினில் நிகழுமென தொல்காப்பியர் வரையறை செய்துள்ளார். இதனை,

**“நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்
செய்வினை மறைப்பினும் செலவினும் பயில்வினும்
புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா ளுள்ளுறுத்து உருஉம்**

உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை
 மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
 பல்வேறு கவர்பொருள் நாட்டத் தானும்
 குறையுறற் கெதிரிய கிழவனை மறையுறப்
 பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் உலகுரைத் தொழிப்பினும்
 அருமையின் அகற்சியும் அவளறி வறுத்துப்
 பின்வா வென்றலும் பேதமை யூட்டலும்
 முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலும்
 அஞ்சியச் சுறுத்தலும் உரைத்துழிக் கூட்டமோடு
 எஞ்சாது கிளந்த இருநான்கு கிளவியும்
 வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப்
 பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்
 புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற் கண்ணுங்
 குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவ ளருகத்
 தன்னொடும் அவளொடும் முன்னமுன் தளைஇப்
 பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினும்
 நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரிஇடத்தினும்
 எண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும்
 புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்
 வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய இடத்தினும்
 புணர்ந்துழி உணர்ந்த அறிமடச் சிறப்பினும்
 ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும்
 செங்கடு மொழியால் சிதைவுடைத் தாயினும்
 என்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
 அன்புதலை அடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்
 ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்
 காப்பின் கடுமை கையற வரினும்
 களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
 காதல் மிகுதி உளப்படப் பிறவும்
 நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும்
 பிறப்புஞ் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி
 அவன்வயின் தோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ
 அனைநில வகையான் வரைதல் வேண்டினும்
 ஐயச் செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப்
 பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினும்
 அவள்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்
 பின்வரை வாயினும் அவன்வரைவு மறுப்பினும்
 முன்னிலை அறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்
 புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
 வரைவுடன் பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்
 ஆங்கதன் தன்மையின் வன்புறை உளப்படப்
 பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையினும்
 தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி மேன⁴⁴

தலைவன் பொருள்கருதி பிரிந்தான்; பிரிவினை ஆற்றாது தலைவி வருந்தினாள். தினைப்புனம் காத்தலையும் மறந்தாள். இந்நிலையில் தோழி தலைவியை தேற்றும் நிலைக்காக, ‘உன்னுடைய துன்பக்கோலம் அன்னை நோக்கின் அவளுக்கு நீ தலைவனிடம் கொண்டுள்ள நட்பினை உணர்த்திவிடும். அதன் பின் தினைப்புனக்காவல் அரிதாகும். ஆதலால் நீ தலைவனுடன் கூடுவதும் அரிதாகிவிடும். எனவே வருத்தத்தை விட்டொழிக’ என அறிவுறுத்துவதாக ஒரு பாடல் அகநானூற்றில் அமைந்துள்ளது.

பசிய தாளின் கண்டுகளில் தினைக்கதிர்கள் முற்றியுள்ளன. பூக்கள் பொருந்திய தொடையல் அசையுமாறு அக்கதிர்களில் படிந்த கிளிகளை ஓட்ட நீயும் விரைகிறாய். ஆயினும் வேட்டை நாய்களுடன் பல்வேறு பூக்கள் மலர்ந்துள்ள வழியிடையே விரைந்து வரும் நம் தலைவனுடன் நீ கொண்ட நட்பால் உன் மேனியெங்கும் காட்டுப் பூக்களின் மனம் வீசுகிறது. இதனைத் தாய் அறியின் தினைப்புனத்தில் கதிர்களை உண்ணவரும் கிளிகளை ஓட்டுதற்கு அறியாதவள் இவள் எனக் கருதி தினைப்புனக் காவலுக்குப் பிறரைக்கொண்டு வந்து நிறுத்துவாள். அவ்வாறு நிறுத்துவாளாயின் நீ உன் தலைவனின் அகன்ற மார்பினைத் தழுவுவது அரிதாகிவிடும் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறும் பொருண்மையுடைய பாடல் அகநானூற்றில் அமைந்துள்ளது.

“மெய்யில் தீரா மேவரு காமமொ
 மெய்யா யாயினும் உரைப்பல் தோழி
 கொய்யா முன்னும் குரல்வார்பு தினையே
 அருவிஆன்ற பைங்கால் தோறும்
 இருவி தோன்றின பலவே நீயே
 முருகுமுரண் கொள்ளும் தேம்பாய் கண்ணிப்
 பரியல் நாயொடு பன்மலைப் படரும்
 வேட்டுவற் பெறலொ டமைந்தனை யாழநின்
 பூக்கெழு தொடலை நுடங்க வெழுந்தெழுந்து
 கிள்ளைத் தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி
 ஆங்காங் கொழுகா யாயின் அன்னை
 சிறுகளி கடிதல் தேற்றாள் இவளெனப்
 பிறர்த் தந்து நிறுக்குவ ளாயின்
 உறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே,”⁴⁵

களவு நிகழ் தோழி கருவியாகத் திகழ்வது போல் களவு, கற்பாக மலர அவளே உறுதுணையாகவும் திகழ்கிறாள். தலைவன் அலர் எழுந்த போதும் வரைவினை மணம்கொள்ளாது இன்பம் துய்த்து ஒழுகுகிறான். களவால் வருந்திய தலைவி பகற்குறியை மறுத்து இரவுக்குறியை வற்புறுத்துகிறாள். இரவினில் கொடிய விலங்குகள் உலவிடும் காட்டு வழியில் தலைவன் தனித்து வருதலை எண்ணி அஞ்சுகிறாள். இந்நிலையில் தோழி தலைவனை இடைமறித்து வழியின் ஏதம் கருதி தலைவி கொள்ளும் துன்பத்தினை விளக்கி வரைவு கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறாள். இவ்வாறு தோழி தலைவனிடம் வரைந்து கொள்ள வற்புறுத்துவது வரைவுகடாயது எனப்படும்.

“துணை புணர்ந்து எழு தரும் தூநிறவலம்புரி
 இணை திரள் மருப்பாக எறிவளி பாகனா
 அயில்திணி நெடுங்கதவு அமைத் தடைத் தணிகொண்ட
 எயில்இடு களிதே போல் இடுமணல் நெடுங்கோட்டைப்
 பயில்திரை, நடுநன்னாள் பாய்ந்து ஊறுஉம் துறைவகேள்

கடி மலர்ப் புன்னைக் கீழ்க் காரிகை தோற்றாளைத்
தொடி நெகிழ்ந்த தோளாளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
குடிமைக் கண் பெரியது ஓர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ
ஆய் மலர்ப் புன்னைக் கீழ் அணிநலம் தோற்றாளை
நோய் மலி நிலையாளாத் துறப்பாயால் மற்று நின்
வாய்மைக்கண் பெரியது ஓர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ
திகழ் மலர்ப் புன்னைக் கீழ்த் திருநலம் தோற்றாளை
இகழ் மலர்க் கண்ணாளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கண் பெரியது ஓர் புகராகிக் கிடவாதோ
என ஆங்கு
சொல்லக் கேட்டனை ஆயின்வல்லே
அணிகிளர் நெடுவரை அலைக்கும் நின் அகலத்து
மணிகிளர் ஆரம் தாரொடு துயல்வர
உயங்கினள் உயிர்க்கும் என் தோழிக்கு
இயங்கு ஒலி நெடுந் திண்தோர் கடவுமதிவிரைந்தே”⁴⁶

யானை முழங்குவது போல முழங்குகின்ற கடல் அலைகள் உடைய துறைவனே, நறுமணம் மிகுந்த பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கும் புன்னை மரத்தின் கீழ் எம் தலைவியின் நலத்தை உண்டாய். நினது அருள் இன்மையால் எம் தலைவியின் தோள்கள் நெகிழ்ந்தன. தொடி கழன்றது. இவ்வாறு தலைவியை வறுத்துவது நினது சிறந்த குடிப்பண்பிற்குக் குற்றமாய் அமைந்து விடும். எனவே ஒலியினை எழுப்பும் மணிகள் கட்டப்பட்ட நெடியதும் திண்ணியதுமான உனது தேரினை விரைந்து செலுத்துவாயாக எனக் கூறும் தோழி தலைவியின் ஆற்றாமையை எடுத்துக்காட்டி தலைவனை வரைவுவேண்டுகிறாள்.

தலைவனை வரைவுகடாய தோழி தமரிடத்தும் வரைவுகுறித்து வாதிடுகிறாள். தலைவியின் ஆற்றாமையாகிய நோய் முற்றிலும் நீங்கத் தலைவனோடு வரைவு கொள்ளுதலே வழி எனத் தோழி தமரிடம் வற்புறுத்துவதாக,

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
அணி மயில் அன்ன அசை நடைக் கொடிச்சியைப்
பெருவரை நாடன் வரையும் ஆயின்
கொடுத்தனெம் ஆயினோ நன்றே
இன்னும் ஆனாது நன்னுதல் துயரே”⁴⁷

என அமைந்துள்ள குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகிறது. அறத்தொடு நின்றல் என்பது பெண்டிர் தம் செயலே அயல்மணம் கூடும்போதும் தாய் வெறியாட்டு அயர்வு நிகழ்த்தும் போதும் தோழி அறத்தொடு நின்று தலைவியின் களவினை வெளிப்படுத்துவாள் என்பதை,

“பொய்தலை அடுத்த மடலின் கண்ணுங்
கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும்
வெறியாட் டிடத்து வெருவின் கண்ணும்
குறியின் ஒப்புமை மருடற் கண்ணும்
வரைவுதலை வரினும் களவறிவுறினும்
தமர்தற் காத்த காரண மருங்கினும்
தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை

வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித்
தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறலும்
வழுவின்று நிலைஇய இயற்படு பொருளினும்
பொழுது ஆறும் புரைவ தன்மையின்
அழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணும்
காமஞ் சிறப்பினும் அவனளி சிறப்பினும்
ஏமஞ் சான்ற வவகைக் கண்ணும்
தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும்
அன்னவு முளவே ஓரிடத் தான”⁴⁸

என்று இந்நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது. நற்றாய் தலைவியின் தோற்றப் பொலிவின்மையைக் கண்டு இது இவளுக்கு அணங்கால் வந்தது போலும் என எண்ணி வெறியயரும் வேலனை அழைப்பித்து பூசை இயற்றி நிற்பாள். அவ்வேளை தோழி தலைவியின் துன்பம் இவ்வெறியாடலால் தீராது என்பதும் தலைவியின் துன்பம் தலைவனால் மட்டுமே தீர்க்க முடியும் என்பதும் விளங்குமாறு தோழி அறத்தொடு நிற்பாள்.

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக்கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளேபாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டேஅவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”⁴⁹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் அறத்தொடு நின்றலாகிய துறைக்குரியது. ‘நரைத்த நெடிய கூந்தலை உடைய அகவன் மகளே மேலும் பாடுக. நன்னெடும் குன்றத்தை மேலும் பாடுக’ என்னும் பொருள் அமைதியுடைய இப்பாட்டில் தோழி அந்நன் நெடும்குன்றத்தில் உள்ள தலைவனின் நட்பால் தலைவி இந்நிலையுற்றாள் என்பதை விளக்குகிறாள். இவ்வாறு குறிப்பிடுமொழி கூறியும் தோழி அறத்தொடு நின்று தலைவியின் களவு வாழ்வினைக் கற்பிற்கு மாற்றுவாள். அறத்தொடு நின்றலில் தலைவியின் களவு வெளிப்படுகிறது. இதனால் அயல்மணம் தவிர்க்கப்படும். தோழி செலிவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றதைப் போலவே செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பாள் இவ்வாறு அறத்தொடு நின்ற நிலை காதல் வாழ்வில் பெண்டிர் உளவியலை உணர்த்துவதாக அமைகிறது. அறத்தொடு நின்ற பின்னும் தலைவன் வரைவுகொள்ளாதபோது தலைவி வாட்டமுற தோழியானவள் தலைவனிடம் வரைவை வற்புறுத்துவாள். தலைவன் அதன்பின்பும் வரைந்து கொள்ளாதபோது தலைவி இற்செறிக்கப்படுவாள். அதன்பின் களவு நிகழ்வதற்குத் தடை ஏற்படும். இவ்வாறு களவினில் தோழியின் பங்கு அமைகிறது.

கற்பு வாழ்க்கையில் இருவேறு முரண்பட்ட பெண் பாத்திரங்களைக் காண முடிகிறது. தலைவி கற்பின் நிறைகுடமாகத் திகழ்கிறாள். இவள் தன் பண்பில் முற்றிலும் முரண் உடையவளாகப் பரத்தை திகழ்கிறாள். பரத்தை தலைவனுடன் பொருந்தா உறவு கொண்டிருந்த போதும் அவ்வுறவுக்குத் தடை ஏற்படும்போது அத்தடைக்குக் காரணமான தலைவியை இழித்தும் பழித்தும் கூறுகிறாள். இதனை,

“கன்னி விடியற் கணைக்கா லாம்பல்
தாமரை போல மலரு மூர
பேணா னோநின் பெண்டே
யான்றன் னடங்கவுந் தானடங்கலளே.”⁵⁰

இப்பாடல் விளக்குகிறது. தலைவியைப் பழித்துரைப்பது போன்றே தலைவனையும் பரத்தை பழிப்பாள் என்பதை,

**“கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன் வாளை கதூஉம் ஊரன்
எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடியிற் பாவைபோல
மேவன செய்யுந்நன் புதல்வன் தாய்க்கே”⁵¹**

என்னும் ஆலங்குடிவங்கனார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடல் அறத்தில் தவறிய தலைவனைப் பழித்துரைப்பதற்கு சிறந்த சான்றாகத் திகழ்கிறது. தன்னிடம் இன்பம் துய்த்த தலைவன் தன் இல்லம் சென்று தலைவியோடு கூடி இருந்து தன்னை மறந்து உறைந்தமையால் வெகுண்டு தலைவனின் பண்பினை பழித்துக் கூறுவதாக மேற்காட்டிய பாடல் அமைந்துள்ளது. ‘வயலின் வரப்பில் செழித்து வளர்ந்துள்ள மாமரமானது முதிர்ந்த இனிய கனியை உகுத்திட வயலில் உள்ள வாலையின் அம்மாங்கனியை விரைந்து சென்று தன் வாயால் கவ்வும். அத்தகைய நீர் வளமுடைய வயல்கள் சூழ்ந்த ஊரின் தலைவன் இன்பம் துய்க்க எண்ணி எம்மிடம் வந்தபோது எம்மைப் பாராட்டி பலபல பேசினான். தற்போது தன் இல்லத்தில் அவனுடைய மகனின் தாய் விரும்புவனவற்றையெல்லாம் செய்கிறான். ஆடியில் தெரிகின்ற உருவம் தனக்கென தனித்திறனின்றி தனக்கு முன்னுள்ளோர் செய்வனவற்றையே தாமும் செய்வது போல தலைவனும் தன்முன்னுள்ளோர்க்கு ஏற்ப செய்து வாழும் பண்பினனாகத் திகழ்கிறான்’ என்னும் கருத்துடைய மேற்காட்டிய பாடலில் பரத்தை தலைவனை பழித்து மொழிந்துள்ளமை தெளிவுறும்.

தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையோடு வாழ்ந்திருந்த தலைவன் மீண்டும் தலைவியை அணுகி அவளோடு இல்லறம் ஒழுகுகிறான். இதனால் பரத்தை வெகுண்டு உரைக்கிறாள். ‘தலைவனின் காதற் பெண்டிர் நாம் இன்பத்தை மறந்து துன்புற்று அழுமாறு செய்தனர். அவர்கள் நம் தலைவனின் அகன்ற மார்பினைத் தழுவி இன்பம் துய்த்து நம்மைக் கண்ணீர் உகச் செய்கின்றனர் என்று எம்மைத் தலைவி பழிக்கிறாள். தலைவனைத் தன்பால் வைத்துக்கொள்ள அறியாத தலைவி எம்மை இவ்வாறு பழிப்பது அவர்தம் பேதமையாலே’ எனப் பரத்தை தலைவன் பால் கொண்ட தன் சினத்தைத் தலைவியைப் பழிப்பதன்மூலம் தீர்த்துக் கொள்கிறாள்.

**“அளியார் தாமே மகிழ்நதின் பெண்டிர்
தாமவற் பிணித்தல் தேற்றார் நாமழச்
செய்தார் அகலம் வவ்வினர் இவரென
எம்பழி அறையுநர் போலத்
தம்பழி தூற்றும் பெரும்பே தையரே”⁵²**

கற்பு வாழ்வின் பரத்தமை என்பது மிகப்பெரிய சிக்கலாக அமைகிறது. தலைவி துன்புறும் நிலைக்கு பரத்தமை ஒன்றே காரணமாக அமைகிறது. இத்தகு பரத்தமை ஒழுகி பிரிகின்ற தலைவன்மேல் தலைவி ஊடுவது என்பது இயல்பேயாயினும் பரத்தமையை விடுத்து மீண்டு வந்த தலைவனை நோக்குங்கால் தலைவியின் சினம்மாறி அன்பு பெருகுகிறது. தலைவன் செய்த பிழை அவளுக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. அவன் மீண்டு வந்தது மிகப்பெரும் இன்ப நிகழ்வாகத் தலைவி கருதுகிறாள்.

**“அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி
குண்டுநீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉம்**

தண்டுறை ஊரன் பெண்டினை யாயின்
பலவா குகநின் நெஞ்சிற் படரே
ஓவா தீயு மாரி வண்கைக்
கடும்பகட் டியானைநெடுந்தோர் அஞ்சி
கொன்முனைஇரவூர் போலச்
சிலவா குகநீ துஞ்சு நானே”⁵³

‘பிறம்பின் கனியை நீரினில் உள்ள கெண்டை மீன் கவ்வி உண்ணுகின்ற நீர்நிலைகள் நிறைந்த துறையை உடைய ஊரிணன் ஆன தலைவனின் உரிமை மகளிரான நீவிர், மழையைப் போன்று இடையறாது அள்ளித் தருகின்ற கைகளை உடைய அஞ்சி என்னும் வள்ளலின் போர்களத்தில் துன்புறுகின்ற பகைவர்களைப் போல நின்னுடைய நெஞ்சில் துன்பம் பெருகுவதாக. துன்பம் நீங்கி நீகண் அயர்கின்ற நாட்கள் சிலவே ஆகுக’ என்னும் பொருளமைந்த மேற்காட்டிய பாடலில் தலைவியை பரத்தை இழித்து உரைக்கின்ற நிலையைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு தலைவனுடன் தான் கொண்ட உறவுக்கு இடர் ஏற்படும் போதெல்லாம் பரத்தை தலைவியையும், தலைவனையும் பழிப்பது அகப்பாடல்களில் நன்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் அவர்களின் உணவுத் தேவைக்காக வேட்டைத் தொழிலோடு வரகு, தினை முதலியவற்றை சாகுபடி செய்ய மேற்கொண்டனர். இவற்றுடன் தேனழித்தலும் கிழங்குகழ்தலும் போன்ற வேலைகளையும் செய்தனர். கானவர் தேனழித்தது கிழங்குகழ்ந்தது போன்ற நிகழ்வுகளை மலை படுகடாம்,

“தேனினர் கிழங்கினர் ஊனார் வட்டியர்”⁵⁴

என்று எடுத்துரைக்கிறது. கானவர் தம் குடியிருப்புக்குப் பக்கத்தில் காட்டைச் சுட்டுத் திருத்திய நிலத்தில் தினை விதைத்தனர். தினை விளைவிக்கும் வேலையைப் பெண்களே செய்தனர். நிலத்தை பதப்படுத்தி விதை, விதைத்தல், களை பறித்தல், கிளி கடிதல், கதிர் அறுத்தல், தினை குற்றுதல் முதலிய வேலைகளைப் பெண்கள் செய்திருப்பது அவர்களின் அறிவாற்றலையும், தன்னம்பிக்கை, மிகு உழைப்பு முன்னுரிமை போன்றவற்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கானவர் பரண்கள் அமைத்து தினைப்புலம் காத்தல்

யானை, பன்றி போன்ற விலங்குகள் இரவு நேரங்களில் வந்து தினைப்புலத்தை அழித்துவிடாமல் ஆண்கள் காவல் காத்தனர். அவர்கள் இரவு நேரக் காவலுக்காக மரங்களின் மேலே பரண்கள் அமைத்துக் காவல் காத்தனர். யானைக்கு எட்டாதவாறு உயரத்தில் பரண்கள் அமைத்தனர். என்பதை,

“வேழங்காவலர் குரம்பை”⁵⁵

என்றும், யானைகளைத் தினைப் புனத்தில் தின்னாமல் காக்கின்ற தொழிலை யுடையவர்கள் இதன் மேல் கட்டிய குடில் என்பதையும்,

“கழுதிற் சேணோன்”⁵⁶

என்றும், யானை முதலிய விலங்கிற்கு எட்டாதவாறு பரண்கள் அமைத்ததை பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் போன்ற நூல்கள் இத்தகு பரண்களைச் சான்றாகக் கூறுகின்றன. இரவில் பரண் மீதிருந்து தினைப்புனம் காத்த கானவன் யானை தன் துணையாகிய பிடியுடன் தினைப்புனத்தை மேய வந்த ஓசையைக் கேட்டான். மழைக் காலத்து

இரவாகையால் கானவன் கண்ணுக்கு யானை தெரியவில்லை. இடியும் மின்னலுமாக இருந்ததால் அந்த நேரத்தில் ஓசை வந்த திசையை நோக்கி அவன் தன் கையில் இருந்த கவணையால் கல்லை வீசி எறிந்தான். வேகமாக வீசப்பட்ட அக்கல் மலைமேல் இருந்த வேங்கை மரத்தின் ஒள்ளிய பூக்களைச் சிதறி ஆசினிப் பலாவின் பழங்களை உதிர்த்து, தேனிறாலைச் சிதைத்து மரத்தின் துணர்களைக் குலைத்து குலைபொருந்திய வாழையின் மடலைக் கிழித்துப் பலாப்பழத்துள் தங்கியது என்று கலித்தொகை எடுத்துரைக்கிறது. இதனை,

**“இடி உமிழ்பு இரங்கிய விரைபெயல் நடுநாள்
கொடி விடுபு இருளிய மின்னுச் செய் விளக்கத்து
பிடியொடுமேயும் புன்செய்யானை
அடியொதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறிக்
கடு விசைக் கவணையில் கல் கை விடுதலின்
இறுவரை வேங்கை ஒள் வீசிதறி
ஆசினி மென்பழம் அளிந்தவை உதிரா
தேன் செய்இறா அல் துளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துணர் உழங்கி
குலை யுடைவாழைக் கொழுமேடல் கிழியா
பலவின் பழத்துள் தங்கும்.”**⁵⁷

என்று கலித்தொகைப் பாடலில் எயினர்களின் கவண் எறியும் கை வித்தையைக் குறித்துக் கபிலர் கவினுறப் பாடியுள்ளார். இவற்றில் கல்லும் கவணும் எயினரின் வேட்டைக் கருவிகளாக விளங்கியதையும், உணவுப் பொருட்களை பாதுகாத்து சேமிக்கும் முக்கியத்துவத்தையும் கலித்தொகை கவினுறக் காட்டுகிறது. புனங்களில் கதிர்களைப் பறவைகள் உண்ணாதவாறு காவல் காக்கக் குறிஞ்சி நிலத்து இளமகளிரை அவர்தம் பெற்றோரே அனுப்பி வைப்பர். இக்கலித்தொகையைத் தொடர்வதாக நற்றிணையில் ‘மலையிடத்திலுள்ள சிறிய தினைப்புனத்தை நாடிவரும் சிவந்த வாயையுடைய பசங்கிளிகளின் கூட்டத்தை ஓட்டும் பொருட்டு, தலைவியைக் கிளி கடி கருவியாகிய தட்டையை எடுத்துச் செல்க என்றும் அத்தினைப் புனத்திற்குச் செல்க’ என்றும் தலைவியின் அன்னையே அனுப்பிவைப்பாள் என்ற இந்நிகழ்வை எடுத்துரைக்கிறது இப்பாடல் என்பதை,

**“..... வரையகச் சிறுதினைச்
செவ்வாய்ப் பாசினம் கடஇயர், ‘கொடிச்சி!
அவ்வாய்த் தட்டையொடுஅவணை ஆகி’ என,
ஏயள்மன் நுந்தை வாழியர்
அம்மாமேனி நிரைதொடிக் குறுமகள்
செல்லா யோ;**⁵⁸

என்றும், பஞ்ச நுனி போன்று தலையையுடைய அப்பொழு தீன்றனைக் கதிர்களெல்லாம் பால் நிறைந்து முற்றித் தலைசாய்ந்து மேலேயுள்ள தோடுகள் அலைதல் கொண்டிருந்தன. அவற்றை நோக்கி இனி உண்ணத் தகுமென்று கருதி அக்கதிர்களை எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டி துறுகல் மீது சிவந்த வாயையுடைய பசிய கிளியின் கூட்டங்கூடி கவர்ந்து கொண்டு போய்விடுமாதலின் நீ அங்கே சென்று கிளி ஓட்டுந் தட்டையைப் புடையிலுள்ள குற்றியிலே புடைத்து ஒலி எழுப்பிக் கவண்கல்லும் வீசுக எனத் தலைவிக்கு அவளுடைய தந்தை

கூறுகின்றனர்.

“துய்த்தலைப் புனிற்றுக் குரல் பால்வார் பிறைஞ்சித்
தோடுஅலைக் கொண்டன ஏனல் என்று,
துறுகல் மீமிசைக் குறுவன குழீஇ,
செவ்வாய்ப் பாசினம் கவருமின்று அவ்வாய்த்
தட்டையும் புடைத்தனை கவணையும் தொடுக்கெண
எந்தைவந் துரைத்தனன்”⁵⁹

வேட்டுவர்களுடைய வில்லாற்றலின் சிறப்பு

வேட்டைத் தொழில் செய்பவர்கள் கொலைக் கள கருவியான வில்லாற்றலில் சிறந்து விளங்கினர். அதற்குக் கண சமூகத் தலைவர்களில் ஒருவனான கொல்லி மலையை ஆண்ட வல்வில் ஓரியின் வில்லாற்றலே சிறந்த சான்றாதாரமாகும். இத்தகைய ஓரி தன்னுடைய வில்லாற்றலின் காரணமாகப் புலவர்களால் வல்வில் ஓரி என்று அடைமொழியாக சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான் என்பதும் அவனது வில்லாற்றலை,

“வேழம் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும் பிறிதுநீஇப்
புழற்றலைப் புகர்க்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக்
கேழற்பன்றிவீழுவயல
தாழற்புற்றத் துடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம் படுத்திருந்தோன்
புகழ்சால் சிறப்பின் அம்பு மிகத் திளைக்கும்
கொலைவன்”⁶⁰

என்றும், வன்பரணர் புறப்பாடல் ஒன்றில் வியந்து பாடுவதைக் காணலாம். யானையைக் கொன்று வீழ்த்துவதற்காக சிறந்த தொடையையுடைய அம்பானது பெரிய வாயினையுடைய புலியை இறந்துபடச் செய்து, துளை பொருந்திய கொம்பையுடைய தலையினையுடைய புள்ளிமானானது கலையை உருட்டி, உரல் போன்று தலையையுடைய கேழலாகிய பன்றியை வீழ்ச்செய்து அதற்கு அயலதாகிய ஆழ்தலையுடைய புற்றின் இடையே கிடக்கும் உடும்பின் கண் சென்று செறியும் வல்வில்லால் உண்டாகிய வேட்டத்தை வென்றிப் படுத்தியிருப்பவன். புகழமைந்த சிறப்பினையுடைய அம்பைச் செலுத்தும் தொழிலில் மிகச்சென்று உறுதற்குக் காரணமாகிய கொலைவன் என்றவாறு ஓரியின் வில்லாற்றலை வியந்து போற்றியும், வேட்டுவர்களின் வில் ஆற்றலை ஓரியின் வில்லாற்றலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் அளவிற்கு அவர்கள் வில்லாற்றலில் சிறந்து விளங்குவதைப் புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவு படுத்துகிறது.

பறவைகளை வேட்டையாடும் முறை

கானவர் தினை பயிரிட்ட செய்தி முன்னர் கூறப்பட்டது. அவர்கள் உணவுக்காக மட்டுமல்லாமல் கானக்கோழி, இதற்பறவை, புறா முதலிய பறவைகளைப் பிடித்துச் சமைப்பதற்கும் தினையைப் பயன்படுத்தி இருந்தனர். எயினப் பெண்கள் அப்பறவைகளைப் பிடிப்பதற்காகத் தம் குடிசைகளின் முற்றத்தில் மான் தோலை விரித்து அதில் தினையைப் பரப்பிவைப்பர். அப்பறவைகள் அதில் வந்து அமர்ந்து தினையை உணவாக உட்கொள்ளும் போது எயிற்றியர் அவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு உணவாக சமைப்பர். இதனை,

“மானதட் பெய்த உணங்கு தினை வல்சி
கானக் கோழியோடிதல் கவர்ந்ததுண்டென
ஆரநெருப்பினாரல் நாறத்
தடிவாந்திட்ட முழு வள்ளாரம்
இரும்பே ரொக்கலொ டொருங்கினிதருந்தித்
தங்கினை சென்மோ பாண”⁶¹

என்றும்,

“படலை முன்றிற் சிறு தினை யுணங்கல்
புறவு மிதலு மறவு முண்கெனப்
பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதே”⁶²

என்றும், கானவர் குடிசை முற்றத்தில் தினையைத் தெளித்து புறாவையும் இதற பறவைகளையும் காட்டுக் கோழியையும் பிடித்துச் சமைத்து உண்டனர். இந்நிகழ்வில் பெண்களின் பங்கும் உண்டு என்பதுடன் பெண்களும் ஆண்களுடன் வேட்டையாடும் முறையும் அதன் கைவண்ணத்தையும் கற்றுத் தெரிந்திருந்தனர் என்ற செய்தியை ஆலங்குடி வங்கனாரும் வீரை வெளியனாரும் ஆகிய புலவர்கள் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர்.

கானவரின் சிறந்த விலங்கு வேட்டை

பறவைகளை வேட்டையாடிய பின் எயினர்கள் வேட்டையாடிக் கொன்ற விலங்குகளுள் உடும்பும் ஒன்றெனலாம். உடும்புகளை எயினர்கள் விரும்பி வேட்டையாடினார்கள். உடும்பின் தசையானது மிகவும் சத்துமிக்கது என்று மக்கள் கருதுகின்றனர். அதன் தசையினை உண்ணுபவரது உடலில் சத்தானது முழுமையாகச் சேரும் என்பது மக்களின் நீண்ட கால நம்பிக்கை ஆகும். வேட்டை எயினர்கள் இன்றும் உடும்புகளை விரும்பி வேட்டையாடுகின்றனர். ஊருக்குப் பக்கத்தில் அமைந்த மடுக்கரையில் இருந்து உடும்புகளை எயினர் சிறார் பிடித்து வந்த செய்தியைப் புறநானூறு போன்ற நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. களர் நிலத்தே வளர்ந்த ஈந்தினது விதைபோன்ற மேட்டு நிலத்தே விளைந்த நெல்லினது சிவந்த அவிழாகிய சோற்றினை நாய் கடித்துக் கொண்டுவந்த அக்குமணி போன்ற முட்டைகளையுடைய உடும்பினது பொரியலாலே மறைத்ததனை மனைதோறும் பெற்றுக் கொள்வீர் என்பதை,

“களர் வளர்ந்தின் காழ் கண்டன்ன
சுவல் விளை நெல்லின் செவ்வவிழ்ச் சொன்றி
ஞமலிதந்த மனவுச் சூல் உடும்பின்
வரைகால் யாத்தது வயின்தொறும் பெறுகுவீர்”⁶³

என்றும் எயினப் பெண்கள் தம் குடிசைக்கு வந்த விருந்தினராகிய பாணர் முதலியவர்களுக்கு உடும்பின் தசையைச் சமைத்து விருப்பத்துடன் வழங்கி உபசரித்த செய்தியையும் பெண்கள் உயர்ந்த பண்புள்ளம் கொண்டவர்கள் என்பதையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் கவைபட எடுத்தியம்புகிறது.

உடும்பு வேட்டைக்குப்பின் முயல் வேட்டையையும் எயினர் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்தகு எயினர் இல்லம் நாடி பாணர் சுற்றம் விருந்தாக வந்தனர். அவர்கட்கு முயற்கறி உணவாகப் படைத்து பசியைப் போக்கியதோடு மட்டுமின்றி அதனை விரிவாக விளக்கும் வகையில்,

“படலை முன்றிற் சிறு தினை யுணங்கல்
புறவுமிதலுமறவுமுண் கெனப்
பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதேயதனால்
முயல் சுட்டவாயினும் தருவேம் புகுதந்
தீங்கிருந்தீமோ முதுவாய்ப்பாண”⁶⁴

என்றும், மனைத்தலைவியானவள் பாணரை உபசரித்து உணவூட்டிய செய்தியையும் பெண்கள் உணவு உபசரிப்பதில் சிறந்த பண்புள்ளம் கொண்டவர்கள் என்பதையும், அவர்கள் அடுத்தவரின் பசியை போக்கும் அறப்பண்பினை உடையவர்கள் என்பதையும் மேற்குறித்த புறநானூற்றுப் பாடலில் ஆலங்குடி வங்கனார் விளக்குகிறார்.

நீண்ட காதுகளையுடைய முயல்களை அவை ஓரிடத்தும் போக்கில்லாத படி குவிந்த இடத்தையுடைய தூறுகளை யடித்து முயல்களை அவற்றில் கிடவாமல் ஓட்டிக் கொன்றதையும், கானவர் முயல் வேட்டையாடியதைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் எடுத்துரைக்கிறார்.

முயல் வேட்டைபோன்றே பன்றி வேட்டை எளிதான செயல் இல்லை. அவை மிகவும் கடினமானது. எயினர்கள் உணவுக்காகப் பன்றிகளையும் வேட்டையாடினார்கள். வேட்டையின்போது, விரட்டி வரும் வேடர்களைப் பன்றிகள் தம் வளைந்த கொம்பால் மோதித் தாக்குவதும் உண்டு. அதனால் எயினர்கள் பன்றிகளைக் கொல்வதற்குச் சில தந்திர உத்திகளையும், செயல்களையும் மேற்கொண்டனர். மழையின்றி வறட்சி பாதித்த கடுங்கோடைக் காலங்களில் விலங்குகள் நீருக்காக தாகத்தோடு மயங்கித் திரியும். அவ்வாறு நீர் தேடியலையும் விலங்குகளின் காலடித் தடங்கள் மிகுதியாக அழுந்திக் கிடக்கின்ற வழியிடங்களில் தறுகண்மையுடைய கானவர்கள் மழை பெய்தால் நீர் நிற்க வேண்டுமென்று கருதிக் குளங்கள் அமைத்தனர். அக்குளங்களின் அருகில் பதுங்கு குழிகளையும் அமைத்தனர். இரவில் பன்றி முதலிய விலங்குகள் நீருண்ண அக்குளங்களுக்கு வரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்து மறைந்திருந்து அவற்றைக் கொல்வதற்காக வேட்டுவர் அமைத்து வைத்திருக்கும் அக்குழிகள் ‘மட்டுக் குழிகள்’ என்றழைக்கப்பட்டன. விலங்குகள் நீருண்ண வருதலை எதிர்பார்த்து அக்குழிகளில் பதுங்கியிருந்த வேட்டுவர்கள் அவை வந்ததும் அவற்றைப் பாய்ந்து கொன்றனர். இச்செய்தியினைப் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றான பெரும்பாணாற்றுப்படை மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது. இதனை,

“மானடி பொறிந்த மயங்கதர் மருங்கின்
வான் மடி பொழுதின் நீர் நசைக் குழித்த
அகழ்க்கும் பயம்பின் அகத்தொழித்தொடுங்கிப்
புகழாவாகைப் பூவினன்ன
வளைமருப்பேனம் வரவுபார்த்திருக்கும்
அரைநாள் வேட்ட மழுங்கிற்பகனாட்
பகுவாய்மூலியொடுபைம் புதலெருக்கித்
தொகுவாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி
முள்ளைரைத் தாமரைப் புல்லிதழ் புரையும்
நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல் போக்கறவளை இக்
கடுங்கட்கானவர் கடறு கூட்டுண்ணும்
அருஞ்சுரம்”⁶⁵

இவ்வாறு எயினர்கள் மட்டுக் குழிகள் அமைத்துப் பதுங்கியிருந்து பன்றி வேட்டையாடியதையும் முயல் வேட்டையாடிய செய்தியையும் குறித்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறியுள்ளார்.

தினைப்புனத்தில் தினைக் கதிர்கள் நன்றாக விளைந்து முற்றி இருக்கும் காலங்களில் பன்றிகள் இரவுப் பொழுதில் சென்று அத்தினைக் கதிர்களை மேய்ந்து அழிக்கும். அதனைத் தடுப்பதற்காக வேட்டுவர்கள் தினைப் புனங்களில் பன்றிகள் வரும் பாதையில் பெரிய கற்பொறிகளை அமைத்து வைத்திருப்பார்கள். தினைப்புனத்தை மேய வரும் பன்றிகள் அக்கற்பொறிகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் போது, தினைப்புனம் காத்திருந்த எயினர்கள் விரைந்து வந்து அப்பன்றியைக் குத்திக் கொன்றுவிடுவர் என்ற நிகழ்வை விளக்கும் வகையில் அமைந்த மலைபடுகடாம் என்னும் நூலின் பாடலடிகளாவன,

**“விளைபுன நிழத்தலிற் கேழலஞ்சிப்
புழைதொறும் மாட்டிய இருங்கலரும் பொறி
யுடைய ஆறே”⁶⁶**

என்று மேற்கட்டிய தரவுகள் சான்று பகர்கின்றன. வேடர்கள் விரும்பி வேட்டையாடும் விலங்குகளுள் முள்ளம் பன்றியும் ஒன்றாகும். இவற்றை இலக்கியங்கள் ‘முளவுமா’ என்றும் ‘எய்ப்பன்றி’ என்றும் குறிக்கின்றன. முள்ளம் பன்றி தனக்கு ஆபத்து நேரும் காலத்தில் தன்னுடைய எதிரிகளின் மேலே தன் உடலைச் சிலிர்த்து உதறிக் கூர்மையான முள் போன்ற மயிரைச் செலுத்துமாம். அவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட மயிராகிய முள் எதிரியின் உடம்பில் தைத்து அவற்றுக்கு மிகுந்த துன்பத்தைச் செய்யும். இவ்வாறு உடலைச் சிலிர்த்து எதிரிகளின் மேல் மயிரை எய்வதால் முள்ளம் பன்றி ‘எய்ப்பன்றி’ என்றழைக்கப்பட்டது. முள்ளம் பன்றி வேட்டையானது, பன்றி வேட்டையை விட மிகவும் கடினமானது மற்றும் ஆபத்தானதும் கூட என்றாலும் எயினர் அவற்றை விரும்பி வேட்டையாடினர். என்பதை,

“முளவு மாத் தொலைச்சிய முழுச் சொலாடவர்”⁶⁷

என்றும், முள்ளம் பன்றியினை வேட்டையாடிய வேட்டுவர்களின் வேட்டைத் திறமையையும், வீரத்தையும் புறநானூற்றுப் பாடலடி சிறப்பிக்கிறது. நீண்ட மலையிடத்துக் குகையில் முள்ளம் பன்றியானது பதுங்கிக் கிடந்தது. அதனையறிந்த வேட்டுவன் அதனை வேட்டையாடுவதற்காக அங்கு சென்றான். கானவனது வருகையை உணர்ந்துகொண்ட அவ்விவங்கு அவனிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்காகத் தற்காப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டதின் காரணமாகத் தன் உடலினுள் உள்ள கூர்மையான ஊசி போன்ற மயிராகிய முள்ளை, உடலைச் சிலிர்த்து உதறி ஏவியது. அம்முட்கள் கானவன் உடலில் தைத்துப் பெரும்புண் உண்டாக்கின. புண்பட்ட வேட்டுவன் வலி தாங்கமுடியாமல் அழுது கூச்சலிட்டான் என்பதை,

**“சேயனைப் பள்ளியெஃகுறு முள்ளின்
எய்தெற விழுக்கிய கானவரழுகை”⁶⁸**

என்று முள்ளம் பன்றியை வேட்டையாடப் புகுந்த கானவனின் சிரமத்தை மலைபடுகடாம் பாடலடிகள் கூறுகிறது.

தற்காலமான நவீனயுகக் காலத்தில் தோலுக்காகவும், கொம்புக்காகவும், இறைச்சிக்காகவும் மான்கள் வேட்டையாடப்படுகின்றன. பண்டைக் காலத்திலும் மான்கள், தோல், இறைச்சி ஆகியவற்றிற்காக வேட்டையாடப்பட்டன எனலாம். முயலைப் போன்று மானும் ஒரு சாதுவான ஆபத்தில்லாத விலங்குதான். வேள்வி செய்யும் காலங்களில் பார்ப்பனர் மான் தோலைப் பச்சையாகத் தோளில் போர்த்திக் கொண்டு வேள்விச் சடங்குகளைச் செய்தனர் என்ற செய்தியை,

**“வினைக்கு வேண்டி நீ பூண்ட
புலப்புல்வாய்க் கலைப் பச்சை
சுவற்பூண் ஞாண் மிசைப் பொலிய”⁶⁹**

என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் மான் வேட்டைப்பற்றியும், அதன் பயன்களின் முக்கியத்துவத்தையும் போற்றுகிறார்.

மான் வேட்டைக்குப் பின் வேடுவர்கள் புலி வேட்டைக்குச் சென்றிருந்தனர். வேட்டையின் போது கோபம் மிகுந்த புலியானது வேடுவன் மீது பாய்ந்து மார்பைக் கிழித்துப் புண்ணாக்கியது. அக்கொடிய புண்ணை ஆற்றுவதற்காகவும் புண்ணின் வலி தெரியாமல் இருப்பதற்காகவும் எயிற்றியார் இனிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். அப்பாடல் காடெங்கும் எதிரொலித்திருக்கிறது என்பதை,

**“கொடுவரி பாய்ந்தெனக் கொழுநர் மார்பில்
நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பென
அறல் வாழ் கூந்தல் கொடியச்சியர் பாடல்”⁷⁰**

என்று வேடுவரின் வீரச்சிறப்பையும், தன்னம்பிக்கையையும் மலைபடுகடாம் பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகிறது. புலி வேட்டையாடியபின் கானவர்கள் மலைமேல் பரண் அமைத்துத் தினைப்புனம் காத்தனர். அப்போது விளங்குகின்ற ஏந்திய கொம்பையுடைய தன் இனத்தைப் பிரிந்து வந்த யானை தினைப்புனத்தைத் தின்னும் பொருட்டு வந்தது. யானைத் தலைவனானவன் அதனை வளைத்துப் பிடிப்பதற்காகக் கானவர்களை ஏவினான். அவர்கள் கூடி முயற்சித்தனர். அதனால் ஏற்பட்ட கூச்சல் கானகமெங்கும் எதிரொலித்திருந்ததை,

**“விலங்கல் மீமிசைப் பணவை கானவர்
புலம்புக் குண்ணும் இலங்கேந்து மருப்பின்
இனம்பிரி ஒருத்தல் புரிவனை பூசல்”⁷¹**

இவ்வாறு எயினர்கள் வேட்டையாடும் முறையையும் கைவந்த கலையினையும் மலைபடுகடாம் பாடல்வரிகள் எடுத்துரைக்கிறது. இதுவரை கூறிய செய்திகளில் கானவர் உடும்பு, முயல், பன்றி, முள்ளம் பன்றி, மான், புலி, யானை போன்ற காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடினர். அவ்வேட்டையின் போது அவர்கள் பல இடையூறுகளையும் சந்தித்திருந்தனர். இடையூறுகளைச் சமாளிக்கும் கைவண்ணத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளனர்.

நிலங்கள் அடிப்படையில் தொழில்கள்

நாட்டில் இயற்கை வளங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படும் தொழில்களுள் முதன்மையானதாக விளங்குவது வேளாண்தொழிலாகும். சமுதாயத்தின் வறுமை நிலைகளைப் போக்கவும், மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் முதன்மையானதாகிய உணவின் தேவையை நிறைவு செய்யவும் வேளாண் தொழில் இன்றியமையாததாகிறது. வேளாண் தொழிலே மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக அமைவதை பழந்தமிழர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். வேளாண் தொழிலுக்கு அடிப்படை ஆதாரம் மழை நீராகும். இம்மழைநீரைச் சேமிக்க குளங்கள், அணைகள், ஆறுகள், ஏரிகள் போன்ற நீர்நிலைகளை ஏற்படுத்துதல் மற்றும் வேளாண் தொழிலில் உள்ள தொழில் நுட்பத்தினைப் பயன்படுத்தி உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலும் சிறந்து விளங்கினர். வேளாண்மை பயிரிடுவதில் பெண்கள் முதலிடம் வகிக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் முதன் முதலில் குச்சிகளால் நிலத்தைக் கிளறி விதையை விதைக்கும் முறையை ஆரம்பித்தனர்.

“எளிய முறை வேளாண்மையைப் பெண்கள் தான் முதன்முதலில் கண்டறிந்து செயல்பட்டனர் என்றும் இந்த எளிய முறைகளினால் உழவிற்கான கருவிகளும் பழக்கப்பட்ட விலங்குகளின் காலம் வரையிலும் நீடித்தது.”⁷² என்று இரா. மனோகரன் அவர்கள் கூறுகிறார். இவை தாய்வழிச் சமூகம் முதன்மை பெற்றதையும், அவர்கள் தொழில் நுட்பத்தில் சிறந்து விளங்கியதையும் எடுத்துரைக்கிறது.

பயிரைப் பாதுகாத்தல்

ஆரம்ப காலத்தில் வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த மக்கள் பரிணாம வளர்ச்சியின் காரணமாக மேய்ச்சல் சமூகமாகவும் மாற்றமடைந்து நாகரிக மேம்பாட்டினால் உழவுத் தொழிலினை மேற்கொண்டு வரகு, தினை முதலியவற்றைச் சாகுபடி செய்த காலம் முதலே பயிர்களைப் பாதுகாக்கும் பணிகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வரகும் தினையும் பயிரிடப்பட்ட எயினர்கள் யானை, மான், பன்றி முதலிய விலங்குகளாலும் கிளி, மயில், புறா முதலிய பறவைகளாலும் பயிருக்கு ஏற்படும் சேதாரங்களினாலும் அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு பரண் அமைத்துக் காவல் காத்தனர். பகல் பொழுதில் பெண்களும் இரவுப் பொழுதில் ஆண்களும் பரண் மீது காவல் காக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை,

“நெற்கொணெடு வெதிர்க்கணந்தயானை
முத்தார் மருப்பினிறங்குகை கடுப்பத்
துய்த்தலை வாங்கிய புனிறு தீர்பெருங்குரல்
நற்கோட் சிறு தினைப் படுபுள்ளோப்பி
ஏற்பட வருதியரென நீவிடுத்தலிற்
கலிகெழு மரமிசைக் சேனோன் இழைத்த
புலியஞ்சிதண மேறியவண
சாரற் சூரற் றகைபெற வலந்த
தழலுந் தட்டையுங் குளிரும் பிறவும்
கிளிகடி மரபினூழும் வாங்கி
யுரவுக் கதிர் தெறுதும்”⁷³

என்றும்,

“வட்டவரிய செம்பொறிச் சேவல்
ஏனல் காப்போர் உணர்த்திய கூஉம்”⁷⁴

என இரவில் தினைப்புனத்தைக் காத்த எயினரைச் சேவல் கூவி துயில் எழுப்புவதையும், பகலில் பெண்கள் தினைப்புனம் காத்ததையும் இரவில் ஆண்கள் தினைப்புனம் காத்தமை பற்றியும் கூறுகிறது. இவ்வாறு பெண்கள் ஆண்களுக்கு நிகராக வேலை செய்யும் ஆற்றலையும், வீரத்தையும் பெற்றிருந்ததாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளக்குகின்றன.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நால்வகைத் தினைச் சமுதாயங்களும் நால்வகையான இயற்கைச் சூழல்களையும் மையமாகக் கொண்டு அமைந்தவை. குறிஞ்சி நிலம் மலையும், மலைசார்ந்த இடமாகும். மலை வளத்தையும் புன்செய் வேளாண்மையையும் வேட்டைத் தொழிலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. தினையும் ஐவனவெண்ணெல்லும் புல்லரிசியும் மூங்கிலரிசியும் அவரையும், கிழங்குவகைகளும் தேனும், வேட்டையாடும் போது கிடைக்கும் பொருட்களும் இச் சமுதாயத்தின் அடிப்படை உணவாகிறது. இதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில்,

“வில்லுடை வைப்பின் வியங்காட் டியவின்
நீளரைஇலவத் தலங்குசினை பயந்த
பூளை யம் பசங்காய் புடைவிரிந் தன்ன
விரிப்புற அணிலொடு கருப்பை யாடாது
யாற்றல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்
வேற்றலை யன்ன வைந்நுதி நெடுந்தகர்
ஈத்திலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை
மான்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
ஈன்பிண வொழியப் போகி நோன்காழ்
இரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்
உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிரமிண்டி
இருநிலக் கரம்பைப் படுநீ றாடி
நுண்பு லடக்கிய வெண்ப் லெயிற்றியர்
பார்வை யாத்த பறைதாற் விளவின்
நீழன் முன்றினிலவரற் பெய்து
குறுங்காழ் உலக்கை யோச்சி நெடுங்கிணற்று
வல்லூற் றுவரி தோண்டித் தொல்லை
முரவுவாய்க் குழிசி மரியடுப் பேற்றி
வாரா தட்ட வாடுன் புழுக்கல்

.....
.....
.....
.....
.....

நீனிற விசம்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்
சூன்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை
வலிக்கூட் டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை
செல்நா யன்ன கருவிற் சுற்றமொடு
கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு
நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி
இல்லடு கள்ளின் தோப்பி பருகி”⁷⁵

என்றும், மதுரைக்காஞ்சியில்,

“நறுங்காழ் கொன்று கோட்டின் வித்திய
குறுங்கதிர்த் தோரை நெடுங்கால் ஐயவி
ஐவன வெண்ணெலொ டரில்கொள்பு நீடி
இஞ்சி மஞ்சட் பைங்கறி பிறவும்
பல்வேறு தாரமொடு கல்லகத் தீண்டித்
தினைவிளை சாரற் கிளிகடி பூசல்
மணிப்பூ அவரைக் குருஉத்தளிர் மேயும்
ஆமா கடியுங் கானவர் பூசல்
சேணோன் அகழ்ந்த மடிவாய்ப் பயம்பின்
வீழ்முகக் கேழல் அட்ட பூசல்

கருங்கால் வேங்கை இருஞ்சினைப் பொங்கர்
 நறும்பூக் கொய்யும் பூசல் இருங்கேழ்
 ஏறடு வயப்புலிப் பூசலோ டனைத்தும்
 இலங்குவெள் ளருவியொடு சிலம்பகத் திரட்டக்
 கருங்காற் குறிஞ்சி சான்ற வெற்பணிந்து”⁷⁶

என்றும், மலைபடுகடாமில்,

“ஏறித் தருஉம் இலங்குமலைத் தாரமொடு
 வேய்ப்பெயல் விளையுள் தேக்கள் தேறல்
 குறைவின்று பருகி நறவுமகிழ்ந்து வைகறைப்
 பழஞ்செருக் குற்றநும் அணிந்தல் தீர
 அருவிதந்த பழஞ்சிதை வெண்காழ்
 வருவிசை தவிர்த்த கடமான் கொழுங்குறை
 முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை
 பிணவுநாய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ
 வெண்புடைக் கொண்ட துய்த்தலைப் பழனின்
 இன்புளிக் கலந்து மாமோ ராகக்
 கழைவாள் நெல்லின் அரியுலை ஊழ்த்து
 வழையமை சாரல் கமழத் துழைஇ
 நறுமலர் அணிந்த நாறிரு முச்சிக்
 குறமகள் அணிந்த நாறிரு முச்சிக்
 குறமகள் ஆக்கிய வாலவிழ் வல்சி
 அகமலி உவகை ஆர்வமொ டளைஇ
 மகமுறை படுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவிர்
 செருச்செய் முன்பிற் குரிசில் முன்னிய
 பரிசில் மறப்ப நீடலும் உரியிர்
 அனைய தன்றவன் மலைமிசை நாடே”⁷⁷

என்ற பாடல்களின் மூலம் அறியலாம். மேற்கொண்டு புறத்திலும் உழவர் உழாமலே விளையும் நான்கு விளைபொருட்களை உடையது அம்மலை. மூங்கில் நெல் ஒன்று, பலாப்பழம் இரண்டு, வள்ளிக்கிழங்குகள் மூன்று, மலைத்தேன் நான்கு என்றும் இயற்கை வளத்தை உடைய குறிஞ்சி நிலத்தினை,

“உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே
 ஒன்றே சிறியிலை வெதிரி னெல்வினை யும்மே
 இரண்டே தீஞ்சுனைப் பலவின் பழமூழ்க் கும்மே
 மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே
 நான்கே அணிநிற வோரி பாய்தலின் மீது அழிந்து
 திணி நெடுங்குன்றம் தேன் சொரியும்மே”⁷⁸

குறிஞ்சி நிலம் இயற்கை வளம் உடைய நிலமாக இருப்பதை மேற்கூறிய பாடல்வரிகள் எடுத்துரைக்கிறது.

முல்லை நில பெண்

முல்லை நிலம் என்பது காடும் காடு சார்ந்த பகுதியுமாகும். இந்நில மக்களின் வாழ்வு கால்நடைகளின் வழியே பெறப்படும் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பால்,

தயிர், மோர், தினை, வரகு, கொள்ளு, அவரை என்பன இந்நிலத்தின் உணவுப் பொருட்களாகும். இவற்றை மதுரைக் காஞ்சியும், பெரும்பாணாற்றுப் படையும், மலைபடுகடாமும் கூறுகிறது. முல்லை நிலம் முழுக்க முழுக்கக் கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை மட்டுமின்றி புன்செய் நில வேளாண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகிறது என்பதை,

**“கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்த் தினையே
சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிள ரவரையொ
டிந்நான் கல்லது உணாவு மில்லை”⁷⁹**

எனும் பாடலடிகள் முல்லைநிலச் சிறப்பை சுட்டிக் காட்டுகிறது. முல்லை நில மக்களின் வாழ்வையும் அந்நிலப் பெண்கள் ஆநிறைகளைக் காக்கும் திறனில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் என்ற செய்தியைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் விளக்கியுள்ளார் என்பதை,

**“உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி நுரைதெரிந்து
புகர் வாய்க் குழிசி பூஞ்சமட்டு இரீஇ”⁸⁰**

ஆய்மகள் தயிரையும் மோரையும் பண்டமாற்று முறையில் விற்று அதனாற் தானியத்தைப் பெற்றுத் தன் சுற்றத்தார் அனைவரையும் உண்பித்தாள் என்ற நிலை பெண்ணின் பகுத்துண்ணும் பண்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இடைச்சியர் நெய்யைப் பண்டமாற்று செய்யாமல் காசுக்கு விற்பனை செய்து அக்காசுகளைச் சேமித்து வைத்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிட்ட காசு தொகை சேர்ந்ததும் அக்காசுகளைக் கொடுத்து பசுவையும் எருமையையும் விலைக்கு வாங்கித் தனது பால் பண்ணையைப் பெருக்கிக் கொண்டாள் என்பதை,

**“நெய் விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கூறுகிறார்
எருமை நல்லான் கட்டிப் பசும்பொன்கொள்ளான்
மடிவாய்க் கோவலர்”⁸¹**

என்ற பாடல் அடிகளால் பெண்களின் சிந்திக்கும் திறத்தையும் கூர்மையான ஆற்றலையும் உணரலாம்.

பெண்ணின் மருதநில வாழ்வு

மேற்கூறியவற்றின் இருவேறு வாழ்வு முறைகளிலிருந்து மருதமும், நெய்தலும் வேறுபட்டுத் திகழ்வதோடு மட்டுமின்றி பொருளாதார மேம்பாடு உடையனவாகவும் விளங்குகிறது. ஏனெனின் உணவு உற்பத்திக்கான அடிப்படை ஆதாரமாய் விளங்கி இலங்குவதும் மருத நிலமே எனலாம். சங்க இலக்கியப் பனுவல்களான ஆற்றுப்படைப் பாடல்களும் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றினால் காட்சிப்பதிவாகிக் காட்டுகின்றன. பெரும்பாணாற்றுப் படையில் நெல் நாற்று நடுதல், விளைதல், கடாவிடுதல், கரும்பாலை போன்ற பல்திறைச் செய்திகள்,

**“மிதியலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன
கவைத்தா ளலவன் அளற்ற
பைஞ்சாய் கொன்ற மண்படு மருப்பிற்
காரேறு பொருத கண்ணகன் செறுவின்
உழாஅ நுண்டொளி நிரவிய வினைஞர்
முடிநா றழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவிற்**

களைஞர் தந்த கணைக்கா னெய்தற்
கட்கமழ் புதுப்பூ முனையின் முட்சினை
முகைசூழ் தகட்ட பிறழ்வாய் முள்ளிக்
கொடுங்கால் மாமலர் கொய்துகொண்ட டவண
பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிற் சவட்டிப்

.....
.....
.....
.....

சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்ப்படு வத்தம்
சேதா நறுமோர் வெண்ணையின் மாதுளத்
துருப்புறு பசங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறுமுறி அளைஇப் பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கி னறுவடி விதிர்த்த
தகைமாண் காடியின் வகைபடப் பெறுகுவார்”⁸²

என்று பேசப்படுகின்றன.

“குடகாற் றெறிந்த குப்பை வடபாற்
செம்பொன் மலையிற் சிறப்பத் தோன்றுந்
தண்பணை தழீஇய தளரா விருக்கை”⁸³

என்றும், வயல் வளத்தின் செழிப்பைப் பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பாடல் வரிகள் எடுத்துரைத்துள்ளது. குடும்பம் எனும் நிறுவன அமைப்பு மருதநிலத்தில் மட்டுமே நிலை பெற்றுள்ளது. ஏனெனின் உழவுத் தொழிலின் சிறப்பினால் பசியறியாத வளத்தை உடையவர்களாகவும் மருதநில மக்கள் விளங்கினர். உழைக்கும் மக்களாகிய உழவர், உழுத்தியர், கடையர், கடைச்சியர் ஆகியோர்களின் உழைப்பால் உழவுத்தொழில் சிறப்பு நிலைபெற்றது. எனின் உழவுத் தொழிலில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய உத்திகள் மிகு நிலையில் உள்ளதைக் குறித்து திருவள்ளுவர் கூறுவதை,

“ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்று அதன் காப்பு”⁸⁴

என்று ஏரால் உழுதலைப் போல எருவிடுதலும் பயிருக்கு நல்லதேயாம். களையினை நீக்கிப் பிறகு பயிரைப் பாதுகாத்தல் நீர்பாய்ச்சுதலைப்போல நல்லதாகும் என்பது உழவுகுறித்து வள்ளுவர் கூறும் தொழில் நுட்பம் ஆகும். இவற்றில் நிலத்தை உழுதல் பயிரைப் பாதுகாத்தல் நடவுக்குப் பிறகு களைநீக்குதல், நீர் பாய்ச்சுதல், பயிரைப் பாதுகாத்தல் என உழவுத் தொழிலில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய உத்திகள் பல குறித்து திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். தொளி கலக்கிப் பண்படுத்திய வயல்களில் நெல் நாற்றை நடவு செய்தல் பற்றியும் களைபறித்தல் பற்றியும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. ‘முடிநாறழுத்திய நெடுநீர்ச் செறு’ என்று பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பாடல்கள் கூறுகிறது. வயல்களில் கடைச்சியர் களை பறித்தது குறித்தும் அந்நூல் கூறுகிறது. கடைச்சியர் களையாகப் பறித்த தண்டினை வளையலாக அணிந்து அழகு பார்த்ததனை ‘கழனி ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்’ என்று புறநானூறு எடுத்துரைக்கிறது. இதனை,

“களைஞர் தந்த கணைக்கால் நெய்தல்
கட்கமழ் புதுப்பூ முனையின் முட்சினை

**முறை சூழ் தகட்ட பிறழ் வாய் முள்ளிக்
கொடுங்கால் மாமலர் கொய்து கொண்டவண
பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிற் சவட்டிப்
புணர்நார்ப் பெய்த புனைவின் கண்ணி
யீருடை யீருந்தலையார்ச் சூடி”⁸⁵**

என்ற பெரும் பாணாற்றுப் படை பாடல்கள் மூலம் அறியலாம். வயலில் களை பறித்த கடைச்சியர் நெய்தல் பூவையும் முள்ளியின் பூவையும் தண்டாங் கோரையைப் பல்லால் கடித்துக் கிழித்ததில் தொடுத்து ஈர் நிறைந்த தலையிற் சூடிக் கொண்டதைப் பேசுகிறது. என்பதை,

**“கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக் கடைசியர்
சிறு மாணெய்தல் ஆம்பலொடு கட்கும்
மலங்கு மிளிர் செறு”⁸⁶**

என்றும், முடிந்த கொண்டையையும் தழைஆடையையும், உடுத்த உழுத்தியர் வயலில் பயிரோடு முளைத்த நெய்தல், ஆம்பல் ஆகிய களைகளைக் களைந்தார்கள். இவ்வாறு கடைச்சியர் வயலில் ஆம்பலும் நெய்தலுமாகிய களைகளைப் பறித்ததனையும் இவைகள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் வகையில் பெண்களின் பங்கு அதிக அளவில் பெருகுவதையும் அவர்களின் வறுமை மேலோங்கி இருப்பதையும் புறநானூறு தெளிவுபடுத்துகிறது.

களமர் கடைச்சியர் கடையர் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் நீரை இறைகூடையால் முகர்ந்து தொழில் செய்கின்றவர்கள் பாடும் ஓசை ஒலியும் ஏற்றம் இறைக்கும் அகன்ற சால் ஒலியும், இறைகூடை உடையவர் பாடும் இன்னிசையும், கடா விடுபவர்கள் எழுப்பும் ஓசையும், எருதுகள் கழுத்தில் பூட்டிய மணிகள் அசைவதால் எழுகின்ற ஓசையும், பயிர்களில் மேய வரும் பறவைகளை விரட்டி ஓட்டும்போது ஏற்படும் ஓசை பற்றியும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதனை,

**“நீர்த் தெவ்வு நிரைத் தொழுவர்
பாடு சிலம்பின் மிசை ஏற்றத்
தோடு விளங்கம் அகலாம்பியிற்
கயனகைய வயல் நிறைக்கும்
மென்றொடை வன்கிழார்”⁸⁷**

என்று மதுரைக் காஞ்சியின் பாடல் வரிகள் களமர் வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சுதல் பற்றிய செய்தியும் அவர்கள் ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்கள் உழைக்கும் திறம் படைத்தவர்கள் என்பதையும் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றன. பனையோலையால் செய்த பிழா என்னும் ஓலைப் பெட்டியால் உழவர் ஆற்றில் இருந்து வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சிய செய்தியைச் சிலப்பதிகாரமும் செபுகிறது.

“ஆம்பியும் கிழாரும் வீங்கிசை ஏற்றமும்”⁸⁸

என்று அந்நூல் நீர் பாய்ச்சும் செய்தியை குறித்துக் கூறுகிறது. ஆறுகள் வற்றாது நீர்ப்பெருக்கோடு ஓடுவதால், விளைச்சல் பெருகியிருக்கும். அப்படி விளைச்சல் பெருகிய வயல்களிலே முற்றிய நெற்கதிர்கள் காற்றிலே அசைந்தாடுவதால் எழுகின்ற ஒலியும் முற்றிய நெற் கதிர்களை அறுத்து எடுப்பவர்கள் வருத்தம் தீரப் பாடும் இசையின் ஓசை போன்று வயல்களில் வெள்ள நீர் பாய்ந்தமை குறித்து,

**“வெள்ளம் மாறாது விளையுள் பெருக
நெல்லின் ஓதை அரிநர் கம்பலை”⁸⁹**

என்றும்,

**“ஏர்பரந்த வயல் நீர் பரந்த செறு
நெல் மலிந்த மனைபொன்மலிந்தமறுகு”⁹⁰**

என்றும், நீர் நிறைந்த வயல்களில் ஏர்கள் உழுததைக் குறித்தும் ஆண்டைகளின் மனைகளில் நெல்லால் நிறைந்தமை குறித்தும் கடைச்சியர்களின் உழைப்பு மேலோங்கி இருப்பதை சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இந்நிகழ்வு மருதநிலத்தில் வயல்களில் விளைந்துநின்ற நெற்பயிர்களைப் பாதுகாக்கும் பணியில் அடிமைகளான ஆடவரும் மகளிரும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை,

**“கழிசுற்றிய விளை கழனி
அரிப்பறையாற் புள்ளோப்புந்து”⁹¹**

என்றும்,

**“புதற்றளவில் பூச்சூடி
அரிப்பறையாற் புள்ளோப்புந்து”⁹²**

என்று புறப்பாடல்களில் மகளிர் நெற்கதிர்களைப் பறவைகள் உண்ணாதவாறு பாதுகாத்தமையும் மகளிரின் உழைப்பும் மற்றும் வேளாண் தொழிலில் அவர்களின் உழைப்பு முதலிடம் பெறுவதையும் புறநானூறு எடுத்துரைக்கிறது. களமர் வயலில் நெல்லரிந்தது குறித்தும் சூடு அடுக்கிப் போரடித்துப் பொலிதூற்றியது குறித்தும் தூற்றிய நெல்லைச் செல்வர் மனைகளில் உள்ள நெற் கூடுகளில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தது குறித்தும்,

**“கூனி குயத்தின் வாய் நெல்லரிந்து
சூடு கோடாகப் பிறக்கி நாடொறும்
குன்றெனக் குவைஇய குன்றாக்குப்பை”⁹³**

என்று மகளிர் போரடித்த செய்தியும் அவர்களால் மருத நிலம் செழிப்புறுவதையும் பொருநராற்றுப்படை கூறுகின்றது. ஆறு குளங்கள் ஏரிகள் முதலிய நீர் நிலைகளிலிருந்து உழவர்கள் வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சினர். நிலத்தை உழுது சேறாக்கித் தொளி கலக்கினர். பரம்படித்துப் பண்படுத்தினர். நாற்று நட்டனர். களைகளைப் பறித்தனர். நீர் பாய்ச்சினர். பறவைகளும் விலங்குகளும் பயிரை அழித்து விடாமல் இருக்க காவல் காத்துப் பாதுகாத்தார்கள். நெல்லறுத்துப் போரடுக்கினர். பிணையல் அடித்துப் பொலி தூற்றினர். நெல்லை மலைபோலக் குவித்தனர். குவித்த நெல்லை ஆண்டைகளின் மனைகளில் இருந்த நெற்கூடுகளில் கொட்டி நிரப்பினர். இத்தகு செயலை இவ்வாறு ஆண்களுடன் பெண்களும் சரிசமமாக ஈடுபட்டனர் என்பதுடன் வேளாண் தொழிலில் சரி நிகராக ஈடுபட்டு சாகுபடி செய்தது அவர்களின் உழைப்பு கடுமையானதாக அமைந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

பெண்களின் நெய்தல் நில வாழ்வு

கடலைச் சார்ந்த நிலம் நெய்தல் நிலமாகும். கடற்கரைக் குப்பங்களிலும் பாக்கங்களிலும் வசித்த நெய்தல் நிலத்து மக்கள் பரதவர் என்றும் பட்டினவர் என்றும் பெயர் பெற்றனர். மணல் நிலம் ஆகையினால் இங்கே நெல், கேழ்வரகு முதலான தானியங்கள் விளைய வில்லை. ஆகவே

நெய்தல் நிலத்து மக்கள் கட்டுமரங்களிலும் படகுகளிலும் கடலில் வெகுதூரம் போய் வலைவீசி, மீன்பிடித்துத் தங்கள் பாக்கத்தே குவித்து விடுவர். கடலைத் தன் வாழ்வியற் பொருட் காரணியாகக் கொண்டு வாழும் நெய்தல் நில மக்கள் வணிகத்தையே தங்கள் தொழிலாகக் கொண்டனர். இவ்வாறு நெய்தல் நில ஆண் கடலுக்குச் செல்பவனாகவும் அவன் கொண்டு வந்த மீனை விற்பவனாகவும் பெண் உள்ளாள்.

“நுதிவேல் நோக்கி நுனை மகள்”⁹⁴

என்று இவர்களைக் குறுந்தொகைப் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. நெய்தல் நிலப்பெண் மீன் விற்பதோடு கடலில் விளைந்த உப்பினையும் பிற நிலங்களுக்குச் சென்று பண்டமாற்று முறையில் விற்பனை செய்பவனாகவும் இருக்கிறாள். இதனை,

**“சில்பத வுணவின் கொள்ளை சாற்றிப்
பல்வெருத் துமனர் பதிபோகு நெடுநெறி”⁹⁵**

உப்பு விற்பனை செய்வதற்காக உமணப்பெண் வண்டியின் முன்புறத்தேயிருந்து எருதுகள் பூட்டிய சகடத்தை (மாட்டுவண்டி) ஓட்டிச் செல்வாள்.

“நெய்தல் நிலப்பெண் கூடையில் கெடிறு மீனைக் கொணர்ந்து மருதநிலத்துக் குடும்பத் தலைவியிடம் தந்து பழைய நெல்லை பெற்றுச் செல்வாள்”⁹⁶ என்பதை ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுளடிகளால் அறிய முடிகிறது. பெண்கள் தங்களுடைய உணவுத் தேவைக்காகப் பண்டமாற்றுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுச் சிறப்புற்று விளங்குவதை அறிய முடிகிறது. பரதவர்கள் பிடித்து வரும் மீன்களைப் பரதவகுலப் பெண்கள் ஊருக்குள் எடுத்துச் சென்று விற்பனை செய்து அதற்கு இணையாகத் தனக்குத் தேவையான தானியங்களைப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள் என்பதை அகநானூற்றுப் பாடலொன்றால்,

**“ஓங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்கு விசைக் கொளீஇ
திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்
தழையணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்
விழவுஅயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்”⁹⁷**

இவ்வாறு எடுத்துரைக்கிறது. மீன் பிடிக்கும் தொழிலில் ஆண்கள் மட்டுமல்லாமல் பெண்களும் ஈடுபடுவார்கள் என்பதை அகப்பாடலடிகள் அறிவிக்கின்றது. என்பதை,

**“நான் கொள் நுண் கோலின் மீன்கொண்பாண்மகள்
தான் புனல் அடைகரைப் படுத்த வரா அல்”⁹⁸**

ஆண்களுக்குச் சமமாகப் பெண்களின் உழைப்பு மிகக் கடுமையாக இருந்தமை பற்றி அகப்பாடல் கூறுகிறது. பரதவர்கள் பிடித்து வந்த மீன்களுள் விற்பனை செய்தது போக எஞ்சியவற்றையும், விற்பனைக்குரிய காலங் கடந்து பிடித்த மீன்களையும் சேர்த்து மகளிர் உப்பிட்டு உலர வைப்பர் என்பதை,

**“நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்
நுணங்குமணல்ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மா”⁹⁹**

என்றும், மேற்கூட்டிய பாடலடிகள் மகளிரின் சுய சிந்தனையின் ஆற்றல் பயனுள்ளனவாக மாற்றும் திறன் படைத்தவர்கள் என்ற செய்தியையும் கூறுகிறது. இவ்வாறு பரந்து விரிந்த பெருங்கடலினிடத்தே பரதவர் பிடித்து வந்த மீன்களும் இருங்கழியில் முகந்து வந்த இறால்களும்

நிலவொளி போலும் எக்கர் மணலில் நன்றாக உலர்ந்து, பாக்கம் எங்கிலும் புலால் நாற்றம் பரவி வீசும் என்பதை,

**“பெருங்கடல் பரதவர் கோள்மீன் உணங்கலின்
இருங்கழிக் கொண்டஇறவின் வாடலொடு
நிலவுநிற வெண்மணல் புலவப் பலவுடன்
எக்கர் தொறும் பரிக்கும்”¹⁰⁰**

என்ற பாடலடிகளால் பெருங்கடலில் பிடித்து வந்த மீன்களைப் பயன்படா நில எய்தா வண்ணம் அவற்றைப் பதப்படுத்தும் முறையைப் பெண்கள் கையாண்டுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. நெய்தல் நில மகளிரின் மற்றொரு தொழிலாக அமைவது உப்பு விற்பனை ஆகும். கடற்கரையைச் சார்ந்த உப்பளங்களில் நெய்தல் நில மக்கள் உப்பு விளைவித்தார்கள். உப்பு வணிகர் மாட்டு வண்டிகளிலே நெல்லைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து உப்பை மாற்றிக் கொண்டு போனார்கள்,

**“தந்நாட்டு விளைந்த வெண்ணல் தந்து
பிற நாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி”¹⁰¹**

என்று நற்றிணைச் செய்யுள் மகளிர் உப்பு விற்பனையும் அதற்கு இணையாக நெல்லை வாங்குவதும் இவ்வாறு பண்டமாற்று முறை செய்தனர் என்னும் விவரத்தைக் கூறுகிறது. உப்பு வணிகர் உமணர் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். உவர் நிலத்தில் விளையும் உப்பினை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று மற்ற இடங்களில் வாழும் மக்களுக்கு விற்பனை செய்வார். உப்பு வணிகரின் இளம் பெண்கள் ஊருக்குள் உமணப் பெண்டிர் சகடத்தை ஒட்டிச் சென்று உப்பை விற்பனை செய்தார்கள் என்பதும், நெய்தல் நில முதுமகள் ஒருத்தி தன் உப்பளத்தில் விளைந்த உப்பை மருத நிலத்தில் மாற்றி நெல் கொண்டு வரச் சென்றாள் என்பது குறித்து,

**“ஆயும் உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய
உப்பு விளை கழனிச் சென்றனாள்”¹⁰²**

என்று கல்லாடனார் கூறுகிறார். இவ்வாறு நால்வகை நிலங்களும் அந்நில மக்களுக்கே உரிய வாழ்க்கை முறைகளை உடையவர்களாய் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் பெண்கள் தொழில்முறையில் அவர்களின் சிறப்பு அம்சங்களும் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. இந்த வேறுபட்ட வாழ்வியல் முறைகளுள், வேறுபட்ட பொருளாதாரச் சார்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டவை என்பது வெளிப்படையாக அறியமுடிகிறது. மேற்கூட்டிய தரவுகளின் வழியே திணைச் சமுதாய மேம்பாட்டில் பெண்களின் பங்கு மிகு தன்மை பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகிறது என்றே கூறலாம். வெவ்வேறான நால்வகை நிலங்களில் நடுநிலையாக அமைவது பாலை நிலமாகும். பாலை நிலம் நீரின்றி வளமிழ்ந்த பகுதியாகும். அந்நிலத்திலுள்ள ஆண்களான ஆறலைக் கள்வர் வழிப்பறி கொள்ளை செய்பவர்களாக அதாவது கள்வர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பாலை நில மகளிர் பூவிறற்றலும் கள்விறற்றலும் ஆன தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிறுகுடி மறுகுதோறும் பழையார் மகளிர் பூவிறற்றனர் என்ற செய்தியை,

**“பழையார் மகளிர்
கண்திரள் தீன் அமைக் கடிக் பிற்றொகுத்து
குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதோறும் மறுகும்”¹⁰³**

என்று அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் தெளிவாக எடுத்தியம்புகிறது. திணைமகளிர் தங்கள் குடும்பத்தைக் காத்தனர். ஆண்களுக்கு இணையாகப் பெண்களும் ஏனையத் தொழில்களை

மேற்கொண்டனர் என்ற செய்தியை இதுகாறும் அறியப்படுகிறது. இன்று காண்பது போலவே சங்க காலத்திலும் அந்தந்தப் பருவத்திற்கேற்றவாறு புதுமலர்களை வட்டிகளில் ஏந்தித் தெருக்கள் தோறும் திரிந்து இளமகளிர் பூ விறற்றனர். இக்காட்சியினை நற்றிணை, புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்கள் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளன. மகளிர் தெருக்களில் பூ விறற்றதை,

“..... துய்த்தலைப் பாதிரி
வாலிதழ் அலரி வண்டுபட ஏந்திப்
புதுமலர் தெருவு தொறும் நுவலும்
நொதும லாட்டிக்கு”¹⁰⁴

என்று பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ நற்றிணை பாடல் வரிகள் மூலம் கூறுகிறார். நற்றிணை காட்டும் மற்றொரு பூவிலை மடந்தை கார் காலத்தில் மலருங் குருக்கத்தி, சிறுசண்பகம் முதலான மலர்களைக் கடகப் பெட்டியில் வைத்து கையிலெடுத்துக் கொண்டு விலைக்குக் கொள்ளீரோ எனக் கூவிச் செல்கின்றாள். இதனை,

“துய்த்தலை யிதழ் பைங்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீர் ரோவென
வண்டுசூழ் வட்டியள் திரிதருந்
தண்டலை உழவர் தனிமட மகளே”¹⁰⁵

இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பெறும் பூ விற்பவள் உழுதுண்ணு மக்களின் இளமகளாவாள். பூவிற்ப பெண்களும் பூவை நெல்லுக்குப் பண்டமாற்று செய்தமையையும், பெண்களின் திறமையையும் இப்பாடல் கட்டமைக்கின்றது.

கால்நடையும் பராமரிப்பும்

வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த காலச்சூழலில் கால்நடைகளை மந்தை மந்தையாக ஒன்று சேர்த்து அதன் பயனைப் பெற அறிந்து தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதும் காட்டுப்பசு, காட்டெருமை போன்ற விலங்குகளின் லிருந்து கிடைக்கப் பெறும். பாலைக் கறந்து பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த காலச் சூழலில் தீயின் உபயோகத்தை அக்கால மனிதன் நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தான். அநாகரிக நிலையின் இறுதிக்காலச் சூழலில் மண்பாண்டங்கள் செய்யவும் தெரிந்து வைத்திருந்தான். மனிதன் மண் பாண்டங்களைச் செய்ய கற்றுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தமையால் தினை முதலிய தானியங்களைக் கல்லால் செய்யப்பட்ட உரலில் இட்டு மரத்தால் செய்யப்பட்ட உலக்கையால் அரிசியாக மாற்றிச் சமைத்து உண்பதற்குத் தெரிந்து கொண்டான். பாலில் இருந்து தோற்றம் பெறும் தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் முதலியவற்றைத் தயாரித்துப் பயன்படுத்தி பண்பாட்டு வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த காலச்சூழலில் மனிதன் மேற்கட்டிய நிகழ்வைப் பற்றி தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை என்பதே சாற்பு. இவ்வகையில் மேய்ச்சல் சமூகமாக மாற்றமடைந்த பிறகுதான் இத்தகு பொருட்களைப் பயன்படுத்தும் பழக்கம் சமூக வழக்கம் மனிதனிடம் ஏற்பட்டுள்ளது எனலாம். இதனை,

“மரையான் கறந்தநுரைகொள்தீம்பால்
மான்றடி புழுக்கிய புலவநாறு குழிசி
வான் கேழிரும் புடைகழாஅ தேற்றிச்
சாந்த விறகினுவித்த புன்கம்
கூதளங்கவினிய குளவிமுன்றிற்
செழுங்கோள் வாழை அகலிலைப் பகுக்கும்”¹⁰⁶

என்றும், பாலை உலையாக வைத்து சமைத்து எயினர் வாழையிலையில் உணவைப் பகிர்ந்து உண்பதனைப் புறநானூறு பாடல்கள் வேட்டைச் சமூகம் மேய்ச்சல் சமூகமாக எவ்வகையில் மாற்றமடைந்தது என்பதையும் கால்நடை வளர்க்கும் முறையைச் செம்மையாக செய்ய முற்பட்டான். பசு, எருமையிலிருந்து பாலையும் ஆடு, பன்றி போன்ற விலங்கினங்களையும் மந்தை மந்தையாக வளர்க்க முற்பட்டார். இதனால் அவனுக்குப் பால், இறைச்சி, தோல்போன்ற பொருட்கள் கிடைத்த தொடக்க நிலையையும் இப்பாடல் உணர்த்துகிறது என்பதே சாலச்சிறந்ததாகும். கால்நடைகளை வளர்க்கும் முறையில் பசுவிலிருந்து கிடைக்கும் பாலையும் பால் பொருட்களையும் நீண்ட நாட்கள் சேமித்து வைத்திருக்க இயலாது. ஆகையால் மனிதன் பால் தரும் பசு, எருமை முதலியவற்றைப் பாலுக்காக மந்தையாக ஒன்று சேர்த்து மேய்த்துப் பாதுகாக்கவும் அவற்றால் கிடைக்கும் பாலும், பால்படு பொருள்களும் பெற்றுப் பயன்பெறவும், பசுக்களுடன் எருமைகளையும் ஆடுகளையும் பன்றிகளையும் கூட மந்தையாக வளர்க்க முற்பட்டான். பிறகு மனிதன் அவற்றை மந்தையாக வளர்த்தும் அதனால் பயனடைய தெரிந்துகொண்டான் என்பதும் மனிதனுக்குப் பால் இறைச்சி, தோல் போன்ற பொருள்களைப் பெற்றான் என்பதும், இன வகையினைச் சார்ந்த கோழிகளையும் வளர்க்க முற்பட்டான். இவற்றை,

“கோழி சேக்கும் கூடு”¹⁰⁷

என்றும்,

“தொடர்நாயாத்த துன்னருங் கடிநகர்”¹⁰⁸

என்றும்,

“பகுவாய் குமலியொடு பைம்புதலெருக்கி”¹⁰⁹

மேற்குறித்த பாடல்கள் கோழிகள் முட்டைக்காகவும் இறைச்சிக்காகவும் வளர்க்கப்பட்டதையும் காவலுக்காகவும் வேட்டைக்காகவும் நாய்கள் வளர்க்கப்பட்டிருந்ததையும், எயினர்கள் நாய் வளர்த்தமை பற்றியும் கூர்ந்து நோக்கும் போது கால்நடைச் சமுதாயத்தின் தொடக்கமாக அமைவதையும் பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகிறது. ஆவினன் குடியில் வாழும் இடையரின் குடியிருப்புகள் குறிஞ்சி நிலத்து எயினர்களின் ஊர்களைப் போன்று முல்லைநிலத்து ஆயர்களின் ஊர்களும் காவற்காடு மற்றும் விடுநிலம் எனப்பட்ட மேய்ச்சல் நிலங்கள் சூழ அமைந்திருந்து குடிசைகள் அகன்ற கழிகளில் வைக்கோலாலே வேயப்பட்டிருந்தன. இவை மழை மேகங்கள் போலக் கறுத்துக் காணப்பட்டிருந்தன. கழிகளால் ஆன கதவுகளைக் கொண்டும் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. குட்டி ஆடுகள் நின்றபடி தழை மேய்வதற்கு ஏற்றவகையில் வெட்டிவந்த தழைகளைக் கட்டி வைத்திருக்கும் சிறிய காலூன்றிய தாழ்வாரம் அமைந்திருக்கிறது. அத்தாழ்வாரத்தினுள் தோலை விரித்து அதையே படுக்கையாக்கிக் கொண்டு இடையர் முதுமகன் படுத்திருந்தான். ஆடுமாடுகளைக் கட்ட நீண்ட கயிறோடு கூடிய சிறுமுளை அடித்த முற்றத்தையும், காட்டு முட்களினால் ஆன வேலிகள் சூழ்ந்த ஒரு குப்பை நிறைந்து அவ்வீடு அமைந்திருந்தது. அவ்வீட்டினில் முதுமகன் வளைந்த முகத்தையுடைய செம்மறி ஆடுகளோடு வெள்ளாடுகளையும் கட்டி வைத்திருந்தான் என்பதை,

“மறிய

குளகரை யாத்த குறுங்காற் குரம்பைச்

செற்றைவாயிற் செறிகழிக் கதவிற்

கற்றை வேய்ந்த கழித்தலைச் சாம்பின்

அதனோன் துஞ்சங் காப்பின் உதள
நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றிற்
கொடுமுகத் துருவை யொடு வெள்ளை சேக்கும்
இடுமுள் வேலி எருப்படு வரைப்பு.”¹¹⁰

பெரும்பாணாற்றுப் படை பாடலடிகள் முல்லை நிலத்தில் மேய்ச்சல் சமூகமாக வாழ்ந்த ஆயர்களின் ஊர் பற்றியும் அவர்களின் குடில் அமைப்பு முறை பற்றியும் கூறுகிறது.

ஆயனின் சிறப்பு

தொடுதோல் என்பது தொடுகின்ற தோலை உடைய செருப்பு என்று பொருள்படும். இவை முல்லை நிலத்து இடையன் செருப்பு விடாமல் அப்படியே காலில் கிடந்திருந்ததால் வடு பதிந்த பாதங்களையுடையவன். பசுக்களுக்கு சிரமத்தைத் தரக்கூடிய தடியை ஊன்றியதும் அவைகளுக்குத் தழை ஒடித்துப் போடவும் எப்பொழுதும் கையில் தொரட்டிக் கத்தியோடு கூடிய கம்பை பிடித்திருந்ததால் உண்டான காப்பேறிய வலிமையான கைகளையுடையவன். நீண்ட கழிகளில் இருபக்கமும் தயிர், பால் போன்ற பானைகளை உறியிலேயே கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். அந்தக் காவடி போன்ற நீண்ட கழியினை ஓயாமல் சுமப்பதால் உண்டான தழும்பேறிய முடியையும் தோள்களையும் உடையவன். எல்லா மணமும் பொருந்தும் பால் பொருட்களைப் பலருக்கு வழங்க அடிக்கடி கையில் எடுப்பதால் ஏற்படும் பால் பிசுக்கேறிய கைகளை உடல்மேல் தடவிக் கொண்ட தலைமுடியையுடையவன். கலம்பமாகிய மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்திருந்தான். சிறிய அளவு பொருந்திய கோவணமாகிய உடையை அணிந்திருந்தான். பசுக்கள் கன்றுகள் கூட்டத்தோடு காட்டில் தங்கியிருந்த அவன் கடைக் கொள்ளியால் துளையிடப்பட்ட புல்லாங்குழலில் பாலைப் பண் இசைத்தான். குமிழ்மரக் கொம்பைக் குழிபோலக் குடைந்து மரம்மர நாரை நரம்பாகக் கட்டிய வில்போன்று வளைத்துக் கட்டிய யாழை விரலாலே மீட்டிக் குறிஞ்சிப் பண்ணை பாடினான். இதனை,

“தொடுதோல் மரீஇய வடுவாழ் நோனடி
விழுத்தண்டீன்றிய மழுத்தின் வன்கை
யுரிக்காலுர்ந்த மருப்படு மயிர்ச் சுவன்
மேம்பாலுரைத்த வோரியோங்கு மிசைக்
கோட்டவுங் கொடியவும் விரை இக்காட்ட
பல் பூமிடைந்த படலைக் கண்ணி
யொன்றமருடுக்கைக் கூழாரிடையன்
கன்றமர் நிரையொடு கானத்தல்கி
யந்து ணவிர்புகை கமழக்கை முயன்று
ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிறன் ஞெகிழிச்
செந்தீத் தோட்ட கருந்துளைக் குழலின்
இன்றிம்பாலை முனையிற் குமிழின்
புழற் கோட்டுத் தொடுத்த மரற்புரி நரம்பின்
விலயாழிசைக்கும் விரலெறி குறிஞ்சிப்
பல்காற்பறவை கிளை செத்தோர்க்கும்”¹¹¹

மனிதன் உணவுக்காக விலங்குகளை வேட்டையாடும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவன் ஓய்வின்றி வேட்டையாடவே நேரம் சரியாக இருந்திருக்கிறது. கால்நடை மேய்ச்சலை மேற்கொண்ட பின்பு அவனுக்கு ஓய்வு மிகுதியாகக் கிடைத்திருந்தது. அந்த ஓய்வு நேரத்தில்

இசை முதலிய கலைகளிலும் தன்னுடைய மனதினை செலுத்த முற்பட்டான். ஆகையால், பல கலைகள் தோன்றின. அவர்களின் கால்நடைப் பராமரிப்பு அயரா உழைப்பு போன்ற செய்தியைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல்வரிகள் இவ்வுண்மையினைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. மழைக்காலத்தில் மேகமானது நீரைச் சுமந்து பெய்கின்ற கனத்த மழைமேகத்தைப் போன்றும், கரிய நிறமுள்ள வரகுத்தாள் வைக்கோல் கொண்டும் வேயப்பட்ட கூரைகளுடைய வீடுகளும் குடியிருப்பும் கொண்ட ஊர்களில் உள்ளவர்கள் வரகினது சிறு அரிசிச் சோற்றை அவரையினுடன் பருப்பும் சேர்த்து நன்றாக வேகவிட்டு வெந்ததனைத் தாமும் உண்டு விருந்தினராகிய பாணார்க்கும் அதிகமாக வழங்கினர்.

**“பருவ வானத்துப் பாமழை கடுப்பக்
கருவை வேய்ந்த கவின் குடிச் சீறுர்
நெடுங்குரற்பூளைப் பூவினன்ன
குறுந்தாள் வரகின் குறளவிழ்ச் சொன்றிப்
புகரிணர் வேங்கை வீகண்டன்ன
அவரை வான் புழுக் கட்டிப் பயில்வற்
றின் சுவை மூரற் பெறுகுவீர்”¹¹²**

முல்லை நிலத்து ஆயர்களின் விருந்தோம்பற் சிறப்பையும் அவர்களின் உயர்ந்த மனப்பாங்கும் மேற்குறித்த பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கிறது. காலவோட்டங்களில் இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பயன்பாட்டிற்கு வந்தபிறகு இரும்புக் கருவிகள் பலவற்றை மனிதன் படைத்துக் கொண்டான். ஆரம்ப காலத்தில் அவன் செய்து வந்த வேட்டைத் தொழிலுக்குத் தேவையான ஈட்டி, வேல் முதலிய கருவிகளே செய்யப்பட்டிருந்தன. தொடர்ந்து மேய்ச்சல் தொழிலிலும் உழவுத் தொழிலிலும் மனிதன் ஈடுபட்டிருந்ததனால் இரும்பை அறிந்ததின் பயனாக அந்தத் தொழிலுக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களான கொழு, கோடரி, குந்தாலி, மண்வெட்டி முதலிய கருவிகளும் செய்யப்பட்டன. வாழ்க்கை முறையில் இரும்பு உபயோகத்திற்கு வந்த பின் தொழில் முறையிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டன. மனிதன் காட்டுமிராண்டி நிலையில் வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த காலச் சூழல்களில் சமூகத்திற்கு என்று எந்த விதமான சொத்துக்களும் இருந்திருக்கவில்லை. நிலங்களும் காடுகளும் சமூகத்திற்குப் பொதுவானதாக அமைந்திருந்தன. தனிமனிதன் எவரும் சொத்தின் மீது உரிமை கொள்ளவில்லை. வேட்டைச்சமூகம் மேய்ச்சல் சமூகமாக மாற்றமடைந்த நிலையில் கால்நடைகள் சமூகத்தின் சொத்துக்களாக மாற்றமடைந்தன. கால்நடைகளை மந்தையாக ஒன்றுசேர்த்து மேய்த்து வளர்க்கத் தொடங்கிய போது கால்நடைகளும் அவற்றில் இருந்து கிடைத்த பாலும் பால் பொருட்கள் தோல், இறைச்சி போன்றவை சமூகத்தின் பொது உடைமைகளாயின. இரும்புக் கருவிகளை புதிதுபுதிதாக உருவாக்கப்பட்டதால் காட்டைப் பண்படுத்தி சாகுபடி செய்வதற்கு ஏற்றவாறு மாற்றி சீர்படுத்தும் நிலை ஏற்பட்டது. தேவைகளுக் கேற்றவாறு நிலங்கள் சரிசெய்யப்பட்டன. உழவுத்தொழில் ஏர்களையும் சகடங்களையும் ஈர்த்துச் செல்லக் கால்நடைகளில் குறிப்பாக காளைகளும் எருமைகளும் பழக்கப்படுத்திப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இதனை,

**“ஈரச் செவ்வியுதவின ஆயினும்
பல்லெருத்துள்ளும் நல்லெருத்து நோக்கி
வீறு வீறாயும் உழவன்”¹¹³**

என்று புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் கால்நடைகளின் சிறப்பையும் அவற்றால் ஏற்படும் பயன்களையும் காளைகளை உழவுத்தொழிலில் பழக்கி பயன்படுத்தப்பட்ட முறையையும் கூறுகிறது. வரகையும் தினையையும் சமைத்த சிறிதளவு சோறும் வேட்டையாடிக் கொண்டுவந்த உடம்பையும் சுட்ட கறியையும் அது மட்டுமல்லாமல் கரந்தையாரை வென்று கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளையும் கூட கணசமூகத்தினர் தமக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டனர் என்ற செய்தியையும் சங்க இலக்கியங்கள் விளக்குகின்றன.

**“காலைப்
புல்லார் இனநிரை செல்புற நோக்கிக்
கையிற் சுட்டியை வெண்ணிச்
சிலையின் மாற்றியோனே அவைதாம்
மிகப் பலவாயினு மென்னாம் எனனத்தும்
வெண்கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு
நாளுறை மத்தொலி கேளாதோனே”¹¹⁴**

என்று வெட்சிப்போரில் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளைக் கண சமூகத்தினர் பங்கிட்டுக் கொண்டதையும் அவர்களிடம் பகிர்ந்துண்ணும் ஒற்றுமையையும் சங்கப் புறப்பாடலடிகள் புலப்படுத்துகிறது. கிடைத்த பொருள்கள் எதுவாக இருந்தாலும் அவை அனைத்தையும் மக்கள் தமக்குள் சரிசமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ளும் பழக்கம் கணசமூகமாக வாழ்ந்த பண்டை மக்களிடையே ஆழமாக வேரூன்றி இருப்பதை உணரமுடிகிறது. வேட்டையாடும்போது கிடைக்கும் பொருட்கள் எதுவாக இருந்தாலும் அவற்றைக் குழுவாக உள்ள அனைவருக்கும் சரிசமமாகப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது கண சமூகத்தில் இயல்பாக அமைந்திருந்தது என்பதை மேற்குறித்த புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றது. மக்கள் பகிர்ந்து வாழும் வரையில் கணசமூகவர்க்கம் பிளவுபடாமல் இருப்பதைச் சங்க இலக்கியம் புலப்படுத்துகிறது.

தந்தை வழிச் சமூகத்தின் நிலை

கால்நடை வளர்ப்பில் பெண்களின் பங்கைவிட ஆண்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்திருக்கிறது. ஏனெனில் ஆண்கள் ஆநிரைகளை மேய்ச்சலுக்கு வெகு தொலைவிடங்களுக்கு ஓட்டிச் சென்று மேய்ப்பதும் இரவு நேரங்களில் அங்கேயே கொட்டகையமர்த்திக் காவல் காப்பது போன்ற வேலைகளை ஆண்களே செய்திருந்தனர். மற்ற அபாயகரமான விலங்குகளால் கால்நடைகளுக்கு பாதிப்பு ஏற்படா வண்ணம் கண்விழித்துப் பாதுகாக்கும் வேலைகளை ஆண்களே செய்தனர் என்பதும் இரவு நேரத்தில் கால்நடைகளுக்கு கொட்டகையமர்த்தி கால்நடைகளைப் பாதுகாத்து வந்ததை,

**“ஒன்றமருடுக்கைக் கூழாரிடையன்
கன்றமர் நிரையொரு கானத்தல்கி”¹¹⁵**

என்று பெரும்பாணாற்றுப் படையிலும்,

**“தகர்விரவு துருவை வெள்ளையொடு விரைஇக்
கல்லென் கடத்திடைக் கடலின் இரைக்கும்
பல்யாட்டின நிரை”¹¹⁶**

என்று மலைபடுகடாமிலும்,

**“பாசிலை தொடுத்த உவலைக் கண்ணி
மாகுணுக்கை மடி வாயிடையன்**

**சிறுதலை யாயமொடு குறுகல்செல்லாய்
புலி துஞ்ச வியன் புலம்”¹¹⁷**

என்றும், இடையர்கள் இரவில் காடுகளில் பசுக்களைக் கிடையமர்த்திக் கொண்ட செய்தியும் ஆண்களின் பங்கு அதிகரித்திருந்ததையும், ஆடுகளும் கிடையமர்த்தப்பட்ட செய்தியை மேற்குறித்த பாடல்களினால் அறியமுடிகிறது. கிடையமர்த்தப்பட்ட காட்டில் இரவு நேரங்களில் கால்நடைகளைக் கொடிய விலங்குகள் உணவுக்காகத் தூக்கிச் சென்றுவிடாதபடி இடையர்கள் கிடையைச் சுற்றித் தீயை வளர்த்து காவல் காத்தனர் என்பதை,

**“தும்மயிரடக்கிய சேக்கையன்ன
மெய்யுரித்தடக்கிய மிதிய தட்பள்ளித்
தீத்துணையாகச் சேந்த னிர்கழி மின்”¹¹⁸**

என்று கால்நடைகளைப் பராமரித்த சிறப்பினையும் அவர்களின் கூர்மையான சிந்தனையும் கடும் உழைப்பையும் இப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கிறது. காடுகளில் ஆநிரைகளையும் யாட்டுநிரைகளையும் வேற்றுப் புலத்தவர் கவர்ந்து செல்லாதவாறு பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் ஆண்களே. அப்போது நிகழ்ந்த போர்களில் அவர்கள் உயிரைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவ்வகையில் நிகழும் போர்களை எவ்வாறு அழைப்பார்கள் எனின் ‘வெட்சிப் போர்’ என்றும் மற்றொன்று ‘கரந்தைப் போர்’ என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. சங்ககாலத்தில் கால்நடைகளுக்காக நடைபெற்ற இப்போர்கள் பற்றியும் இப்போரில் வீரர்கள் உயிர்விட்டது குறித்தும் சங்க இலக்கியங்கள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் உணர்த்துகிறது. ஆண்களின் உழைப்பினாலும் பாதுகாப்பு முயற்சியினாலும் சமூகத்தில் கால்நடைச் செல்வங்கள் பெருகியது. ஆகையால் மக்கள் வாழ்க்கையில் முன்னிலை அடைந்தனர். இதனை,

**“கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றையவை”¹¹⁹**

என்று திருவள்ளுவர் இக்குறளில் செல்வங்களைக் குறிப்பதற்கு மாடு என்ற சொல்லாக்கத்தையே பயன்படுத்தியமையும் கால்நடைகள் சமூகத்தின் முக்கியமான செல்வமென்றும் அவை சமூகத்தில் அதிக அளவில் இனப்பெருக்கமானதையும் அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு ஆண்களுக்கு இருந்தது என்பதையும், அதனை அவர்கள் கடைபிடித்து ஒழுகியதையும் கூறுகிறார். பெண்களின் பணியானது விடியற்காலைப் பொழுதில் தயிர் கடைதல், வெண்ணெய் எடுத்தல், வெண்ணெயிலிருந்து நெய்யுருக்குதல், பாலும் தயிரும் மோரும் நெய்யும் விற்றுப் பண்டமாற்று முறையில் அதற்குப் பதிலாக நெல்லையும் எருமைக் கன்றையும் வாங்கி வருதல் போன்றவற்றோடு அவர்களின் வேலை முடங்கி விடப்படுகிறது. இந்நிகழ்வைப் பற்றி பெரும்பாணாற்றுப் படை எடுத்து இயம்புகிறது. கால்நடை சமூகத்தில் பெண்களின் பணியானது வீட்டோடு முடங்கி விடப்படுகிறது. கால்நடைகளின் பெருக்கத்திற்கு ஆண்களே காரணமாக அமைந்திருந்ததனால் சமூகத்தில் ஆணின் கை ஓங்கி உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருந்தது. இதன் காரணமாக மதிப்பீடும் செல்வாக்கும் நிரம்ப அதிகரித்தது.

தொகுப்புரை

- * சங்க இலக்கியத்தில் அகம் சார்ந்த இலக்கியம் அன்பின் ஐந்திணை ஒழுக்கக் கூறுகளை விளக்குகின்றன. இத்திணையில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை எடுத்துக்கூறுவதாக இலக்கியம் அமைகிறது.
- * அம்மக்களில் பெண் குறித்துக் கூறும் விதமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. திருமண வாழ்வுமுறை குடும்ப வாழ்வுமுறை ஆகியவற்றில் பெண் சிறப்புற்று விளங்குவதைச் சங்கப் பாடல்கள் கொண்டு நிரூபித்துள்ளன. பெண் குறித்து அறிஞர்கள் கூறும் கருத்தினையும் குறிப்பிட்டுள்ளன.
- * குடும்பம் என்பது பல்வேறு நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அமைப்பாகத் திகழ்கிறது. ஆணும் பெண்ணும் மணம் புரிகின்ற திருமண உறவிற்குப் பின் குடும்பம் என்ற அமைப்பு உருவாகின்றது. பழங்காலத்தில் திருமணம் என்னும் சடங்கு இருந்திருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. விலங்குகளோடு விலங்காகச் சுற்றித் திரிந்த மனிதன் விலங்கினைப் போன்றே பசித்தபோது விளைபொருட்களை வேட்டையாடிகிடைக்கும் பொருள்களை உண்டு வாழ்ந்தான். பின்னாளில் அறிவின் முதிர்ச்சியாலும் சமூக அமைப்பு முறையாலும் திருமண நிகழ்வினை தொடங்கினான் என்பதை தொல்காப்பியர் சூத்திரத்தால் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளது.
- * திருமணத்தோடு தொடர்புடையதாக குடும்ப வாழ்வு அமைகிறது. இத்திருமணம் களவு வாழ்க்கைக்குப் பின்னும் நிகழும். களவு வாழ்க்கை இன்றி நிகழ்கின்ற திருமணமும் உண்டு என்பதை அகப்பாடல் மூலம் நன்கு விளக்கியுள்ளன. பெண்ணிற்கு நிகழும் திருமண வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவத்தை இவ்வியல் விளக்கியுள்ளது.
- * பெண் தலைவி என குடும்ப வாழ்வில் சுட்டப்படுவது சங்ககால மரபாகத் திகழ்கிறது. பெண் என்பவள் நாணத்தின் உறைவிடம். அவள் தலைவன் முன் மடமை உடையவள் போன்றே நடக்க வேண்டும் என்னும் வரையறை இருந்துள்ளது என சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- * களவு வாழ்வில் இப்பொருத்தங்கள் அனைத்தும் அமைவது என்பது இயலாதது ஆயினும் பால்வரை தெய்வத்தால் களவு வாழ்க்கை தொடங்குவதாகக் கருதுவதால் இப்பொருத்தங்கள் அமையும் என்பது நம்பிக்கை போலும். கற்ப வாழ்க்கை பெற்றோரால் செய்யப்படும் கரணத்தோடு தொடர்புடையதால் இப்பொருத்தங்கள் அமைய வாய்ப்பு உண்டு. எவ்வாறாயினும் குடும்ப வாழ்வில் தலைமக்கள் சில பண்புகளோடு விளங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டமைப்பு அக்காலத்தில் இருந்துள்ளமை புலப்படுகிறது.
- * கற்ப என்னும் பண்பு தலைமகளுக்கே உரிய உயிர்ப்பண்பாக அமைதல் வேண்டும் என்பது சங்ககால சமூக வரையறையாக இருந்துள்ளதை உரையாசிரியரான நச்சினார்க்கினியர் கருத்து இளம்பூரணர் கூறியவாறே தானும் விளக்கியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

- * அகமாந்தர்களுள் பெண்பாலர் நால்வராகத் திகழ்கின்றனர். தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் என்னும் இந்நால்வரும் அகமாந்தர்களுள் பெண்பாலராக அமைந்துள்ளனர். இவர்களுள் தோழி களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களிலும் பெரிய பங்கினை உடையவளாக திகழ்கிறாள். களவில் தலைவியைக் காட்டிலும், தோழியின் கூற்றே அதிகம். களவு வாழ்க்கையின் அச்சாணியாக திகழ்வது தோழியே. ஆகையால் தான் களவு தோழியை மையமிட்டே இயங்குகிறது என அறிஞர் கூறுவதையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- * கானவர் பரண்கள் அமைத்துப் பயிர்களைக் காக்கும் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். எயினர்கள் கவன் எறிவதில் கைதேர்ந்தவராக இருந்துள்ளனர். பெண்களும் ஆண்களுக்குச் சமமாக தினைப்புனம் காவல் காக்கும் செயலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.
- * தலைமக்கள் பண்புகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறியதை விளக்கியுள்ளது. தலைவி பற்றிய அகவாழ்வில் இடம்பெறும் பெண் பற்றிய செய்திகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. அவ்விளக்கங்களுக்குச் சான்றுகளாகச் சங்க இலக்கியங்களில் இருந்தும் பிற இலக்கியங்களில் இருந்தும் பாடல்கள் கொடுக்கப்பட்டு விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.
- * பெண் அகவாழ்வில் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதை எடுத்துரைக்கும் விதமாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளன. பெண்ணின் வாழ்வை அடையாளம் காணும் நோக்கில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தேவநேயப்பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகம், ப.13.
2. குறள். 982.
3. தேவநேயப்பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகம், ப.9.
4. மேலது, ப.14.
5. புறம். பா. 326.
6. பெரும்.ப. அடி. 106-117.
7. மலைபடு. அடி. 302-304.
8. புறம். பா. 331.
9. மேலது, பா. 319.
10. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 117-129.
11. புறம். பா. 168.
12. ஐங். பா. 270.
13. ஐந். எழு. 11.
14. புறம். பா. 159.
15. மேலது, பா. 168 : 8-13.
16. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 147-154.
17. தொல்.பொருள். நூ.2.
18. பதிற்.ப. பா. 90 : 47-50.
19. அகம். பா. 66.
20. புறம். பா. 187.
21. தொல். பொருள். நூ.143.
22. தொல். கற்பியல். நூ.140.
23. அகம். பா. 86.
24. தொல். பொருள். நூ. 269.
25. மேலது, நூ.96.
26. மேலது, நூ.206.
27. மேலது, நூ.111.
28. அகம். பா. 52.
29. மேலது, பா.178 : 17-22.
30. குறுந். பா. 3.
31. மேலது, பா. 40.

32. நற். பா. 1.
33. குறுந். பா. 191.
34. தொல். பொருள். நூ. 191.
35. குறுந். பா. 33.
36. மேலது, பா. 75.
37. மேலது, பா. 230.
38. நற். பா. 90.
39. கலித். பா. 79 : 20-23.
40. குறுந். பா. 45.
41. நற். பா. 380.
42. அகம். பா. 56.
43. ஈ.கோ. பாஸ்கரதாஸ், அகத்தில் தோழி, ப.19-20.
44. தொல். பொருள். கள. நூ. 112.
45. அகம். பா. 28.
46. கலித். பா. 135.
47. ஐங். பா. 258.
48. தொல். பொருள். கள. நூ. 109.
49. குறுந். பா. 23.
50. ஐங். பா. 68.
51. குறுந். பா. 8.
52. அகம். பா. 157 : 1-5.
53. குறுந். பா. 91.
54. பத்துப். மலைபடு. அடி. 152.
55. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 51.
56. பத்துப். மலைபடு. அடி. 243.
57. குறிஞ். க. 5.
58. நற். பா. 134 : 3-8.
59. மேலது, பா. 206 : 1-6.
60. புறம். பா. 152 : 1-8.
61. மேலது, பா. 320 : 10-15.
62. மேலது, பா. 319 : 5-7.
63. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 130-133.

64. புறம். பா. 319 : 5-9.
65. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 106-117.
66. பத்துப். மலைபடு. அடி. 193-195.
67. புறம். பா.325:6.
68. பத்துப். மலைபடு. அடி. 193-195.
69. புறம். பா.166 : 10-12.
70. பத்துப். மலைபடு. அடி. 302-304.
71. மேலது, அடி. 297-299.
72. இரா.மனோகரன், நாட்டுப்புற வேளாண்மை, ப.3.
73. பத்துப். குறிஞ். பா. அடி. 35-45.
74. புறம். பா.28 : 8-9.
75. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 82-142.
76. பத்துப். மதுரைக். அடி. 286-300.
77. பத்துப். மலைபடு. அடி. 170-188.
78. புறம். பா.109 : 3-8.
79. மேலது, பா.335:4-6.
80. பத்துப். பெரும்.ப. அடி.158-159.
81. மேலது, அடி. 164-166.
82. மேலது, அடி. 207-310.
83. மேலது, அடி. 240-242.
84. குறள். 1038.
85. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 212-219.
86. புறம். பா.61 : 1-3.
87. பத்துப். மதுரைக். அடி. 89-93.
88. சிலப். நாடுகாண் காதை, அடி. 110.
89. பத்துப். மதுரைக். அடி. 109-110.
90. புறம். பா.338 :1-2.
91. மேலது, பா.396 : 3-4.
92. மேலது, பா.395 : 6-7.
93. பத்துப். பொருந.ப. அடி.242-244.
94. குறுந். பா.304.
95. பத்துப். பெரும். ப. அடி.64-65.

96. ஐங். பா.47-49.
97. அகம். பா. 320 : 1-4.
98. அகம். பா. 216 : 1-2.
99. மேலது, பா. 300 : 1-2.
100. குறுந் பா. 320 : 1-4.
101. நற். பா. 183 : 1-2.
102. குறுந். பா. 269 : 4-6.
103. அகம். பா. 331 : 5-7.
104. நற். பா. 118 : 8-11.
105. மேலது, பா. 97 : 6-9.
106. புறம். பா.168 : 8-13.
107. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 52.
108. மேலது, அடி. 125.
109. மேலது, அடி. 112.
110. மேலது, அடி. 147-154.
111. மேலது, அடி. 169-183.
112. மேலது, அடி. 190-196.
113. புறம். பா.289 : 1-3.
114. மேலது, பா.257 : 7-13.
115. பத்துப். பெரும். ப. அடி.175-176.
116. பத்துப். மலைபடு. அடி.414-416.
117. புறம். பா.54 : 10-13.
118. பத்துப். மலைபடு. அடி. 418-420.
119. குறள். 400.

கியல் - மூன்று

புறஇலக்கியத்தில் பெண்

மக்கள் கூட்டம் சமூகம் எனப்படுகிறது. ஆண் பெண் சிறார் முதியோர் என இத்தகையோர் அனைவரும் சேர்ந்திருப்பதே சமூகம் ஆகும். மக்கள் சமூகம் தனக்கென அமைத்துக் கொண்ட வாழ்வியற் கூறுகளை விழாது பற்றி வாழும் பெற்றி நிறைந்தது. இவ்வாறு காலங்காலமாக ஒழுகி வரும் வாழ்வியற் கூறுகளே ஓர் சமூகத்தை அடையாளப்படுத்துகிறது. பொதுவாக ஒரு சமூகம் என்பது அதன் பண்பாடு மற்றும் நாகரிகக் கூறுகளைக் கொண்டு வரையறுக்கப்படுகிறது எனலாம். தமிழ்ச்சமூகம் மிகப் பழங்காலந் தொடரே முதிர்ந்த பண்பாட்டினையும் செழித்த நாகரிகத்தையும் உடையதாகத் திகழ்கிறது. இதனை காலந்தோறும் படைக்கப்பெற்ற இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது. மாடமாளிகையும் பொன், மணி முதலானவற்றாலான அணிகலன்களையும் கண்கவர் வண்ண ஆடைகளையும் இன்னோரன்ன பல்வேறு நாகரிகக் கருவிகளையும் பெற்று பழந்தமிழர் நாகரிக வாழ்வு வாழ்ந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளிட்ட பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. இவ் ஆய்வு சங்கச் சமூகத்தில் மகளிர் நிலை குறித்தது ஆதலால் சங்கப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மகளிர்தம் நாகரிக வாழ்வு ஆய்வுப் பொருளாக இவ்வியலில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மகளிர் ஆடை, அணிகலன், பழக்க வழக்கம், பழங்குபொருள் முதலான நாகரிகக் கூறுகள் ஆயப்படுகின்றன. ஒப்புமை கருதி ஆடவர், சிறார் ஆகியோர்தம் நாகரிகக் கூறுகளும் ஆங்காங்கே சுட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வியல் புற இலக்கியத்தில் பெண் என்னும் தலைப்பில் அமைந்தது. எனவே சங்கப் புறநூல்களை ஆய்வுக் களமாகக் கொண்டு இவ்வியல் செய்திகள் கூறப்பெற்றுள்ள போதிலும் ஆங்காங்கே விளக்கம் கருதி சங்க அக இலக்கியங்களிலிருந்தும் சான்றுகள் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

ஆடை

ஆதிகாலத்தில் மனிதன் ஆடை ஏதும் இன்றி உணவுக்காக விலங்குகளை வேட்டையாடியே உண்டு கற்குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் வாழ்ந்தான். பின்பு அவன் விலங்குகளின் மாமிசம் குறைந்ததால் உணவுக்காகப் பயிர்த்தொழிலைச் செய்ய முன் வந்தபின் நாகரிகம் தோன்றியது. நாகரிக வாழ்வு தொடக்கத்திற்கு முன் ஆடை ஏதுமின்றித் திரிந்திருந்த மனிதன் தழைகளால் ஆன ஆடையை உடுத்தினான். பெண்ணும் தழையாடை உடுத்திய செய்தி சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பின் நாகரிகம் முன்னேறியதும் பருத்தியால் ஆன ஆடையை அணியத் தொடங்கினான். படிப்படியாக நூலாடை, பட்டாடை என்று நாகரிகத்திற்கேற்றாற் போன்று ஆடைகளின் தன்மை அதிகரித்துள்ளது. பெண்ணும் அத்தன்மை குறைவில்லாதவளாகவே ஆடையை அணிந்திருந்தாள். ஒவ்வொரு வாழ்க்கை முறைகளில் வாழும் பெண் அத்தன்மைக்கு ஏற்றாற்போல் ஆடையை உடுத்தினாள். செல்வ வாழ்க்கை வாழும் சூழலில் இருப்பவரும் ஆணுக்கு நிகராகப் பெண்ணும் அவ்வாழ்க்கையில் ஆடையில் உயர்ந்த சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளாள். மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததோ அதேயளவு மனிதன் உடுக்க உடை அவசியமாயிற்று. 'ஆடை இல்லாத மனிதன்

அரை மனிதன்'. 'ஆள் பாதி ஆடை பாதி' என்ற பழமொழி இங்கு நினைத்தற்குரியது. நட்புக்கு இலக்கணம் கூற வந்த தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர் ஆடையின் முக்கியத்துவத்தை,

**“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதுஆம் நட்பு”¹**

என்னும் இக்குறளின் மூலம் விளக்குகிறார். ஆடைகளின் முக்கியத்துவம், வளர்ச்சி பற்றி சங்கரமணி அவர்கள், “ஆதி மனிதர்கள் ஆரம்ப காலத்தில் ஆடைகள் எதுவும் அணியாமல் நிர்வாணமாக விலங்குகளைப் போன்று திரிந்து வந்தனர். நாளாக, நாளாக, அந்தரங்க உறுப்புகளை மறைக்க வேண்டுமென்று உணர்வு தோன்றியபோது தழையாடைகளையும், மரப்பட்டைகளையும் அணிய முற்பட்டனர். விலங்குகளின் தோலை உடுத்தினர். அண்மைக்காலம் வரை அந்தமான்-நிகோபர் தீவுகளில் வசித்து வரும் ஜாரவா என்னும் காட்டுவாசிகள், நிர்வாணமாகவே வசித்து வந்தனர்”² என்று கூறுகிறார். இவர் நூலில் வேறு ஒரு ஆசிரியரின் கருத்தையும் பதிவு செய்கிறார். “காலப் போக்கில் அவன் அறிவு வளர வளர அவன் அணிகிற ஆடைகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இன்றைக்கு நாம் அணிகிற உடை அவ்வாறு வந்ததுதான். பிறகு உலகம், தட்ப, வெப்ப (Climate) நிலைக்கு ஏற்ப மனிதர்களின் உடை மாறியது”³ என்று ஆடைகளின் வளர்ச்சியைக் கூறுகிறார். தொல்காப்பியரும் ஆடை பற்றிய குறிப்புக்களைப் பொருளதிகாரத்தில் எடுத்துரைப்பதை,

“உடைபெயர் பெயர்த்துடுத்தலொடு”⁴

என்னும் இந்நூற்பா உணர்த்துகிறது.

மகளிர் ஆடை - தழையாடை

சங்க காலத்தில் குறிஞ்சி நிலப்பெண்கள், தழைகளாலான ஆடைகளையும் அணிந்தனர். பலவகை மலர்களையும், தளிர்களையும், கொண்டுள்ளதாக அத்தழையாடை அமையும். தழை ஆடையில் கஞ்சா செடியில் பூவும் இலையும் இருக்கும். வெண்கடம்பப் பூவையும் இணைத்துக் கட்டி இருப்பர். வண்டுகள் மொய்க்கின்ற குளிர்ச்சியையுடைய ஆடையாக அது இருக்கும். அம்மகளிர் மயில் போன்ற மென்மையான தோற்றத்தையும் நடையையும் உடையவர்கள் என்று சங்கப்பாடல் ஒன்று விளக்குகிறது. பெண் தழையாடை அணிதலை,

**“முடித்த குல்லை இலையுடை நறும்பூச்
செங்கால் மராஅத்த வாலிணர் இடைஇடுபு
சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தன் மாத்தழை
திருந்துகாழ் அல்குல் திளைப்ப உடஇ
மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரொடு”⁵**

என்னும் இப்பாடல் விளக்கிச் செல்கிறது. மற்றொரு பாடல், மடப்பத்தையுடைய கண் பார்வையையும், மயிர்ச்சாந்தணிந்த கூந்தலையும், பருத்த தோளையும், நெருங்கிய வெள்ளிய பற்களையும், திரண்டு நெருங்கிய துடைகளையுமுடைய ஒப்பில்லாத இவ்விதவி பிணைத்த அழகிய தழையுடையுடுத்துத் திருவிழாச் செய்யும் இவ்விடனெங்கும் பொலிவெய்துமாறு வந்து நின்றலாயினள் காணுங்கோள் என்று பெண் ஒருத்தியின் கூற்றாக அமைந்து பெண் தழையாடை அணியும் வழக்கைக் காட்டுகிறது. அப்பாடல்,

**“மடக்கண் தகரக் கூந்தல் பணைத்தோள்
வார்ந்தவால் எயிற்றுச் சேர்ந்துசெறி குறங்கின்**

**பிணையல் அம்தழைத் தைஇத் துணையிலள்
விழவுக்களம் பொலிய வந்து நின் றனளே”⁶**

என்பதாகும். பெண் முதன் முதலில் உடுத்திய ஆடையாகத் தழையாடை விளங்குகிறது. தழையாடையின் சிறப்பினையும் பெண் தழையாடை உடுத்தும் வழக்கம் உடையவள் என்பதையும், சங்கப் பாடல்கள் பல உணர்த்துகின்றன. தழையாடை அழகுக்காகவும் அக்காலத்தில் அணிவது வழக்கம் என்று தழையாடைப் பற்றி இரு அறிஞர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். சி. இலக்குவனார் அவர்கள் “மகளிர் தழையாடை உடுத்தினர் எனப் பண்டை இலக்கியங்கள் கூறும் செய்தியை வழி மொழிந்து உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.”⁷ பெருமழைப்புலவர், பொ.வே. சோம சுந்தரனார் தாம் உரையெழுதிய இரு நூல்களில் இத்தழையாடை பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கும் கருத்து அறியத் தக்கதாகும். அவை, “பண்டைக் காலத்தே மகளிர் இங்ஙனம் தழையாலே ஆடை இயற்றி உடுத்தும் வழக்கம் உடையவர்”⁸ என்று பத்துப் பாட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்றொரு நூலில் “தழையாடையை அழகின் பொருட்டு மகளிர் அணிவது பண்டை வழக்கம்”⁹ என்று ஆசிரியர் கூறுவதிலிருந்து வழக்கம், அழகுணர்ச்சி ஆகிய காரணங்களின் அடிப்படையில் இவ் ஆடை அணியப்பெற்றது என இவர் கருதுவதை உணர முடிகிறது. இதிலிருந்து பெண் அக்காலத்தில் தழையாடை உடுத்தியமை புலப்படுகிறது. இத்தழையாடையை இளைய மகளிர் அணிந்திருந்தனர் என்னும் குறிப்பை புறநானூறு,

“இளையம் ஆகத் தழையா யினவே”¹⁰

என்னும் பாடலடி மூலம் உணரப்படுகிறது. நற்றிணையில் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் பெண் தழையாடை உடுத்தி அருவியாடும் செய்தியை,

**“பெரும் புனம் கவரும் சிறு கிளி ஓப்பி,
கருங்கால் வேங்கை ஊசல் தூங்கி,
கோடு ஏந்து அல்குல் தழைஅணிந்து, நும்மொடு
ஆடினம் வருதலின் இனியதும் உண்டோ?”¹¹**

என்னும் கபிலர் பாடிய பாடலடிகள் செப்குகின்றன. கே. பகவதி அம்மாள் என்பவர் தழையாடை என்பது பழமையான பாரம்பரியத்தைச் சூட்டுவதாகக் கூறுவதை, “மனிதன் நெசவுக்கலையை அறியுமுன்பு உடுத்திய தன்மையை, நம் பழம் பெருமையை நினைவூட்டும் வண்ணம் அமைந்து கிடக்கும் உடைகளே தழை உடைகள்.”¹² என்னும் ஆய்வுரையால் அறியலாம். இதனைத் தொடர்ந்து இதே நூலில் வேறு பக்கத்தில் இத்தழையாடை என்பது அவர்கள் வறுமையினால் உடுத்தவில்லை என்பதையும் பாரம்பரியத்தின் மீதுள்ள பற்றினாலேதான் உடுத்தினர் என்பதையும் கீழ்வருமாறு உரைக்கிறார். “(தழையுடை) சாதாரண மகளிரின் ஆடை எனினும் இதனை அவர்கள் பஞ்சத்தினால் உடுத்தவில்லை, பழமையின் மேல் கொண்ட பாசம் காரணமாகவே அணிந்தனர் என்னும் கருத்து மக்களின் சிறப்போடு தழை உடைகளின் சிறப்பினையும் ஒருங்கே உணரச் செய்யும் ஒன்றாகும்”¹³ என்று எடுத்துரைக்கிறார். மேலே கூறியவாறே அதனை அடியொற்றி மூன்றாவது கருத்தாகப் பெண் மென்மைத் தன்மை உடையவளாக விளங்குவதால் அம்மென்மைத் தன்மைக்கேற்றாற் போன்று பூவினாலும் தழையினாலும் உடையை உடுத்தினர் எனலாம். இதனை, “மகளிர் மென்மையானவர் என்பதனால் மென்மையான பூக்களும் தழைகளும் விரவித் தொடுத்து அணிந்தனர். இதனால் இவை பூவையரின் உடைகளாக விளங்கக் காண்கிறோம்”¹⁴ எனத் தாமே விளக்கம் அளித்துள்ளார். பூப்பெய்திய பெண்ணுக்கு அணங்கினால் எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாமல்

இருக்கும் வண்ணமாகத் தழையாடையை உடுத்தினர். “பூப்படைந்த மகளிர் அணங்கினால் பாதிப்படையாமல் இருக்கும் பொருட்டாகவே தழையுடை அணிந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகிறார். பூப்படைந்த மகளிரின் உடலில் அணங்காகிய புனித சக்தி புகுந்து கொள்ளும் எனவும் அது பெரும்பாலும் அவர்களின் மார்பகங்களிலும் சிறுபான்மை அல்குலிலும் தங்கும் தன்மையது எனவும் கூறும்.”¹⁵ ஐ.எல். ஹர்ட்டை இவர் மேற்கோள் காட்டுகிறார். “Any woman who had come of age and was sexually attractive was thought to be filled with Ananku. This sacred power was thought to reside in her breasts and to a lesser extent in her loin.”¹⁶ களவில் பெண் தழையாடை அணிந்தது அணங்கினால் எவ்விதத் தீமையும் ஏற்படாதவாறு தடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தழையாடை உடுத்தியமையை, “களவொழுக்கத்தில் மகளிர் தழையுடை அணிந்தமைக்குக் காரணம் அணங்குகளால் ஏதும் பாதிப்பு ஏற்படக் கூடாது என்பதே எனவும் இத்தழையுடை இவற்றின் பாதிப்பிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாக்கும் எனும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இது இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டது எனவும் “ஹர்ட்டை”¹⁷ என்பவர் விளக்குகிறார். இதனை க. காந்தி அவர்களும் வழி மொழிந்துள்ளார். “The refore she must be protected. She must put her hair up (as lose hair’s dangerous) and she must wear a special dress of leaves to protect her from Ananku.”¹⁸ ஹர்ட்டின் கருத்துரையடிப்படையில் க. காந்தி, தழையணி அணியப்படும் காலம் களவொழுக்கக் காலம் எனவும் பூப்புப் பருவத் தொடக்கம் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். ஆதிகாலத்தின் ஆடையாகத் தழையாடை தோன்றியது என்றும் இவை சங்ககாலத்திலும், தமிழகத்திலும் இருந்துள்ளது என்றும் க.ப. அறவாணன் கருதுகிறார். அவர், “மனிதனின் ஆதியுடை தழைகளாகவே இருந்தன. சங்க காலத்தில் கூட இப்பழக்கம் தமிழகத்தில் இருந்தது என்பதைத் ‘தழையுடை தருதல்’ என்ற அகத்துறை தெளிவுறக் காட்டுகிறது”¹⁹ என்றுரைக்கிறார். இவர்களின் கருத்துரையின்படி ஆதியுடையாக இருந்த பழக்கம் காரணமாக சங்ககாலத்தில் தழையுடை இருந்தது என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும் தழையணிபற்றி சு.ப. அண்ணாமலை அவர்களும் ஆடையைப் பற்றியும் அவை ஆடைமேல் ஆடையாக அணியப்பட்டது என்றும் விளக்குகிறார். அவர், “குறுந்தொகை தழையாடையை ஓர் அணியாகவே குறிக்கின்றது”²⁰ என்பது அவ்வறிஞரின் விளக்கமாகும். குறுந்தொகையில் அக்கருத்திற்கான பாடல் இடம்பெறுவதைக் கீழ்வருமாறு காண்போம். உடையாக உடுத்திக் கொண்டும், மாலையாகக் கோர்த்து அணிந்து கொண்டும், குழை முதலிய அணிகலன்களாய்ப் பூண்டும், கூந்தலின் கண்ணை செருகியும் பல படித்தாகத் தழை அலங்காரத்தால் பொலிவு பெற்று விளங்குவதை,

**“உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் செரீஇயும்
தழையணிப் பொலிந்த ஆயம்”²¹**

என்னும் பாடல் தொடர் உணர்த்துகிறது. தழையை ஆடையாக மட்டுமல்லாமல் அணியாகவும் பயன்படுத்தியமையை மேற்காட்டிய பாடல் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. ஐங்குறுநூற்றிலும் பொன்மை வெண்மை பசுமை நிறம் கொண்ட பல மலர்களும் கலந்து கிடந்தாலும் இடையிடையே மணிபோன்று இருந்து ஒளிர்தலின் நெய்தல் பகைத்தழை எனத் தலைவி ஒருத்தி கூறுகிறாள். நொதுமலாளர் கொள்ளார் இவையே என்றது நீயல்லாதாரில் இப்பூப்பறிப்பவர் இல்லை என்பதாகும். பெறுதற்கரிய முத்தைப் பரதவர் விற்கும் தொழில்குடியில் பிறந்தவள் தலைவி என்றும் பெண் நெய்தழை எனத் தழையாடை உடுத்திய செய்தியை,

**“வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்
கடல்கெழு கொண்கன் காதல் மடமகள்**

**கெட லரும் துயரம் நல்கிப்
படலின் பாயல் வவ்வி யோளே”²²**

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது. மற்றொரு பாடலும் பெண்ணாழல் ஆடை அணிந்த செய்தியைக் கூறுகிறது. தலைவன் தனது காதலியின் இயல்பைத் தோழனிடம் கூறுகிறான். அப்போது தலைவி சங்கு வளையல் களையும், ஞாழல் தழையாலான ஆடைகளையும் அணிந்தவள் என்று கூறுகிறான். இதில் பெண் ஞாழல் தழையால் ஆன தழையாடை உடுத்தியமை புலப்படுகிறது.

**“கடற்கோடு செறிந்த வளைவார் முன்கைக்
கழிப்பூத் தொடர்ந்த இரும்பல் கூந்தல்
கானல் ஞாழல் கவின்பெறு தழையன்
வரையர மகளிரின் அரியளென்
நிறையரு நெஞ்சம் கொண்டொளித்தோளே”²³**

என்னும் பாடல்வழி சங்க காலத்தில் பெண் தழையாடை உடுத்தியது நன்கு வெளிப்படுகிறது. இத்தழையாடை உடுத்தும் பழக்கம் மக்களிடையே இருந்ததை, அ. கந்தசாமி அவர்களும் எடுத்துரைக்கிறார். “தழை ஆடை உடுத்தும் பழக்கம் மக்களிடையே இருந்ததை ஐங்குறுநூறு கூறுகிறது. பகைத்தழை மலர்களாலும் குழையாலும் தொடுக்கப் பட்ட தழையுடை நீல நிறம் உடைய நெய்தலே தொடுப்பின் அழகு பிறவாமை கருதி செருந்தி, புன்னை, அரும்பு முதலியவை கலந்து கொடுக்கப்பட்டதால் பகைத்தழை என்றாள்.”²⁴ மழை பெய்து தூய்மையாக்கப்பட்ட அகன்ற பாறையின்மேல் அம்மலர்களைக் குவித்தோம். ஒன்றற்கொன்று குறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் பக்கமலைகளில் இசைக் கருவிகள் போல ஒசை தரும் பறவைக் கூட்டங்களையும் பெரிய சத்தத்துடன் தெளிந்த சொற்களை இடைஇடையே கூறி கிளிகளையும் ஓட்டினோம். பின்பு புற இழைகளை நீக்கி, தழை ஆடை செய்தோம். அவற்றை இடுப்பிலே கட்டிக் கொண்டோம். பல்வேறு மலர்களை உருவாக்கியதையும் அவற்றை எம்முடைய கருமையான கூந்தலையுடைய தலையில் சூட்டிக் கொண்டோம். நெருப்புப் போன்ற தளிர்களையுடைய அசோக மரத்தின் அடியில் குளிர்ந்த நிழலில் இருந்தோம் எனத் தலைவி ஒருத்தி கூறுவதாக,

**“வான் கழீஇய அகலறைக் குவைஇப்
புள்ளார் இயத்த விலங்கு மலைச் சிலம்பின்
வள்ளுயிர்த் தெள்விஇடையிடைப் பயிற்றிக்
கிள்ளை ஒப்பியும் கிளையிதழ் பறியாப்
பைவிரி அல்குற் கொய்தழை தைஇப்
பல்வேறுருவின் வனப்பமை கோதையெம்
மெல்லிரு முச்சிக் கவின்பெறக் கட்டி
எரியவர் உருவின் அங்குழைச் செயலைத்
தாதுபடு தண்ணிலல் இருந்தன மாக”²⁵**

என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டுத் தொடர்கள் பதிவு செய்கின்றன. ஆடை என்பதற்கான விரிவாக்கத்தையும் அதற்கான பொருளையும் மூன்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். இவற்றில் முதலாவதாக, அ. மீராழகைதீன் என்பவர், “உடம்பை அடுத்திருப்பதால் ஆடை என்ற பெயர் பெறும்”²⁶ என்றும் இரண்டாவதாக கே. தியாகராசன் என்பவர், “ஆடை என்றால் இலை. அடையைத் தைத்து உடுத்தினர். அது ஆடையாயிற்று.”²⁷ என்றும் மூன்றாவதாக, வீ. உலகவழி அவர்கள் “தமிழோடு இயைபுடைய தெலுங்கு மொழியில் இச்சொல் மீ அடை என்று வழங்கப்படுகின்றது. ஆதலின் ஆடை, உடைக்கும் காரணம் குறியவாயிற்று.”²⁸ இவ்வாறு

தழையாடைக்கும் ஆடை என்ற சொல்லுக்கும் இந்த மூன்று அறிஞர்கள் கூறும் விளக்கம் ஆடை என்ற சொல்லின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குகிறது. ஆடைகளில் முதன்மையாக விளங்கும் தழையாடையின் முக்கியத்துவத்தையும், சிறப்பையும் அவற்றால் பெண்ணிற்கு ஏற்படும் நன்மையையும், தழையாடை உணர்த்தியது. மேலும் தழையாடைக்கு அடுத்தபடியாக ஆடையின் வளர்ச்சி படிப்படியாக வளர்ந்துள்ளமையை அறிகிறோம். தழையாடைக்குப்பின், பருத்தி நூல், பட்டு போன்றவற்றால் ஆன ஆடைகளைப் பழந்தமிழர் அணிந்தனர். ஆடையின் வகைகளை ஆ. தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள், “அடியார்க்கு நல்லாரின் உரையில் பல ஆடை வகைகள் சுட்டப்படுகின்றன. அவையாவன : கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்ணுகில், கண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபடம், சித்திரக்கம்மி, குருதி, கரியல், பேடகம், புரியட்டம், காசு, வேதங்கம், புங்கர்க்காழம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், நந்தியம், வண்டை, கவற்றுமடி, நூல் யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, காத்தூலம், கிறைஞ்சி, செம்பொத்தி, பணிப்பொத்தி என்னும் முப்பத்தாறாகும். இவை பிற்காலத்துத் துணிவகைகள் என்றாலும், சங்க காலத்திலேயே இவற்றுட்கில இருந்திருக்கலாம். காழகம், கலிங்கம், குச்சரி போன்றவை முறையே கடாரம், கலிங்கம், கூர்ச்சரம் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டன போலும்.”²⁹ என விளக்குகிறார். ஆடை பலவகைத் தன்மை பெற்றிருப்பதை அவர்தம் ஆய்வுரையால் நன்கு உணரலாம்.

நூல் ஆடை - வம்பு

அடுத்த நிலையில் நூலாடை இடம்பெற்றுள்ளது. பெண் நூலாடை அணிவதை நெடுநல்வாடையில் மென்மையான பூத்தொழிலையுடைய துகில் அணிந்திருந்த இடையில், அழக்கேறிய அழகியநூல் புடவையை உடுத்திருந்தாள் என்பதை,

“பூந்துகில் மரீஇய ஏந்து கோட்டு அல்குல்
அம்மாக ஊர்ந்த அவிர்நூல் கலிங்கமொடு”³⁰

இப்பாடல் விளக்குகிறது. சந்தனக் குழம்பை மாற்றி, அகிற்புகையின் மணம் பொருந்திய கலவைச் சாந்தினைப் பூசினர் சிலர். கரிய கூந்தலைக் குழலாக முடித்தனர் சிலர். வெட்டிவேரினை இடையே வைத்துக் கட்டிய பலவகை மலர்களைச் சூடினர் சிலர். தமக்குப் பொருந்திய புடவைகளைக் கட்டிக் கொண்டனர். புடவை என்னும் சொல்லுக்குப் புட்டகம் என்ற சொல்லும் இடம் பெறுகின்றது. இதனை,

“அகில் கெழு சாந்தம் மாற்றி, ஆற்றப்
புகைகெழு சாந்தம் பூச வோரும்
கார்கொள் கூந்தல் கதுப்புஅமைப் போரும்
வேர்பிணி பன்மலர் வேயுமோரும்
புட்டகம் பொருந்துவ புனைகு வோரும்”³¹

புடவை என்ற ஆடை உடுத்தியதை இப்பாடல் தொடர்கள் நன்கு சுட்டுகின்றன.

பட்டாடை

தம் துணையைச் சேர்ந்த பெண்டிர் பகலில் உடுத்திருந்த பட்டை நீக்கி, மென்மையான துகிலை இரவுக் கோலமாக உடுத்தினர். பகலில் கள் உண்டனர். இரவில் காமபானமாகிய மது உண்டு மகிழ்ந்தனர். மைந்தர் அணியும் தலைமாலையை மகளிர் சூடினர். மகளிர் கோதையை மைந்தர் அணிந்தனர் என்னும் செய்தியைப் பட்டினப்பாலையின்,

“துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டுநீக்கித் துகில் உடுத்தும்
மட்டுநீக்கி மதுமகிழ்ந்தும்
மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவும்
மகளிர் கோதை மைந்தர் மலையவும்”³²

என்னும் பகுதியில் காணமுடிகிறது. மகளிர் பருத்தி ஆடையையும் பட்டாடையையும் அணிந்தனர் என்னும் செய்தியை மேற்காட்டிய பட்டினப்பாலை பாடலடிகளால் உணரலாம். பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், பட்டைப் பற்றி “எகிப்திய ஆவணங்கள், பட்டைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆகவே, பட்டு தாரியஸ் (Dariws), ஜெர்ஸெஸ் (xerxes) ஆகிய பேரரசுகளின் மூலமாகவே, மத்திய தரைக்கடல் பகுதியை அடைந்தது. அதன் உற்பத்தி பற்றி சரியான விளக்கத்தை அரிஸ்டாட்டில் கொடுத்துள்ளார். பட்டு தார்களில் சுற்றப்பட்டு, அரிஸ்டாட்டில் காலத்திற்கு முன்பே இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. டயரிலும் (Tyre) மற்ற இடங்களிலும், உடைகளாகத் தைக்கப்பட்ட நிலையில் பிளையினியின் கூற்றுப்படி, ஒரு பெண்ணின் உடலை மூடும் அதே நிலையில், அவளுடைய இயற்கை அழகை வெளிப்படுத்த வல்லதான, உள்ளிருப்பதை வெளிக்காட்டும் மெல்லிய வலைநிகர் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன”³³ என்று தமிழர் வரலாறு என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பூவாடை

‘தோழி இனிய பாலைக்கறந்து கலங்களை அவ்விடத்தினின்றும் எடுத்து வைத்தேன்; கன்றுகளை எல்லாம் தாம் பாற்பிணித்து வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து கட்டினேன். தாய் தந்தை பூத்தொழில் மிக்க கரையுடைய நீல நிற ஆடையை இடையிலே தவழுமாறு உடுத்திக் கொண்டு, பாங்கர்க் கொடியும் முல்லைக் கொடியும் படர்ந்த தோட்டத்திலே நம் ஆட்டினத்து ஆயர் மகளிரோடு, மெய்யை அசைத்து ஒருசேர விளையாடினோம்’ என்னும் பொருள் பொதிந்த,

“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநிறீஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப் பாங்கரும்
முல்லையுந் தாய பாட்டங்கால் தோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லாம்
ஒருங்கு விளையாட - - - - -”³⁴

என்ற சங்கப்பாடல் வண்ண ஆடைகள் பெண்களால் அணியப்பெற்ற செய்தியைக் கூறுகிறது. பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட ஆடையைப் பெண் உடுத்தியதை நற்றிணைப்பாடல் கீழ்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறது.

“ஆடியல் விழுவின் அழுங்கன் மூதூர்
உடையோர் பான்மையின் பெருங்கை தூவா
வறனில் புலத்தி எல்லித் தோய்த்த
புகாப்புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
வாடா மாலை துயல்வர ஓடிப்”³⁵

‘புலத்தி கஞ்சியூட்டி சீர்படுத்திய பூத்தொழில் உடைய ஆடையை உடுத்தியவள் என்று பெண் பூவாடை அணிந்ததை அறியமுடிகிறது. இதே செய்தி கலித்தொகையில் இடம்பெறுவதை,

“அதனை, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ்செய்யாள்
நெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு

நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினாள் யானுமென்
சாந்துளர் கூழைமுடியா நிலந்தாழ்ந்த
பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்
பாங்கருங்கானத் தொளித்தேன் அதற்கெல்லா”³⁶

என்னும் கலிப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

பழைய ஆடையை உடுத்தல்

பெண் கிழிந்த உடையினை உடுத்தியவளாய் இல்லறத்தில் வறுமையோடு வாழ்க்கை நடத்திய முறையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல் பதிவு செய்கிறது.

“வாழுநாளோ டியாண்டுபல வுண்மையின்
தீர்தல்செல் லாததன் னுயிரெனப் பலபுலந்து
கோல்கா லாகக்குறும்பல வொதுங்கி
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டுயின்று
முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்
பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி
மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
பிசைந்து தின வாடிய முளையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக்கீரை கொய்கண் ணகைத்த
முற்றா விளந்தளிர் கொய்துகொண்டுப் பின்று
நீருலையாக வேற்றி மோரின்
றவிழ்ப்பத மறந்து பாசடகு மிசைந்து
மாசொடு குறைந்த வடுக்கைய ளறம்பழியாத்
துவ்வா ளாகிய வென்வெய் யோளும்”³⁷

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் பெண் கிழிந்தாடையை அணிந்தமையை விளக்குகிறது. யாழின் பத்தர் என்னும் உறுப்பின் முதுகுப் பக்கத் தையல் போல் தையல் பலவாகவுடைய உடையில் உள்ள இடைவெளியைப் பற்றிக் கிடத்தல் நீங்காத ஈர்த்திரளோடு தங்கியுள்ள பேனின் பகையை ஒரு பகை என்பதா பல நாளும் உணவு உண்ணாமையால் உடல் வாடிக் கண்ணீரால் நிறைந்து வருந்தும் சுற்றத்துடன் வாட்டும் பசியை ஒரு பகை என்பதா என்று பெண் வாழ்வில் உறும் வறுமையை,

“யாழ்ப்பத்தர்ப் புறங்கடுப்ப
இழைவலந்த பஃறுன்னத்
திடைப்புரைப்பற்றிப் பிணிவிடாஅ
ஈக்குழாத்தோ டிறைகூர்ந்த
பேளற்பகையென வொன்றென்கோ
உண்ணாமையி னூன்வாடித்
தெண்ணீரிற் கண் மல்கிக்
கசிவுற்றவென் பல் கிளையொடு
பசியலைக்கும் பகையொன்கோ”³⁸

என்னும் பாடல் பெண் வறுமையுற்று வாடும் நிலையில் அணிந்திருந்த ஆடையின் தன்மையினைப் புலப்படுத்துகிறது.

ஈரணி

முன்பனியையுடைய மார்கழித் திங்களில் விரிநூல் அந்தணர் திருவாதிரை நாளுக்குரிய சிவபெருமானுக்கு விழாச்செய்யத் தொடங்கினர். அந்தணர் பொற்கலம் ஏந்தினர், அம்பாவாடலைச் செய்யும் மகளிர் விடியற்காலத்தே நீராடினர். நீராடிய மகளிர் குளிரின் தன்மை அதிகரித்ததால் அந்தணர் வளர்த்த வேள்வித்தீயின் அருகில் சென்று அவர்களின் ஈர ஆடைகளை உலர்த்தினர். இச்செய்தியை,

“கனைக்கு மதிர்குரல் கார்வானம் நீங்கப்
பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
மாயிருந்திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை
விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்கப்
புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கல மேற்ப
வெம்பா தாகவியனில் வரைப்பென
அம்பா வாடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்
பனிப்புலர் பாடிப் பருமணலருவியின்
ஊதை யூர்தர உறை சிறை வேதியர்
நெறிநிமிர் நூடங்கழல் பேணிய சிறப்பிற்
றையன் மகளிர் ஈரணி புலர்த்தர”³⁹

என்னும் சங்கப் பாடல் சுட்டுவதை அறியலாம். பெண் இடையில் மட்டும் புடவையுடுத்தினர், மார்க்கத்தைத் துணியால் மூடும் வழக்கம் அன்றில்லை, சந்தனத்தால் தொய்யில் எழுதியும் மலர்களை இட்டும் மார்க்கத்தை மூடினர் என்பதை,

“ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேல்
தொய்யில் எழுதுகே”⁴⁰

என்னும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பெண் ஆடை அணியும் வழக்கம் ஒவ்வொரு காலத்திற்கேற்றாற் போன்று மாறுபட்டிருந்தது. அந்த ஆடை அவர்களின் மென்மை தன்மைக்கேற்றாற் போன்றும் விளங்கியது. பெண் அணியும் ஆடைகளின் பல வகைகளை அறிஞர்கள் பலரும் கூறியுள்ள செய்தியில் பெண் அணியும் ஆடையின் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பது மட்டுமல்லாமல் சங்க காலத்தில் சமூகத்தில் பெண் முதன்மை இடத்தில் இருப்பதை உணர்த்துகிறது.

ஆண் ஆடை

ஆணின் ஆடையாகத் திருமுருகாற்றுப்படையில் தெய்வமாகிய முருகனின் ஆடை குறிப்பிடப்படுகின்றது. முருகனின் ஆறுமுகங்கள் பன்னிரண்டு கைகளின் சிறப்பையும் எடுத்துரைக்கின்றன. அவ்வகையில் ஆடை சிறப்பிடம் பெறுவதை,

“விண்செலல் மரபின் ஐயர்க் கேந்தியது
ஒருகை உக்கஞ் சேர்த்தியது ஒருகை
நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின் மிசையசை இயது ஒருகை”⁴¹

இப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகிறது.

பொன்னாடை

திருமாலின் சிறப்பம்சங்களை வர்ணித்தும் அவரின் சக்தி, ஆற்றல், வல்லமை, அணிந்த பொன்னாடையின் சிறப்பு போன்ற பல செய்திகளைப் பரிபாடல் விளக்கிச் செல்கிறது.

“இடவல குடவல கோவல காவல
காணா மரப நீயா நினைவ
மாயா மன்ன உலகாள் மன்னவ
தொல்லியல் புலவ நல்லியாழ்ப் பாண
மாலைச் செல்வதோலாக் கோட்ட
பொலம்புரி யாடைவலம் புரிவண்ண
பருதிவலவ பொருதிறன் மல்ல
திருவின் கணவ பெருவிறன் மள்ள”⁴²

மேற்கூட்டிய பரிபாடலில் வரும் தொடர்கள் திருமாலின் பொன்னாடையை விளக்கிச் செல்கின்றன. திருமால் அணிந்த ஆடையை பரிபாடலில் மற்றொரு பாடலும் விளக்குவதை,

“எரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை
விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித்
திருஞெமர்ந் தமர்ந்த மார்பினை மார்பில்
தெரிமணி பிறங்கும் பூணினை மால்வரை
எரிதிரிந் தன்னபொன் புனை உடுக்கையை
சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயினிறுத்து
மேவலுட் பணிந்தமை கூறும்
நாவல் அந்தணர் அருமறைப் பொருளே”⁴³

என்னும் பாடல் தொடரால் உணரமுடிகிறது. கருடக்கொடி உடையவனே, அழகான மேனியை, மார்பினை, பூணினை, உடுக்கையை, ஆடையை உடைய திருமாலே என்று அவரை வர்ணிக்கும் போது திருமாலின் பீதாம்பரம் என்னும் பொன் ஆடை இடம் பெறுவதை அறியமுடிகிறது. சிறுவர்களே துடிப்பறை கொட்டுபவர்களே பாடுதலில்வல்ல பாணர் குடி மக்களே தூய வெள்ளிய ஆடையையுடைய கரியவனையணுகி கரிய பறவைகள் சூழ்ந்து செய்யும் ஆரவாரத்தை நீக்குவீர்களாக, எனப் புறநானூற்றில் இடம்பெறும் பாடலில் மாயோனின் ஆடை குறித்து வருகிறது. இதனை,

“சிறாஅஅர் துடியர் பாடுவன் மகாஅஅர்
தூவெள் ளறுவை மாயோற் குறுகி
இரும்புட் பூச லோம்புமின் யானும்”⁴⁴

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

கச்சு : மார்பு ஆடை

பெண்களைப் போன்று ஆண்களும் கச்சு அணிந்தனர் என்ற செய்தி பெரும்பாணாற்றுப்படையில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. பகற் பொழுதிலே போவோர்க்குப் பாதுகாவலாக அமையவும், மலையில் உள்ளனவும் கடலின் உள்ளனவுமாகிய மாண்புடைய பயனைக் கொடுத்துப் பெறுதற்கரிய பொருளைப் பெற்றுத் தம் சுற்றத்தாரை நுகரப் பண்ணும் திருந்தியதாகத் தொடுத்த வினையின்கண் அசைவில்லாத வலிய முயற்சியினையும்,

அடிமறையும்படி செருப்பைக் கோத்த அடியினையும் மெய்ப்பையிட்ட உடலினையும், ஆறலைப்போர் எய்த அம்பின் வலியைத் தொலைத்த மார்பினையும், மார்பிடத்தே விரவின கச்சின்கண் வெள்ளிய கைப்பிடியை உடைய ஒள்ளிய வாளினை மலையில் ஊரும் பாம்பென்னுமாறு பூண்ட ஒரு பக்கத்தே தூங்க நிற்ப, உடைவாள் செருகப்பட்டு இறுகிய உடையினையும், ஆறலைப்போர் வில்லின் வலி தொலைத்த வலிய தோளினையும், கடம்பின்கண் அமர்ந்த முருகனை ஒத்த மீளிமையையும் வேலேந்திய கையினையுமுடைய பிறக்கிடாத வம்பலர் என்று,

**“எல்லிடைக் கழியுநர்க் கேம மாக
மலையவும் கடலவும் மாண்பயந் தருஉம்
அரும் பொருள் அருத்தற் திருந்துதொடை நோன்றாள்
அடிபுதை யரண மெய்திப் படம்புக்குப்
பொருகணை தொலைச்சிய புண்தீர் மார்பின்
விரவுவரிக் கச்சின் வெண்கை யொள்வாள்
வரையூர் பாம்பிற் பூண்டுபுடை தூங்கச்
சுரிகை நுழைந்த சுற்று வீங்கு செறிவுடைக்
கருவிலோச்சிய கண்ணகன் எறுழ்த்தோள்
கடம்பமர் நெடுவே என்ன மீளி
உடம்பிடித் தடக்கை ஓடா வம்பலர்”⁴⁵**

என்னும் பாடல் ஆண் கச்சு என்ற ஆடை அணிந்த செய்தியைப் புலப்படுத்துகிறது. மேலும் இச்செய்தியை வேறு இரு பாடல்களும் கூறுகின்றன. ஒன்று, சிறுபாணாற்றுப்படையில்,

**“..... மாசில்
காம்புசொலித் தன்ன அறுவை உடஇப்
பாம்பு வெகுண்டன்ன தேறல் நல்கிக்
காவெரி ஊட்டிய கவர் கணைத் தூணிப்
பூவிரிகச்சைப் புகழோன் தன்முன்
பனிவரை மார்பன் பயந்த நுண்பொருட்
பனுவலின் வழாஅப்பல்வேறடிகில்
வாணிற விசம்பிற் கோண்மீன் சூழ்ந்த
இளங்கதிர் ஞாயிறெள்ளுந் தோற்றத்து
விளங்குபொற்கலத்தில் விரும்புவன பேணி
ஆனா விருப்பின் தானின் றூட்டித்”⁴⁶**

என்றும், மற்றது,

**“நீலக் கச்சைப் பூவா ராடைப்
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்
மேல் வருங்களிறொடு வேறுரந் தினியே
தன்னுந் துரக்குவன் போலு மொன்னலர்”⁴⁷**

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலும் கூறுகிறது. குற்றமற்ற மூங்கிலை உரித்தாற் போன்ற மென்மையான, தூய்மையான ஆடையை முதலில் உடுக்கச் செய்வான். பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட கச்சை என்ற ஆடை அணிந்தமையும், நீலநிறக்கச்சை என்ற பூவேலைப்பாடு அமைந்த ஆடையை வீரன் உடுத்தியிருந்ததை மேற்காட்டிய பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

கலிங்கம்

நன்கு கஞ்சியிட்டு உலர்த்திய கலிங்கம் என்ற ஆடையை உடுத்தினர். கலிங்கம் என்னும் ஆடை உடுத்தியதை மதுரைக்காஞ்சி சுட்டுகிறது. இதே பூத்தொழிலையுடைய ஆடையைப் பாணன், மன்னன் கிள்ளிவளவனிடம் பரிசிலாகப் பெறுவதையும், அவ்வாடையைப் பாம்பின் சட்டைக்கு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறும் செய்தியையும் புறநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. இதற்கான இரு பாடல்கள் கீழ்வருமாறு : மதுரைக்காஞ்சியில்,

“திண்கா ழார நீவிக் கதிர்விடு
ஒண்காழ் ஆரங் கவைஇய மார்பின்
வரிக்கடைப் பிரச மூசவன மொய்ப்ப
எருத்தந் தாழ்ந்த விரவுப் பூந்தெரியாற்
பொலஞ்செயப் பொலிந்த நலம் பெறுவிளக்கம்
வலிகெழு தடக்கைத் தொடியொடு சுடர்வரச்
சோறமை வற்ற நீருடைக் கலிங்கம்
உடையணி பொலியக் குறைவின்று கவைஇ
வல்லோன் தைஇய வரிப்புனை பாவை
முருகியன் றன்ன உருவினை யாகி”⁴⁸

என்றும், புறநானூற்றில்,

“..... பலகோட்
செய்தார் மார்ப வெழுமதி துயிலெனத்
தெண்கண் மார்கிணை தெளிப்பவொற்றி
நெடுங்கடைத் தோன்றி யேனே யதுநயந்
துள்ளிவந்த பரிசில னிவனென
நெய்யுறப் பொரித்த குய்யுடைநெடுஞ்சூடு
மணிக்கல னிறைந்த மணநாறு தேறல்
பாம்புரித் தன்னவான் பூங்கலிங்கமொடு
மாரியன்ன வண்மையிற் சொரிந்து
வேனி லன்னவென் வெப்புநீங்க
அருங்கல நல்கி யோனே.....”⁴⁹

என்றும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. புறநானூற்றுப் பாடலில் கலிங்கம் என்னும் ஆடையில் பூத்தொழில் செய்யப்பட்டமையும் அவற்றை உடுத்தினர் என்ற செய்தியும் இடம் பெறுகிறது. பாணன் மன்னனிடம் ஆடைகளைக் கேட்டு வறுமையை நீக்குமாறு வேண்டுவதை,

“கூர்ந்த வெவ்வம்விடக் கொழுநிணங்கிழிப்
கோடைப் பருத்தி வீடுநிறைபெய்த
மூடைப் பண்ட மிடைநிறைந் தன்ன
வெண்ணினமூரியருள நாளுற
ஈன்ற வரவினாவுருக் கடுக்குமென்
தொன்றுபடு சிதாஅர் துவர நீக்கிப்
போதுவிரி பகன்றைப்புதுமல ரன்ன
அகன்றுமடி கலிங்கமுடஇச் செல்வமும்
கேடின்றுநல்குமதி பெருமமாசில்”⁵⁰

என்னும் பாடலால் அறியமுடிகிறது. மேற்கூட்டிய பாடலில் வறுமையில் வாடும் பாணனுக்கு ஆடை எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை உணர முடிகிறது. பின் பாணன் மன்னனிடம் தன் வறுமையைக் கூறி ஆடையைப் பரிசிலாகப் பெறுவதை இரு பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

“ஒண்பொறிச் சேவ லெடுப்ப வேற்றெழுந்து
தண்பனி யுறைக்கும் புலரா ஞாங்கர்
நுண்கோற் சிறுகிணை சிலம்ப வொற்றி
நெடுங்கடை நின்று பகடுபல வாழ்த்தித்
தன்புகழேத்தினெனாக வென்வலத்
திடுக்க ணிரியல் போக லுன்புலந்
திருங்கடி வியனகர்க் குறுகல் வேண்டிக்
கூம்புவிடு மென்பிணி யவிழ்த்த வாம்பற்
றேம்பா யுள்ள தங்கமழ் மடருணப்
பாம்புரி யன்ன வடிவின காம்பின்
கழைபடு சொலியினிழையணி வாரா
ஒண்பூங்கலிங்கமுடி”⁵¹

என்றும்,

“மதியேர் வெண்குடை யதியர் கோமான்
கொடும்பூ ணெழினி நெடுங்கடை நின்றியான்
பசலை நிலவின் பனிபடு விடியற்
பொருகளிற் றடிவழியன்ன வென்கை
ஒருகண் மாக்கிணை யொற்றுபு கொடாஅ
உருகெழு மன்ன ராரெயில் கடந்து
நிணம்படு குருதி பெரும்பாட்டரத்
தணங்குடைமரபி னிருங்களந் தோறும்
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி
வெள்ளை வரகுங்கொள்ளும் வித்தும்
வைகலுழுவ வாழிய பெரிதெனச்
சென்றியா னின்றனெனாக வன்றே
ஊருண் கேணிப் பகட்டலைப் பாசி
வேர்புரை சிதாஅர் நீர்கி நேர்கரை
நுண்ணூற் கலிங்க முடி யுண்மெனத்
தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்
கோண்மீ னன்ன பொலங்கலத் தளைஇ
ஊண்முறை யீத்த லன்றியுங் கோண்முறை
விருந்திறை நல்கி யோனே யந்தரத்”⁵²

என்றும் அமைந்துள்ள பாடல் அடிகள் ஆடையில்லாத கிழிந்த ஆடையை அணிந்தவரின் நிலையும் ஆடை தேவை என்ற முக்கியத்துவத்தையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. பாணன் இளந்திரையனிடம் ஆடையைப் பெறுகிறான். இந்தியப் பெயரைப் பழங்காலத்தில் நாவலந்தீவு என்று குறித்தனர் என்று உணர்ந்தாலும், அல்லது தமிழக மண்ணை நாவலந்தீவு என்று குறித்து இருக்கலாம். நாவலம் சோலையாகிய தமிழகம் அழிவின்றிச் சிறப்பாக விளங்க வேண்டும் என்று கருதி இந்த உலகத்தின் இளமை, யாக்கை, செல்வம், இவற்றின் நிலையாமையைக் கருதி

நிலைபேறான கொடையைச் செய்தான் தொண்டைமான் இளந்திரையன். பாணர்களைக் கண்டவுடன் முதலில் அவர்களின் அழுக்கடைந்த பாசி போன்ற கந்தல் ஆடையை நீக்கி மென்மையான வெண்புகை போன்ற நூலால் செய்யப்பட்ட ஆடையைப் பாணனும், அவனுடைய சுற்றத்தினர் அனைவரும் அணியும்படி கொடுத்தான் என்பதை,

“நாவலந் தண்பொழில் வீவின்று விளங்க
நில்லா உலகத்து நிலைமை தூக்கி
அந்நிலையனாகல் வேண்டி நின்னரைப்
பாசி யன்ன சிதர்வை நீக்கி
ஆவி யன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்
இரும்பே ரொக்கலொ டொருங்குட னுடிக்”⁵³

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை தொடர்கள் நன்கு விளக்குகின்றன.

கம்பல்

திருந்தின இழையினையுடைய தன்னுடைய மயிர் நீங்குதலாற் தட்டையான தலையினையும் படாத்தினையுமுடையனாய்க் கருங் குட்டத்தாலே காலுங் கையுங் குறைந்து கடமைத்துறைப் பட்டு வந்து நந்தெருவினின்றும் போகாமல் ஒளிந்துத் திரியும் முடமாகிய முதிர்ந்த பார்ப்பானைத் தோழி நீ பேணுவாயாக என்று பலகாலுங் கூறுவதையும் அதனைப் பேணாதே உயிர்ப்பன்மைகளெல்லாஞ் சேரத் துயில்கொண்ட கங்குலிலே அழகிய துகிலாற்போர்த்த போர்வையை வாங்கி அழகுபெற உடுத்த நம்முடைய மென்மையினிய மாற்பையுடையவன் செய்யுங்குறியை உற்றுநின்றேனாக, அப்பார்ப்பானாலே இராக்காலத்தே பெரிய நகை நிகழ்ந்தது. அந்நகை ஊர்க்கெல்லாங்கொண்டாடுதற்கு அமைந்திருக்கும். அது நிகழ்ந்தபடியைக் கேளாய் என்றதனை,

“திருந்திழாய் கேளாய்நம் ஊர்க்கெல்லாஞ்சாலும்
பெருநகையல்கல் நிகழ்ந்த தொருநிலையே
மன்பதையெல்லாம் மடிந்த இருங்கங்குல்
அந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇநம்
இன்சாயல் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்
தீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கம்பலுங்
காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநஞ்
சேரியிற் போகாமுடமுதிர் பார்ப்பானைத்
தோழிநீ போற்றுதி யென்றி அவனாங்கே”⁵⁴

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது. இப்பாடலில் கம்பல் என்ற துணியை மன்னன் அணிந்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அறுவை

ஓர் என்னும் மன்னனைப் புலவன் போற்றியும் அவன் நாட்டைப் புகழ்ந்தும் அவன் நாட்டு அருவியை ஆடையுடன் ஒப்பிடும் ஆடையின் புகழினைச் செம்மைப் படுத்தியுள்ளனர்.

“திரைபொருமுந்நீர்க் கரைநணிச் செலினும்
அறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்கும்
சின்னீர் வினவுவர் மாந்த ரதுபோல்

அரசு ருழைய ராகவும் புரைதபு
வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவரதனால்
யானும், பெற்ற தூதியம் பேறியாதென்னேன்
உற்றென னாதலி னுள்ளிவந்தனனே
ஈயென விரத்தலோ வரிதே நீயது
நல்கினு நல்கா யாயினும் வெல்போர்
எறிபடைக் கோடா வாண்மை யறுவைத்
தூவிரிகடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத்
தண்பல விழிதரு மருவிநின்
கொண்பெருங் கானம் பாடலெனக்கெளிதே”⁵⁵

இப்பாடல் அறுவை என்னும் ஓர் ஆடையின் சிறப்பை விளக்குகிறது. பிறர்துணை வேண்டாதே தானே தன் படையைக் கொண்டு சென்று தன்னைப்போல் எதிர்த்த வரைப் பொருதுவென்றியெய்தும் சிறப்புடையனாதல் பற்றியும் ஒரு பெருவேந்தே என்றார். மானமும் வலியுமுடைய வீரர்க்குப் புறக்கொடைமாசு தருவதாகலானும், சேரமான் மாசுடையாரோடு பொரானாகலானும் பகை வேந்தரை ஓடாப் பூட்கையென்றும் ஒண் பொறிக் கழற்கால் என்றும் சிறப்பித்துரைக்கின்றார். போரில் செய்த அரிய செயல்களைத் தம் கழலில் பொறித்துக் கொள்ளுதல் பண்டையோர் மரபாதலின், அம்மரபு, மறா மாண்புடைமை தோன்ற, ஒண்பொறிக்கழற்கால் என்றார். ஓடாமையும், கழலணியப்படுதலும் சிறப்புடைச் செயலாகவுடையன வீரர் கால்களாதலால் காலையே விதந்தோதினார். ஓடாப் பூட்கையாலும் ஒண்பொறி பொறித்த கழலாலும் பெருமையுடையராதலின் உடுக்கும் ஆடையை நிலந்தோய உடுக்கின்றனரென்பர். இவ்வாறு இரு நிலந்தோயும் விரிநூலறுவையர் என்று ஆடை அணிவதையும் குறிப்பிடுவதை,

“ஒருஉப நின்னையொருபெரு வேந்தே
ஓடாப் பூட்கை யொண்பொறிக் கழற்கால்
இருநிலந் தோயும் விரிநூலறுவையர்
செவ்வுளைய மாபூர்ந்து”⁵⁶

சேரமான் அணியும் ஆடையின் சிறப்பினை இப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

ஆடையின் சிறப்பு

நாம் வாழும் வாழ்க்கைக்கு ஆடை எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்றும் அவ்வாடையை வாழும் வாழ்க்கையோடு ஒப்பிட்டும் சங்கப் பாடலொன்று கூறுகிறது. கலித்தொகையில்,

“ஒரோஒகை தம்முட்டழீஇ யொரோ ஒகை
ஒன்றன்கூ றாடை யுடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற விளமை தரற்கு”⁵⁷

இவ்வாழ்க்கையாவது தமக்குக் கற்பித்த நாளெல்லாம் உள்ளில் ஒரேவொரு கைகளாலே தம்முள்ளே தழுவித் கொண்டு புறத்தில் ஒரேவொரு கைகளாலே ஒன்றன் கூறாகிய ஆடையை உடுத்தியிருப்பவரேயாயினும் பிரியாதிருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை, கழிந்த இளமை மீண்டும் வருதல் என்பது மிகவும் அரிதானது என்று மேலே கூறிய கலித்தொகைப்

பாடல் வரிகள் ஆடையின் சிறப்பினை உணர்த்துகிறது. பெண் ஆணுக்கு இணையாக ஆடைகளை உடுத்தினள். தழையாடையில் தொடங்கி பட்டாடை வரை உடுத்தியிருப்பதும், ஆண் ஆடைக்கு நிகராக இருந்ததும் மேற்காட்டிய செய்திகளின் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

அணிகலன்கள் (பெண்)

சங்ககாலப் பெண்கள் பல்வேறு வகையான அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர். ஆடைகளுக்குத் தந்திருந்த உயர்வைப் போலவே அணிகலன்களுக்கும் தந்திருந்தனர். செல்வந்தர்களும் சீலர்களும் நகை அணிவதில் கொண்டிருந்த மோகம் அளவிடற்கரியதாகும். அவர்களை அணிசெய்து நின்ற அக்கால அணிகலன்கள் மிகச் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருந்தன. பெண் அணிந்த அணிகலன்கள், பெண்ணால் அணிக்கு அழகு, அணியால் பெண்ணுக்கு அழகு என்று கூறுவதுபோல அணிகலன்கள் உயர் மதிப்பினை பெற்றிருந்தன. பெண் அணியும் அணிகலன் பலவகையாகச் சுட்டப்படுகின்றன. நுதல் அணி, தலையணி, செவியணி, மூக்கணி, கழுத்தணி, கையணி, கைவிரல் அணி, இடுப்பணி, காலணி, கால் விரலணி என்று பலவகைகளாகப் பெண்ணுக்கு அணிகள் உள்ளன. பெண்ணை வர்ணிப்பது போன்று அணிகளையும் வர்ணிக்கும் அளவிற்கு அணியின் சிறப்பு மேலோங்கி உள்ளது. ஒவ்வொரு அணிக்கும் விளக்கம் கொடுக்கிறார் புலவர் வே. கபிலன் அவர்கள்.

“தலைக்கு அணி செய்தவை : சீதேவி வலம்புரிச்சங்கு தென்பல்லி, வடபல்லி, பொன்னரி மாலை, புல்லகம், முஞ்சகம்.

செவிக்கு அணிசெய்தவை : மகரக் குழை, தாளுருவி, நீலக்குதம்பை, தோடு, வல்லிகை.

கழுத்துக்கு அணியாகத் திகழ்ந்தவை : நேர்சங்கிலி, நிறைசங்கிலி, வைங்கி, மகரப்பீலி, நுழைவினை, முத்துக்களாலான பொன்னாரம்.

கை அணிகலன்கள் : சூடகம் பொன்வளை, முத்துவளை, சங்கு வளை, இரத்தின வளை, மரகத மணிவளை.

கைவிரல் அணி : முத்து மோதிரம், நாகவாய் மோதிரம், வாளைப் பகுவாய் மோதிரம், பொன்னாலான வைர மோதிரம், இரத்தினக் கணையாழி.

மேகலாபரணம் : காஞ்சி, விரிசிகை, கலாபம்.

கால் அணிகள் : சிலம்பு, பாதசாலம், தண்டையணி, கிண்கிணி, குறங்கு செறி, மாணிக்கவளை, முத்துவளை.

கால்விரலங்காரம் : மகரவாய் பீலிக்கோடு, சுரும்பு மோதிரம், மணிமோதிரம். இப்படி, பசும்பொன்னாலான அணிகலன்களை உடல் முழுவதிலும் அணிந்திருந்தனர்.”⁵⁸ இவர் கூறுவதிலிருந்து பெண் அதிக அளவில் அணிகலன் அணிந்திருந்தமை புலப்படுகிறது. மேலே கூறிய அணிவகைகளைக் கண்டோம். அவ்வணிகளின் வகைகளை மகளிர் அணிந்த கா. அப்பாத்துரை அவர்கள் எடுத்துரைக்கிறார். “அவள் காலடிகளில் கணைக்காலிலிருந்து பெருவிரல் வரை ஒன்றடுத்தொன்று இதழ் விரித்தாற் போன்று படரும் காலணி வகையணிந்தாள். கணைக்காலில் மணிச்சிலம்பு, சதங்கை முதலிய நால்வகைக் கழல்களணிந்தாள். துடைகளில் துடை மாட்டிகள் ஏறின. வனப்பமைய மடித்த மிக நேர்த்தியான நீலநிற மல்மல் ஆடையை அவள் இடுப்பில் சேர்த்து அதன்மீது முப்பத்திரண்டு மணிகள் பொருந்திய மேகலை அணிந்தாள்.

முழங்கைக்கு மேலாகமிக உயர்ந்த முத்துமணிகளாலான பொன் பொதிந்த தோள் வளைகளும், முன்கைகளில் பளபளப்பான வலம்புரி, பவள வளைகளுடனும், சில பொன்வளைகளும் சில அரிய வேலைப் பாடமைந்த வயிர மரகத மணிகள் பதித்த வளைகளும் பூட்டினாள். கைவிரல்களுக்குப் பற்பல வகைப்பட்ட மோதிரங்கள் இடப்பட்டன. ஒன்று மகரவாய் போன்றிருந்தது. ஒன்று நடுவே மரகதமும் சூழ வயிரங்களும் உடையதாயிருந்தது.

கழுத்தில் (வயிற்று நடுவரை வந்து மறைக்கும்படி) பலவகைப் பொன்மாலைகள் பூட்டப்பட்டன. ஒன்று தங்கச் சங்கிலியாகவும் ஒன்று முறுக்கிய பொன்னிழை வடிவாகவும் மற்றொன்று பொன் தழை மாலையாகவும் இருந்தது. கழுத்தின் பின்னே மாலைகள் அனைத்தையும் சேர்த்து ஒரு நிலைப்படுத்திப் பிடிக்கும்படி மிகப் பகட்டான தோற்றமுடைய ஒரு சேர்த்திறுக்கி அணியப் பெற்றது.

தோடுகளில் மாறி மாறி வயிரமும் நீலமும் இடம் பெற்றன. தலையில் அவள் சூட்டிய அணிமணிப் பின்னல்கள் மற்ற எல்லா அணி மணிகளையும் ஒருசேர வெல்லத்தக்கவையாய் இருந்தன.”⁵⁹

என்று பெண் அணிகலன் அணிந்த செய்தியையும், அணிகலனை வகைப்படுத்தியும் கூறியுள்ளார். பெண்கள் தலையணி, நுதலணி, காதணி, கழுத்தணி, கையணி, விரலணி, இடையணி, காலணி போன்ற பலவகை அணிகளை அணிந்திருந்தனர். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பல சுட்டினும் அ. இராகவன் என்ற அறிஞரும் பெண்கள் அணிகலன்களை அணிந்தனர் என்பதை எடுத்துரைக்கிறார். “கைகளில் அணியும் அணிகலன்களாக விளங்கும் பலவகைக் கடகம், வளைகாப்பு, கிண்கிணி ஆகியவை கூறப்பட்டுள்ளன. கை விரல்களில் பூணும் மணிகள் பதித்த மோதிரங்களும் இடுப்பின் புறத்தே அணியும் எட்டு வடங்களையுடைய காஞ்சி என்ற நுகப்பணி, பவளமணிகள் கோர்த்த ஏழு வடங்களையுடைய மேகலை என்னும் நுகப்பணியும் பூண்டிருந்தனர் என்று கூறப்படுகிறது. நீராடும்பொழுது மகளிர் மேகலையை ஆடையின்மீது இறுகப் பிணைத்துக் கொள்வது உண்டென்றும் தெரிகிறது. அழகிய பூங்கொடிகள் ஓடைப்பொன்னால் செய்யப்பெற்ற சிலம்பின் பரல்களுள் முத்துக்கள் இட்டுச் செய்யப் பெற்றிருந்தன. இது நித்தில வரிச்சிலம்பு எனப்படும். மேலும் காதிலும் கவளை, குண்டலம், கடிப்பு, ஓலை என்னும் பலவகைக் காதணிகள் அணிந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது.”⁶⁰ இவற்றால் பெண் அக்காலத்தில் ஆடம்பர வாழ்க்கையை மேற் கொண்டாள் என்பது புலனாகிறது. சமூகத்தில் ஆண் எவ்வித இடத்தைப் பெற்றிருந்தானோ அதே அளவில் சரிசமமாகப் பெண்ணும் அவளின் முதன்மை இடத்தைப் பெற்றிருந்தாள் என்பது மேற்காட்டிய சான்றுகளால் உணரமுடிகிறது. பெண் அணிகலன்கள் அணிந்த செய்தியையும் அணிகலனின் வகைகளையும் சங்கப் பாடல்கள் பல விளக்கமாக உரைத்துள்ளன. பொருநராற்றுப்படையில் கேசாதிபாதமாகவும் அல்லது பாதாதி கேசமாகவும் பெண்ணை வர்ணித்துக் கூறுவதுபோல் அவள் தலைமுதல் கால்வரை அணியும் அணிகலன்களையும், அவற்றின் வகைகளையும் கூறி வர்ணிக்கும் செய்தியைக் காணமுடிகிறது.

தலையணி

வளம் செழிந்த ஊரில் வாழும் பெண்ணின் ஊர் எவ்வளவு வளம் வாய்ந்ததோ அதேயளவு அவள் அணிந்த அணிகலனின் சிறப்பும் உள்ளது. அவள் கழாக்கனியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலையும் உடையவளாகத் திகழ்கிறாள். இதனை,

“..... தடம்தாள்
பிணிக்கதிர் நெல்லின் செம்மல் மூதூர்
நுமக்குஉரித் தாகல் வேண்டின் சென்றுஅவற்கு
இறுக்கல் வேண்டும் திறையே; மறுப்பின்
ஒல்வான் அல்லன் வெல்போ ரான்எனச்
சொல்லவும் தேறீர் ஆயின், மெல்லியல்
கழற்கனி வகுத்த துணைச்சில் ஒதிக்
குறுந்தொடி மகளிர் தோள்விடல்”⁸¹

என்னும் பாடல் வரிகள் பெண் அணிகலன்களோடு பிற ஒப்பனையால் பொலிவதையும் சமூகத்தில் இருந்த உயர்வையும் வெளிப்படுத்துகிறது. தேவலோகத்து மங்கையரும் ஒப்புமையின்றி முற்பட்டு விளங்கும் நலமும் எழிலும் இழைக்கப்பட்ட தலையணிகலனும் கூந்தல் தவழ விளங்கும் செவியில் பெய்த குழையையும் உடையவள் என்பதை,

“வானுறை மகளிர் நலனில் கொள்ளும்
வயங்கிழை கரந்த வண்டுபடு கதுப்பின்
ஒடுங்கீர் ஒதிக் கொடுங்குழைகணவ!”⁸²

என்னும் பாடல் வழி அறியலாம். பெண் தலையணி அணிந்ததை இப்பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மக்கள் நிறைந்த வளம் செழித்த கடற்கரைச் சோலைகளும் அங்கு பரதவ மகளிர் ஆடும் குரவைக் கூத்தும், அதே சமயம் விழாக்கள் கொண்டாடுவதால் ஏற்படும் ஓசையும் உடைய ஊரில் பொன்தாமரைப் பூவினைச் சுட்டியும் நன்மை பொருந்திய பலவகை அணிகலன்களை அணிந்தும் விளங்கியதை,

“இரும்புள் ஒப்பும் இசையே என்றும்
மணிப்பூமுண்டகத்து மணல்மலிகானல்
பரதவர் மகளிர் குரவையொடு ஒலிப்ப
ஒருசார் விழவுநின்றவியல் ஆங்கண்
முழுவத்தோள் முரண்பொருநர்க்கு
உருகெழு பெருஞ்சிறப்பின்
இருபெயர்ப் பேர் ஆயமொடு
இலங்கு மருப்பின் களிறுகொடுத்தும்
பொலந்தாமரைப் பூச்சூட்டியும்
நலம் சான்ற கலம் சிதறும்”⁸³

என்னும் சங்கப் பாடல் கூட்டுகிறது. அக்காலப் பெண் தலையணிகள் அணிந்ததை மதுரைக்காஞ்சி விளக்குகிறது. பொன்னால் ஆன தாமரைப் பூவைப் பாணர்களுக்கு மன்னன் சூட்டியதும், அவர்களுடன் சென்ற விறலியர்க்குப் பகலில் பெய்யும் மழைத்துளிக்கு ஒப்புமையாக அமையும் மின்னலை ஒத்த பொன்னால் ஆன மாலையை அளிப்பதையும் மன்னனிடம் அவர்கள் பரிசில் பெற்றுச் செல்வதை,

“மங்குல் வானத்துத் திங்கள் ஏய்க்கும்
ஆடுவண்டு இமிரா அழல்அவிர் தாமரை
நீடு இரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி
உரவுக் கடல் முகந்த பருவ வானத்துப்
பகற்பெயல் துளியின் மின்னு நிமிர்ந்தாங்கு,

புனைஇருங் கதுப்பகம் பொலிய, பொன்னின்
தொடைஅமை மாலை விறலியர் மலைய;
நூலோர் புகழ்ந்த மாட்சிய, மால்கடல்
வளைகண்டன்ன வால்உளைப் புரவி,
துணைபுணர் தொழில், நால்குஉடன் பூட்டி,
அரித்தோர் நல்கியும் அமையான்,”⁶⁴

என்னும் பாடல் தொடர்கள் உணர்த்துகின்றன. சங்ககாலப் பெண்கள் தலையில் வாடும் மலர்களை மாலையாக அணிந்ததையும், வாடாத பொன்னரி மாலைகளைக் கூந்தலில் சூட்டியதையும் ஆணுக்கு சமமாகப் பெண்ணும், அணிகலன்களை பரிசிலாகப் பெற்றுத் தலையில் அணிந்த செய்தியையும் கொண்டு நோக்க பெண் முதலிடத்தில் இருந்தமையை உணரமுடிகிறது. அக்காலப் பெண்கள் மணிகள் பதித்த தலையணி அணிந்த செய்தியை ஐங்குறுநூறு,

“போதார் கூந்தல் இயலணி அழுங்க
ஏதிலாளனை நீ பிரிந்ததற்கே
அழலவிர் மணிப் பூண்அனையப்
பெயலாலானா என் கண்ணே தெய்யோ.”⁶⁵

என்னும் பாடலில் உணர்த்துகிறது. இதில் வரும் ‘மணிப்பூண் அனைய’ எனும் சொற்றொடரில் பெண், மணிகள் பதித்த தலையணி அணிந்த செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது. சுனைப்பூவினை தேடிச் சென்று பறித்தலும் வேண்டாம். பாடும் சிறப்பினை உடைய பூங்கொம்புகள் தாமே கொடுக்க வேண்டும் என விரும்பிக் கொடுப்பன போன்று, இதழ் விரிந்த கமழும் கண்ணியைக் கட்டிச் சூடும் அம்மகளிரிடத்தே திரட்சியுறத் தாழ்ந்து, மரங்கள் அழகுபெறும்படி நிற்கும் மகளிர்தம் தலையிலே தலைக்கோலம் சூடும் வழக்கினை உடையவராய் இருந்தனர். இதனை,

“பாடல் சால் சிறப்பின் சினையவும், சுனையவும்
நாடினர் கொயல் வேண்டா, நயந்து தாங்கொடுப்போல்,
தோடுஅவிழ் கமழ் கண்ணி தையு புனைவார்கண்
தோடுறத் தாழ்ந்து, துறைதுறை கவின்பெற,
செய்யவள் அணி அகலத்து ஆரமொடு அணிகொள்பு
தொய்யகம் தாழ்ந்த கதுப்புப் போல் துவர்மணல்
வையை வார் அவிர் அறல், இடைபோழும் பொழுதினான்”⁶⁶

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல்வரிகள் கூறுகின்றன. பெண் தலையணி அணிந்தமை பற்றி நற்றிணையிலும் குறிப்பு உண்டு. கரிதகம் என்னும் தலைக் கோலத்தை அக்காலப் பெண்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

“அறவர் வாழி-தோழி! மறவர்
வேல் என விரிந்த கதுப்பின் தோல
பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்
கடும் பனி அற்சிரம், நடுங்க, காண்தகக்
கைவல் வினைவன் தையு சொரிந்த
சுரிதக உருவின ஆகிப் பெரிய
கோங்கம் குவி முகை அவிழ், ஈங்கை
நல்தளிர் நயவர நூடங்கும்
முற்றா வேனில் முன்னி வந்தோரே!”⁶⁷

என்னும் நக்கீரரின் பாடலால் அறியலாம். தலைவி தலைவனின் வருகையை எதிர்நோக்கி இருப்பதையும் அவள் படும் துன்பத்தையும், பொன்னாலாகிய சுரிதகம் என்னும் அணியும் அவ்வணி கோங்கை மரத்திற் ஒப்புமைபடுத்திருப்பதும் மேற்காட்டிய பாடல் கூறுகிறது. இவற்றிலிருந்து பெண் சுரிதகம் என்னும் அணியை தலைக்கோலமாகப் பயன்படுத்தியிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

நுதலணி

நீர் விளையாட்டை விளையாடிக் களைத்த பெண்கள் அனைவரும் அவ்விளையாட்டை விட்டுக் கூந்தலை உலர்த்தி அதற்கு நறுமண மூட்டினர். பின்பு அவர்கள் கருமேகத்தின் நடுவிலிருந்து வெளிப்பட்ட முழு நிலவைப் போன்று கரிய பையிலிருந்து எடுத்த வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் வெம்மை மிக்க கள்ளை ஊற்றிக் கையிற் பிடித்தனர். தலைக்கோலம் அணிந்த அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்கள் கள் பருகியது தேவமகளிர்க்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“புனல் பொருது மெலிந்தார் திமில்விடக்
கனல் பொருத அகிலின் ஆவி காவெழு
நகில் முகடு மெழுகிய அளறுமடை திறந்து
திகைமுழுது கமழ, முகில்அகடு கமிமதியின்
உறைகழி வள்ளத்து உறுநறவுவாக்குநர்
அரவுசெறி உவவுமதியென அங்கையின் தாங்கி,
ஏறிமகர வலயம் அணிதிகழ் நுதலியர்
மதியுண்அர மகளென ஆம் பல்வாய் மடுப்ப,”⁶⁸

என்னும் பாடலால் அறியலாம். மகரமீன் வடிவில் செய்யப்பெற்ற நுதலணியைப் பெண் அணிந்தாள் என்பதை விளக்குகிறது. பொட்டு இட்ட நெற்றியில் நெற்றியணியாக தெய்வ உத்தி என்னும் அணியை அணிந்திருந்தனர். அதனுடன் வலம்புரிச் சங்கு போன்ற அணியையும் நெற்றியில் அணிந்திருந்தனர்.

“தெய்வ உத்தியொடு வலம்புரிவயின் வைத்து,
திலகம் தைஇய தேம்கமழ் திருநுதல்”⁶⁹

திருமுருகாற்றுப்படையில் வரும் இப்பாடல்கள் பெண் நுதலணி அணிந்த செய்தியைப் புலப்படுத்துகின்றன.

காதணி (குழை)

சங்க காலத்தில் பெண் காதணியாகப் பிண்டி என்னும் அசோகு தளிரையும் குவளையையும் காதில் அணிந்திருந்தாள்.

“ஆயிடை, மாயிதழ் கொண்டோர் மடமாகர் நோக்கினாள்
வேய்எழில் வென்று வெறுத்ததோள் நோக்கிச்
சாய்குழை பிண்டித் தளிற்காதில் தையினாள்,
பாய்குழை நீலம் பகலாகத் தையினாள்,
குவளை, குழைக்காதின் கோலச் செவியின்
இவள்செரீஇ நான்கு விழிபடைத்தாள் என்று
நெற்றி விழியா நிறைத்திலகம் இட்டாளே,”⁷⁰

எனப் பெண்கள் காதணி அணிந்த செய்தியைப் பரிபாடல் எடுத்துரைக்கிறது. வளைந்த குழைகளைப் பெண்கள் காதிற் பூட்டியிருந்தனர் என்பது கீழ்வரும் பாடலடிகளால் நன்கு அறியப்படுகின்றது.

“கொடுங்குழை மகளிர் கோதை சூட்டி
நடுங்குபணி களைஇயர் நார்அரி பருகி
வளிதொழில் ஒழிக்கும் வண்பரிப்புரவி
பண்ணற்கு விரைதி நீயே;”⁷¹

என்று புறநானூற்றிலும்,

“ஊசல் ஒண்குழை உடை வாய்த்தன்ன,
அத்தக் குமிழின் ஆய்இதழ் அலரி
கல்அறை வரிக்கும் புல்லென் குன்றம்
சென்றோர் மன்ற; செலீஇயர் என் உயிர், என,
புனைஇழை நெகிழ விம்மி, நொந்து நொந்து
இனைதல் ஆன்றிசின் ஆயிழை! நினையின்
நட்டோர் ஆக்கம் வேண்டியும்; ஒட்டிய
நின் தோள் அணி பெற வரற்கும்
அன்றோ – தோழி! – அவர் சென்றதிறமே.”⁷²

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் ஆராய்ந்த அணிகலன்களை அணிந்த தலைவியே. உடைமரங்கள் ஊசலாடும் குழைகளைப் பெற்றாற் போல அம்மரத்தின் மீது வழியிலமைந்த குமிழ்மரத்தின் அழகிய இதழையுடைய மலர் கல்லென்னும் ஒலியோடு அழகு செய்யும் வண்மை உதிரும் பொலிவிழந்த குன்றத்தே நம் காதலர் சென்றனர், இனி உறுதியாக என்னுயிர் என்னிடத்து இராது நீங்கும், என நீ அணிந்த அணிகலன்கள் நெகிழுமாறு விம்மி அழுது மனம் நொந்து நொந்து அழுகின்றதனைப் பொறுப்பாயாக. நினைக்குங் காலத்து, தம்மை நட்ட செய்தவர்க்கு ஆக்கம் செய்ய வேண்டியும், அடைக்கலமாக அவரை அணுகியநின் தோள்கள் நல்ல அணிகலன்கள் அணியப்பெறவும் அன்றோ அவர் நம்மைப் பிரிந்து போய் உள்ளார். மேற்காட்டிய பாடல் பெண் காதணியணிந்த செய்தியைக் கூறுகிறது. காதுகளில் அணியப்படும் பல்வேறு வகையான குழைகளில் கனங்குழையும் இங்குக் காணப்படுகிறது. கீழ்வரும் மற்றொரு பாடலில் பெண் கனங்குழை காதில் அணியும் செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“புணரின் புணராது பொருளே; பொருள்வயிற்
பிரியின் புணராது புணர்வே; ஆயிடைச்
செல்லினும், செல்லாய் ஆயினும், நல்லதற்கு
உரியவாழி, என் நெஞ்சே! – பொருளே,
வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்
ஒடுமீன் வழியின் கெடுவே; யானே,
விழுநீர் வியலகம் தூணி ஆக
எழு மாண் அளக்கும்விழு நெதி பெறினும்,
கனங்குழைக்கு அமர்த்த சேயரி மழைக் கண்
அமர்ந்து இனிது நோக்கமொடு செகுத்தனென்;
எனைய ஆகுக! வாழிய பொருளே!”⁷³

என்னும் சிறைக்குடி ஆந்தையாரின் பாடல் காதுகளில் அணியப்படும் பல்வேறு வகையான குழைகளில் கனங்குழையும் உண்டு என்பதை விளக்குகிறது.

**“அகல்நகர் வியல்முற்றத்து
சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
நேரிழை மகளிர் உணங்கு உணாக் கவரும்
கோழி எறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை”⁷⁴**

என்னும் பாடல், ‘செல்வமிக்க இல்லங்களிலே அகன்றமுன்றில், ஒளி நுதலும் மடநோக்கும் பொருந்திய அரம்மையன்ன அழகிய அணங்குகள் அணிகலன்கள் அணிந்து நெல்லைத் தின்னவரும் கோழிகளை விரட்டுதற்குப் பெண்கள் தங்கள் காதுகளில் அணிந்திருந்த மகரக் குழையைக் கழற்றி வீசி எறிந்தனர்’ என்னும் செய்தியைப் பட்டினப்பாலை சுட்டுகிறது.

மகரக்குழை

பெண்ணைப் பற்றிய வர்ணனைகளில் காதில் அணியும் பொலிவுற்ற மகரக் குழையையும் பெண் காதில் அணிந்ததாக பொருநராற்றுப்படை கூறுகிறது.

**“அறல்போல் கூந்தல், பிறைபோல் திருநுதல்,
கொலைவில் புருவத்துக் கொழுங்கடை மழைக்கண்,
இலவ்விதழ் புரையும் இன்மொழித் துவர்வாய்ப்
பலஉறு முத்தின் பழிநீர் வெண்பல்
மயிர்குறை கருவி மாண் கடைஅன்ன
பூங்குழை ஊசற் பொறைசால் காதின்,
நாண் அடச் சாய்ந்த நலம்கிளர் எருத்தின்,
ஆடு அமைப் பணைத்தோள்,”⁷⁵**

என்றும்,

**“ஆரம் தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்து
பின்னமை நெடுவீழ் தாழத் துணைதுறந்து
நன்னுதல் உலறிய சில்மெல் ஓதி
நெடுநீர் வார்குழை களைந்தெனக் குறுங்கண்
வாயுறை அழுத்திய வறிதுவீழ் காதின்”⁷⁶**

என்றும் வரும் பாடல் அடிகளில் ‘பெண்கள் காதில் அணியும் அணிகலன்களைக் குழை என்று கூறுவர். இதனைப் பல்வேறு வடிவங்களில் வடிவமைத்து அணிந்துள்ளனர். நெடுநல்வாடையில் தலைவி மகரக்குழை அணிந்திருந்த செய்தியை மேற்காட்டிய பாடல் தொடர்கள் விளக்குகின்றன. விளையாடும் இளம் பருவத்து மகளிர், உண்ணு நீர்த்துறையில் அறியாதே போட்டுவிட்டுப் போன, பொன்னால் செய்த, மகரமீன் வடிவிலான காதணியை, அந்நீர்த்துறையில் இரைதேடிக் கொண்டிருக்கும் மீன்குத்திப் பறவை, தான் தேடும் இரையாக எண்ணி எடுத்துக் கொண்டு, பறவைக் கூட்டம் இருக்கும், பனை மரத்து ஓலைக்கண் சென்று கற்றுவல்ல அந்தணர்கள், செய்தற்கு அரிய கடனாகச் செய்து முடித்த வேள்விச் சாலையில் நட்ட கம்பத்தின் உச்சியில் சென்று அமர்ந்து, யவனர் இயற்றிய மரக் கலத்துக் கூம்பின் மேல் அமைத்த அன்னவிளக்குப் போலவும், உயர்ந்த வானத்தில், வைகறைப் போதில் தோன்றும் வெள்ளியாகிய விண்மீன் போலவும் தோன்றும் நீர்ப்பெயற்று என்று எடுத்துரைப்பதை,

**“வண்டல் ஆயமொடு உண்துறைத் தலைஇப்
புனலாடு மகளிர் இட்ட பொலங்குழை
இரைதேர் மணிச்சிரல், இரைசெத்து எறிந்தெனப்,**

புள்ஆர் பெண்ணைப் புலம்புமடல் செல்லாது,
கேள்வி அந்தணர் அருங்கடன் இறுத்த
வேள்வித் தூணத்து அசைஇ, யவனர்,
ஒதிம விளக்கின் உயர்மிசைக் கொண்ட
வைகுறு மீனின் பையயத் தோன்றும்”⁷⁷

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பகுதியால் அறியலாம்.

தாளுருவி

“நள்ளிருள் விடியல் புள்ளழப் போகி,
புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி,
ஆம்பிவான் முகை அன்ன கூம்புகிழ்
உறைஅமை தீம்தயிர் கலக்கி, நுரைதெரிந்து,
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டுஇரீஇ,
நாள்மோர் மாறும் நல்மா மேனி,
சிறுகுழை துயல்வரும் காதின், பணைத்தோள்,
குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல், ஆய்மகள்
அளைவிலை உணவின் கிளைஉடன் அருத்தி”⁷⁸

காதணிகளும் பெண்கள் திருமுகங்களைச் சிறப்பிக்கும் பண்பினவாய் விளங்கின. ஆய்மகளிரின் துயல் வரும் தாளுருவி என்னும் சிறுகுழையணிந்தமை பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப் படை விளக்குகின்றது.

குண்டலங்கள்

கொடிகளால் கட்டப்பெற்ற தேரினை உடைய பாண்டியன் மொழியாகிய தமிழ் உள்ளவரை, மதுரை மாநகரம் கார்த்திகைப் பெண்கள் தம் காதுகளில் அணிந்துள்ள பொன்னாலாகிய மகர குண்டலம் போலச் சிறப்புற்றுச் செல்வத்தால் செழித்து விளங்குவதை,

“கார்த்திகை காதில் கனமகர குண்டலம்போல்,
சீர்த்து விளங்கித் திருப்பூத்தல் அல்லது
கோத்தைஉண் டாமோ? மதுரை கொடித்தேரான்
வார்த்தை உண்டாகும் அளவு.”⁷⁹

என்றும்,

“வண்டு பொரேரென எழ,
வண்டுபொரேரென எழும்;
கடிப்பகு வேரிக் கதவமில் தோட்டிக்
கடிப்பிகு காதில் கனங்குழை தொடர,
மிளிர்மின் வாய்ந்த விளங்குஒளி நுதலார்
ஊர்களிற் றன்னசெம்ம லோரும்”⁸⁰

கடிப்பு என்னும் அணியிட்டு வளர்த்த தம் காதில் கனத்த குழையை இடுவதற்காக மகளிர் வளையல் அணிந்த கையை மேலே உயர்த்தும் போது, வளையல் ஒலி கலீர் என எழ அதுகேட்டு அங்குள்ள மலர்மாலையில் மொய்த்திருந்த வண்டினங்கள் பொரேர் எனப் பறந்தோடும். அக்குழையினது ஒளிச்சுடர் வீசுதலால் விளங்கும் ஒளிமிக்க நெற்றியினையுடைய பெண்ணும்

அவர்தம் கணவரும் தாம் ஊர்ந்து செல்லும் யானையை ஒத்த தலைமைத் தன்மை உடையவர்கள். மேலே கூறிய பரிபாடல் திரட்டில் இடம்பெறும் தொடர்களில் பெண் கடிப்பு என்னும் காதணியும், குண்டலம் என்னும் காதணியும் அணிந்திருந்தது குறிப்பிடப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் குதம்பை, குழை, கடிப்பு என்னும் காதணிகள் அணிந்துள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்துப் பாண்டி நாட்டுப் பழநாகரிகப் பெண்கள் போல் அக்காலத்தில், எல்லாத் தமிழ்ப் பெண்டிரும் காது வளர்த்திருந்தனர். காது வளர்க்கும் போது அணிவது குதம்பையும், காது வளர்த்த பின் அணிவது குழையும் கடிப்பும் ஆகும். குதம்பை இன்று குணுக்கு என்றும் கூறப்படுகிறது.

“கொடுங்குழை துறந்து வடிந்துவீழ்காதினள்”⁸¹

**“வள்ளைத் தாள் போல் வடிகா திவைகாண்
உள்ளுள் வாடிய உணங்கல் போன்றன”⁸²**

என்னும் பாடல்களால் முறையே சிலம்பும், மணிமேகலையும் பெண்கள் காதுகளில் வகையான அணிகளை அணிந்தனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

கழுத்தணி

பெண்கள் கழுத்தில் தழையால் ஆன மாலையை ஆதிகாலத்தில் அணிந்தனர். பின்பு நாகரிகத் தொடக்கம் அதிகமான பின் முத்து, பொன், பவளம், ரத்தினம் போன்றவற்றால் செய்யப்பட்ட கழுத்தணிகளை அணிந்தனர். முத்து விளையும் கடலின் சிறப்பினை ஆர்.என். சாமி என்பவர் “கடல் சூழ்ந்த நிலமாகத் தமிழர்கள் வாழும் இடம் இருந்ததால் கடலின் ஆற்றலை எதிர்த்து அதனைத் தன்வயப்படுத்தி ஆளுமை புரிந்தவர்கள் தமிழர்கள். அவர்கள் கட்டுமரம், சிறுபடகு, திமில், மிதவை, கலம், மரக்கலம், நாவாய், கப்பல், பாய்மரக்கலம் எனப் பல வகையானவற்றை அவற்றின் அளவையும் தன்மையையும் கொண்டு பெயரிட்டழைத்தனர். முதலில் மீன்பிடிக்கத் துவங்கிய அம்மக்கள் பின்னர் பவளம், முத்து எனச் சேகரிக்கத் துவங்கினர். உள்நாட்டில் சிறு ஓடங்கள், தோணிகள் கொண்டு ஆறுகளைக் கடக்கவும், ஏரிகளிலும் ஆறுகளிலும் மீன் பிடிக்கவும் செய்தார்கள். இவர்கள் செம்படவர்கள், வலைஞர் என அழைக்கப்பட்டனர்”⁸³ என்று கூறுகிறார். சாமி அவர்கள் கடலின் சிறப்பினைக் கூறியவாறு அதனை அடியொற்றி பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்கள் கடலில் விளையும் முத்தின் சிறப்பினையும் முத்தின் வளத்தையும் எடுத்துரைக்கிறார். “கடலடியில் கிடக்கும் முத்துச் சிப்பிகளை மூழ்கிக் கொண்டுவரும், தென்கோடித் தமிழகத்தில் கட்டிவிடப்பட்ட பாமர மக்களின், உயிரியல் சார்ந்த கருத்து அது, ஆடவர் பெண்டிர்களை மட்டுமல்லாமல், அவர்களுடைய தேர்கள், குதிரைகள், அம்பறாத் துணிகள், மற்றும் பிற பொருட்களையும் அணிசெய்வதற்குத் தேவைப்பட்ட பெருங்குவியலான முத்துகளைக் கொண்டு செல்வதற்கு ஏற்பவும், மக்களிடையே நிலவிய அதன் பிறப்புப் பற்றிய பழக் கருத்து ரிஷிநாடாம் வடநாட்டிற்கு, அப்பண்டத்தைத் தொடர்ந்து உடன் செல்வதற்கு ஏற்பவும், தேவையான மிகப்பெரிய போக்குவரத்து, வட இந்தியாவுக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கும் இடையில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை, நாம் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளலாம்”⁸⁴ என்று சீனிவாச ஐயங்கார் கூறுவது மூலம் முத்து வளத்தை அறியமுடிகிறது. முத்து வளத்தை கூறிய சீனிவாச ஐயங்கார் மகளிர் முத்து அணியும் செய்தியையும், விளக்குகிறார். “உரோமப் பேரரசால், இந்தியாவிலிருந்து, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட விலையுயர்ந்த விலங்கு தரு பொருள்கள், மன்னார் வளைகுடாவில் கிடைக்கும் முத்து, உரோம வணிகர், அதை வாங்கும் மதுரையும், உறையூரும் முக்கிய முத்து அங்காடிகளாம். அலெக்ஸாண்டிரியாவைச்

சேர்ந்த யூதத் தத்துவ ஞானி, பிலோன் (Philon), முனிவர்பால் (St.Paul) ஆகியோர் உள்ளிட்ட மக்களுக்கு நல்லற வாழ்வு போதிக்கும் அறவோர்கள் பலரும், பெண்டிரும், மகளிரும் முத்து அணிவது குறித்து, வெறுத்துப் புலம்புமளவு, முத்து அணிவது, மகளிரிடையே நவநாகரிகமாக ஆகிவிட்டது.”⁸⁵ என்று இவர் விளக்கும் செய்தியால் பெண்கள் முத்து அணிந்திருந்தனர் என்பதை உணரமுடிகிறது. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான மதுரைக் காஞ்சியில் பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்த கீழைக்கடலின் முத்து வளத்தையும், அம்முத்துக்கள் தொன்றுதொட்டு உலகப் புகழ் பெற்றன என்பதையும்,

**“விளைந்து முதிர்ந்த வெண்முத்தின்
இலங்குவளை இருஞ்சி சேரிக்
கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொற்கையோர் நசைப்பொருந்”⁸⁶**

என்னும் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இதே செய்தியை,

**“மலையயந்த மணியும் கடறு பயந்த பொன்னும்
கடல்பயந்த கதிர்முத்தமும்”⁸⁷**

என்னும் பாடற் தொடர்களாலும் அறியமுடிகிறது. தமிழகத்தின் பொன், மணி, முத்து வளத்தை மேற்காட்டிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

ஆரம்

ஆரம் என்ற முத்தாரத்தினைப் பெண் அணிந்திருந்தாள்.

**“ஆரம் தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்து
பின்னமை நெடுவீழ் தாழத் துணை துறந்து
நன்னுதல் உலறிய சில்மெல் ஒதி”⁸⁸**

நெடுநல்வாடை பெண் கழுத்தில் முத்தால் ஆன ஆரத்தை அணிந்தாள் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

பொன்மாலை

மன்னன் பாணர்க்குப் பொன்னால் ஆன தாமரைப் பூவைத் தலையில் சூடுவான். அதே சமயம் பாடினியர்க்கும் அழகிய தூய்மையான ஒளிபொருந்திய முத்துக்களோடு இருக்கும் பொன்னாலாகிய மாலையைச் சூட்டுவான். இருவரையும் தேரில் ஏற்றி அனுப்புவான். இவ்வழக்காற்றினை,

**“எரிஅகைந்தன்ன ஏடுஇல் தாமரை
சுரிஇரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி,
நூலின் வலவா நுணங்குஅரில் மாலை
வால்ஒளி முத்தமொடு பாடினிஅணிய,
கோட்டின் செய்த கொடுஞ்சிநெடுந்தேர்
ஊட்டுவளை துயல்வர, ஓரி நூடங்க,
பால்புரை புரவி நால்கு உடன் பூட்டி,
காலின் ஏழ் அடிப்பின் சென்று, கோலின்
தாறுகளைந்து, ஏறு என்றுஏற்றி,”⁸⁹**

என்னும் பாடல் தொடர் அறிவுறுத்துகிறது. இதுபோன்ற குறிப்புகளால் சமூகத்தில் ஆணுக்கு நிகராகப் பெண் திகழ்கிறாள் என்பதை அறியமுடிகிறது. பாணனைப் போன்று ஆணுக்கு நிகராகப் பாடினியான பெண் அவ்விடத்தில் ஒரு ஆணாக உள்ள அரசனிடம் பரிசிலைப் பெறுகிறாள் என்பது பெண் சமூகத்தில் உயர்ந்த அங்கத்தில் நிலைத்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. ஆண்களுக்குச் சமமாகப் பெண்களும் கழுத்தில் முத்து மாலைகளை அணிந்தனர் என்று மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் “முத்து நவரத்தினங்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்பட்டது. அரசர்கள் ‘ஏகவடம்’ என்னும் முத்து மாலைகளை அணிந்தனர். ஏகவடம் அரசர்களுக்குரிய அடையாள அணிகளில் ஒன்று. வீட்டு பெண்களும் அரசகுமாரிகளும் இராணிகளும் முத்து மாலையை அணிந்தார்கள்”⁹⁰ என்று கூறுவதால் பெண்களும் ஆண்களுக்கு இணையாக முத்து மாலைகளை அணிந்தனர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. மாதவி போல் ஆடல் பாடல் அரங்கேற்றிய நாடகக் கணிகையின் மாலை விலை ஆயிரத் தெண்கழுஞ்சு பொன்னாக மதிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை,

**“கண்ணுள் வினைஞர் கைவினைமுற்றிய
நுண்வினைக் கொல்லர்”⁹¹**

என்று சிலப்பதிகாரம் பெண் பொன்மாலை அணிந்த செய்தியை விளக்குகிறது.

வளையல்

நெய்தல்நில கடற்கரையில் விளையக் கூடிய அதிக வளம் வாய்ந்த பவளம், மாணிக்கம், முத்து போன்றவற்றில் சங்கும் ஒன்று. சங்கில் வளையல்கள், மணிகள் போன்றவற்றைச் செய்து கைகளில் பெண்கள் அணிவர். பெண்கள் சங்கு வளையல் அணியும் செய்தியை கா. அப்பாத்துரை அவர்கள் “தாழ்நிலை வகுப்பினரிடையே மாதர் சங்குவளைகள் வெண்மணி, நீல மணிகளாலான கழுத்து மாலை, முதலிய மலிவான நகைகள் அணிந்தனர். நடுத்தர வகுப்பினர் பெரும்பாலும் தங்கநகைகளே அணிந்தார்கள். ஏனெனில், இந்தக் காலத்தில் இந்தியாவில் வெள்ளி மிகவும் அரிதான ஒரு பொருள். செல்வரின் நகைகள் மிக விலையேறியதாக இருந்தன. பொது ஆடல் மகளிர் பூண்களே மிகப் பகட்டாரவாரமானவை யாய் இருந்தன.”⁹² என்று விளக்குகிறார். ஒரு பாட்டு, யவனர், நல்ல குப்பிகளில் கொண்டுவந்த குளிர்ந்த; இனிய மணம் உடைய மதுவை, ஒள்ளியவளை அணிந்த மகளிர், பொன்னால் செய்த அழகிய கலங்களில் ஏந்திவந்து நாள்தோறும் ஊட்டிய நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகிறது புறநானூறு,

**“யவனர், நன்கலம் தந்த தண் கமழ் தேறல்,
பொன்செய் புனைகலத்து ஏந்தி, நாளும்
ஒண்தொடி மகளிர் மடுப்ப”⁹³**

என்றும்,

**“ஓவத் தன்ன இடனுடை வரைப்பில்
பாவை அன்ன குறுந்தொடி மகளிர்
இழைநிலை நெகிழ்ந்த மள்ளற் கண்டிகும்”⁹⁴**

ஓவியம் போன்று அழகாகவும் இடமகன்ற இல்லில் அழகான பாவை போன்ற சிறிய வளையலை அணிந்த பெண்கள் என்று மேற்காட்டிய இரு புறநானூற்றுப் பாடல்களும் விளக்குகின்றன. பெண்கள் கைவளை யணிந்ததை நெடுநல்வாடை பொன் வளையல் அணிந்த மென்மையான மயிருடன் கூடிய முன் கைகள் சங்குவளையும், காப்பு நூலும் அணிந்திருந்தன என்று விளக்குவதை,

**“பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை
வலம்புரி வலையொடு கடிகை நூல்யாத்து”⁹⁵**

பாண்டி மாதேவி வலம்புரிச் சங்கு வளையல்கள் அணிந்ததையும் கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் வலம்புரியை அறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளையலையும் கைகளில் அணிவர். பொன், சங்கு போன்றவற்றால் ஆன வளையலையும் காப்பு நூலும் அணிந்தனர் என்பது புலப்படுகிறது. தெளிந்த நீரை உடையது கழி. அதன் கண் வேண்டி வந்தவர்கள் பிடித்துக் கொள்ளுமாறு செந்நிறம் கொண்ட இறால் மீன்கள் அகப்படும். அத்தகைய வளமையான குளிர்ச்சி பொருந்திய கடற்கரைக்குத் தலைவனே! தலைவி இளமையானவள். அவள் சங்கினை அறுத்துச் செய்த வளையலை அணிந்தவள். அடர்ந்த பல வகுப்புக்கள் அமைந்த கூந்தலை யுடையவள். அவளைக் கூட விரும்பினாய் என்றால் திருமணம் செய்து கொள்வாயாக என்றுரைத்தலைக் கூறும்,

**“கோடர் எல்வளைக் கொழும்பல் கூந்தல்
ஆய்தொடி, மடவரல் வேண்டுதிஆயின்
தெண்கழி சேயிறாப் படுஉம்
தண்கடற் சேர்ப்ப! வரைந்தனைகொண்மோ”⁹⁶**

என்னும் பாடல், ‘பெண்கள் கைகளில் சங்குவளை அணிந்தமையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. வளையல் சங்கினால் செய்யப்படுவது என்றும் தொடி சங்காலும் யானைக் கொம்புகளாலும் செய்யப்படுவது என்றும் மேற்காட்டிய பாடல் பதிவு செய்கிறது. ‘ஒளிபொருந்திய தொடியை அணிந்த அரிவையானவள் என் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டாள். ஆகையால் வண்டுகள் ஒலிக்கும் குளிர்ந்த துறையையுடைய தொண்டி நகரத்துப் பரந்த கடலில் எழுந்து முழங்கும் அலைகளைப் போன்று இரவிலும் உறக்கம் கொள்ளவில்லை’ எனப் பாங்கன் கேட்கத் தலைவன் கூறுவதாக அமையும் கீழ்வரும் பாடலில் பெண் ஒளிபொருந்திய வளையலை அணிந்தாள் என்னும் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

**“ஒண்தொடி அரிவை கொண்டனள், நெஞ்சே
வண்டிமிர் பனித்துறைத் தொண்டிஆங்கண்
உரவுக் கடலொலித் திரையென
இரவினாலும் துயிலறியேனே”⁹⁷**

தொடி

மருதநிலத்தில் வாழும் பெண் தொடி அணிந்திருந்தாள் என்பதை,

**“வலம்பட நடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்
உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தங்கை
பிடிக்கைஅன்ன பின்னுவீழ் சிறுபறத்துத்
தொடிக்கை மகடுஉ”⁹⁸**

தொடியை அணிந்த மகளிர் சிறு புறத்தின் மேலே தொங்கவிடப்பட்ட பின்னர் பிடியின் கைபோன்று உள்ளது என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. பெண்கள் கைகளில் வளையல் அணிந்த செய்தி நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு முதலான இலக்கியங்களில் பதிவுகள் பல உள்ளன என்பதை,

**“..... அம்சில்ஓதி,
நல்குப்பெண்டின், சில்வளைக் குறுமகள்**

ஊசல் உறுதொழில் பூசல் கூட்டா
நயன்இல் மாக்களொடுகொழீஇ,”⁹⁹

என்றும்,

“அறுசில் கால அம்சிறைத்தும்பி
நூற்றிதழ்த் தாமரைப் பூச்சினை சீக்கும்
காம்புகண்டன்ன தூம்புடை வேழத்துத்
துறைநணி ஊரனை உள்ளியென்
இறையேர் எல்வளை நெகிழ்போடும்மே”¹⁰⁰

என்றும்,

“நீர்த்திரள் கடுக்கும் மாசில் வெள்ளிச்
சூர்ப்புறு கோல்வளை செறித்த முன்கை”¹⁰¹

என்றும் மேற்காட்டிய பாடல், பாடல் தொடர்கள் பெண்கள் கையணியாக வளையல்களை அணிந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

விரலணி (மோதிரம்)

வானை மீனின் பிளந்த வாய் போன்று அமைந்த வடிவமுடைய சிறந்த நிறத்தையுடைய மோதிரமின்றி விரல்கள் இருந்தன என்பது தலைவனைப் பிரிந்த நிலையில் தலைவி விரலணி அணியவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆனால் முன்னே விரலணி அணிந்திருந்தாள் என்பதும் புலப்படுகிறது.

“வானைப் பகுவாய் கடுப்ப வணக்குறுத்துச்
செவ்விரற் கொளீஇய செங்கேழ் விளக்கத்துப்”¹⁰²

பெண் மோதிரம் அணிந்தாள் என்று நெடுநல்வாடை சுட்டுகிறது. விரலணி என்ற சொல்லிற்கு த. ரெஜிக்குமார் விளக்கம் தருகிறார். “கைவிரல்களில் அணிகின்ற அணிகலன்கள் விரலணி எனப்படும். இவ்வணியினை மோதிரம் என்றும் அழைப்பர்.”¹⁰³

மோசை

குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண்கள் கைகளில் வளையோடு பிணிக்கப்பட்ட மெல்லிய விரல்களில் மோசை என்னும் மோதிரம் அணிந்திருந்தனர். இதனை,

“படுநீர்ச் சிலம்பில் கலித்த வாழைக்
கொடுமடல் ஈன்ற கூர் வாய்க்குவிழுகை,
ஒள்ளிழை மகளிர் இலங்கு வளைத்தொடும்
மெல்விரல் மோசைபோல, காந்தள்
வளிதழ் தோயும்”¹⁰⁴

என்னும் பாடல்வழி அறியலாம். இவ்வணி பெண்களின் முன்கைவளையோடு பொன் சங்கிலி மோதிரத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். மேற்காட்டிய பாடல்களால் பெண் விரலணி அணிந்த செய்தி புலப்படுகிறது.

இடையணி (மேகலை)

பெண்கள் இடைப்பகுதியில் அணியும் அணிகலன்களை இடையணி என்று கூறுவர். இவ்வணி ஆடையை இறுக்குவது மட்டுமல்லாமல் இடையின் அழகினைக் கூட்டும் தன்மை

வாய்ந்தது. சங்ககாலப் பெண்கள் இடையில் மேகலை, காஞ்சி போன்ற அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர். இவ் அணிகலன்களின் இடையில் முத்து வடங்கள் மற்றும் பவள வடங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. பெண்கள் மேகலை என்னும் அணியை இடையில் அணிந்திருந்ததை,

**“கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேல்
மையில் செந்துகிர்க் கோவை அவற்றின்மேல்”¹⁰⁵**

என்று கலித்தொகை விளக்குகிறது.

**“ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
பொலம்செய் பல்காசு அணிந்தஅல்குல்,
ஈகைக் கண்ணி இலங்கத் தைஇத்
தருமணல் இயல் வோள்சாயல் நோக்கித்
தவிர்த்த தேரை விளர்ந்த கண்ணை
வினவல் ஆனா வெல்போர் அண்ணல்,
'யார்மகள்' என் போய், கூறக்கேள் இனிக்”¹⁰⁶**

பொன்னால் செய்யப்பட்ட காசுகள் கோர்த்த இடையணியை அணிந்த பெண்ணைப் பார்த்து ஆண் வியந்து போகும் அளவிற்கு அவ்வணி பெண்ணுக்கு அழகூட்டியது. இடையில் மேகலை யணிந்து அதன் மேல் பூந்துகிலைச் சுற்றிக் கொண்டனர் என்பதை,

**“பிறங்கிய முத்தரைமுப் பத்திருகாழ்
நிறங்கிளர் பூந்துகில் நீர்மையின் உடஇ”¹⁰⁷**

என்று சிலம்பும்,

**“வெல்போர்க் குரிசில்நீ வியன்சுரன் இறப்பின்
பல்காழ் அல்குல் அவ்வரிவாடக்
குழலினும் இனைகுவள் பெரிதே
விழவொலி கூந்தல் மாஅ யோளே”¹⁰⁸**

என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலும் பெண் இடையில் மேகலை என்னும் இடையணியை அணிந்தாள் என்று பதிவு செய்கிறது. தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல இருக்கும் தலைவனுக்குத் தோழி தலைவனின் பிரிவாற்றாமையைக் கூறிய பாடலில் தலைவி இடையணி அணிந்த செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது.

பாண்டில்

தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல இருக்கும் தலைவனுக்குத் தோழி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைகிறது. அதில் தலைவி பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாண்டிலில் மணிகள் கோர்த்த அணிகலன்களை அணிந்தவளாகவும் காசுமாலை அணிந்த இடைப்பகுதியை உடையவள் என்றும் அவள் அணிந்த அணிகலன்களின் சிறப்பு கீழ்வரும் பாடலில் இடம்பெறுகிறது.

**“பொலம்பகம் பாண்டில் காசநிறைஅல்குல்
இலங்குவளை மென்தோள் இழைநிலை நெகிழ்ப்
பிரிதல் வல்குவை யாயின்
அரிதே விடலைஇவள் ஆய்நுதல் கவினே”¹⁰⁹**

என்றும்,

“பொன் செய் பாண்டில் பொலம்கலம் நந்தத்
தேர்அகல் அல்குல் அவ்வரி வாட
இறந்தோர் மன்ற தாமே பிறங்குமலைப்
புல்லரை ஓமை நீடிய
புலிவழங்கு அதர கானகத் தானே.”¹¹⁰

என்றும் அமைந்துள்ள பாடல் தொடர்களால் மகளிர் பாண்டில் என்னும் அணியை அணிந்திருந்தனர் என்பது புலப்படுகிறது. பாண்டில் என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஒருவகை அணி என்றும் இதைச் சுற்றி மணிகள் கோர்த்து மேகலையுடன் அணிதல் வழக்கம் என்றும் பொன்னால் ஆன பசுமையான வட்டக் காசுகள், பாண்டில் வட்டம் எனவும் கூறப்படுகிறது. “தோழி, உயர்ந்த மலைப் பக்கத்தில் புல்லென்ற அடிப்பகுதியை உடைய ஓமை மரங்கள் நிறைந்த புலிகள் திரியும் காடு. அதில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாண்டில் என்ற பொன்னணி நெகிழ, தேரின் தட்டைப் போன்ற அகன்ற அல்குலில் கிடந்த அழகிய வரிகள் வாட, நம்மைப் பிரிந்து சென்றார். அந்தப் பிரிவை ஆற்ற முடியுமா? என்று உரைத்தாள். பொன் செய் பாண்டில் பொலங்கலம் என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்ட வட்டமான பொன் அணிபொலங் கலம்பொலம்பொன். கலம் அணிகலம். பாண்டிலைச் சுற்றிக் கோர்க்கப்படும் பொன் காசுகள் இங்குப் பொன்னங்கலம் எனப்பட்டன. பாண்டில் வட்டம். வட்டமான அணி எனவும் உரைக்கலாம்.”¹¹¹ எனப் பாண்டில் என்ற இடையணிப் பற்றி அ. கந்தசாமி அவர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

காலணி (சிலம்பு)

பெண்கள் சங்ககாலத்தில் பல்வேறு வகையான அணிகலன்களைக் காலில் அணிந்துள்ளனர். அவற்றுள் சிலம்பு என்ற அணியும் ஒன்று. இச்சிலம்பானது வெள்ளி மற்றும் பொன்னால் செய்யப்பட்டு அவற்றினுள் இரத்தினக் கற்களையும் முத்துக்களையும் போட்டு வைத்திருப்பர். இவை அசையும் போது ஒலியினை உண்டாக்கும்.

“பிரசம் கலந்தவெண்கவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத்து ஒருகை ஏந்தி,
புடைப்பின் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்,
‘உண்’ என்று ஒக்குபு பிழைப்ப, தெண்ணீர்
முத்து அரிப்பொற்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று,
அரி நரைக்கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரிமெலிந்து ஒழிய, பந்தர் ஓடி,
ஏவல் மறுக்கும் சிறு விளையாட்டி”¹¹²

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் மகளிர் சிலம்பினை அணிந்திருந்தனர் என்பதைக் காட்டுகிறது. பெண்கள் காலில் சிலம்பு அணிவதை “தலைவியைத் தேடிக் கொண்டு போன செவிலி வழிப் போக்கர்கள் தன் மகளைப் பற்றி வினவினாள். அவர்கள் தலைவன், தலைவியைக் கண்டதை உரைத்தனர். அப்பாடலில் சிலம்பு, கழல் குறித்த செய்தி இடம்பெறுகிறது. ‘ஐயனே! என் கண் பாவை போல் ஆய்ந்து கொண்ட தொடியினைப் பூண்ட என் மகள், தொழில் வகையால் அழகுறச் செய்யப்பட்ட செறிந்த கழலினையும் வலிய தாளையும் கரிய தாடியையும் உடைய காளை போன்றவனுடன் மெல்ல நடந்து போனாள் என்று சொல்கின்றீர். அப்போது அவளுடைய அழகிய சிலம்பை அணிந்த அடிகள் நிலத்தில் பொருந்தினவா? என்று செவிலித்தாய் வினவினாள்.”¹¹³ அ. கந்தசாமி அவர்கள் கூறும் செய்தியால் பெண்கள் காலில் சிலம்பு அணிந்தமை உணர

முடிகிறது. விழாவினைக் கண்டு களிக்கும் பெண்கள் ஒலிக்கும் மணிகள் பொருந்திய பொற்சிலம்புகளையும் மற்றும் இழைகளையும் அணிந்திருந்தனரென அறிகின்றோம். அவர் அணிந்த இழைகள் தீயினாற் சுடப்பட்டு மிளிரும் பொன்னாலானவை என்று,

**“நாண்மகி ழிருக்கை காண்மார் பூணோடு
தெள்ளரிப் பொற்சிலம் பொலிப்ப வொள்ளழற்
தாஅற விளங்கிய ஆய்பொன் அவிர்இழை”¹¹⁴**

ஒரு பாடல் சுட்டுகிறது. மேற்காட்டிய பாடல் மூலம் பெண்கள் காலில் சிலம்பு அணிந்திருந்தமையும் அக்காலத்தில் சிலம்பு அணியும் வழக்கம் இருந்தமையும் புலப்படுகிறது.

ஆண் அணிகலன்கள்

ஆண்களும் பெண்களைப் போன்று அணிகள் அணிந்திருந்தமை தெரிகிறது. ஆண்களும் தலையணி, கழுத்தணி, விரலணி என்ற அணிகலன்கள் அணிந்துள்ளதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

தலையணி

எண்ணெய் பூசப்பெற்ற அழகிய குஞ்சி நன் மணமுடைய மயிர்ச் சாந்து கமழ் பூசி விரல்களால் கோதி சிக்கெடுத்து அகில் புகையூட்டி வண்ண நிறமுடைய மலர்களாலாகிய மாலையையும், வெண்மையான தலைக் கண்ணியையும் சூடியிருந்தான். அவை பார்ப்போருக்கு அச்சம் தரும் வகையில் இருந்தன.

**“எண்ணெய் நீவிய சுரிவளர் நறுங்காழ்த்
தண்ணறுந் தகரம் கமழ மண்ணி
ஈரம் புலரவிரல் உளர்ப்பு அவிழா
காழகில் அம்புகை கொளீஇ யாழிசை
அணிமிகு வரிமிஞிறுஆர்ப்பத் தேங்கலந்து
மணிநிறம் கொண்ட மா இருங்குஞ்சியின்
மலையவும் நிலத்தவும் சினையவும் சுனையவும்
வண்ண வண்ணத்த மலர்ஆய்வு விரைஇய
தண்ணறுந் தொடையல் வெண்போழ்க் கண்ணி
நலம்பெறு சென்னி நாம்உற மிலைச்சி”¹¹⁵**

மேற்காட்டிய குறிஞ்சிப்பாட்டு அடிகள் அரசன் வெண்மையான தலைக் கண்ணியை சூடியிருந்தான் என்பதைச் சுட்டுகிறது.

கழுத்தணி

தலைவனைப் பிரியமனமில்லாமல் தலைவன் நினைவால் வாடும் நிலையினை விடுவாளோ என்று தலைவியின் நிலையையும், தலைவன் அழகிய மணிகளோடும் பொருந்தி ஒளிவிடும் பசும்பொன் பதித்தவயிரங்களோடு மாறுபட்டு விளங்க, பகைவர்களின் எழுமுடியாற்செய்த மாலையை அணிந்த தலைவன் என்று கூறும் பாடலில் தலைவன் கழுத்தணியை அணிந்த செய்தி சுட்டப்படுகிறது.

**“ஆறிய கற்பின், அடங்கிய சாயல்,
ஊடினும் இனிய கூறும் இன்நகை,**

அமிர்துபொதி துவர்வாய், அமர்த்தநோக்கின்,
 சுடர்நுதல், அடைநடை உள்ளலும் உரியள்,
 பாயல் உய்யுமோ? தோன்றல்! தாஇன்று
 திருமணிபொருத திகழ்விடு பசும்பொன்
 வயங்குகதிர் வயிரமோடு உறழ்ந்துபூண் சுடர்வர,
 எழுமுடி கொழீஇய திருஞமர் அகலத்துப்
 புரையோர் உண்கண் துயிலின் பாயல்
 பாலும் கொளாலும் வலலோய்நின்”¹¹⁶

ஆண்மக்கள் கழுத்தணி அணியும் வழக்கினர் என்பதை மேற்காட்டிய பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

விரலணி

‘தலைவனுக்குப் பரத்தையர் அணிவித்த மோதிரங்கள் எவை அவற்றை யாம் காண்பேன் என்று தலைவி தலைவனிடம் வினவினாள். அம்மோதிரங்களுள் நறாம் பூவைக் கண்டாற் போன்ற சிவந்த விரலுக்குப் பொருந்தச் சுறாவின் ஒற்றைக் குழித்த மோதிரத்தை இட்டவளுடைய கருத்தை அறிந்தேன், எந்நாளும் அடங்காத பரத்தமைக் குணமுடைய இவன் தந்தை மார்பிலே, காமன் கொடியாகிய மகரத்தை மோதிரத்திலே குழித்தாற் போல, பொறியாக ஒற்றி அடிமை கொண்டு ஆள்வேன் என்பதை யான் அறியுமாறு செய்வதற்காக இதனை அவள் அணிவித்திருந்தனள்’ தலைவி ஒருத்தி பரத்தையர் செயலைச் சுட்டி அவனொடு புலந்து கூறுவதை,

“சிறுபட்டி; ஏதிலார்கை, எம்மைள்ளுபுநீ தொட்ட,
 மோதிரம் யாவோ? யாங்காண்கு
 அவற்று நறாஇதழ் கண்டன்ன செவ்விரற்கு ஏற்பச்
 சுறாஏறு எழுதிய மோதிரம் தொட்டாள்
 குறி அறிந்தேன்; ‘காமன் கொடி எழுதி, என்றும்
 செறியாப் பரத்தைஇவன் தந்தை மார்பில்
 பொறி ஒற்றிக் கொண்டுஆள்வல்’ என்பது தன்னை
 அறீஇய செய்த வினை
 அன்னையோ? – இஃது ஒன்று”¹¹⁷

என்னும் பாடல் பதிவு செய்கிறது. ஒரு பெண் ஆணுக்கு மோதிரம் அணிவித்தமையும் அம்மோதிரத்தை ஆண் அணிந்த செய்தியும் மேற்காட்டிய கலித்தொகைப் பாடல் விளக்குகிறது.

காலணி

இடைக்குன்றார் கிழார் பாடல், இளமை அணிகலன்களை அறிவிப்பதோடு அவனது பருவ மாற்றத்தையும் அவன் காலில் அணியும் அணிகலன்களையும் புலப்படுத்துகிறார். கிண்கிணி என்ற காலணி அணிந்தமையும் ஒளியுடைய வீரக் கழல் அணியப்பட்டுள்ளதையும் கீழ்வரும் பாடல் விளக்குகிறது.

“கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டுக்
 குடுமி களைந்தநுதல் வேம்பின் ஒண்தளிர்
 நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிலைந்து
 குறுந்தொடி கழித்தலைச் சாபம் பற்றி
 நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்றோன்”¹¹⁸

மேற்கட்டிய புறநானூற்றுப் பாடல் தொடர்கள் மன்னன் காலில் வீரக்கழல் அணிந்த செய்தியைப் புலப்படுத்துகிறது. பெண் அணிகலன்கள் அணிந்தது போல ஆணும் அணிகலன்கள் அணிந்தமை உறுதிப்படுகிறது.

பெண், ஆண் அணிகலன்கள்

வீரர்கள் கால்களில் வீரக்கழல் அணிவது, பெண்டிர் மெல்லடியில் சிலம்பு அணிதலும் வழக்கம். கழைக்கூத்தர்கள் மூங்கிலின் மேல் கட்டிய கயிற்றின் மீது ஏறி நின்று ஆடும் போது கொட்டப்படும் பறை ஒலியைப் போல, மேல் காற்றானது வீசும் போது நிலை கலங்கி வாகை மரத்தின் வெண்ணிற நெற்றுக்கள் ஒலி எழுப்பும், அத்தகைய மூங்கில் செறிந்த பாலை நிலப்பரப்பைக் கடந்து செல்ல நினைத்து வருபவர்களுள், கையில் வில்லினை ஏந்திய இவ்வாடவனின் கால்களில் வீரக் கழல்கள் உள்ளன. வளையணிந்த கைகளையுடைய இம்மகளின் மெல்லிய அடிகளின் மேல் சிலம்புகள் உள்ளன. இந்நல்லோர் யாவரோ என்று, கண்டோர் கூறும் பாடலில் பெண் ஆண் இருவரும் அணிஅணிந்த செய்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

**“வில்லோன் காலன கழலே; தொடியோள்
மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே; நல்லோர்
யார் கொல்? அளியர் தாமே – ஆரியர்
கயிறு ஆடு பறையின் கால்பொரக் கலங்கி,
வாகைவெண்ணெற்று ஒலிக்கும்
வேப்பயில் அழுவம் முன்னியோரே”¹¹⁹**

குறுந்தொகையில் பெரும்பதுமனாரின் பாடல் பெண் ஆண் இருவரும் அணிகலன் அணிந்துள்ளனர் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

தலையணி

தலைக் கோலத்தில் பல்வேறு அணிகள் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதுடன் சிறார்க்கணியும் முஞ்சம் என்னும் தலையணியைப் பரிபாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது.

**“..... திணைபிரி புதல்வர்
கயந்தலைமுச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇக்
தத்தத் துணையோடொருங்குடனாடும்”¹²⁰**

சிறுவர்கள் தலையணியாக முஞ்சத்தை அணிந்தனர். பெண்கள், ஆண்கள் அணிவது போன்று சிறுவர்களும் தலையணி, கழுத்தணி அணிந்தமை மேற்காட்டிய பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. பெண், ஆண் இருவரும் சங்ககாலத்தில் சரிநிகராக அணிகலன்கள் அணிந்து வாழ்ந்தமையை சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆண், பெண் இருவரும் வேறுபாடின்றி சமூகத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

சிறுவர்கள் அணிகலன்கள் (கழுத்தணி)

சிறுவர்கள் இளந்தலையை உடைய புலிப்பல் கோர்த்த தாலியை அணிந்தனர். என்பதை,

**“இரும்கலை ஓர்ப்ப விசைஇக் காண்வரக்
கருங்கோல் குறிஞ்சி அடுக்கம் பாடப்**

**புலிப்பல் தாலிப்புன்தலைச் சிறாஅர்
மாண்கண் மகளிர்க்குஆன்றோர் அகன்று உறைச்”¹²¹**

என்னும் பாடல் அறிவுறுத்துகிறது. சிறுவர்கள் கழுத்தணி அணிந்தனர் என்று புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் விளக்குகிறது.

மகளிர் விளையாட்டுக்கள்

சிறு வயதில் இருந்து ஒவ்வொரு பருவம் வரையும் வளர்ச்சிக்கேற்றவாறு விளையாட்டுக்களும் பல வகைப்படுகின்றன. மகளிர் குழந்தைப் பருவம் தொடங்கி பூப்பெய்தியப் பின்பு வரையும் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் உள்ளன. பெண் விளையாட்டை விளையாடுவதினால் அவர்களுக்கு உடற்பயிற்சியாகவும் அவ்விளையாட்டுக்கள் பயனளிக்கின்றன. சங்ககாலத்தில் இவ்விளையாட்டுக்கள் மூலம் பெண் சுதந்திரமாக இருந்ததையும் அறியமுடியும். பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டின் வகைகளைக் காண்போம். பாவை விளையாட்டு, கழங்கு விளையாட்டு, புனல் விளையாட்டு, பந்து விளையாடுதல், ஊசல் விளையாட்டு, ஓரையாடுதல், வண்டலிழைத்தல், மணல் விளையாட்டு போன்ற பல விளையாட்டுக்களைப் பெண்கள் விளையாடியமை குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வகை விளையாட்டுக்களைச் சங்கப் பாடல்கள் நிறுவுகின்றன. பெண் விளையாட்டின் வகைகளை கா. அப்பாத்துரை அவர்கள் “மாதர் வள்ளைப் பாட்டுஅம் மாணைப் பாட்டும் பாடும்படி கிளிகளுக்குக் கற்பித்தும், ஊஞ்சலில் ஊசலாடியும் தாயம், கழங்கு, பந்து முதலியவை யாடியும் வீட்டில் பொழுது போக்கினர்.”¹²² என்று கூறுகின்றார். சமூக வாழ்வில் விளையாட்டுகள் எவ்வளவு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது என்பதனை செ. மகேஸ்வரி அவர்கள் விளக்குகிறார். “பண்டைத் தமிழரின் சமூக வாழ்வில் விளையாட்டு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. சங்ககாலத்து மக்கள் விளையாட்டுகளில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். உடல் வலிமையும், மன வலிமையும் பெற்றிருந்த அவர்களால் வலிமையான வாழ்வைப் பெறுதல் எளிதாயிருந்தது. பாவை விளையாட்டு, மலர்ப்பந்து விளையாட்டு, நீர் விளையாட்டு, மலை விளையாட்டு, சூது விளையாட்டு எனப் பலவகையான விளையாட்டுக்கள் சங்ககால மக்களால் விளையாடப்பட்டிருந்தன.”¹²³ என்று விளையாட்டின் சிறப்பு, பயன், விளையாட்டு வகைகள், அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் மனநிறைவு போன்றவற்றை எடுத்துரைத்துள்ளார். பெண்கள் முத்து வைத்து விளையாடியமை புறநானூற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பாண்டிய நாட்டில் முத்துக்கு அடுத்ததாக சேர நாட்டின்முத்து போற்றப்படுகின்றது. முற்றிய முத்துக்கள் நிறைந்த சீர்படுத்தப்பட்ட வெண்மையான மணல் மேட்டில் பெண்கள் விளையாடுவர் என்பதை,

**“முதிர்வான் இப்பிமுத்த வார்மணல்
கதிர்விடு மணியில் கண்பொரு மாடத்து
இலங்குவளைமகளிர் தெற்றிஆடும்
விளங்குநீர் விளங்கில் விழும்ம்கொன்ற
களங்கொள் யானைக் கடுமான்பொறைய”¹²⁴**

என்னும் மேற்காட்டிய இப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

பாவை விளையாட்டு

பெண் மணலில் பாவை செய்து விளையாடினார் என்பதை, “பெண்களின் இளமைக்கால விளையாட்டுக்களில் பாவை விளையாட்டும் ஒன்று. சிறு வயதில் ஆண், பெண் வேறுபாடின்றி

அனைவரையும் மிகவும் கவர்ந்தது விளையாட்டு. அக்காலத்தே இளமையும் அழகும் மிக்க சிறுமியர் மணலிலே பாவை செய்து விளையாடுவர். இவர்களைப் பரிபாடல் 'மாதர் மடநல்லார்' என்கிறது.¹²⁵ எனப் பாவை விளையாட்டைப் பற்றி செ. மகேஸ்வரி கூறுகிறார். வையை நதியிலே வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வந்த நீர் அங்குள்ள சோலைகளெல்லாம் பச்சை பசுமையைத் தந்து மக்களுக்கு நன்மை விளைக்கும் வகையில் உழவர்கள் புத்துணர்ச்சியாக இருந்தனர். அவ்வையை புதுப்புனல் ஓடையிலும் குளத்திலும் பாய்ந்தது. நீர் பாயும் போது அங்கு மணலில் செய்து விளையாடிய பாவையை அவ் வெள்ளமானது சிதைத்து விட்டது. ஆர்வத்தோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்த அச்சிறுமியர் தங்கள் பாவை சிதைந்ததைக் கண்டு மனம் கலங்கி அழுதுநின்றனர்.

“நளியிருஞ்சோலை நரந்தம் தாய்,
ஒளிர்சினை வேங்கைவிரிந்த இணர்உதிரலொடு
துளியின் உழந்த தோய்வரும் சிமைதொறும்
வளிவாங்கு சினைய மாமரம் வேர்கண்டு,
உயர்ந்துழி உள்ளன பயம்பிடைப் பரப்பி,
உழவர் களிதூங்க, முழவு பணைமுரல,
ஆடல்அறியா அரிவை போலவும்
ஊடல்அறியா உவகையள் போலவும்
வேண்டுமழி நடந்து, தாங்குதடைபொருது,
விதியால்தான் ஆக்கிய மெய்க்கலவை போலப்
பொது நாற்றம் உள்ளுள் கரந்துபுதுநாற்றம்
செய்கின்றே செம்பூம் புனல்;
கவிழ்ந்த புனலின் கயந்தண் கழுநீர்
அவிழ்ந்த மலர்மீது உற்றென ஒருசார்;
மாதர் மடநல்லார் மணலின் எழுதிய
பாவை சிதைத்தது எனஅழ ஒருசார்;”¹²⁶

சிறுமியர் மணலில் பாவை செய்துவிளையாடியதைப் பரிபாடலில் வரும் மேற்காட்டிய தொடர்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் கீழ்வருமாறு பாவை விளையாட்டினைக் கூறுகிறது.

“அரிமயிர்த் திரள் முன்கை
வாலிழை மடமங்கையர்
வரிமணல் புனைபாவைக்குக்”¹²⁷

என்றும்,

“இனி நினைந் துஇரக்கம் ஆகின்று; திணிமணல்
செய்வறு பாவைக்குக் கொய்பூத் தைஇத்”¹²⁸

என்றும்,

“தெற்றிப் பாவை திணிமணல் அயரும்
மென் தோள் மகளிர் நன்று புரப்ப”¹²⁹

என்றும் மேற்காட்டிய புறநானூற்றுப் பாடல்களின் அடிகள் பெண் மணலில் பாவை செய்து விளையாடியதையும், திண்ணையில் வைத்து விளையாடும் பாவையை மணல் மேட்டில் வைத்து

விளையாடுவதையும் விளக்குகிறது. மணலாலும், மரத்தினாலும் பாவைகள் செய்து விளையாடினர். உப்பங்கழிகளில் உள்ள பூக்களைப் பறித்து விளையாடியும், கடற்கரையில் உள்ள சோலைகளில் தங்கியும் வரிப்பட்ட மணலில் வண்டற்பாவை செய்து விளையாடி மகிழ்ந்ததை,

**“கழிப்பூக்குற்றும், கானல் அல்கியும்
வண்டல் பாவை வரிமணல் அயர்ந்தும்
இன்புறப் புணர்ந்தும்”¹³⁰**

என்று அகநானூற்றுப் பாடலும்,

**“மனைநொச்சி நிழல் ஆங்கண்,
ஈற்றுயாமை தன் பார்ப்பு ஓம்பவும்
இளையோர் வண்டல் அயரவும் முதியோர்
அவைபுகு பொழுதில் தம் பகைமுரண்செலவும்”¹³¹**

என்னும் பொருநராற்றுப் பாடல் பகுதியும் உணர்த்துகின்றன. மருதநிலத்து மகளிர் நெய்தல் நிலத்து கடற்கரை மணலில் சிறுவீடு கட்டி விளையாடிய செய்தியைப் பதிவு செய்கிறது.

பொற்பாவை

கிளிச்சிறை என்னும் பசும்பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாவையை வைத்தும் விளையாடினர்.

**“இருங்கடல் வான்கோடு புரைய வாருற்றுப்
பெரும்பின்னிட்ட வால்நரைக் கூந்தலர்
நன்னர், நலத்தர், தொன்முது பெண்டிர்;
செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை”¹³²**

மதுரைக் காஞ்சித் தொடர் மகளிர் விளையாடும் பாவை விளையாட்டை எடுத்துரைக்கிறது.

உப்புவண்டி

அழகான சுனைகளில் மலர்ந்த நீல மலர் விளங்கும் தழையுடை உடுத்திய இடையும், அழகிய குளிர்ந்த கண்ணையும் மகிழ்வையும் உடைய மகளிர் பஞ்சு பரவிய சிறிய வீட்டின் முற்றத்தில் பீர்க்கங்கொடி, சுரைக்கொடி பரவிய இடத்தின் கண் குப்பை மீது ஏறி உப்பு வணிகர் வண்டி வரிசையை எண்ணும் காட்சியை,

**“தீநீர்ப் பெருங்குண்டு சுனைப்பூத்த குவளைக்
கூம்புஅவிழ் முழுநெறி புரள்வரும் அல்குல்
ஏந்தெழில் மழைக்கண் இன்னகை மகளிர்
புல்முக கவலையமுள்மிடை வேலிப்
பஞ்சி முன்றில் சிற்றில் ஆங்கண்
பீரை நாரிய சுரைஇவர் மருங்கின்
ஈத்திலைக் குப்பைஏறி உமணர்
உப்பொய் ஒழுகை எண்ணுப மாதே!”¹³³**

என்னும் புறப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

குதிரை வண்டி

மலை உச்சியில் ஏறிப் பெரிதாக மதுவழங்குபவனும் கூரிய வேலினை உடையவனும் தந்தையுமாகிய பாரியின் திறம் அறியாதவராய்ப் போரிட வந்தவரும் வலிய படையிடைவரும் ஆகிய வேந்தர்களின் அழகிய குதிரைகளை எண்ணுபவராகவும் இருந்தார் என்பதை,

“அண்ணல் நெடுவரை ஏறித் தந்தை
பெரிய நறவிற் கூர்வேல் பாரியது
அருமை அறியார் போரெதிர்ந்துவந்த
வலம்படு தானை வேந்தர்
பொலம் படைக் கலிமா எண்ணுவோரே”¹³⁴

என்னும் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

யானை வண்டி

அழகிய கூந்தலையும் ஊசலாடுதலையும், அணிகலன்களையும் அணிந்த இளம் பெண்கள். அவர்கள் உரல் போன்று அமைந்த பெரிய கால்களையும், வெள்ளிய கொம்புகளையும், பெரிய துதிக்கையினையும் உடைய மத யானைகள் தம்முடைய பகுதிக்குள் வரும் அவற்றுள், புதிய விருப்பமுடைய பெண் யானைகளை எண்ண முற்படுவர்.

“கவிரி முச்சிக் கார்விரி கூந்தல்
ஊசல் மேவல் சேயிழை மகளிர்
உரல் போல்பெருங்கால் இலங்குவாள் மருப்பின்
பெருங்கை மதமாப் புகுதரின், அவற்றுள்
விருந்தின் வீழ்பிடி எண்ணுமுறை பெறாஅக்
கடவுள் நிலைஇய கல்லங்கு நெடுவரை
வடதிசை எல்லைஇமயம் ஆகத்”¹³⁵

என இப்பாடல் பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டைக் குறிக்கிறது.

படகு விளையாட்டு

கடலில் உள்ள கலங்களை எண்ணுவோராக மகளிர் இருந்தனர். இதனை,

“வயலே, நெல்லின் வேலி நீடிய கரும்பின்
பாத்திப்பன் மலர்ப் பூத்ததும் பின்று;
புறவே, புல்லருந்து பல்லாயத்தான்
வில்இருந்த வெம்குறும் பின்று;
கடலே கால்தந்தகலன் எண்ணு வோர்
கானல் புன்னைச் சினையலைக் குந்து”¹³⁶

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் பெண் கடலில் படகு எண்ணும் விளையாட்டை விளையாடினர் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

கழங்காடுதல்

மகளிர் கழங்காடுதல் விளையாட்டைப் புறநானூறு உள்ளிடு பரல்கள் மிகவும் செறிக்கப்பட்ட காற்சிலம்பினையும், நீண்ட கோல்தொழில் அமைய செய்யப்பட்ட

குறுகியவைகளையும் உடைய இளம் மகளிர், மணல்மேட்டில் அமர்ந்து பொன்னால் செய்யப்பட்ட காய்களைக் கொண்டு கழங்காடினர் எனக் கூறுகிறது. இதனை,

“அடுநரை ஆயினும், விடுநைஆயினும்,
நீஅளந்துஅறிதி; நிற்புரைமை: வார்கோல்,
செறிஅரிச்சிலம்பின், குறுந்தொடி மகளிர்
பொலஞ்செய் கழங்கின் தெற்றி ஆடும்
தண் ஆ பொருநை வெண்மணல் சிதையக்,
கருங்கைக் கொல்லன் அரம் செய்அவ்வாய்
நெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் நிலைஅழிந்து
வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக், காவுதொறும்
கடிமரம் தடியும் ஓசை, தன்ஊர்
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனைஇயம்ப,
ஆங்குஇனிது இருந்த வேந்தனொடு, ஈங்கு, நின்
சிலைத்தார், முரசம் கறுங்க
மலைத்தனை என்பது நானுத்தக வுடைத்தே.”¹³⁷

என்று புறப்பாடல் பெண்டிர் கழங்கு விளையாட்டைப் புலப்படுத்துகிறது. மற்றொரு பாடலும் பெண் கழங்காடினர் என்பதைக் கீழ்காணுமாறு விளக்குகிறது.

“..... மகளிர்
கொன்றைமென்சினைப் பனிதவழ்பவை போல்,
பைங்காழ் அல்குல் நுண்துகில் நுடங்க
மால்வரைச் சிலம்பில் மகிழ்சிறந்து ஆலும்
பீலி மஞ்ஞையின்இயலி, கால
தமனியப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்ப, உயர்நிலை
வாந்தோய் மாடத்து, வரிப்பந்து அசைஇ,
கைபுனை குறுந்தொடிதத்த, பைபய
முத்தவார்மணல்பொற்கழங்குஆடும்”¹³⁸

பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டினுள் கழங்காடுதலும் ஒன்று. மணல் பரந்த முன்றில்களில் ஆடப்படும் கழங்கு மகளிரின் இன்னொரு விளையாட்டாகும். இவ்விளையாட்டில் பெண்கள் சிறிய உருண்டையான கற்களை மேலே எறிந்து புறங்கைகளில் ஏந்துவர். கழங்கு பயறு, உழுந்து போன்ற ஒருவகைத் தாவரம் ஆகும். அதன் விதை இவ்விளையாட்டிற் பயன்படும். இப்பொழுது இவ்விளையாட்டு ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் கொக்கான் என வழங்கப்படுகிறது. இக்காலத்திலும் சிறுமிகளும் முதுமகளிரும் இதனை விரும்பிவிளையாடுவர். அவர் பெரும்பாலும் ஏழு கற்களைக் கொண்டே ஆடுவர். இவ்வாட்டத்தைக் கொக்கான் வெட்டுதல் என்று கூறுவர். முத்தையொத்த வார்ந்த மணலிலே மெத்தென மெத்தெனக் கையிற் புனைந்த குறுந்தொடியசையப் பொன்னாற் செய்த கழங்கினைக் கொண்டு மகளிர் விளையாடுவர் என்று மேற்காட்டிய பாடல் விளக்குகிறது.

புனல் விளையாட்டு (மகளிர்)

பெண்கள் அருவியிலும் சுனையிலும் சென்று நீராடுவதை புனல் விளையாட்டு என்று அழைப்பர். தலைவனின் செழுமை வாய்ந்த மலையிடத்து வெண்மையான ஆடைக்கு ஒப்புமையாக

அமையும் நீர்வளம் வாய்ந்த அருவியில் மனம் நிறைவுபெருமளவு அதிக நேரம் விளையாடுவர். பளிங்கு போன்ற செம்மையான பரந்துபட்ட சுனையில் நீராடி மகிழ்ந்து குளிர்ச்சி பொருந்திய மலையில் தம் விருப்பம் போலப் பாடுவர். அதன்பின் நீல மணிபோல் உள்ள தம்முதுகில் இருக்கும் கரிய கூந்தலைப் பிழிந்து ஈரம் உலர்த்தினார்கள்.

“அண்ணல் நெடுங்கோட்டு இழிதருதெள்நீர்
அவிந்துகில் புரையும் அவ்வெள் அருவி
தவிர்வதில் வேட்கையேம் தண்டாதுஆடிப்
பிளிங்குசொரிவு அன்னபாய்கனைகுடைவுழி
நளிபடு சிலம்பில் பாயம் பாடி
பொன்எறி மணியின் சிறுபுறம் தாழ்ந்தளம்
பின்னிருங் கூந்தல் பிழிவனம் துவரி
உள்ளகம் சிவந்தகண்ணேம்”¹³⁹

பெண்கள் சுனை நீரிலும், அருவி நீரிலும், நீராடுவதினால் அவர்களின் உடல் குளிர்ச்சி தன்மை வாய்ந்தவையாக இருக்கும். விளையாடுவதால் அவர்களின் மனம் மகிழும். அம்மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு உடல் ஆரோக்கியத்தை தரக்கூடியதாக அமையும். கூந்தலில் ஆம்பல் மலரினை நிரம்பச் சூடிக்கொண்டு வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வந்த நீர்த்துறைகளில் தலைவனுடன் புனல் விளையாட்டு ஆடுதலை விரும்பி, நாங்கள் அவ்வாறு ஆடுதற்காக அங்குச் செல்கின்றோம் என்று கூறுவர். இதை அறிந்த தலைவி அஞ்சினால் கடுமையான போர் புரிந்து ஆனிரைக் கூத்தைக் காத்ததுபோலத் தன் கணவன் மார்பை உன் சுற்றத்தோடு வந்து காத்துக் கொள்வாயாக என்று கூறும் செய்தியை,

“கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறிஅடைச்சிப்
பெரும்புனல் வந்திருந்துறை விரும்பி
யாம்அஃது அயர்கம் சேறும்; தான்அஃது
அஞ்சுவது உடைய ளாயின் வெம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனைஆன் பெருநிறை போலக்
கிளையொடும் காக்கதன் கொழுநன் மார்பே”¹⁴⁰

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. மேற்காட்டிய பாடல் ஆண் பெண் பாகுபாடின்றி இருவரும் புனலாடுவர் என்றும் ஆணும் புனல் விளையாட்டு விளையாடுவார்கள் என்ற குறிப்பையும் எடுத்துரைக்கிறது. மகளிர் புனலாடிய செய்தியை பொருநராற்றுப் படையும், சிறுபாணாற்றுப் படையும், பெரும்பாணாற்றுப் படையில் இரு பாடல் தொடர்களும் பேசுகின்றன.

“மன்னர் நடுங்கத் தோன்றி, பல்மாண்
எல்லை தருநன் பல்கதிர் பரப்பி,
குல்லை கரியவும், கோடுளரி நைப்பவும்,
அருவி மாமலை நிகழ்த்தவும், மற்றுஅக்
கருவிவானம் கடற்கோள் மறப்பவும்,
பெருவறன் ஆகிய பண்புடில் காலையும்
நறையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும்,
துறைதுறை தோறும், பொறை உயிர்த்து ஒழுகி,
நுரைத்தலைக் குரைப்புனல் வரைப்புஅகம் புகுதொலும்,
புனல் ஆடு மகளிர் கதுமெனக்குடைய”¹⁴¹

என்று பொருநராற்றுப் படையும்,

“எழுசமம் கடந்தஎழுஉறழ் திணிதோள்
எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒருதான் தாங்கிய உரனுடைநோன்தாள்
நறுவீ நாகமும் அகிலும் ஆரமும்
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோள் புனைஆகிய
பொருபுனல் தருஉம் போக்கரு மரபின்”¹⁴²

என்று சிறுபாணாற்றுப் படையும்,

“வண்டல் ஆயமொடு உண்துறைத் தலைஇ,
புனல் ஆடு மகளிர் இட்டபொலம் குழை”¹⁴³

என்று பெரும்பாணாற்றுப் படையும்,

“புனல் கால் கழீஇய பொழில் தொறும் திரள்கால்
சோலைக் கழுகின் சூல் வயிற்றன்ன
நீலப் பைங்குடம் தொலைச்சி நாளும்
பெருமகிழ் இருக்கைமரீஇ சிறுகோட்டுக்
குழவித் திங்கள் கோள் நேர்ந்தாங்குச்
சுறவுவாய் அமைத்த கரும்புகூழ் சுடர்நுதல்
நறவுபெயர்த்து அமர்த்த நல்எழில் மழைக்கண்
மடவரல் மகளிரொடு பகல் விளையாடிப்”¹⁴⁴

என்று மற்றொரு பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பாடலும், பெண் புனலாடுவதையும், புனலாடும் நாட்டின் வளமும், அந்நாட்டை ஆளும் மன்னனின் வளமும் அந்நாட்டில் பெண்ணின் சுதந்திரத்தையும் மேற்காட்டிய பாடல் தொடர்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்கள் புனலாடுவதைக் கீழ்வரும் இரு புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றன.

“குறுங்கோல் எறிந்த நெடும் செவிக்குறுமுயல்
நெடுநீர்ப் பரப்பின் வாளையோடு உகளுந்து;
தொடலை அல்குல் தொடித்தோள் மகளிர்
கடல் ஆடிக் கயம் பாய்ந்து
கழிநெய்தல் பூக்குறாஉந்து,
பைந்தழை துயல் வரும் செறுவில் ததைந்த
..... கலத்தின்
வளர வேண்டும் அவளே;”¹⁴⁵

என்றும்,

“வண்டுபட மலர்ந்த தலைக்கை தருஉந்து,
முண்டகக் கோதை ஒண்தொடி மகளிர்
இரும்பனை யின்குரும்பைநீரும்
பூங்கரும்பின் தீஞ்சாறும்
ஒங்குமணல் குவவத்தாழைத்
தீநீரோடு உடன்விராஅய்
முந்நீர் உண்டு முந்நீர்ப் பாயும்”¹⁴⁶

கடற்கரைச் சோலையில் விளையாடும் பரதவ மகளிர் பனைநாங்கின் நீரையும், கரும்பின் இனிய சாற்றையும், குளிர்ந்த இளநீருடன் கலந்து, இம்மூன்று நீரையும் பருகி, முந்நீரில் கடலில் பாய்ந்து விளையாடினர் என்பதைப் புறப்பாடல் தொடர்கள் விளக்குகின்றன. இளஞ்சேரல் என்னும் சேர வேந்தனின் வீரமும், அவன் நாட்டு வளமையும், வளமான நாட்டில் வாழும் பெண்ணின் தன்மையும், அவர்கள் செல்வ செழிப்புடன் இருந்ததையும், நீர்வளம் மிக்க வானி என்னும் ஆற்றில் மகளிர் நீராடுதலையும் கீழ்வரும் பதிற்றுப்பத்து பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“உறல் உறுகுருதிச் செருக்களம் புலவக்
கொன்று அமார்க் கடந்த வெந்திறல் தடக்கை
வெண்வேல் பொறையன் என்றலின் வெருவரை
வெப்புடை ஆடுஉச் செத்தனென் மன்யான்,
நல்லிசை நிலைஇய நனந்தலை உலகத்து
இல்லோர் புன்கண் தீர நன்கும்
நாடல் சான்ற நயனுடை நெஞ்சின்
பாடுநர் புரவலன், ஆடு நடை அண்ணல்,
கழைநிலை பெறாஅக் குட்டத் தாயினும்
புனல்பாய் மகளிர் ஆட ஒழிந்த
பொன்செய் பூங்குழை மீமிசைத் தோன்றும்
சாந்துவருவானி நீரினும்
தீம்தண் சாயலன் மன்றதானே.”¹⁴⁷

மேற்காட்டிய பாடல் பெண் நீராடல் பற்றி விளக்குகிறது.

மகளிர் தம் சுற்றத்தாருடன் நீராடுதல்

திரும மான மகளிர்தம் கணவர் மகிழும்படி பிள்ளையைப் பெற்ற வளமுடைய செல்வ மகளிர் அக்களைப்பு தீர்ந்தவுடன் புலால் நாற்றம் போகவும், பருத்து எழுந்த இளமார்புகளில் பால் நாற்றம் நீங்குமாறு அவளுடைய சுற்றத்தாரோடு குளத்தில் நீராடினர். இதனை,

“கணவர் உவப்ப, புதல்வர் பயந்து,
பணைத்து ஏந்து இளமுலை அமுதம் ஊறப்
புலவுப்புனிறு தீர்ந்து பொலிந்து சுற்றமொடு
வளமனை மகளிர் குளநீர் அயர்”¹⁴⁸

என்னும் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது. அம்மகளிர்க்கு அந்நீரில் நீராடுவதால் உடல் தூய்மைபெற்று ஆரோக்கியத்தையும், குளிர்ச்சித் தன்மையும் அளிக்கும்.

மகளிர்தம் கணவருடன் நீராடுதல்

மழையின் ஓசையுடன் திருப்பரங்குன்றத்தில் புதுநீர் விழாவினைக் கொண்டாடுவர். அவ்விழாவின்போது பெண்கள் நீர்நிலைகளில் தத்தம் கணவருடன் இணைந்து மாலையில் நீராடி மகிழ்வர். அவர்கள் மகிழ்ச்சியின் ஆரவாரத்தையும், ஆண்களுடன் இணைந்து சரிசமமாக நீராடிய செய்தியையும் நோக்க அக்காலப் பெண்களுக்கு முழு உரிமை இருந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது. இதனை,

“..... இன்குரல்
தளிமழை பொழியும் தண்பரங்குன்றில்

**கலிகொள் கம்மை; ஒலிகொள் ஆயம்
ததைந்த கோதை தாரொடு பொலியப்
புணர்ந்துடன் ஆடும் இசையே அனைத்தும்
அகலிரு வானத்து இமிழ்ந்து இனிதுஇசைப்பக்”¹⁴⁹**

என்று மதுரைக்காஞ்சி உணர்த்துகிறது. பெண் ஆடவருடன் புனலாடுதலை கா. அப்பாத்துரை அவர்களும் கூறுவர். “பிறர் மனைவியருடன் ஊடாடுவது பெருங்குற்றமாகக் கருதப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டாலும், பொது மகளிரை அல்லது ஆடல் நங்கையரை அணுகுவதோ, அவர்களுடன் பூங்காக்களில் உலவுவதோ, பொது நீராட்டுத் துறைகளில் அவர்களுடன் களித்து விளையாடுவதோ அவமதிப்பென்று கருதப்படவில்லை. இளைஞர்கள் பதினாறு வயதிலும் இளநங்கையர்கள் பன்னிரண்டு வயதிலும் மணப் பருவமெய்தியவர் என்று கருதப்பட்டனர்.”¹⁵⁰ பெண் ஆண் புனலாடுதல் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மகளிர் பந்தாடல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் பெண் பந்தாடிய செய்தி கூறப்படுகிறது. திணைப்புனக் குறவர்கள் நெருப்பு வைத்துக் காட்டைச் சுட்டனர். அந்த நெருப்புக்கு பயந்து மயில் தன் இருப்பிடத்தை நோக்கிப் புறப்படத் தயாரானது. திணை அறுத்த அரிதாளில் இருந்த குருவிகள் அஞ்சுமாறு மயில் தோகை விரித்துப் பந்தாடுகின்ற பெண்களைப் போலத் துள்ளியும், ஓடியும் நடந்து சென்றது. அத்தகைய மலைநாடன் என்று தலைவி கூறுவதாகவும் அமைகிறது.

**“வருவது கொல்லோ தானே வாராது
அவண் உறை மேவலின் அமைவது கொல்லோ
புனவர் கொள்ளியில் புகல்வரு மஞ்சை
இருவி இருந்த குருவி வருந்துறப்
பந்தாடு மகளிரில் படர்தரும்
குன்றுகெழு நாடனொடுசென்றான் நெஞ்சே”¹⁵¹**

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் மயிலை பந்தாடுகின்ற பெண்களைப் போலத் துள்ளி ஓடியது என்று கூறும்போது அவ்விடத்தில் பெண்கள் பந்தாடினர் என்பதைத் தெளிவுறுத்துகிறது. ஒளிமிக்க பொற்சிலம்பு ஒலி எழுப்ப, வான்தோய் மாடத்தில் பெண்கள் வரிப் பந்தாடினர் என்பதை,

**“பீலி மஞ்சையின்இயலிக் கால
தமனியப் பொற்சிலம் பொலிப் உயர்நிலை
வான்தோய் மாடத்து வரிப்பந் தசைஇ”¹⁵²**

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. நூலினால் வரிந்து கட்டப்பட்ட ஒருவகைப் பந்தினைக் கொண்டு ஆடுதல் அன்றைய மகளிர் வழக்கமாக இருந்தது என்பதை மேற்காட்டிய பாடல் உணர்த்துகிறது. கிளி, கழங்கு, பந்து முதலிய விளையாட்டுப் பொருள்களை விடாதவளாக இருந்தாள் என்பதை,

“கிளியும், பந்தும், கழங்கும், வெய்யோள்”¹⁵³

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடி பெண் பந்தை விரும்பி ஆடுவர் எனக் கூறுகிறது.

மகளிர் ஊசல் ஆடுதல்

மரத்தின் கிளைகளில் கயிற்றினை ஊசலாகக் கட்டி அதன்மேல் அமர்ந்து விளையாடுவர். இதுபற்றிய குறிப்புக்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. அப்போது பாடும் பாடல் ஊசல்வரி என்று அழைக்கப்படும்.

**“பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்
பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊக்காள்”¹⁵⁴**

பெண் ஊசலாடுதலை நற்றிணை எடுத்துரைக்கிறது.

மகளிர் ஓரையாடுதல்

மகளிர் விளையாடும் விளையாட்டுகளுள் ஓரையும் ஒன்று. ஓரை விளையாட்டு என்பது ஆமை, நண்டு ஆகியவற்றைக் கோள்கள் கொண்டு அலைத்து விளையாடுவது இவ்விளையாட்டாகும். இவ்விளையாட்டினை புறநானூறும், நற்றிணையும், குறுந்தொகையும் கீழ்வரும் பாடல்கள் மூலம் விளக்குகிறது.

**“ஓரை ஆயத்து ஒண் தொடி மகளிர்
கேழல் உழுத இருஞ்சேறு கிளைப்பின்
யாமை ஈன்ற புலவுநாறுமுட் டையத்
தேன்நாறு ஆம்பல் கிழங்கொடு பெறுஉம்
இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதலில்
பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சீறியாழ்
இல்லோர் சொல்மலை நல்லியக் கோடனை
உடையை வாழினற் புணர்ந்த பாலே”¹⁵⁵**

என்று புறமும்,

**“விளையா டாயமொடு ஓரைஆடாது
இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந்திருத்தல்
அறனும் அன்றே;”¹⁵⁶**

என்று நற்றிணையும்,

**“தாதின் செய்த தண்பனிப் பாவை
காலை வருந்தும் கையாறு ஒம்பு, என
ஓரை ஆயம் கூறக் கேட்கும்”¹⁵⁷**

என்றும்,

**“உரவுக்கடல் பொருத விரவுமணல் அடைகரை
ஓரை மகளிர் ஓராங்கு ஆட்ட
வாய்ந்த அலவன் துன்புறு துனைபுரி
ஓங்குவரல் விரிதிரைகளையும்”¹⁵⁸**

என்றும்,

**“அடும்பின் ஆய்மலர் விரைஇ, நெய்தல்
நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்தல்
ஓரை மகளிர் அஞ்சி, ஈர்ஞெண்டு**

கடலில் பரிக்கும்துறை வனொடுஒருநாள்
நல்குவிளை யாடலும் கடிந்தன்று
ஐதேகம்ம, மெய்தோய் நட்பே”¹⁵⁹

என்றும் வரும் குறுந்தொகைப் பாடல்களும் பெண்கள் கடலுக்குள் இருந்து அலையினால் அடித்து வரப்பட்டு கரையோரம் வரும் நண்டுகளைப் பிடித்து ஓரையாடுதலை செய்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

வண்டலிழைத்தல்

மேற்காட்டிய மகளிர் விளையாட்டுகளுள் வண்டலிழைத்தலும் ஒன்று. வண்டலிழைத்தல் என்பது மணலால் பாவை செய்து அதற்குப் பூச்சூட்டி விளையாடி மகிழ்வார்.

“வாலிழை மடமங்கையர்
வரிமணல் புனை பாவைக்குக்
குலவுச்சினைப் பூக்கொய்து”¹⁶⁰

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் தொடர்கள் பெண் வண்டலிழைத்து விளையாடுவதைக் குறிப்பிடுகிறது. மானடி போன்ற கவட்டிலையை உடைய அடும்பின் ஒள்ளிய பூவை வண்டல் பாவைக்கு மகளிர் சூட்டி விளையாடுவர்.

“மான்அடி அன்ன கவட்டிலை அடும்பின்
தார்மணி அன்ன ஒண்பூக் கொழுதி
ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்
புள்ளிமிழ் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை
உள்ளேன் தோழி பஹியர் என் கண்ணே”¹⁶¹

நம்பிகுட்டுவன் என்ற புலவரின் பாடல் பெண் வண்டலிழைத்து விளையாடுதலைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறது.

மணல் விளையாட்டு (கிணற்றில் குதித்து மணல் எடுத்தல்)

பல பெண்கள் சூழ்ந்து நிற்க கிணற்றினுள் வேகமாக குதித்து நீரினுள் மூழ்கி மணல் எடுத்து மேலே வந்து அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தி விளையாடுவர். இவ்வாறு பெண்கள் கிணற்றினில் குதித்து மணல் எடுத்தலை,

“இனி நினைந் துஇரக்கம் ஆகின்; திணிமணல்
செய்வு று பாவைக்குக் கொய்பூத் தைஇத்
தண்கயம் ஆடும் மகளிரொடு கைபிணைந்து
தழுவு வழித் தழீஇத் தூங்குவழித் தூங்கி
மறையெனல் அறியா மாயமில் ஆயமொடு
உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து
நீர் நணிப் படுகோடு ஏறிச்சீர் மிகக்
கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர
நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து
குளித்துமணற் கொண்ட கல்லா இளமை
அளிதோ தானே, யாண்டு உண்டுகொல்லோ;
தொடித்தலை விழுத்தண்டு ஊன்றி நடுக்குற்று

இருமிடை மிடைந்தசிலசொல் பெருமூ தாளரேம் ஆகியளமக்கே”¹⁶²

இப்பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. பெண்கள் ஒன்றுகூடி விளையாடி மகிழும் விளையாட்டாகவும், தற்காப்புப் பயிற்சியாகவும், பெண்கள் உடல் வலிமையும் இவ்விளையாட்டில் அமைந்துள்ளது.

பெண் பயன்படுத்தும் புழங்குபொருட்கள்

மக்கள் வீடுகளிலும், தொழில்புரியும் வேலைகளிலும், அன்றாடம் பயன்படுத்தும், பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களைப் புழங்குப் பொருட்கள் என்று கூறுவர். அவ்வாறு பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களில் பெண்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்கள் காணப்படுகிறது. அவை வீட்டில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களையும், தொழிற்கள பொருட்களையும் பெண்கள் செய்யும் தொழிலையும் பற்றி குறிப்பிடப்படுகிறது. புழங்கு பொருள்களுக்கு விளக்கம் தருகிறார். த. ரெஜிக்குமார் அவர்கள். “புழங்கு என்பதற்குக் கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழ்மொழி யகராதி வழங்குதல் (1990 : 1047) என்றும், தமிழ் லெக்சிகன் கையாளுதல், புழங்குதல் (1982 : 2793) என்றும் விளக்கம் தருகின்றனர். எனவே புழங்குபொருள் என்பது மக்கள் அன்றாடம் தங்கள் தேவைக்காகப் பயன்படுத்திவந்த, வருகின்ற பொருட்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்”¹⁶³ என்று கூறியுள்ளார். த. ரெஜிக்குமார் அவர்கள் புழங்குபொருள் பற்றி வேறு செய்தியும் விளக்குகிறார். “சங்ககால மக்கள் வீடுகளில் உணவு சமைப்பதற்கும் தங்களின் பயன்பாட்டிற்கும் தேவையான பொருட்களை மண்ணாலும், மரத்தினாலும், கல்லினாலும் செய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வாறு வீடுகளில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களை வீட்டு உபயோகப் புழங்கு பொருட்கள் எனக் கொள்ளலாம். இதனுள் சமையல் பாத்திரங்கள், உண்கலன்கள், இருக்கைகள், உடைகள், அணிகலன்கள், இருக்கைகள் போன்றவை அடங்குகின்றன.”¹⁶⁴ என்று எடுத்துரைக்கிறார்.

வீட்டுப் பொருட்கள் (மத்து)

பெண்கள் வீட்டில் பயன்படுத்தக்கூடிய பொருட்களுள் மத்தும் ஒன்று. அம்மத்து, பெண்கள் விடியற் காலையில் துயில் எழுந்து வெண்ணெய் கடைவார்கள். அவற்றைக் கடைவதற்கு மத்து என்ற புழங்குபொருள் தேவைப்படுகிறது. அம் மத்தினைப் பயன்படுத்துபவர்கள் பெண்கள். மத்து உரறியமனை என்று கீழ்வரும் பாடல் தொடர்கள் விளக்குகின்றன.

“தேள் பரந்த புலம் ஏள் பரவா,
கிளிறு ஆடியபுலம் நாஞ்சில்ஆடா
மத்து உரறிய மனைஇன்னியம்இமிழா,
ஆங்குப், பண்டு நற்குஅறியுநர் செழுவளம் நினைப்பின்
நோகோ யானே, நோதக வருமே;”¹⁶⁵

என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.

“..... கடுநடைக்
கால்கடுப்பு அன்ன கடுஞ்செலல்இவுளி
பால்கடை நுரையின் பருஉமிதப்பு அன்ன
வால்வெண் தெவிட்டல் வழிவார் நுணக்கம்”¹⁶⁶

என்னும் பாடல் பால்கடையும் போது மேலே எழும் வெண்ணெய் மிதப்பதை போன்று குதிரையின் வாயில் இருந்து நுரை வழியும் என்று ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளன. பாலிலிருந்து தயிர், மோர்,

வெண்ணெய் போன்றவற்றைத் தயார் செய்வதற்கு மத்தினைப் பெண்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். மரத்தினால் செய்யப்பட்ட மத்தினை நாட்டுப்புற மக்கள் பயன்படுத்துவர். மூங்கிலை மத்தாகவும் பழங்குடி மக்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். முல்லை நிலத்தில் வாழும் ஆய்ச்சியர்கள் இரவு கழிந்து விடியற்காலையில் விளாம் பழத்தின் நறுமணம் வீசும் பானையில் மத்தினைப் பயன்படுத்தி தயிரைக் கடைந்து நெய் எடுப்பர். இதனை,

“விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூல் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கால் மத்தம்
நெய்தெரிஇயக்கம் வெளில் முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியல்”¹⁶⁷

என்னும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் விளக்குகிறது.

உரல்

பரந்த அடிப்பாகத்தை உடைய உரலின் திறந்த வாயிலிட்டு நெல்லைக் குற்றுவர். அப்படிக் குற்றும் போது வேலை களைப்புத் தெரியாமல் இருப்பதற்காகக் குறமகள் வள்ளைப் பாட்டைப் பாடி நெல்குற்றுவர். அவர் நெல்குற்றப் பயன்படும் பொருளாக உரல் அமைகிறது.

“பாஅடி உரல பகுவாய் வள்ளை
ஏதில் மாக்கள் நுவறலும் நுவல்ப;
அழிவது எவன்கொல், இப் பேதை ஊர்க்கே
பெரும்பூண் பொறையன் பே எம் முதிர்கொல்லிக்
கருங்கட் தெய்வம் குடவரை எழுதிய
நல்லியல் பாவை அன்னஇம்
மெல்லியல் குறமகள் பாடினள் குறினே.”¹⁶⁸

பெண்கள் பயன்படுத்தப்படும் பொருளாக உரல் அமைகிறது.

உலக்கை

உரலில் கொட்டிய நெல்லைக் குற்றுவதற்கு உலக்கையைப் பெண்கள் பயன்படுத்துவர். அரிசியைப் புழுக்கி காயவைத்து உரலில் இட்டு இரும்பு உலக்கையினால் குத்தி அரிசியாக்குவர்.

“இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த
அவைப்புமாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு
கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்”¹⁶⁹

என்றும்,

“மாள்தோல் பள்ளி மகவொடு முடங்கி,
ஈன்பிணவு ஒழியப்போகி, நோன்காழ்
இரும்புதலை யாத்ததிருந்து கணைவிழுக்கோல்
உளிவாய்ச் சுரையின்மிளிர மிண்டி,
இருநிலக் கரம்பைப் படுநீறு ஆடி,
நுண்புல் அடக்கியவெண்பல் எயிற்றியர்
பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவின்
நீழல் முன்றில், நில உரல்பெய்து,
குறுங்காழ் உலக்கை ஓச்சி,”¹⁷⁰

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் தொடர்கள் பெண்கள் நிலத்தை தோண்டி புல் அரிசி எடுப்பர் என்று கூறுகிறது. எறும்புகள் புல்லரிசியை வலைகளில் கொண்டு போய் வைத்திருக்கும். வீட்டின் முற்றத்தில் நிலத்தைத் தோண்டி உரல் போன்று அமைத்திருப்பர். கொண்டுவந்த புல்லரிசியை உரலில் இட்டு உறுதியான உலக்கையால் குற்றுவர். இவர்கள் புல்லரிசியைச் சீர்படுத்துவதற்கு உரல் என்ற பொருளும், உலக்கை என்ற பொருளும் பெண்களுக்குத் தேவைப் படுகிறது. சமையல் செய்பவள் அளக்காமல் அள்ளி வந்த வெண்ணிற நெல்லைப் பூண் விளங்கும் பருத்த உலக்கையால் குற்றப்பட்ட அரிசியை சமைத்து அவள் சுற்றத்துடன் உண்டாள் என்பதை,

**“அடுமகள் முகந்த அளவாவெண்ணெல்
தொடிமாண் உலக்கைப் பருஉக்குற்று அரிசி
காடிவெள் உலைக்கொளீஇ நீழல்
ஒங்குசினை மாவின் தீங்கனி நறும்புளி”¹⁷¹**

நெல், தினை போன்ற தானியங்களின் மேல் தோலை நீக்குவதற்கும் உரலில் இட்டு அதை இடிப்பதற்கும் உலக்கையைப் பயன்படுத்துவர். தினையைக் குற்றும் போது மகளிர் வள்ளைப் பாட்டைப் பாடுவர் என்று மலைபடுகடாம் கூறுவதை,

**“நறவுநாட் செய்த குறவர்தம் பெண்டிரொடு
மான்தோல் சிறுபறை கறங்கக் கல்லென
வான்தோய் மீமிசை அயரும் குரவை;
நல்எழில் நெடுந்தேர் இயவுவந் தன்ன
கல்யாறு ஒலிக்கும் விடர் முழங்குஇரங்கிசை;”¹⁷²**

இப்பாடல்கள் கூறுகின்றன. இதன்மூலம் பெண்கள் உலக்கையைப் பயன்படுத்தினர் என்பது தெரிகிறது.

திரிகை என்னும் எந்திரம்

திரிகை என்பது உளுந்து மற்றும் கொட்டைத் தானியங்களின் தோல் நீக்குவதற்கும், அதனைப் பொடிப்பதற்கும், பெண்கள் பயன்படுத்துவர். திரிகை சுழலும் எந்திரமாகும். எந்திரம் என்றும் கிராமப் புறங்களில் கூறுவர். சங்க காலத்தில் பெண்கள் பதமாகக் காயவைத்த அரிசியைத் திரிகையால் இட்டு தூய்மைப்படுத்துவர். இதனை,

**“தெறி நடை மரைக்கணம் இரிய, மனையோள்
ஐது உணங்கு வல்சி பெய்துமுறுக்கு உறுத்த
திரிமரக் குரல் இசை கடுப்ப,”¹⁷³**

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

உறி

பெண்கள் தயிரைக் கடைந்து அவற்றைப் பாதுகாக்க உறி என்னும் பொருளைப் பயன்படுத்தினர். எலி, பூனை போன்றவை அவற்றை இடையூறு செய்யாதவாறு பாதுகாத்தனர். இடையர்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்க்கச் செல்லும் போது உறிக்காவினைப் பயன்படுத்தினர். காவின் இருபக்கமும் உறிகள் தொங்கவிடப் படுவதால் உறிக்கா என்று வழங்குவர் என்பதை,

**“தொடுதோல் மரீஇய வடுஆழ் நோன் அடி,
விழுத்தண்டு ஊன்றிய மழுத்தின் வன்கை,**

**உறிக்கா ஊர்ந்த மறுப்படு மயிர்ச்சுவல்,
மேம்பால் உரைத்த ஓரி, ஓங்குமிசைக்”¹⁷⁴**

பெண்கள் உறி என்ற பொருளைப் பயன்படுத்தினர் என்று பெரும் பாணாற்றுப் படை விளக்குகிறது.

பானை

தயிரைக் கடைவதற்குப் பெண்கள் பானையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். முல்லை நில இடைக்குலப் பெண் இருள் நீங்கும் விடியற்காலைப் பொழுதில் தயிரைக் கடைவாள். கடைந்த வெண்ணெயை எடுத்துவிட்டு மோரை ஊற்றி வைப்பதற்கு பானையைப் பயன்படுத்துவாள். பானையைக் குழிசி என்றும் கூறுவர்.

**“நளிருள் விடியல் புள்ளழப் போகி,
புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி,
ஆம்பிவான் முகை அன்ன கூம்புகிழ்
உறைஅமை தீம்தயிர் கலக்கி, நுரைதெரிந்து,
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டுஇரீஇ,
நாள்மோர் மாறும் நல்மாமேனி;”¹⁷⁵**

என்று மோரினைப் பானையில் ஊற்றி வைப்பதற்கும், அதை எடுத்துச் சென்று விற்பதற்கும் பானையைப் பயன்படுத்துவாள். இவை மண்ணால் செய்யப்பட்ட பொருள். பானையில் ஊற்றி வைப்பதால் உடலுக்கு குளிர்ச்சியும், தூய்மையும் விளைவிக்கக் கூடியது என்பதை மேற்காட்டிய பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலடிகள் விளக்குகிறது. அக்காலத்தில் ஊறுகாய்ப் போடும் பழக்கமும் இருந்துள்ளது. உமணர்கள் வண்டியின் முன்புறத்தில் கயிற்றால் விரிந்து கட்டிவைத்திருந்த ஊறுகாய்ப் பானை மத்தளம் போன்று காட்சியளித்ததை,

**“நாடக மகளிர் ஆடுகளத்து எடுத்த
விசிவீங்குஇன்இயம் கடுப்பக்கயிறு பிணித்து,
காடிவைத்த கலனுடைய மூக்கின்,”¹⁷⁶**

பெண்கள் பானையைப் பயன்படுத்தினர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பகர்கிறது.

கிண்ணம் (வள்ளம்)

மகளிர் கள் சமைத்து அதை ஊற்றிப் பருகுவதற்கு வள்ளம் என்னும் கிண்ணத்தைப் பயன்படுத்தினர் என்பதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை விளக்குகிறது.

**“..... முட்டுஇல்,
பைங்கொடி நூடங்கும் பலர்புகு வாயில்
செம்பூத் தூஉய செதுக்குடை முன்றில்,
கள்அடு மகளிர்வள்ளம் நூடக்கிய”¹⁷⁷**

இப்பாடல் வரிகள் வள்ளம் என்ற பாத்திரத்தைப் பெண்கள் பயன் படுத்தியதையும், கள் சமைத்தனர் என்ற செய்தியையும் கூறுகிறது. அவர்கள் நன்கு உழைத்தனர் என்பதும் புலப்படுகிறது.

அளவைகள்

சங்ககாலப் பெண்கள் வீட்டில் சமைப்பதற்கு அரிசியை அளவைகளால் அளந்து சமைப்பர். அரிசியை அளப்பதற்கு நாழி, உழக்கு போன்றவற்றை அளவைகளாகப்

பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வளவைகள் இரும்பு, செம்பு போன்ற உலோகத்தினாலும், மூங்கில்களாலும் அக்காலத்தில் செய்யப்பட்டிருந்தன. நாழியினையும் உழக்கினையும் பெண்கள் பயன்படுத்தியதை,

**“வெதிர் உழக்கு நாழியால் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை உடல் அணி போல, நின்மெய்க்கண்
குதிரையோ; கவ்வியது”¹⁷⁸**

மேற்கட்டிய கலித்தொகைப் பாடல் தெளிவுறுத்துகிறது.

மூங்கில் குழாய்

மூங்கில் குழாய்களில் விளைந்த தேனை எடுத்து கள் சமைத்தனர். தயிர் தொய்ப்பதற்கு மூங்கில் குழாய் பயன்படுத்தியமையை,

**“நாகம், திலகம், நறுங்காழ் ஆரம்
கருங்கொடி மிளகின் காய்த்துணர் பசங்கறி
திருந்தமைவிளைந்த தேக்கட் தேறல்,
கான்நிலை எருமைக் கழைபெய்தீம்தயிர்,
நீலநிற ஓரி பாய்ந்தென நெடுவரை”¹⁷⁹**

மேற்கட்டிய பாடல்வழி பெண்கள் தயிரைத் தயார் செய்வதற்கு எருமைக் கழை என்னும் மூங்கில் குழாயைப் பயன்படுத்தினர் என்பது அறியப்படுகிறது.

முறம் (பனைப்படுபொருட்கள்)

பெண்கள் நெல்லை உரலில் இட்டு உலக்கையால் குற்றியபின் அரிசியுடன் உமியும் கலந்து இருக்கும், அதனைப் பிரித்து எடுப்பதற்கு ‘சுளகு’ என்ற முறம் தேவைப்படுகிறது. சுளகு என்பது பனை ஓலையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஈக்குகளைக் கொண்டு தயார் செய்யப்பட்டிருக்கும். இதனை முறம் என்று கூறப்படுவதும் உண்டு. இதனை,

**“ஆர்அமர் உழப்பதும் அமரியள் ஆகி,
முறம்செவி யானை வேந்தர்
முறம் கெழு நெஞ்சம் கொண்டொளித்தோளே”¹⁸⁰**

மேற்காணும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் விளக்குகிறது.

பனையோலைப்பெட்டி

பெண்கள் மலர்வனத்தில் பூக்கொய்வதற்குப் பனையோலையினால் ஆன பெட்டியைப் பயன்படுத்துவர். பனையோலையினால் செய்யப்பட்ட பெட்டிகள் இன்றும் மக்களிடம் நீண்ட பயன்பாட்டைப் பெற்று விளங்குகின்றன. இதனை,

**“தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய்! மற்று நின்
கையது எவள்? மற்று உரை
கையதை – சேரிக்கிழவன் மகளோன் யான்; மற்றுஇஃதுஓர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததுஓர்
போழின் புனைந்த வாிப்புட்டில் புட்டிலுள் என் உள?
காண் தக்காய் ஏற்காட்டிக் காண்**

காண் இனி, தோட்டார் கதுப்பின்என்தோழி அவரொடு
காட்டுச் சார்க் கொய்த சிறுமுலை, மற்று இவை”¹⁸¹

இப்பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

உலோக கலன்கள் (பிழா)

பிழா என்பது உணவுப் பொருட்களைச் சமைப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் பாத்திரமாகும்
அதில் கூழ் சமைத்து உண்பதை,

“தோள் தாழ் குளத்த கோடு காத்திருக்கும்
கொடுமுடி வலைஞர் குடிவயிற் சேப்பின்
அவையா அரிசி அம்களித் துழுவை
மலர் வாய்ப் பிழாவில் புலர ஆற்றி”¹⁸²

பிழா என்னும் பாத்திரத்தைப் பெண்கள் சமைப்பதற்குப் பயன்படுத்தினர் என்று இப்பாடலடிகள்
புலப்படுத்துகின்றன.

மடா

சேம்பின் இலை போல வாயகன்று மிடாவினை பயன்படுத்தியுள்ளதை,

“அளந்துகடை அறியினும் அளப்பரும் குரையைநின்
வளம் வீங்குபெருக்கம் இனிதுகண் டுகுமே.
உண்மரும் தின்மரும் வரைகோள் அறியாது
குரைத்தொடி மழுகிய உலக்கை வயின்தோறு
அடைச்சேம்பு எழுந்தஆடுஉறு மடாவின்
எஃகு உறச் சிவந்த ஊனத்து யாவரும்
கண்டுமதி மருளும் வாடாச் சொன்றி”¹⁸³

பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது.

குதிர்

முல்லை நில மக்கள் அவர்கள் வாழ்கின்ற பகுதியைச் சுற்றி முள்ளால் அமைந்த உயிர்
உள்ள வேலியை அமைத்திருந்தனர். அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில் பெண் யானைக் கூட்டம்
போன்ற குதிர்கள் இருந்தன. அக்குதிர்களில் வரகுக்கதிரை போட்டு வைத்திருந்தனர். அத்துடன்
முன்றிலில் வரகுக் கதிரைத் திரிப்பதற்கு யானையின் கால்கள் போன்ற திரிமரங்கள் இருந்தன.

“..... முள்உடுத்து
எழுகாடு ஓங்கிய தொழுவுடை வரைப்பில்
பிடிக்கணத்து அன்ன குதிருடைமுன்றில்,
களிற்றுத் தாள்புரையும் திரிமரப் பந்தர்”¹⁸⁴

பெண்கள் வரகு கதிரை பாதுகாத்து வைப்பதற்கு குதிர் என்ற பொருளை பயன்படுத்தினர்
என்பதை இப்பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

குடம் (குப்பி)

குப்பி என்ற பொருளைக் குடம் என்றும் அழைப்பர். குடம் போன்ற அமைப்பினை உடைய
குப்பிகளில் கள்ளை ஊற்றி வைப்பதற்குப் பயன்படுத்துவர். இதனை,

“புனல் கால் கழீஇய பொழில்தொறும், திரள்கால்
சோலைக் கழுகின் சூல்வயிற் றன்ன
நீலப்பைங்குடம் தொலைச்சி நாளும்”¹⁸⁵

குடம் என்ற பொருளைப் பயன்படுத்தியதைப் பெரும்பாணாற்றுப் படை எடுத்துரைக்கிறது.
தண்ணீர் வைத்திருக்க கன்னல் என்ற நீர்க்குடத்தைப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

“கல்லென்துவலை தூவலின்
தொகுவாய்க் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார்”¹⁸⁶

என்று நெடுநல்வாடை விளக்குகிறது.

தசம்பு

காட்டையே வாழ்விடமாகக் கொண்ட கடிநாயையுடைய வேடன் மானின் தசையை இட்ட
கடகப்பெட்டியும் ஆயர்மகள் தயிர்கொண்டு வந்த மிடாப் பானையும் நிறையுமாறு உழுவரது பெரிய
வீட்டில் உழவர் மகளிர் குளத்தின் அருகே விளைந்த களத்தடி நெல்லை அள்ளிக்கொடுக்க
மகிழ்ந்து திரும்பும் தெற்குத்திசை உள்ள பொதிய மலை அமைந்த பாண்டியனின் நல்ல நாட்டில்
உள்ள ஏழெயில் கதவம் என்னும் இடத்தை அழித்துக் கைப்பற்றி உன்பெருவாயப் புலியைப்
பொறிக்கும் வலிமை உடையன் என்பதில் ஆயர்மகள் தயிர் பானை பயன்படுத்தியது
புலப்படுகிறது.

“கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்
மான்தசை சொரிந்த வட்டியும், ஆய்மகள்
தயிர்கொடு வந்த தசம்பு நிறைய
ஏரின் வாழ்நர் பேர்இல் அரிவையர்
குளக் கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்
முகந்தனர் கொடுப்ப உகந்தனர் பெயரும்
தென்னம் பொருப்பன் நன்நாட்டு உள்ளும்
ஏழ்ளயில் கதவம் எறிந்து கைக்கொண்டுநின்
பேழ்வாய் உழுவை பொறிக்கும் ஆற்றலை”¹⁸⁷

இப்பாடல் தொடர்கள் உணர்த்துகின்றது.

சாடி

பெண்கள் கள் சமைப்பதற்குச் சாடி என்னும் பொருளைப் பயன்படுத்தினர். சாடி கள்
சமைப்பதற்குப் பயன்பட்டதை,

“அவையா அரிசி அம்களித்துழவை
மலர்வாய்ப் பிழாவில் புலரஆற்றி,
பாம்புஉறை, புற்றின் குரும்பிஏய்க்கும்
பூம்புறநல் அடைஅளைஇத் தேம்பட
எல்லையும் இரவும் இருமுறை கழிப்பி,
வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சுஅற விளைந்த,
வெந்நீர், அரியல் விரல்அலை, நறும்பிழி”¹⁸⁸

இப்பாடல்வரிகள் விளக்குகிறது.

குழிசி

மரை ஆனில் கறந்த இனிய பாலை, மான்தசை அவிக்கப்பட்ட புலால் மணமுள்ள பாணையின் வெண்ணிறமுடை வெளிப்புறத்தைக் கழுவாமல் அடுப்பில் ஏற்றிச் சந்தன விறகால் ஆக்கப்பட்ட சோற்றைக் கூதாளி சிறந்து விளங்குவதும் காட்டு மல்லிகை மணப்பதும் ஆகிய முற்றத்தில் வளமான குலை வாழையின் அகன்ற இலையில் பலருடன் பகுத்து உண்பார்.

“மரையான் கறந்த நுரைகொள் தீம்பால்
மான்தடி புழுக்கிய புலவு நாறுகுழிசி
வான்கேழ் இரும்புடை கழாஅது ஏற்றிச்
சாந்த விறகின் உவித்த புன்கம்,
கூதளம் கவினிய குளவிமுன்றில்
செழுங்கோள் வாழை அகல்இலைப் பகுக்கும்”¹⁸⁹

என்றும்,

“நெடுங்கிணற்று,
வெல் ஊற்று உவரிதோண்டித் தொல்லை
முரவுவாய்க் குழிசிமுரி அடுப்புஏற்றி,
வாராது அட்டவாடு ஊன், புழுக்கல்”¹⁹⁰

என்று பெரும்பாணாற்றுப் படையிலும் பெண் குழிசி என்னும் பொருளைப் பயன்படுத்தியமை புலப்படுகிறது.

வட்டி

பெண் வட்டி என்ற பொருளை நெல் சேமித்து வைக்கப் பயன் படுத்தியதை,

“காண்உறை வாழ்க்கை, கதநாய், வேட்டுவன்
மான்ததை சொரிந்த வட்டியும் ஆய்மகள்”¹⁹¹

என்று இப்பாடல் விளக்குகிறது.

பொன்வட்டில்

பல்வேறு வேலைப்பாடுகளையுடைய அணிகலன்களை அணிந்த மகளிர் குற்றமற்ற பொன்வட்டில் நிறையப் பொருநர்க்குப் பலமுறை கள்ளை வார்த்துத் தந்ததை,

“இழையணி வனப்பின்இன்நகை மகளிர்
போக்குஇல் பொலங்கலம் நிறையப்பல்கால்
வாக்குபு தரத்தர”¹⁹²

கள் அருந்துவதற்கு பொன்னால் செய்யப்பட்ட வட்டிலைப் பயன்படுத்திய செய்தியைப் பொருநராற்றுப்படை பதிவு செய்கிறது.

தொழிற்கள புழங்குபொருட்கள்

பெண்கள் அவர்கள் செய்யும் தொழிலில் பயன்படுத்திய பொருட்களைக் கீழ்வருமாறு காண்போம். தொழிலைப் பற்றி த. ரெஜிக்குமார் அவர்கள் விளக்கம் தருகிறார். “மனிதன் இயற்கையைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட செயலே தொழில்கள் எனக் கருதப்படுகின்றன. இன்று இத்தொழில்கள் உலகத்தையே இயக்கும் சக்தியாக விளங்குகின்றன.

சங்ககால மக்கள் தங்களின் வாழ்வியல் சூழலுக்கு ஏற்பவும், தேவைக்கு ஏற்பவும் தொழில்களை மேற் கொண்டமையினைச் சங்க இலக்கியங்கள் பறை சாற்றுகின்றன. இத்தகைய தொழில் சார்ந்த கருவி பொருட்கள் புழங்குபொருள் பண்பாட்டை அடையாளப்படுத்துவதாக அமைகின்றன.”¹⁹³ என்று தொழிலில் பயன்படுத்தக் கூடிய பொருட்களை விளக்கியுள்ளார். குறிஞ்சிநில மக்கள் தினைப்புனம் காவற் காக்க பகலில் செல்வர். அவர்கள் திணையைத் தின்ன வரும் பறவைகளை ஒட்டுவதற்கு பரண்கள் அமைத்திருப்பர். விலங்குகள் வந்தால் அவற்றிடமிருந்து அவர்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள பரண்மீது அமர்ந்து பறவைகளையும் கிளிகளையும் ஒட்டுவர். ஒட்டுவதற்கு கருவியாக தட்டை, கவண், கல், முரசம், தழல் போன்றவற்றை மருதநிலத்து மக்கள் பயிர்செய்து அறுவடை செய்யும்பொழுதும் இக்கருவிகளைப் மகளிர் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தட்டை

காட்டாற்று வெள்ளத்தில் பெரிய சுழியில் அகப்பட்ட வலிமை வாய்ந்த யானையை அதன் சினத்தைத் தணித்துப் பெரிய தறியில் சுட்டுவதற்காக, யானைப் பாகர் தமிழும், வடமொழியும் கலந்து உரக்க எழுப்பும் ஓசை, ஒலிக்கின்ற மூங்கிலால் செய்த கிளியை விரட்டும் கருவியாகிய தட்டையை அடித்து, தினைப்புனந்தோறும் வாயாலும், தட்டையாலும் எழுப்பும் ஆரவாரம் குறித்து,

“நெடுஞ்சுழிப் பட்ட கடுங்கண் வேழத்து
உரவுச்சினந் தணித்துப் பெருவெளில் பிணிமார்
விரவுமொழி பயிற்றும் பாகர் ஓதை,
ஒலிகழைத் தட்டைபுடையநர் புனந்தொறும்
கிளிகடி மகளிர் விளிபடுபூசல்,”¹⁹⁴

என்னும் பாடற்பகுதி காட்டுகிறது. இதன்மூலம் குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள் தொழிலாகத் தினைப்புனம் காத்தனர் என்றும் அத்தொழிலுக்குக் கருவியாகத் தட்டை என்ற பொருளைப் பயன்படுத்தினர் என்று மலைபடுகடாம் நன்கு விளக்கியுள்ளது. மேற்காட்டிய பாடல் பெண்களின் தொழிலையும் அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருளையும் குறிக்கிறது. தட்டை என்ற கருவியை மதுரைக் காஞ்சியும் குறிப்பிடுகிறது.

“இருவெதிர்ப் பைந்தூறு கூர்ளிறைப்ப
நிகழ்த்த யானை மேய்புலம் படர
கலித்த இயவர்இயம்தொட் டன்ன
கண் விடுபுடை யூஉத்தட்டை கவினழிந்து”¹⁹⁵

பெரிய மூங்கிலின் பசிய அடிப்பாகங்கள் மிகுதியான வெப்பத்தால், அதிநிடத்தே தோன்றிய மிக்க நெருப்பு சுட்டு அழித்தது. அதனால், ஓய்ந்த யானைகள் வேறு மேய்ச்சலிடங்களை நோக்கிச் சென்றன. நெருப்பால் மூங்கிலின் கணுக்கள் உடைந்து வெடிக்கும் ஓசை, இசைக்கருவியாளர் தம் கருவிகளை முழக்கினால் போலிருந்தது. வெடித்த மூங்கில் தட்டைகள் அழகின்றி இருந்தன என்ற செய்தியை மதுரைக்காஞ்சி மேற்காட்டிய பாடலில் விளக்குகிறது. தட்டை என்ற பொருளைப் பயன்படுத்தியமை புலப்படுகிறது. அகநானூறும் இதை பகர்கிறது. அப்பாடல் கீழ்வருமாறு,

“..... பொன்னென
மலர்ந்த வேங்கை மலிதொடர் அடைச்சி,
பொலிந்த ஆயமொடு காண்தக இயல்,

தழலை வாங்கியும், தட்டை ஒப்பியும்,
அழல்ஏர் செயலை அம்தழை அசைஇயும்,
குறமகள் காக்கும் ஏனல்
புறமும் தருதியோ? வாழிய, மழையே”¹⁹⁶

தழலினைச் சுற்றியும் தட்டையினைத் தட்டியும், தீயின் கொழுந்தினை ஒத்த அசோகினது அழகிய தழையாலாகிய உடையினை உடுத்திக் குறமகள் தினைப்புனத்தைக் காப்பாள் என அகநானூற்றுப் பெண் தட்டை என்ற பொருளைப் பயன்படுத்திப் புனம் காத்த செய்தியை மேற்காட்டிய பாடல் தொடர்கள் உணர்த்துகின்றன.

கவண்

கிளியை ஒட்டுவதற்குப் புலிக்கு அஞ்சி உயரத்தில் இருக்கும் பரணில் ஏறி, அவ்விடத்தில் கிடைக்கும் பக்க மலையிலுள்ள பிரம்பால் அழகாகப் பின்னப்பெற்ற தழல், தட்டை, குளிறு, கவண் போன்ற கருவிகளால் கிளிகளை முறை முறையாகத் தட்டித்தட்டி ஒட்டியதை,

“கலிகெழு மரமிசைச் சேனோன் இழைத்த
புலிஅஞ்ச இதணம் ஏறிஅவண
சாரல் சூரல் தகைபெற வலந்த
தழ லும்தட்டையும் குளிறும் பிறவும்
கிளிகடி மரபினஊழ்ஊழ் வாங்கி”¹⁹⁷

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது. பெண் ஆணுக்கு நிகராக தினைப்புனம் காத்தலைச் செய்கிறாள் என்பதை இப்பாடல் தெளிவுறுத்துகிறது. வினைகள் இயற்றுவதில் கணவருக்குப் பெண்கள் துணையாக இருந்தனர். அவர்கள் பரணில் ஏறிக் கிளிகளை ஒட்டிப் பயிர்களைக் காத்தனர்.

அரிவாள்

மிகுதியான நீர்வளம் இருப்பதால் வயல்களில் நெற்கதிர்கள் நன்றாக விளைந்தன. வளைந்த கதிர் அரிவாளால் நெற்கதிர்களை அரிந்தனர். மலைபோன்று அரிந்த நெல்லைக் குவித்தனர். நாள்தோறும் எடுக்க எடுக்கக் குறையாது குன்று போன்று அந்நெற்குவியல்கள் காணப்பட்டன. மூட்டைகளில் கட்டிக் குவித்திருந்தனர். எங்கும் இடம் இல்லாத நிலையில் நெற்பயிர்கள் குவிக்கப்பட்டு இருந்தன. ஒருவேலி நிலம் ஆயிரம் கலம் நெல்லைத் தந்தது. அத்தகைய வளத்தைத் தருகின்ற காவிரி ஆற்றைப் பாதுகாக்கின்ற சோழநாடு என்றும்,

“கூனி, குயத்தின் வாய்நெல் அரிந்து,
சூடு கோடாகப் பிறக்கி, நாள் தொறும்,
குன்றுஎனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந்தெற்று மூடையின் இடம் கெடக்கிடக்கும்,
சாலி நெல்லின், சிறைகொள் வேலி,
ஆயிரம் விளையுட்டுஆக
காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே.”¹⁹⁸

என்று பொருநர் ஆற்றுப்படை பெண் நெல் அறுவடை செய்யும் பொழுது அரிவாள் என்ற பொருளைப் பயன்படுத்தியது தெளிவாகிறது.

துளர் (களைக்கொட்டு)

பெண்கள் பயிர்களுக்கு இடையே காணப்படும் களைகளை நீக்குவதற்கு துளர் என்ற களைக்கொட்டினை கருவியாகப் பயன்படுத்தியதை,

“புயற்புனிறு போகிய பூமலி புறவின்
அவல்பதம் கொண்டன அம்பொதித்த தோரை
தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை
ஐயவி அமன்ற; வெண்கால் செறுவின்
மையென விரிந்தன நீள் நறுநெய்தல்”¹⁹⁹

இப்பாடல் மூலம் பெண்கள் துளர் என்ற பொருளைப் பயன்படுத்தியதும் களை நீக்கும் தொழிலைச் செய்தனர் என்பதும் பதிவாகிறது. குறுந்தொகைப் பாடலும் களர் என்ற பொருளைப் பயன்படுத்தியதை,

“அம்ம வாழியோ, மணிச்சிறைத்தும்பி!
நல்மொழிக்கு அச்சம் இல்லை; அவர்நாட்டு
அண்ணல் நெடுவரைச் சேறியாயின்
கடமை மிடைந்த துடவை அம் சிறுதினைத்
துளர்எறி நுண்துகள் களைஞர் தங்கை
தமரின் தீரான் என்மோ, அரசர்
நிறைசெலல் நுண்தோல் போலப்
பிரசம் தூங்கும் மலைகிழ வோற்கே”²⁰⁰

மேற்காட்டிய தும்பிசேர் கீரனாரின் பாடல் தொழிலையும் தொழிலுக்காகப் பயன்படுத்தும் பொருளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

அரிவாள் (மரக்கால்)

பெண்கள் புதுவருவாய் நீங்காத அகன்ற வயலில், நீர்வளமிக்க ஆம்பலையும் நெய்தலையும் நெல்லின் தாளோடு அரிவர். அவர்கள் கடாவிடும் களத்தில் பெரிய மாடுகளால் உதிர்க்கப்பட்ட செந்நெல்லை, மரக்காலால் அளந்ததனை எண்ணுவதற்குக் குவித்து வைக்கப்பட்ட நெல் உறை அமைவதை,

“அறாஅ யாணர் அகன்கண் செறுவின்
அருவி ஆம்பல் நெய்தலொடு அரிந்து
செறுவினை மகளிர் மலிந்த வெக்கைப்
பருஉப் பகடு உதிர்த்த மென்செந் நெல்லின்
அம்பன அளவை உறைகுவித் தாங்குக்
கடுந்தேறு உறுகிளை மொசிந்தன துஞ்சும்
செழுங்கூடு கிளைத்த இளந்துணை மகாரின்
அலர்ந்தனர் பெருமநின் உடற்றி யோரே;”²⁰¹

பெண்வயலில் நெல் அறுவடை செய்யும் தொழிலையும் அவள் பயன்படுத்திய அரிவாள் மரக்கால் போன்ற பொருள்களையும் மேற்காட்டிய பதிற்றுப்பத்தான புறப்பாடல் பதிவு செய்கிறது.

தொழில் விளக்கம்

மானுட வாழ்க்கை தொழிலைச்சார்ந்தே அமைகிறது. தொழில் மனித தேவையின் இன்றியமையாத கூறாகும். மனிதன் நாகரிகம் அடைந்தபின் பல்வேறு தொழில்களையும் ஒவ்வொரு தொழிலிலும் புதிதுபுதிதான தொழில் நுட்பங்களையும் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினான். மனிதனின் முதல் தேவையான உணவே தொழிலுக்கு அடிப்படையாக

அமைந்தது. உணவு வேளாண் முறையிலும், வேட்டையாடுதல் முறையிலும் உருவாக்கப்பட்டது. இயற்கை வாழ்வாக இருந்த தொடக்க காலத்தில் இயற்கையாகக் கிடைத்த காய்கனிகளைச் சேகரித்து சேமித்து வைத்தல் தொடக்க கால வேளாண் தொழிலாக இருந்தது. அதன் பின்னர் பயிரிடுதல் அத்தொழிலின் வளர்ச்சியாக பரிணமித்தது. தொடக்க கால வேளாண் தொழிலிலும் பெண் தொழில் வினைஞராக இருந்தாள். கிழங்கு அகழ்தல், தேனெடுத்தல் முதலான தொழில்கள் பெண்களின் தொழில்களாகவே இருந்தன. பின்னர் பயிரிடுதல் முறை வளர்ந்த போது அத்தொழில்சார் பணிகளையும் பெண் செய்தாள். உழவு, நீர்ப்பாய்ச்சுதல் முதலான உடல் வலிமை தேவைப்படும் தொழில்களில் ஆண்கள் ஈடுபட்டனர். நடவு, களையெடுத்தல், அறுவடை செய்தல், தானியத்தைச் சேமித்தல், தானியத்தைப் பதப்படுத்துதல் ஆகிய தொழில்கள் அனைத்தும் பெரும்பான்மை பெண்களிடமே இருந்தன. இத்தொழில்களில் ஆண்களின் பங்களிப்பு இருந்தது என்றாலும் பெண்களே இத்தொழில் முனைவர்களாக விளங்கினர். ஆக வேளாண் தொழிலின் தொடக்கமும் அதன் வளர்ச்சியும் பெண்களின் உழைப்பையே அடித்தளமாகக் கொண்டு இருந்தது என்பது சங்கப் பாடல்களில் உறுதிபடக் காட்டப்படுகிறது.

உணவு, உடை, உறையுள் ஆகிய இம்முத்தேவைகளும், மானுடனைப் பல நிலைகளில் தொழில்களை உருவாக்கத் தூண்டின. வேளாண் தொழில்வழி உணவுத் தேவை முழுமையடைந்த பிறகு உடை பற்றிய தேவையும் உறையுள் பற்றிய தேடலும் மனித வாழ்வில் பல புதுமைகளை நிகழ்த்தினது. கடும் குளிர், கடும் வெப்பம் ஆகியவை உடையின் தேவைக்கு அடிகோலிற்று. மரத்தழைகள் மரப்பட்டைகள் ஆகியனவும் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் தோல்கள் உரோமங்கள் ஆகியனவும் தொடக்ககால மனிதனின் ஆடைத் தேவைகளை ஓரளவு நிறைவு செய்தன. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் களவு வாழ்வில் தன் மனம் கவர்ந்த தலைவிக்கு தழையாடையைப் பரிசாகத் தருவதைச் சுட்டுகிறது. இதனைக் கையுறை அளித்தல் என அவ்விடக்கண நூல் விளக்குகிறது. இது தொடக்க கால மனிதன் தழையாடையை அணிந்திருந்ததை உணர்த்தும் சான்று எனலாம். தழையாடை அளித்தல், மறுத்தல், ஏற்றல் ஆகியன களவு வாழ்வின் முதல் நிகழ்வுகளாகத் தொல்காப்பியம் உள்ளிட்ட பொருள் இலக்கண நூல்களில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தழையாடையிலிருந்து நூலாடைக்கு வளர்ந்தது, வேளாண் தொழிலின் பிறிதொரு கொடை எனலாம். சங்க அகப்புற நூல்களில் நெசவுத் தொழில் பற்றியும் அத்தொழில்சார் பிற பிற, சிறு சிறு வினைகள் பற்றியும் பல்வேறு விதமான பதிவுகள் உள்ளன. உடைக்கு இன்றியமையாததான நூல் நூற்கும் தொழில் பெண்களின் தொழிலாக இருந்தது. அவ்வாறே நூலுக்கு வண்ணம் தோய்க்கும் வினையும் பெண்களின் தொழிலாகவே இருந்தது. பெண்கள் வேளாண்மையைப் போன்றே நெசவினையும் செய்து வந்தனர். கத்திரி முதலான சிறு சிறு கருவிகளும் ஆடை தயாரிப்பில் பயன்படுத்தப் பட்டமையை சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. நீராவி போன்றும் உரித்த பாம்பின் தோலினைப் போன்றும் மிக மெல்லிய ஆடைகள் பல பல வண்ணங்களில் உருவாக்கப்பட்டது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பருத்தி, ஆடைகளைப் போன்றே பட்டு நூல்களைக் கொண்டு நெய்த பட்டாடைகள் பற்றிய விவரங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் அமைந்து சிறக்கின்றன. அவ்வாறே ஆடைகளை துவைத்து உலர்த்திக் கஞ்சி ஊட்டிப் பாதுகாக்கும் தொழிலும் அக்காலத்தில் பரவலாகவே மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆடையை உலர்த்திக் கஞ்சி ஊட்டிய தொழிலைப் பெண்களே செய்திருந்தனர்.

தொழில்

பழங்காலத் தொழிலில் முதன்மையானது விவசாயம் எனலாம். அவ்விவசாயத்துள் தினையே முதலில் சாகுபடி செய்யப்பட்ட பயிராகும். ஆதிகாலப் பழங்குடி மக்கள் பிற

தொழில்களைவிடப் பயிரிடுதலைச் சிரமமானதாக எண்ணினார். விதையை விதைத்தபின் அறுவடைக்குத் தயார் நிலையில் இருக்கும்போது இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலம் மிக நீண்டதாகும். அக்காலத்தில் தொழில் நுட்பம் போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே அறுவடை உறுதி செய்ய முடியாமலிருந்தது. ஆக மொத்தத்தில் அக்காலத்தவர்க்குப் பயிர்த்தொழில் ஒரு புதிராக இருந்தது. ஏனெனில் அக்காலத்தில் முதலில் பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் பெண்கள் அவர்கள் நிலத்தைக் குச்சியை கொண்டு கைகளாலேயே கொத்தியும் கிளறியும் விதைகளை ஊன்றி நட்டுப் பயிர்த்தொழிலை ஆரம்பித்தனர்.

கானகத்தில் வாழும் கானவர் தினைவிதைக்கும் முறையை கல்லும் வில்லும் கைத்தடியும் கொண்டு வேட்டையாடித் திரிந்த மனிதன் உணவுக்காகத் தானிய சாகுபடி செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். அப்போது அவன் விவசாயத் தொழிலைப் பற்றி ஏதும் அறியாத நிலையில் தான் இருந்தான். அந்நிலையில் அனுபவம் சில பாடங்களை அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தது. கட்டாந்தரையில் விதைகளைப் போட்டால் பறவைகள் அவற்றை தின்று விடும். அதுமட்டுமில்லாமல் எறும்புகளும் இழுத்துச் சென்று விடுதல் மட்டுமின்றி மழை பெய்யும் போது மழைநீர் விதைகளை அரித்துச் சென்றுவிடும். எனவே நிலத்தைப் புழுதியாக்கி, அப்புழுதியினுள் விதைகளை விதைக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். ஆனால் காட்டு மிராண்டியாக அநாகரிக நிலையில் வாழ்ந்த அவனுக்கு உழவுத்தொழில் பற்றி எதுவும் அறிதற்கில்லை. உழவதற்கான கருவிகள் எவையும் அவனிடம் இல்லை. இந்நிலையில் நிலத்தில் இருக்கும் கிழங்குகளைத் தின்பதற்காகப் பன்றிகள் மண்ணைத் தோண்டி புழுதியாக்கி யிருப்பதைக் கண்டான். அவ்வாறு பன்றிகளால் பூமியைத் தோண்டி புழுதியாக்கப்பட்ட இடங்களில் கானவர் தினை விதைகளை விதைத்தான். மண்ணில் மழைக்காலங்களில் அங்ஙனம் விதைத்த தினைகள் முளைத்து வளர்த்தன. தினைகள் வளர்ந்து விளைந்ததையும் பன்றிகள் கிளறிக் கிளைத்த புழுதியில் கானவர் தினைகளை விதைத்தமையை,

**“அருவியார்க்கும் கழையியில் நனந்தலைக்
கறிவளரடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தட்
கொழுங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டிக் கிளையோடு
கடுங்கட் கேழல் உழுத பூமி
நன்னாள் வருபத நோக்கிக் குறவர்
உழாஅது வித்திய பருஉத் குரற் சிறுதினை
முந்து விளை யாணர்”²⁰²**

என்னும் புறப்பாடல் சுட்டுகிறது. அருவிகள் ஒலித்துப் பாயும் மூங்கில் வளர்ந்த அகன்ற இடத்தையுடைய மிளகுக் கொடி வளரும் மலைச் சாரலினிடத்து மலர்ந்த காந்தளினது கொழுவிய கிழங்கு பிறழக் கிளறித் தன் இனத்தோடு கூடித் தறுகண்மையுடைய பன்றிகள் உழுத புழுதியில் நல்ல நாள் வந்த செவ்வியைப் பார்த்துக் குறவர் அந்நிலத்தை உழாமல் அதுவே உழவாக வித்திய பரிய தோகையுடைய சிறிய தினை முற்பட விளைந்த புதிய வருவாயாகிய கதிர் என்று புறநானூறு எடுத்தியம்புகிறது. இவற்றை ஐங்குறுநூறு,

**“கிழங்ககழ் கேழல் உழுத சிலம்பிற்
றலை விளை கானவர் கொய்தனர்”²⁰³**

என்றும், ஐந்திணை எழுபது

“கேழல் உழுத கரிபுனக் கொல்லை”²⁰⁴

என்றும் கூறியிருக்கின்றன.

தானிய சேமிப்பு நிலையும் பாதுகாப்பு நிலையும்

மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த கால கட்டத்தில் மனம் போன போக்கில் வாழ்ந்த காரணத்தால் உணவினை அவன் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் தேடிக்கொண்டான். அதனால் உணவினைச் சேமித்துப் பாதுகாக்க வேண்டிய கட்டாயம் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை என்பதே உண்மை எனலாம். ஏனெனில் அதற்குரிய சூழ்நிலையும் சமூக அமைப்பும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. உணவுக்காக வேட்டையாடுதலோடு, இயற்கை காய்கனிகள் முதலியவற்றைத் தேடிச் சென்று உண்டு களித்து பசியினைப் போக்கிக் கொண்டதோடு வேறு எந்த தொழிலையும் தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை. ஆனால், கிடைக்கும் உணவைக் கிடைத்த இடத்தில் உணவாக உண்டு உயிர் வாழ்ந்தான் என்பதும் சில நேரங்களில் பெரிய விலங்குகளை வேட்டையாடும்போது கிடைக்கும் உணவுப் பொருட்களை தனியாக உண்ணாமல் தன்னுடைய கூட்டத்தாருடன் அனைவருடனும் உண்டது போக எஞ்சியதை வெயிலில் உலர்த்திக் காயவைத்து சேமித்து வைக்கும் பழக்கத்தைப் பழகியிருந்தான். இலக்கியங்கள் இதனை, “வாடுன்” என்று குறித்தன. அவ்வப்போது ஏற்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறையும் பசியும் பட்டினியும் அவனை அவ்வாறு சேமிக்கத் தூண்டியுள்ளன. தற்போது அவர்கள் விளைச்சலினால் பெறப்பட்ட தானியங்களாகிய வரகு, தினை முதலியவற்றையும் சேமித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவற்றின் சேமிப்புக்காகக் குதிர்கள் அமைக்கவும் அவன் கற்றுக் கொண்டான். சாகுபடியும் சேமிப்பும் காலத்தின் கட்டாயமாக இருந்ததால் மனிதன் இப்போது நரமாமிசம் உண்ணும் பழக்கத்தைக் கைவிட்ட நிலையில் இயற்கை உணவு தானியங்களைச் சாகுபடி செய்யவும் சேமிக்கவும் ஆரம்பித்தான்.

பெண்ணைப் பிந்தள்ளி ஆண் முன்வருதல்

வெட்சி கரந்தைப் போர்களில் ஈடுபட்டுப் பகைவர்களை வென்று மீண்ட வீரர்களைப் பெருமைப்படுத்துவதற்காக ஊரில் உள்ளவர்கள் உண்டாட்டு நிகழ்த்திக் கொண்டாடிய செய்தியும் போரில் வெற்றி பெற்றதால் வீரர்கள் பாராட்டப்பட்டனர் மற்றும் மதித்துப் போற்றப்பட்டனர். ஊரே ஒன்று திரண்டு ஒப்பனை செய்து புதுக்கோலம் புனைந்து புத்துணவு சமைத்தும் மதுவைத் தயார் செய்தும் வெற்றி பெற்ற வீரர்களைப் பாராட்டியது பற்றி கீழ்வரும் பாடல் கூறுகிறது.

“நறவுந் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்
பாகவலிட்ட புன்காற் பந்தர்ப்
புனல் தருமிள மணல் நிறையப் பெய்மின்
ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்னின்று
நிரையெடு வருஉ மென்னைக்கு
உழையோர் தன்னினும் பெஞ்சாயலரே”²⁰⁵

என்னும் மதுரைப் பேராலவாயர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல், வீரர்கள் வெற்றி பெற்ற நிகழ்வை கொண்டாடிப் பாராட்டப்பட்டதை உணர்த்துகிறது. ஆண்கள் வெட்சிப் போரில் பகைவரை வென்று வெற்றி பெற்று வேற்று நாட்டவரது ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்து தம் கணத்தின் கால்நடைகளையும் செல்வங்களையும் பெருக்கினார்கள். அதன் பிறகு ஊரில் உள்ளவர்கள் வெற்றி விழாவைக் கொண்டாடி, வீரரை மகிழ்வித்தனர் என்பதை நம்மால் அறியமுடிகிறது. சமூகத்தில் செல்வத்தைப் பெருக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த ஆண்கள் மக்கள் அனைவராலும் மதிக்கப்படும் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருந்தனர் எனலாம். சமூகத்தில் முதன்மை இடத்தில்

இருந்த பெண் படிப்படியாகப் பின்னோக்கித் தள்ளப்படுகிறாள். ஏனெனின் ஆண் முன்னிலை அடைகிறான் என்றே கூறலாம். ஆகலின் இந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் மேற்குறித்த பாடல் தெளிவாக உணர்த்துகிறது. “தந்தை வழிச் சமூக (Patriarchy) நிலைகுறித்துச் சமூகவியல் அறிஞர்கள் பெண்ணியலாளர்கள் பெண்ணின் துணை நிலைக்கும், தனிச் சொத்துரிமைக்கும் இடையிலான உறவின் மூலம்தான் தந்தை வழிச்சமூகம் நிலைப்படுகிறது எனக் கூறுகின்றனர். இதை விளக்கமாக அறியக் கீழ்வரும் பகுதி சான்றாகிறது. தந்தை வழிச் சமூகம் என்பது இரண்டு வகையான பொருள்களைக் கொண்டிருக்கிறது. அவை பின்வருமாறு : 1. ஆண்களின் அதிகாரம் (Rule of men) 2. தந்தையின் அதிகாரம் (The rule of father) பொதுவாக தந்தையின் ஆட்சியைத்தான் பெண்ணியவாதிகள் குறிப்பிடுகிறார்கள். தந்தை வழிச் சமூகமானது ஆண் ஆதிக்கத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு பெண், இளையோள், குழந்தை, அடிமை, குடும்பம் பணிப்பெண் ஆகியோர் மீது ஆட்சி செய்து, அவர்களை அடக்குகிறது.”²⁰⁶ என்பதை ரூபின் எங்கல்ஸ் தந்தை வழிச்சமூகம் உருவாகும் நிலையைக் கூறுகிறார். ஆணாதிக்கம் தலைதூக்கியதும் பெண் என்பவள் பின்னுக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். இதனால், தனியுடைமைச் சிந்தனையானது தோன்றிற்று. “இந்தியாவில் தாய்வழிச் சமூகங்களின் எச்சங்களை மானுடவியலார் (பக்தவச்சல பாரதி, 2005) கண்டறிந்துள்ளனர். மூதின் முல்லைப் பாடல்களின் வழி தாய் வழிக்கண அமைப்பை அறிஞர்கள் (நா. செல்வராசு, 1998) மீட்டுருவாக்கம் செய்துள்ளனர். தாய்வழிச் சமூக அமைப்பில் சொத்துரிமை பெண்ணைச் சார்ந்ததாக இருந்தது. பெண்ணை வம்ப வேந்தர்களுக்கு அளிப்பதன்மூலம் பெண்ணின் வாயிலாகத் தனக்குக் கிட்டும் சொத்து நுகர்வினை இழந்து விடுவோமே என்ற அச்ச உணர்வுக்குள் தந்தை சிக்கிக் கொள்கிறான்.”²⁰⁷ இவ்வாறு தாய்த்தலைமை வீழ்ச்சியின் போக்கை எடுத்துரைக்கின்றார்.

ஆணாதிக்கம் தலைதூக்குதல்

கால்நடைகளும் உணவு தானியங்களும் உபரிநிலையை அடைந்தன. இந்தநிலை ஏற்பட ஆணை காரணமாக இருந்தான். பின்பு வெட்சி வீரர்கள் கரந்தையாரைப் போரில் வென்று கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகள் மீது உரிமை கொண்டாடத் தொடங்கினான். தான் போரில் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளை மற்றவருக்கும் அளிக்கும் உரிமையினைத் தானே மேற்கொண்டான். ஆகையால் தனக்குக் கள் வழங்கியவர்களுக்குக் கள்ளின் விலைக்கே பசுவை முதன்முறையாகக் கொடுக்க முன்வந்தான். இங்கு அவன் தான் வாழ்ந்த கண சமூகத்தின் நடைமுறையினைக் குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக அவன் கவர்ந்து வந்த பசுக்களின் மீது அவனுக்குள்ள உரிமையை நிலைநாட்டுவதிலேயே அக்கறை செலுத்தினான். இச்செயலை,

“நிறுத்த ஆயம் தலைச் சென்றுண்டு”²⁰⁸

என்று புறமும்,

“நாளாதந்து நறவு நொடை தொலைச்சி”²⁰⁹

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையும் போரில் வெற்றிபெற்றுக் கொண்டுவந்த ஆநிரையைக் கள்ளின் விலைக்கு நேரடியாகக் கொடுத்துக் கள்ளைப் பருகிய செய்தியும் விடியற் பொழுதில் அவன் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளை கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுத்ததையும் இவற்றில் சுயசிந்தனை மேம்பட்டு காணப்படுவதையும் மேற் குறித்த பாடல் வரி எடுத்துக் கூறுகிறது. கள்ளை உண்டவன் ஊன் உணவும் உண்டான். உண்டவன் எச்சில் கைகளைக் கழுவாமல் தன்னுடைய வில்லிலேயே துடைத்துக் கொண்டான். மீண்டும் வேற்று நாட்டிற்கு ஆரைகளைக் கவர்ச் சென்றான். தாடியை உடைய காளை போன்றவனாக விளங்கினான். அவன் கவர்ந்து

வந்த ஆநிரைகளை இவ்வூரில் உள்ளவர்க்கு நிரம்பத் தருபவன். ஆதலால், அவனுக்காகப் புளித்த மது நிறைந்த சாடியை யாருக்கும் கொடுக்காமல் பாதுகாத்துவைக்கப்பட்டது. தூசி பரக்கப் பசுக்கூட்டத்தைக் கொண்டு வருபவன் மது வேட்கையோடு வருவான் என்பதை,

**“பச்சுன் தின்று பைந்நிணம் பெருத்த
எச்சில் ஈர்ங்கை விற்புறந்திமிரிப்
புலம் புக்கனனே புல்லணற்காளை
ஒரு முறை உண்ணா அளவைப் பெருநிரை
ஊர்ப்புறம் நிறையத்தருகுவன் யார்க்கும்
7தொடுதலோம்புமதி முதுகட் சாடி
ஆதரக் கழுமிய துகளன்
காய்தலும் உண்டு அக்கள்வெய் யோனே”²¹⁰**

என்று உலோச்சனார் பாடலடிகள் தலைவனின் இச்செயல் கணசமூகத்தில் நிகழாத – செயலென்று எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஆனால் எந்த மறுப்பும் இல்லாமல் சமூகமானது அதை ஏற்றுக் கொண்டதையும் கண சமூகத்தின் ஒற்றுமை படிப்படியாக தனிமனித சுயசிந்தனை எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியதையும் கூறுகிறார். புன்செய் நிலங்கள் சூழ்ந்துள்ள அழகிய குடிகள் வாழும் அந்த சிற்றூரின் கண் குமிழும் பழத்தை உண்ணும் வெள்ளாடுகள் எருவாய் வழியாக வெளிப்படுத்திய வெள்ளிய கொட்டை போன்ற பிழக்கைகள் பரந்து இருக்கின்ற வளவிய கால்கள் நிறுத்தப்பட்ட பந்தரின் கீழே இடையன் கொளுத்திய சிறு சுடரையுடைய விளக்கொளியில் பாணர்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்களிடையே நாணமாகிய நற்பண்பையுடைய நெடுந்தகையாகிய தலைவன் வீற்றிருந்தான். இதனை,

**“புன்புலந்தழீஇய அங்குடிச் சீநூர்க்
குமிழுண்வெள்ளை மறுவாய் பெயர்த்த
வெண்காழ் தாய வண்காற்பந்தர்
இடையன் பொத்திய சிறுதீ விளக்கத்துப்
பாணரோடிருந்த நாணுடை நெடுந்தகை”²¹¹**

என்னும் புறப்பாடல் வரிகள் மூலம் ஆண் சமூகத்தின் செல்வப் பெருக்கிற்குக் காரண மானவன் என்ற நிலையில் பெண்ணிடம் இருந்து தலைமையிடத்தினை அபகரித்துக் கொண்டான் என்பதையும் இப்போது ஊர் மன்றங்களில் நடுநாயகமாக ஊரை நிர்வாகம் செய்யும் பொறுப்பினை ஆண் மேற்கொண்டு விட்டான் என்ற செய்தியும், ஆண்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த தலைமையிடத்தை அடைந்ததையும், பெண்ணிடமிருந்து தலைமை யிடத்தை அபகரித்ததையும், தாய்வழிச் சமூகம் பின் தள்ளப்பட்டதையும் அறியமுடிகிறது. இதன் காரணமாக ஆண் சமூகத்தைக் காட்டினும் பெண் சமூகம் மேலோங்கி நிற்பதைக் காணமுடிகிறது.

பெண் அடிமையாக்கப்படுதல்

பொருளாதாரத்தில் செல்வாக்கு படைத்தவர் செல்வாக்கு குறைந்தவர்களைத் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டு குறைவான கூலி கொடுத்து உழைப்பைச் சுரண்டி கொடுமைப்படுத்தி யாதொரு உரிமையும் கொடுக்காமல் கடுமையான பணியை ஏகுவர். இந்நிலையில் இருப்போரை அடிமை எனும் சொல்லால் அழைக்கின்றனர்.

போரில் தோல்வியுற்ற பகைவர் நாட்டில் இருந்து பெண்கள் பிடித்துவரப்பட்டு அடிமையாக்கப்பட்டார்கள். பெண்களை ஏதாவதொரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்து நினைத்த

வேலைகளைச் செய்யவும் அடிமைகளாக கட்டமைக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறு சமையல் செய்பவராகவும், நெல் குத்துவோராகவும், சலவைத் தொழிலாளராகவும் அடிமையாக்கப்பட்டனர். அரசர்களுக்கு மதுக் கிண்ணங்களில் மது ஊற்றிக் கொடுக்கும் மகளிரை ஒண்டொடி மகளிர் என்றும் கூறுகின்றனர். இதனை,

**“ஒண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத்து ஏந்திய
தண்கமழ் தேறல் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து”²¹²**

என்றும், இவ்வாறு பெண்கள் அடிமையாக்கப்படுவதையும் ஆண்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் செய்தியையும் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் புறப்பாடல் விளக்கிக் கூறுகிறது. மேற்குறித்தவற்றில் ஆடை வெளுப்பவரை சலவை செய்பவர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. அவர்கள் ‘புலைத்தி’ என்றும் ‘வண்ணாத்தி’ என்றும் வேறு பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் ஆடை வெளுக்கும் தொழில் செய்பவர்கள் என்பதை,

**“திருந்து இழை நெகிழ்ந்து, பெருந்தோள் சாஅய்
அரிமதர் மழைக்கண் கலுழச் செல்வீர்!
வருவீர் ஆகுதல் உரைமின் மன்னோ
பூக்கண் பறைந்த புன்தலைச் சிறாஅரொடு
அவ்வரி கொன்ற கறைசேர் வள் உகிர்ப்
பசைவிரல் புலைத்தி நெடிது பிசைந்து ஊட்டிய
பூந்துகில் இமைக்கும்,பொலன் காழ் அல்குல்
அவ்வரி சிதைய நோக்கி”²¹³**

மேற்கூறிய பாடலின் வழி பெண்களின் உழைப்பையும் அவர்கள் அடிமைநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதையும் தெளிவாக அறியமுடிகிறது. மேய்ச்சல் சமூகத்தில் ஆண் தலைமை இடத்தில் இருந்து ஊர் விவகாரங்களையும் சமூக விவகாரங்களையும் கவனித்து நிர்வாகம் செய்யும் பாங்கினையும் பெண் அடிமைநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டதை,

**“களர்ப்படு கூவற்றோண்டி நாளும்
புலைத்தி கழீஇய தூவெள்ளறுவை
தாதெருமறுகின் மாசண விருந்து
பலர் குறை செய்த மலர் தாரண்ணல்”²¹⁴**

என்று தலைவனுடைய ஆடையை வெண்ணிறமாக வெளுத்துக் கொடுக்கும் பணி செய்பவளாக பெண் அடிமையாக்கப்படுகிறாள். இவ்வடிமைத்தனம் கீழ்மை நிலையிலிருந்தாலும் தலைவன் அணியும் ஆடைகளை வெளுத்துக் கொடுக்கும் தூய்மை சக்தியாக விளங்கி இலங்குவதையும், சமயக் குரவர்கள் நால்வருள் ஒருவரான திருநாவுக்கரசர் தாம் எடுத்தாண்ட செயற்கரிய செயலான ‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்ற நிகழ்வுகள் சான்றாண்மையாக அமைவதை அவ்வையாரின் புறப்பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகம்

இனக்குழுச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் கூட்டு வாழ்க்கை முறையில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதும், கிடைக்கும் பொருட்களை அனைவரும் பங்கிட்டுண்டனர் என்பதும் வேட்டையாடும் வாழ்க்கை முறையும், புராதன விவசாயப் பொருளாதாரத்தையும், கால்நடைப் பொருளாதாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இக்கூட்டு வாழ்க்கைமுறை அமைந்திருந்தது.

இம்முறையோடு கானவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு வந்த முள்ளம் பன்றியின் தசையினை கொடிச்சியும் சிறு குடி மக்களும் மகிழ்ச்சியுடன் பங்கிட்டுக் கொண்டது அறியமுடிகிறது. புலியானது ஒரு யானையைத் தாக்கிக் கொண்டு அது உண்ட பிறகு எஞ்சிய ஊனின் ஒரு பகுதியை மறவர் கோலில் கோர்த்து எடுத்துச் சென்றனர் என்பதும் அடுத்து அவ்வழியில் வந்த உமணர் அடுப்புமூட்டி உலைவார்த்து அவ்வூனைச் சமைத்து அனைவரும் பகிர்ந்துண்டனர் என்பதும் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் கூட்டு வாழ்க்கை முறை மேற்கூட்டிய தரவுகளின் வழியே அறிய முடிகிறது. அவர்கள் கிடைத்தவற்றைப் பகுத்துக் கொண்டனர். பகுத்துண்டு வாழ்பவராகவே இனக்குழு மக்கள் இருந்தனர். இனக்குழுத் தலைவன் அக்குழு மக்களைப் போலச் சாதாரண நிலையிலேயே வாழ்ந்தான். அவனுக்கெனத் தனிச் சலுகைகள் கிடையாது. மக்களோடு சேர்ந்து உழைப்பில் பங்கு கொண்டும் உணவைத் தேடியும் உணவைப் பகிர்ந்தும் உண்டு வாழ்ந்தான். காலைக் கள்ளைக் குடித்து விட்டுத் தூசி நிறைந்த துப்புரவு செய்யப்படாத முற்றத்தில் உறங்குகின்றவன் எமது தலைவன்; யாம் அவனது பாணர் என ஒரு பாடல் விவரிக்கிறது. இதனை,

**“கள்ளின் வாழ்த்திக் கள்ளின் வாழ்த்திக்
காட்டொடு மிடைந்த சீயா முன்றில்
நாட்செருக்குஅனந்தர்த் துஞ்சுவோனே!
அவன்எம் இறைவன்; யாம்அவன் பாணர்”²¹⁵**

என்று இனக்குழுத் தலைவன் மக்களுள் ஒருவனாக எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்ததையும் தலைவன் தொண்டன் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் அனைவரும் சமம் என்ற ஒருமை குணம் கொண்டு வாழும் முறையைக் கையாண்ட சிறப்பையும் உணர முடிகிறது. பிறிதொரு பாடல் இதோ முற்றத்தில் கள் குடித்த மயக்கத்தில் இருக்கின்றவனுக்கு உறக்க நிலை எய்துவதற்குத் தோலோ, பாயோ எதுவிருப்பினும் அதனை விரைவில் கொடுங்கள். ஏனெனில் அவன் எங்களுக்கும் பிறருக்கும் வாரி வாரிக் கொடுத்தவன் என்பதை,

**“முன்றில் கிடந்த பெருங்களி யாளற்கு
அத ஞண்டாயினும், பாய் உண்டு ஆயினும்
யாதுண்டு ஆயினும், கொடுமின் வல்லே;
வேட்கை மீளப
.....கும் எமக்கும் பிறர்க்கும்,
யார்க்கும் ஈய்ந்து துயில்ஏற் பினனே.”²¹⁶**

என்றும், மேற்காட்டிய வேம்பற்றூர்க் குமரனாரின் பாடலடிகள் இனக்குழுத்தலைவனின் தோற்றமும் செயலும் ஆற்றலும் மக்களிடம் கூட்டுவாழ்வு வாழும் முறையும் தலைவன் மக்கள் என்ற பாகுபாடின்றி மக்களோடு மக்களாக அவனும் ஒருவனாய் வாழ்ந்தான் என்பதையும் சிறப்பிக்கிறது. இனக்குழுத் தலைவன் சீறூர் மன்னன், சிறு குடிக்கிழான் சீறூர் வன்மையோன் எனப் பாராட்டப் பெற்றான் என்ற செய்தியும் புறநானூற்றுப் – 197, 299, 308, 330, 388 பாடலடிகளால் விளங்குகின்றன. இவன் கூட்டுழைப்பிலிருந்து விலகிப் பிறர் உழைப்பில் வாழ்ந்தவன் இல்லை என்பதே உண்மை எனலாம்.

இனக்குழுத் தலைவன் என்பவன் அவசியம் நேரும்பொழுது தான் தலைமைப் பொறுப்பில் செயல்பட்டிருப்பான். பிற சந்தர்ப்பங்களில் அவனும் பிறரைப்போல அக்குழுவின் ஒரு சாதாரண உறுப்பினனைப் போலவே நடந்து கொள்வான். இந்தச் சமுதாய உறவுகளைப் புரிந்து கொண்டால் மட்டுமே சிலவற்றின் முழுப் பொருளையும் உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

நால்வகையான சமுதாயத் தலைவர்களில் சீறூர் மன்னரின் தலைவியர் மட்டுமே சமுதாயத்தோடு தொடர்புடையவராய் இருந்துள்ளனர். மூதின் முல்லைப் பாடல்களில் இவர்களின் விருந்தோம்பல் பண்பையும் வீரத்தையும் சீறூர் மன்னர் சமுதாய மாற்றத்தையும் காட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. 'களிறுகள் கலக்கியதால் உண்ணுநீர் அரிதாகிய நீர்நிலையையும் முள்ளையுடைய கழற் கொடியாகிய வேலியையும் உடைய சீறூரின் தலைவியானவள் விருந்தினரைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவும் தன்னுடைய தலைவன் வேந்துவிடு தொழில் மேல் செல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவும் நாளும் தவறாமல் நடுகல்லைக் கைதொழுது பரவ்வாள் என்ற செய்தியைப் புறப்பாடல் ஒன்று சுட்டுகிறது. (புறம். 306) விருந்து உபசரிப்பு சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்பதை அடிப்படை நோக்கமாய்க் கொண்டு ஒரு சீறூர்த் தலைவி ஊரோடு பசித்திருந்ததை புறப்பாடல் ஒன்று காட்டுகிறது. மயில் போன்ற சாயலும் மாமை நிறமும் உடைய தலைவியோடு ஊர் பசித்திருந்ததைப் புறநானூற்றின் 318வது பாடல்,

“..... மனைவியும்
வேட்டச் சிறாஅர் சேட்புலம் படராது
படுமடைக் கொண்ட குறுந்தாளுடும்பின்
விழுக்கு நிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை
யாணர் நல்லவை பாணரொ டொராங்கு
விருவிருந்தயரும் விருப்பினள்”²¹⁷

என்று பதிவு செய்கிறது. தங்கால் பொற்கொல்லனாரின் மேற்காட்டிய பாடலடிகள் சீறூர்த் தலைவி பாணரையும் அவரோடு வந்த விருந்தினரையும் உண்பிக்கும் இயல்புடையவளாகவும் இனக்குழுச் சமூகத்தில் பெண் விருந்து உபசரிக்கும் முறையில் சிறப்புற்று விளங்குவதையும் காட்டுகிறது. இரவலர்க்கு அளித்ததால் வரகு, தினை முதலான உணவுப் பொருட்கள் தீர்ந்துபோன நிலையில் கைம்மாறு கருதாமல் விதைக்கென வைத்திருந்த திணையை உரலிலிட்டு இடித்துச் சமைக்கும் இயல்புடையவளாகச் (புறம். 333) சீறூர்த்தலைவியானவள் கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளாள். இனக்குழு மக்கள் பேச்சாலும், செயலாலும் இணைந்தே ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர். ஆக மொத்தத்தில் அவர்கள் செயல் திறம் உடையவர்கள். கடமையையும் உரிமையையும் பிரித்தறியாதவர்களாக இருந்தார்கள். இவ்வாறு தலைவன், தலைவி இருவருமே ஊர்நலனை பாதுகாக்கும் இயல்புடையவர்களாக இருந்ததை இனக்குழு சமூகம் விளக்கிக் கூறுகிறது.

அரசு உருவாகும் நிலை

சங்கப் பாடல்கள் இனக்குழுச் சமுதாயத் தலைமைகளை ஒரு புறத்தேயும் மறுபுறத்தே நிலவுடைமைச் சமுதாயப் பாதுகாப்பிற்காக அரசையும், அரசனையும் பிரதிபலிக்கிறது. அரசானது தன் நிலைக்குரிய இயல்புகளோடு உருவான காலமாய்ச் சங்ககாலம் உள்ளது. இன்மை, உடமை, இல்லோர் உடைமை யாளர்கள், உழுதுண்போர், உழுவித்துண்போர், உழவத்தொழில் செய்பவர், கைத்தொழில் செய்பவர் ஆளுவோர், ஆளப்படுவோர், கலைஞர்கள், புலவர்கள் ஊர், நகரம் எனும் இருவேறு முரண்களுடனும் சமுதாயம் உருமாறியுள்ளது. உழவு என்பதும், அதனை மையப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் அரசு உருவான சூழ்நிலையிலிருந்து கைத்தொழில் பலவாகப் பெருகியுள்ளன. அத்தகு தொழில்களினுள் தச்சர் தொழில் ஈடுபட்டிருப்பதை,

“தச்சச் சிறா அர் நச்சப் புனைந்த”²¹⁸

“சீரும் செம்மையும் ஒப்ப வல்லோன்
கூர் உளிக் குயின்ற ஈர் இலைஇடைஇடுபு”²¹⁹

எனும் இப்பாடல்வரிகளில் தச்சுத் தொழில் செய்வோர் அழகாகவும், கவனமாகவும் இரண்டு பக்கமும் செதுக்கித் தந்தம் கடைவதிலே வல்லவர்களாகவும் கூர்மையான சிறிய உளியைக் கொண்டு செய்யும் வேலைப்பாடு உடையவர்களாகவும் இருக்கும் செய்தி காணப்படுகிறது. கொல்லர் தொழிலில் இடம் பெற்றிருப்பவர்கள் இரும்பு அடிப்பதில் சிறப்புடையவர்கள் என்றும் உலைக் களத்தில் இருக்கும் அடைகல் போன்று வலிமை உடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்பதை,

“இரும்புயன் படுக்குங் கருங்கைக் கொல்லன்”²²⁰

என்று புறமும்,

“மிதி உலைக் கொல்லன் முறி கொடிற்றன்ன”²²¹

என்று பெரும்பாணாற்றுப் படையும்,

“கருங்கைக் கொல்லன் இரும்பு விசைத்து எறிந்த”²²²

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையின் பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு கொல்லரின் தொழில் நுட்பக் கலையினையும் அரசு உருவாகும் சூழலில் கைத் தொழில்கள் வளர்ச்சியடைந்திருப்பதையும் அறியமுடிகிறது. குயவர் என்பவர் மண் பாத்திரங்களைச் செய்யும் தொழிலை உடையவர்கள்.

“கலம்செய் கோவே! கலம்செய் கோவே”²²³

என்றும்,

“சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழிஇ”²²⁴

மேற்குறித்த பாடலடிகள் குயவர் மண்பாண்டம் செய்வதில் கைதேர்ந்த வராகவும், நெசவுத்தொழில் செய்பவர் சிறியவர்களும், பெரியவர்களுமாக வயது பாகுபாடின்றி உழைப்பவராகவும் இருப்பதை விளக்குகிறது. பல்வேறு கைத்தொழிலாளரும் உடைமையாளர்க் குரிய பணியாளர்களாய் இருந்திருப்பதைக் காணலாம். இத்தகைய பல்வேறு கலைஞர்களோடு பாணன், கடம்பன் போன்றோரும் மற்றும் கூத்தர் விறலியர், கட்டடக் கலைஞர், ஓவியர் எனும் பல்வேறு கலைஞர்களும் வாழ்ந்திருப்பதைக் கீழ்வரும் பாடலடிகளால் உற்று நோக்கலாம்.

“பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தெனக் கூத்தர்”²²⁵

“மடமான் நோக்கில் வாள்நுதல் விறலியர்”²²⁶

“ஒண் நுதல் விறலியர் பாணி தூங்க”²²⁷

“நூல் அறி புலவர் நுண்ணிதின் கயிறு இட்டு”²²⁸

“வெள்ளிஅன்ன விளங்கும் சுதை உரீஇ”²²⁹

இவ்வாறு கலைஞர்களின் கைவண்ணச் சிறப்பினைச் சங்கஇலக்கியப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. தொழில்களின் வழியே பிரிவினைகளுடன் மேலோர் மூவர் எனப்பட்ட அரசர், அந்தணர், வணிகர் எனும் இவர்களுடன் நிலவுடைமையாளரான உழவித்து உண்ணும் வேளாளர் இணைந்த நால்வகை வருணச் சமுதாயமாகவும் சங்ககாலச் சமூகம் மாற்றம் அடைந்திருப்பதை விளக்குகிறது. இத்தகு அரசை மையமாகக் கொண்ட இந்நால்வரைப் பற்றிய செய்திகள்தான் சங்கப் பாடல்களின் பாடு பொருட்களாய் உள்ளன. இவ்வாறு பல்வேறுபட்ட சமுதாயப் பிரிவினையாக மேலோர், கீழோர் என்று பொருளாதாரப் பாகுபாட்டுடன் பல்வேறுபட்ட படித்தர

நிலையினைக் கொண்டு அமைந்திருக்கின்றன. அன்றாட வாழ்க்கைக்காக உழைத்தவர்களும் வாழ்க்கையின் வளமைக்காக வாழ்ந்தவர்கள் எனச் சமுதாயம் இரு வேறுபட்டதாய் மாற்றமடைந்திருப்பதையும் உணர முடிகிறது.

ஆட்சியாளர்களும் ஊர்களை ஆண்டவர்களும் பேரூர் அல்லது நகரத்தை ஆண்டவர்களும் வேறுபடுகின்றனர். சீறூர் மன்னரும், முதுகுடி மன்னரும் ஊரை ஆண்டவராகவே காட்டப்படுகின்றனர். சீறூர் மன்னரின் ஆட்சி எல்லையானது சீறூரைச் சார்ந்ததாகவே இருந்துள்ளது.

“பருத்தி வேலிச் சீறூர் மன்னன்”²³⁰

பருத்தியை வேலியாகவுடைய அழகிய ஊர்க்குரிய அரசன் என்று ஆட்சியாளரும் மன்னரின் சிறப்பும் ஊரின் சிறப்பும் போற்றப்படுகிறது. இதைப்போன்று முதுகுடிமன்னர் ஆண்ட பகுதியும் அருங்குடி மூதூர் என்பதை,

“அன்னோ, பெரும்பே துற்றன்று, இவ்வருங்குடி மூதூர்”²³¹

இவர்கள் ஆண்ட இடமும் வாழ்ந்த இடமும் நகர் எனும் பெயரால் குறிப்பிடப் பெறவில்லை எனினும் ஊர், நகர் என இரண்டும் வேறுபாடு உடையனவாக ஆளப்பட்டிருந்ததை,

**“பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை அகவும்
கழனிஊர் நின் மொழிவல் என்றும்
துஞ்சு மனை நெடுநகர் வருதி”²³²**

எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களால் அறியலாம். வேந்தரின் தலைமை இடங்கள் நகர் எனும் பெயராலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி”²³³

“நான் மாடக் கூடல் நகர்”²³⁴

என்பவை இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

**“முத்தவார் மணல் பொற்கழங்குஆடும்
பட்டின மருங்கு”²³⁵**

எனக் கடற்கரை சார்ந்த நகரங்கள் பட்டினங்கள் என்றழைக்கப்பட்டதை மேற்குறித்த பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல்கள் விளக்குகிறது. இந்நகரங்கள் அரசின் முக்கியமான மையங்களாகவும் பொருளாதார மூலங்களாகவும் மாற்றமடைந்துள்ளன. இந்நிலையில் மூவேந்தர்களில் சேரர் முசிறி வஞ்சி ஆகியவற்றையும் சோழர் புகார் உறையூர் ஆகியவற்றையும் பாண்டியர் கொற்கை மதுரை ஆகியவற்றையும் மையங்களாகக் கொண்டு ஆண்டுள்ளனர். நிலக்கொடை பெற விழைந்த வீரர்களும் சீறூரைப் பெற மறுத்த நிலைமையில் பொருளாதாரப் பெருக்கத்திற்கு மூலகாரணமாக மருத ஊர்களே சிறப்பைப் பெற்றிருந்தன. சிறுசிறு ஊர்களை ஆண்ட நிலைமாறிப் படையெடுத்துப் பல்வேறு ஊர்களையும் கவர்ந்து ஆளும் நிலைகள் உருவாகியிருப்பதை உணரமுடிகிறது. முல்லை, குறிஞ்சி முதலான நிலப்பகுதிகள் அந்த நிலப்பகுதிகளில் வாழும் திணை மக்கள் அவர்களைப் பாதுகாக்கும் தலைமை எனும் நிலையில் இருந்த சமுதாய அமைப்பு ஒரு புறம் தொடர்ந்தாலும் மறுபுறத்தே நானிலத் தலைமை எனும் நிலை உருவாகுவதை சங்கப் பனுவல்கள் விளக்குகின்றன. திணை மக்களோடு வேறு பிற குடிகளும் இருந்தமை காட்டப்படுகிறது. “பிரதேசம் அப்படியே தான் இருந்தது. மக்கள்தான் அங்கேயும்

இங்கேயும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். எனவே பிரதேசப்படி பிரிப்பது என்பது தொடக்க ஏற்பாடாகக் கொள்ளப்பட்டது. எங்கெல்லாம் பிரஜைகள் குடி தங்கினார்களோ அங்கு அவர்கள் தமது பொது உரிமைகளையும் கடமைகளையும் ஆற்ற அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். எந்தக் காலம் எந்த குலம் என்று பார்க்கப்படவில்லை.”²³⁶ என்று எங்கெல்லாம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல் மருதம், நெய்தல் முதலான நிலப்பகுதிகள் பல்வேறு இனமக்கள் வாழும் நிலப்பகுதிகளாய் மாற்றமடைந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களும் பத்துப்பாட்டின் பிறபாடல்களும் நானிலப்பகுதிகளோடு பல்வேறு மக்களும் கலந்து வாழும் நகரை மையமாய்க் கொண்ட நாடு எனும் அமைப்பு உருவானதை வெளிப்படுத்துகிறது. வேந்தர்களின் கீழ் இருந்து ஆண்டும் அவர்களுக்கு உதவியாய் நண்பர்களாய் இருந்தும் பேருதவியாற்றிய இந்தக் குறுநில மன்னர்களைப் போலன்றி மூவேந்தர்களுக்கு அடங்கி ஆண்டு அவர்களுக்குத் திறை செலுத்திய குறுநில மன்னர்களும் இருந்துள்ளனர் என்பதை அறிய,

**“பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போல
திறை கொண்டு பெயர்தி வாழ்க நின் ஊழி”²³⁷**

**“பணியார் தேளம் பணித்துத் திறை கொண்மார்
பருந்து பறக் கல்லாப் பார்வற் பாசறை”²³⁸**

என்றும் பகைவரிடம் வேந்தர் நிறைபெறும் செயற்பாட்டைக் காட்டுகின்றன. இவை அனைத்தும் பேரரசு, சிற்றரசு எனும் படித்தர நிலையில் சங்ககால அரசு அமைந்திருந்ததை காட்டும் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. “தமிழகத்தில் முடிமன்னர் மூவர் சங்ககாலத்தில் ஆண்டு வந்தனர். இம்மூவர் தவிர பல குறுநில மன்னர்கள் நாட்டின் ஆட்சியைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். சிற்றரசர்கள் ஒவ்வோரமாய் முடிமன்னர்தம் அடிசாராது சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்தனர். ஆயினும் கொள்கை யளவிலேனும் அவர்கள் மூவரில் ஒரு மன்னர்க்குக் கீழ்ப்படிந்தவராகக் கருதப்படுவார். அத்தகைய சிற்றரசர்களின் தொகை நூற்றிருபது என்று ஸ்ஸ்மித் கணக்கிடுகிறார்”²³⁹ என்று ந. சுப்பிரமணியன் அவர்களின் கூற்று இந்தப்படித்தர ஆட்சி முறையைக் குறிப்பிடுகின்றது. மதுரைக்காஞ்சி,

**“தென்குமரி வட பெருங்கல்
குணகுட கடலா எல்லைத்
தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத்து ஒழுகிய
கொற்றவர்தம் கோண் ஆகுவை”²⁴⁰**

எனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனைத் தமிழகம் முழுவதற்குமான கோன் ஆக வேண்டும் என்று வாழ்த்துவதும் பேரரசாக உயர நினைத்த மன்னரின் எண்ணத்தைக் காட்டுகிறது. மன்னர்களின் அரண்மனைகளும் பிற பரிவாரங்களும் ‘கோ’ நகர்களில் விளங்கியிருந்தன. இவருக்குக் கொடி, குடை, முரசு, பூ, வாள் முதலிய தனிச் சின்னங்களும், நால்வகைப் படைகளும் உரியனவாய் இருந்தன. இதனை,

**“படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவு கொள் செங்கோல் அரசர்க்கு உரிய”²⁴¹**

என்று, தொல்காப்பிய நூற்பாவால் உணரமுடிகிறது. இந்த நான்கு வகையான சின்னங்களும் மன்னர்களுக்கு உரிய தனிச் சிறப்பினையும் மன்னரின் தகுதியையும் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு

திணை வாழ்வு வேலை பிரிவுகளில் கைத்தொழில்கள் வளர்ச்சியடைந்ததும் சிற்றூர், பேரூர் என்றும் ஊர், நகரம் என்றும் வேறுபாடு உடையனவாக ஆளப்பட்டன. அரசர்களும், சிற்றரசர்களும் ஆண்டுள்ளனர். மூவேந்தர்கள் கொடி, முடி, முரசு, வெண்கொற்றக்குடை, பூ, வேப்பம் பூ, ஆத்திப் பூ என்பவை அரசர்களுடைய அடையாளமாகக் காட்டப்படுகிறது. இவையே அரசு படிப்படியாக உருவாகும் நிலையை உணர்த்துகிறது.

தொழில் (பெண் நாற்றுநதேல்)

பலமுறை நன்றாக உழப்பட்டுக் களைகளை நீக்கி நீர்ப்பாய்ச்சிப் பெற்ற வயல்களில் நாற்றுகளை நடுவர். அதற்கு நூல் கயிறு போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி நேராக அளந்து பின் நாற்றை நடுவர்.

“..... மென்தோல்
மிதி உலைக்கொல்லன் முறிகொடிற்றன்ன
கவைத்தாள் அலவன் அளற்றுஅளை சிதைய,
பைஞ்சாய் கொன்ற மண் படு மருப்பின்
கார் ஏறு பொருத கண் அகன்செறுவின்,
உழா அநூண்தொளி நிரவிய வினைஞர்,
முடி நாறு அழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்,
களைஞர் தந்த கணைக்கால் நெய்தற்
கன்கமழ் புதுப்பூ முனையின்,”²⁴²

இப்பாடல் தொடர்கள் பெண் வயலில் நாற்று நடும் தொழிலையும் அவர்கள் பயன்படுத்தும் கருவியையும் கூறுகிறது.

பண்டமாற்று முறை (உப்பு வணிகம்)

ஆண் கடலுக்கு மின் பிடிக்கச் செல்வதுபோல, பெண்ணும் உப்பை விற்று வெண்ணெல்லை அதற்குப் பண்டமாற்றாகப் பெறுவதற்காக, உப்பு விளையும் உப்பளம் விளையும் வயலுக்குச் செல்லுவதை,

“சேயாறுசென்று துனைபரி அசாவாது,
உசாவுநர்ப் பெறினே நன்று மன்தில்ல,
வயச்சுறா எறிந்த புண்தணிந்து, எந்தையும்
நீல்நிறப் பெருங்கடல் புக்கனன்; யாயும்
உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய
உப்புவிளை கழனிச்சென்றனள்; அதனால்
பனிஇரும் பரப்பின்சேர்ப்பற்கு
இனிவரின் எளியள் என்னும் தூதே”²⁴³

கல்லாடனாரின் பாடல் நெய்தல் நிலத்து முது மகளிர் உப்பை மாற்றி நெல்லைப் பெறுவதையும், ஆணுக்குச் சமமாகப் பெண் தொழில் புரிவதையும் இப்பாடல் மூலம் விளக்கியுள்ளார். இதே செய்தியை அகநானூற்றில் அம்மூவனாரின் பாடலடிகள் கூறுவதை,

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப்பரதவர்
இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅதுசெய்த
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,

என்றாழ் விடரகுன்றம் போகும்
கதழ் கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எல்வளை தெளிப்ப வீசி,
நெல்லின் நேரே வெண்க லுப்பெனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின், மனைய
விளி அறிஞமலி குரைப்ப, வெரீஇய
மதர்கயல் மலைப்பின் அன்னகண்மக்கு,
இதைமுயல் புனவன் புகைநிழல் கடுக்கும்”²⁴⁴

உமணர் உப்பு விற்கச் சென்றவுடன் உமணரின் மகளும் உப்பினை விற்க செல்வதையும், ஒருபடி நெல்லுக்கு ஒரு படி உப்பு என விலை கூறி விற்பதையும் பெண் தொழிலுக்குத் தொழிலாகவும், பண்டமாற்று முறை செய்வதையும் மேற்காட்டிய பாடல் தெளிவுறுத்துகிறது. அகநானூற்றில் அம்மூவனாரின் மற்றொரு பாடலும் மேற்காட்டிய கருத்தைக் கூறுகிறது. அப்பாடல் கீழ்வருமாறு,

“உவர்வினை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,
அதர்படு பூழிய சேண்புலம் படரும்
ததர் கோல் உமணர் போகும் நெடுநெறிக்
கணநிரை வாழ்க்கைதான் நன்கொல்லோ?
வணர்கரி முச்சி முழுதும் மன்புரள,
ஐதுஅகல் அல்குல் கவின்பெறப் புனைந்த
பல்குழைத்தொடலை ஒல்குவயின் ஒல்கி,
நெல்லும் உப்பும் நேரே, ஊரீர்
கொள்ளீரோ எனச் சேரிதொறும் நுவலும்,
அவ்வாங்கு உந்தி, அமைந்தோளாய்நின்
மெய்வாழ் உப்பின் விலைஎய் யாம்என,
சிறிய விலங்கினம்ஆக, பெரியதன்
அரிவேய் உண்கண் அமர்த்தனள் நோக்கி,
யாரீரோஎம் விலங்கி யீஇர் என,
மூரல் முறுவலள் பேர்வனள் நின்ற
சில்நிரை வால்வலைப் பொலிந்த
பல்மாண் பேதைக்கு ஒழிந்தது, என் நெஞ்சே”²⁴⁵

இப்பாடலில் ஊரவரே, நெல்லும் உப்பும் விலை ஒப்பு ஆகும். வாங்கிக் கொள்வீராக என்று சேரிகள் தோறும் கூறிப் பெண் உப்பு விற்பதையும் ஆணுக்கு நிகராகப் பெண்ணும் பண்டமாற்றுத் தொழில் செய்தமையும் தெரிகிறது. கீழ்வரும் பாடல் தொடர்கள் உப்பை விற்பது நெல்லைப் பெற்று வந்து அந்நெல்லை அரிசியாக்கி வெண்மையாக சமைத்த சோற்றில் அயிரை மீனும் புளிக் குழம்பையும் சேர்த்துக் கடலில் இறால் மீன் பிடித்துவரும் தந்தைக்கு கொடுப்பாள் என்பதை,

“பெருங்கடல் பரப்பில் சேஇறாநடு ங்கக்
கொடுந்தொழில் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
நெடுந்திமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு,
உப்பு நொடைநெல்லின் மூரல் வெண்சேறு,
அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து,
கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்”²⁴⁶

என்று உணர்த்துகிறது. பரதவர் மகளிர் கடல் மீனை நெல்லுக்கு மாற்றியதை,

**“பசுமீன் நொடுத்தவெண்ணெல் மாத்தயிர் மிதி
மிதவை நினக்கே, மாஆர் குநவே”²⁴⁷**

பெண் பண்டமாற்றாக மீனுக்கு நெல்லைப் பெற்றாள் என்பது தெளிவாகிறது. பெரும் பாணாற்றுப்படையில் பெண் உப்பினை வண்டியில் ஏற்றி விற்கச் செல்வதை,

**“துளை அரைச் சீறூரல் தூங்கத் தூக்கி,
நாடக மகளிர் ஆடுகளத்து எடுத்த
விசி வீங்கு இன்னியம் கடுப்பக்கயிறு பிணித்து,
காடி வைத்த கலனுடைய மூக்கின்,
மக வுடை மகடூஉப் பகடுபுறம் துரப்ப
கோட்டுஇணர் வேம்பின் ஏட்டுஇலை மிடைந்த
படலைக் கண்ணிப் பருஏர் எறுழ்த்திணிதோள்,
முடலை யாக்கைமுழு வலிமாக்கள்
சிறுதுளைக் கொடுநுகம் நெறிபட நிரைத்த
பெருங்கயிற்று ஒழுகை மருங்கில் காப்ப,
சில்பத உணவின் கொள்ளை சாற்றி,”²⁴⁸**

உமணப் பெண்கள் இருக்கும் இடங்களில் விற்காமல் ஆண்களைப் போன்று அவர்களும் உப்பினை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று விற்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

மீன்விற்பல் (மீனுக்குப் நெல்லை பெறுதல்)

கடற்கரையோரத்திலே நெய்தல் நிலத்தில் வசித்த பரதவர் கடலிலே சுறா, இறால் முதலான மீன்களைப் பிடித்து வந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்த மீனைப் பரதவ மகளிர் எளிதில் தானியத்திற்கு மாற்றினார்கள். இதனை,

**“ஞான்ற ஞாயிறு குடமலை மறைய,
மன்ற மாலை மகிழ்ந்த பரதவர்
இனிதுபெரு பெருமீன் எளிதின் மாறி,”²⁴⁹**

இப்பாடலடிகள் புலப்படுத்துகிறது. மீனை நெல்லுக்கு மாற்றினர். பண்டமாற்றினால் கிடைத்த நெல்லைப் பயன்பாட்டிற்கு வைத்தனர் என்பதை,

**“மீன்நொடுத்து நெற்குவைஇ
மிசையம்பியின் மனைமறுக்குந்து”²⁵⁰**

என்று பெண்கள் மீனுக்கு நெல்லைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றனர் என்பதை உணர்த்துகிறது.

தயிருக்கு நெல்லைப் பெறுதல்

தயிர்கடைந்த வெண்ணெயில் இருந்து பெற்ற நெய்யை விற்றுப் பசும் பொன்னை வாங்கமாட்டாள். எருமை, நல்ல பசுக் கன்றுகள் இவைகளை வாங்குவாள் என்ற செய்தியை,

**“நெய்விலைக் காட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்,
எருமை, நல்ஆன், கருநாகு, பெறுஉம்”²⁵¹**

பண்டமாற்று முறையினைச் செய்து சமூகத்தில் நல்ல சிறப்பினைப் பெண்கள் பெற்றிருந்தனர். புறநானூற்றில்,

**“கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்
மான்தசை சொரித்த வட்டியும், ஆய்மகள்**

தயிர்கொடு வந்த தகம்பு நிறைய
ஏரின் வாழ்நர் பேரீஇல் அரிவையர்
குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்
முகந்தனர் கொடுப்ப உகந்தனர் பெயரும்”²⁵²

காட்டையே வாழ்விடமாகக் கொண்ட கடிநாயையுடைய வேடன் மானின் தசையை இட்ட கடகப்பெட்டியும், ஆயர்மகள் தயிர்கொண்டுவந்த மிடாப் பானையும் நிறையுமாறு, உழுவரது பெரிய வீட்டில் உழவர் மகளிர், குளத்தின் அருகே விளைந்த களத்தடி நெல்லை அள்ளிக் கொடுக்க மகிழ்ந்து திரும்புவர் என்று மான் தசைக்கும் தயிருக்கும் பண்டமாற்றாக நெல்லைப் பெற்றனர் என்பது மேற்காட்டிய புறப்பாடல் தொடர்கள் விளக்குகின்றன.

பண்டமாற்று

வேடர் தேனையும் கிழங்கையும் கொண்டு வந்து மதுபானக் கடையில் மாற்றி அதற்கு மாறாக வறுத்த மீன் இறைச்சியையும் கள்ளையும் வாங்கிப் பருகியதையும், மருத நிலமக்கள் கரும்பையும் அவலையும் கொண்டு வந்து கொடுத்து அதற்கு மாறாக வறுத்த மான் இறைச்சியையும் கள்ளையும் பெற்று உண்டு மகிழ்ந்தமையை,

“தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்
மீன் நெய்யொடு நறவு மறுகவும்
தீங்கரும் போடுஅவல் வகுத்தோர்
மாள்குறையொடு மது மறுகவும்;”²⁵³

இவ்வாறு பெண் பண்டமாற்று முறை செய்வதைப் பொருநராற்றுப்படை விளக்குகிறது.

பெண் பண்டங்கள் விற்றல்

பெண் பண்டங்கள் விற்கும்முறையினை பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார் குறிப்பிடுவதை “தங்கள் மகளிரினத்துப் பலவீனத்தைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் முதிய பெண்டிர் சிலர், மனைகளின் அகத்தே வாழ்வார், வெளிப்போந்து, தவறாது வாங்கிச் செல்லத் தூண்டும் வகையில், தாம் விற்கும் இனிய பணியாரங்கள், மணம் நாளும் மலர்கள் ஆகியவற்றின் நலங்களை நாவாரக் கூறியவாறே வீடுவீடாகச் செல்வது, களிப்பூட்டும் கண்கொள்ளாக் காட்சி ஆகும்.”²⁵⁴ பெண் வீடு வீடாகவும் தெருக்கள்தோறும் சென்று திண்பண்டங்களை விற்றனர். இதனை,

“இருங்கடல் வான்கோடு புரைய வாருற்றுப்
பெரும்பின் னிட்ட வால்நரைக் கூந்தலர்
நன்னர், நலத்தர், தொன்முது பெண்டிர்;
நெந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை
செல்குடர்ப் பசுவையில் தோன்றியன்ன
செய்யார்; செயிர்த்த நோக்கினர்; மடக்கண்
ஐஇய கலுழும் மாமையர்; வையிற்று
வார்ந்த வாயர் வணங்கிறைப் பனைத்தோள்
சேர்ந்து உகுவன்ன வயக்குறுவந்திகைத்
தொய்யில் பொறித்த சுணங்குளதிர் இளமுலை
மைஉக்கன்ன மொய்யிருங் கூந்தல்
மயிலிய லோரும் மடமொழி யோரும்
கைஇ மெல்லிதின் ஒதுங்கிக் கைளறிந்து

கல்லா மாந்தரொடு நகுவனர் திளைப்பப்
புடையமை பொலிந்த வகையமை செப்பில்
காமர் உருவின் தாம் வேண்டு பண்ணியம்
கமழ் நறும் பூவொடு மனைமனை மறுக,”²⁵⁵

என்று மதுரைக் காஞ்சியும்,

“பணிலம் கலிஅவிந்து அடங்கக் காழ்சாய்த்து
நொடைநவில் நெடுங்கடை அடைத்து மடமதர்
ஒள்ளிழை மகளிர் பள்ளிஅயர
நல்வரி இறாஅல் புரையும் மெல்லடை
அயிர் உருப்பு உற்றஆடமை விசயம்
கவவொடு பிடித்தவகைஅமை மோதகம்
தீஞ்சேற்றுக் கூவியர் தூங்குவனர் உறங்க”²⁵⁶

பெண்கள் பண்டங்கள் விறற்றதையும், அவர்களின் உழைப்பு மேலோங்கி இருப்பதையும் அறியமுடிகிறது.

பூவிறற்

உத்துளையையுடைய இனிய உணவினையும், வீரக் கழல் அணிந்த காலினையுமுடைய வீரர்முன் கொட்டப்பெறும் பூவால் ஒப்பனை செய்யப்பெற்ற வீர மத்தளத்தின் வலிய கண்ணைப் போன்ற பூவைக்கும் கூடையில் மணம் மிகுந்த பூக்களையும் பூமாலையையும் செய்து விற்போர் என்பதை,

“தீம்பூழல் வல்சிக் கழற்கால் மழவர்
பூந்தலைமுழுவின் நோந்தலை கடுப்ப
பிடகைப் பெய்தகமழ்நறும் பூவினர்
பலவகை விரிந்த எதிர்பூங் கோதையர்”²⁵⁷

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது. பூவிற்கும் தொழிலைப் பெண்கள் செய்தனர் என்பதை மேற்காட்டிய பாடல் விளக்குகின்றது. மற்றொரு பாடலில் பூவும் மணப்புகையும் விறற்றதை,

“பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்”²⁵⁸

என்னும் தொடர் புலப்படுத்துகிறது. பெண் ஒருத்தி மலர் விறற்றதைப் பாண்டியன் மாறன் வழுதி தம்முடைய செய்யுளில் கீழ்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

“துய்த்தலை இதழ் பைங்குருக்கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளிரோ என
வண்டுசூழ் வட்டியார்திரி தரும்
தண்டலை யுழவர் தனிமடமகள்”²⁵⁹

மகளிர் பூ விற்கும் தொழில் செய்தனர் என்பதை வேறு சில பாடல்களும் உணர்த்துகின்றன.

“அடைகரைமாஅத்து அல்குசினை ஒலியத்
தளிர் கவின் எய்திய தண்ணறும் பொதும்பின்
சேவலொடு கெழீஇய செங்கண் இருங்குயில்
புகன்றுஎதிர் ஆலும் பூமலி காலையும்
அகன்றோர் மன்றநம் மறந்திசி னோர்என

இணர்உறுபு உடைவதன் தலையும் புணர்வினை
 ஓவ மாக்கள் ஓள்அரக்கு ஊட்டிய
 துகிலிகைஅன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி
 வால்இதழ் அலரி வண்டுபட ஏந்திப்
 புதுமலர் தெருவு தொறு நுவலும்
 நொதுமலாட்டிக்கு நோமென் நெஞ்சே”²⁶⁰

என்னும் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் பாடல் பெண்கள் மலரை வட்டிலில் ஏந்தித் தெருவில் கூவி விற்றனர் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

நெசவுத்தொழில் (பெண்)

பெண்களும் நெசவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆடை வெளுத்தல், கஞ்சியூட்டல், பூத்தொழில் செய்தல் பருத்திப் பெண்டிர் நூல்நூற்றலும் போன்ற வேலைகளைப் பெண்கள் செய்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியப்பாடல் விளக்குகிறது. அதற்கு முன் க. இராசமாணிக்கம் அவர்கள் ஆடை நெய்யும் நெசவுத்தொழிலை விளக்குகின்றார். “சங்க காலத்தில் மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் பெயர்களைத் தமிழர் ஆடைகளுக்குச் சூட்டினர். நெசவு நெய்யும் தொழிலாளர்கள் காருகர் எனப்பட்டனர். சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோயம், சித்திரக்கம்பி, குருதி, கரியல், பேடகம், சில்லிகை, தூரிகை, நவதங்கள், தந்தியம், பாங்கம், தேவாங்கு, தேவலே, திருக்கு என மேலும் பல்வேறு பெயர்களைச் சூட்டி பல்வேறு வகை ஆடைகள் அணிந்து மகிழ்ந்தனர். காத்தூலம், இறஞ்சி, வெண் பொத்தி, செம்பொத்தி, பனப்பொத்தி எனப் பலவிதமான ஆடைகளும் நெய்து வந்தனர்”²⁶¹ என்று கவிஞர் விளக்கியுள்ளார். நெசவுத்தொழிலைப்பற்றி மொழி ஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், “தமிழகத்திற் பழங்காலத்திலேயே நெசவு தோன்றி விட்டதென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். வயவர் யோவான் மார்சல் (Sir John Marshall) தம் ‘மொகொஞ்சோ-தாரோவும் சிந்து நாகரிகமும் (Mohenjoo-Daro and the Indus Civilization) என்னும் நூலில் கி.மு. 3000 ஆண்டுக்குமுன் மேனாடுகட்கு இந்தியாவினின்றே துணி ஏற்றுமதியான தென்று கூறியிருக்கின்றார். அக்காலத்திந்தியா தமிழகமே.”²⁶² என்று கூறியுள்ளார். ஆடை நெய்வதற்குத் தேவைப்படும் பொருள்களாக அக்காலத்தில் பட்டு, பருத்தி, பஞ்சு, விலங்கின் உரோமம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஆடை நெய்து வந்தனர் என்பதை,

“நூலினு மயிரினும் நுழைநூற் பட்டினும்
 பால்வகை தெரியாப் பன்னா றடுக்கத்து
 நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்”²⁶³

என்று சிலப்பதிகாரம் ஆடை நெய்யத் தேவைப்படும் பொருட்களை விளக்குகிறது. நூல் நூற்றல் தொழிலைப் பற்றியும் அவற்றுள் பயன்படுத்தப்படும் பொருள் பற்றியும் கீழ்வரும் நூற்பா மூலம் நன்னூலார் விளக்குகிறார்.

“பஞ்சிதன் நூலாப் பணு விழையாச்
 செஞ்சொற் புலனனே சேயிழையா – எஞ்சாத
 கையேவாயாகக் கதிரே மதியாக
 மையிலா தூண்முடியுமாறு”²⁶⁴

என்று கூறுகிறார். பருத்தியாடை நெய்யப்பட்டதை பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்கள் “கி.மு. 26-ஆம் நூற்றாண்டில், ஆறாவது அரசகுலத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாம் பெபி (Pepi) என்பானின்

கீழ்ப் பணி புரிந்திருந்த டைகிரே (Tigre) எனும் மேட்டு நில ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு அனுப்பப்பட்ட அரசு குடும்பத்து அலுவலர் செப்னி (Sebni) என்பான், வாவெட் (Wawat) உத்தெக் (Udthek) பகுதிகளுக்கு எவ்வாறு இறங்கிச் சென்று இரி (Iri) என்ற அரசு ஊழியனை மேலும் இரு ஊழியர்களோடு நறுமணப் புகைதரும் மெழுக்கு உடைகள் (பெரும்பாலும் பருத்தி உடைகள்) யானைத் தந்தம் விலங்கின் தோல் ஆகிய பொருள்களைச் சுமந்துவர அனுப்பிவைத்தான் என்பதைக் குறித்து வைத்துள்ளான். நனிமிகப் பழமை வாய்ந்த அந்நாட்களில் உலகில் தென்னிந்தியா ஒன்றில்தான் பருத்தி ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன”²⁶⁵ என்று விளக்கியுள்ளார்.

நூல்நூற்றல்

பருத்தி தொன்றுதொட்டுத் தென்னாட்டில் விளைந்து வருகின்றது. மூதாட்டியரும் கைம்பெண்டிரும் சங்ககாலத்தில் மேற்கொண்ட தொழில்களுள் பெருவழக்கானது நூல்நூற்றல். ஆதலால் அவர் பருத்திப் பெண்டிர் எனப்பட்டனர் என்பதைப் புறநானூற்றின் இரு பாடல்கள் நூல் நூற்றல் பற்றிக் கீழ்வருமாறு விளக்கியுள்ளது.

**“பருத்திப் பெண்டின் பனுவல்அன்ன
நெருப்புச்சினம் தணிந்த, நிணந்தயங்குகொழுங்குறை
பருஉக்கண் மண்டையொடு ஊழ்மாறு பெயர
உண்கும் எந்தைநிற் காண்குவந்திசினே!”²⁶⁶**

மேலும்,

**“ஊர்முது வேலிப் பார்நடைவெருகின்
இருப்பகை வெரீஇய நாளினும் பேடை
உயிர்நடுக்குற்றுப் புலாவிட்டரற்றச்
சிறையும் செற்றையும் புடை யுநள்ளழுந்த
பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்துக்”²⁶⁷**

பெண்கள் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டு வந்தமைக்கான குறிப்புகளும் புறப்பாடல் தொடர்களில் புலப்படுகின்றன. மேலும் நற்றிணையும் நூல் நூற்றல் பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

**“ஆள்தில் பெண்டிர் தாளின் செய்த
நுணங்குநுண் பனுவல் போலகணங்கொள”²⁶⁸**

என்று நற்றிணைப் பாடல்கள் ஆடவரின் துணையற்ற பெண்கள் பஞ்சடித்துப் பிரிக்கும் பொழுது, அடித்துக் காற்றிலே பறக்கும் பஞ்சுக்குவியலைப் போலக் காணப்பட்டன என்பது பெண்கள் நூல் நூற்றலாகிய கைத்தொழில் கற்றிருந்ததை விளக்குகிறது. தமிழ்நாட்டில் மிகுதியாக விளைந்தது பருத்தி. பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்றலைக் கொட்டை நூற்றல் என்பர். கணவனை இழந்த பெண்கள் நூற்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். எனவே, அவர்கள் பருத்திப் பெண்டிர் என அழைக்கப்பட்டனர். நுண்மையான நூலைக் கொண்டு நெய்யப்பட்ட ஆடையினூடே இழைகளைக் காணமுடியாதபடி நுட்பமாக நெய்யப்பட்டிருந்ததை,

**“நோக்குநுழை கல்லா நுண்மையை பூக்கனிந்து
ஆரவுரியன்ன அறுவை”²⁶⁹**

என்னும் பாடல் வரிகள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன.

ஆடை வெளுத்தல் (புலைத்தி)

களர் நிலத்தில் உண்டாகிய கிணற்றைத் தோண்டி நாள்தோறும் சலவை செய்யப்பட்ட நல்ல வெண்ணிற உடையை சீர்படுத்துபவளாக புலைத்தி இருப்பதை,

“களர்ப்படு கூவல் தோண்டி நாளும்
புலைத்தி கழீஇய தூவெள் அறுவை”²⁷⁰

மேலும்,

“ஆடுஇயல் விழவின் அழுங்கல் மூதூர்
உடைஓர் பான்மையின் பெருங்கை தூவா
வறன்னில் புலத்திஎல்லித் தோய்ந்த
புகாப்புகர் கொண்ட புண்பூங்கலிங்கமொடு
வாடா மாலை துயல்வர ஓடிப்”²⁷¹

மேலும்,

“நலத்தலைப் புலைத்தி பசைதோய்ந்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண் கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியாப் பருஉத்திரி கடுக்கும்”²⁷²

மேலும்,

“பசைகொல் மெல்விரல், பெருந்தோள், புலைத்தி
துறைவிட் டன்னதூமயிர் எகினம்”²⁷³

என்று மேற்காட்டிய பாடல்களின் தொடர்கள் புலைத்தி ஆடை வெளுப்பதை விளக்குகின்றன. ஆடைக்குக் கஞ்சிபோடும் அழகிய விரலும் நல்ல தோளும் உடைய ஆடை வெளுப்பவளாகப் புலைத்தி இருந்தாள்.

பெண் நிமித்தம் பார்த்தல் (திருமண முறையில் சகுனம்)

அந்நாளில் பெண்கள் நற்செயல்களைச் செய்வதற்குமுன் சகுனங்களைப் பார்த்துப் பின்பு அச்செயலைச் செய்வார்கள். திருமணத்தை நடத்துவதற்கு நல்ல நாள் நல்ல நேரம் போன்றவற்றைப் பார்ப்பார்கள் என்பதை அகநானூற்றில் ஊனும் நெய்யும் சேர்த்து சமைத்த புலவு சோற்றைச் சுற்றத்தார்க்கு விருந்துணவாக வழங்கி, பறவைகள் நல்ல சகுனம் காட்ட, நிறைமதியும் உரோகிணி நாள் மீனும் கூடிய நன்னாளில் மண மனையை அணி செய்து மங்கல மகளிர் முழுவும் முரசும் ஒலிக்க மண நீராட்டினர். தலைவியின் அழகைக் கண்ணிமையாது பார்த்து நாணத்தால் விரைந்து நீங்கினர் என்பதை,

“மைப்புஅறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையாவண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி,
புள்ளுப்புணர்ந்து இனிய ஆக, தெள் ஒளி
அம் கண்இருவிசம்பு விளங்க, திங்கள்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து,
கடிநகர் புனைந்து, கடவுட் பேணி,
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணைஇமிழ,
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விருப்புற்று,

பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய,
 மென்பூ வாகைப் பின்புறக் கவட்டிலை,
 பழங்கன்று கறித்த பயம்புஅமல் அறுகைத்
 தழங்குரல்வானின் தலைப்பெயற்கு ஈன்ற
 மண்ணுமணி அன்னமா இதழ்ப் பாவைத்
 தண் நறுமுகையொடு வெண்நூல் சூட்டி,
 தூஉடைப் பொலிந்து வேரத்துவன்றி,
 மழைபட்டன்ன மணல்மலி பந்தர்,
 இழைஅணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்புஆற்றி,”²⁷⁴

என்னும் பாடலில் பெண்கள் திருமணத்திற்கு நல்ல நாள் பார்ப்பதுடன் பல சகுனங்களையும் பார்த்தனர் என்பது புலப்படுகிறது.

பல்லி சகுனம்

தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவி அவன் வரும் நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துள்ளாள். அவள் பல்லியின் குரலைக் கேட்குந்தோறும் நல்ல பலனைக் கூறுக எனச் சொல்லி நடுங்கிக் கேட்டாளாம் என்ற செய்தியை,

“மையல் கொண்ட மதனழி இருக்கையள்
 பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி
 நல்ல கூறுகெ நடுங்கி”²⁷⁵

என்று அகப்பாடல் பெண் சகுனம் பார்ப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

காக்கை சகுனம்

வீட்டின் முன் காகம் கரைந்தால் வீட்டிற்கு விருந்தினர் வருகை இருக்கும் எனக் கூறுவர். காக்கை சகுனத்திற்கு அ. தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள் விளக்கம் தருகிறார். “விருந்து வரக் கரைந்த காக்கை என்று பாடியமையின் ஒரு புலவர் காக்கைபாடினியார் என்று பாராட்டப்பட்டார்”²⁷⁶ என்று விளக்கியுள்ளார்.

புட்சகுனம்

உமணர்கள் தம் செயல் தொடக்கத்தில் புட்சகுனம் பார்த்தனர் என்பதை அகப்பாடல்,

“சிறு நுதல் பசந்து, பெருந்தோள் சாஅய்
 அகல் எழில் அல்குல் அவ்வரி, வாட,
 பகடலும் கங்குலும் மயங்கி, பையென,
 பெயல்உறு மலரின் கண்பனிவார
 ஈங்குஇவள் உழக்கும் என்னாது, வினைநயந்து
 நீங்கல் ஒல்லுமோ – ஐய – வேங்கை
 அடுமுரண் தொலைத்த நெடுநல் யானை
 மையலும் கடாஅம் செருக்கி, மதம்சிறந்து
 இயங்குநர்ச் செருக்கும் எய்ப்பு நனந்தலைப்
 பெருங்கை எண்கினம் குரும்பி தேரும்
 புற்றுடைச் சுவர புதல்இவர் பொதியில்
 கடவுள் போகிய கருந்தாட்கந் தத்து
 உடன்உறை பழைமையின் துறத்தல்செல் லாது

இரும்புறாப் பெடையொடு பயிரும் பெருங்கல் வைப்பின் மலைமுதல் ஆறே”²⁷⁷

என்று புட்சகுனம் பார்ப்பதை விளக்குகிறது.

பெண் சகுனம் பார்த்தல்

தாம் செய்யும் செயலில் ஒவ்வொன்றிற்கும் சகுனம் பார்த்தனர். தலைவன் ஒருவன் விழுப்புண்ணேற்றான். அவன் மனைவி அவனுக்குப் பணிவிடை செய்கிறாள். உற்பாதங்கள்சில தோன்றவும் தன் கணவன் இறப்பானோ என அஞ்சுகின்றாள். நடு நாளில் தும்பி இசைபாடுகிறது. விளக்கு நில்லாது அவிக்கிறது. துஞ்சாக்கண் துயில் வேண்டுகிறது. ஆந்தை குழறுகின்றது. கட்டுச்சியின் குரல் தடுமாறுகின்றது. எனவே தன் தலைவனுக்கு இடையூறு ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுகிறாள் என்பதை புறப்பாடல்,

“என்னைமார்பில் புண்ணும் வெய்ய,
நடுநாள் வந்து தும்பியும் துலைக்கும்;
நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கும் நில்லா,
துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்கும்,
அஞ்சுவரு குராலு குரலும் தூற்றும்,
நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி ஓர்க்கும்
செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா;”²⁷⁸

என்று தலைவி சகுனம் பார்க்கும் செய்தியை விளக்குகிறது.

நம்பிக்கை (விரிச்சிக்கேட்டல்)

விரிச்சிக்கேட்டல் என்பதை கட்டுவிச்சியிடம் நல்வார்த்தைகளைப் பெறுவதாகும். இச்செய்தியை சு. வித்தியானந்தன் கூறுவார். “நற்சொல், ‘விரிச்சி’ எனப்படும். இச்சொல் விரி என்னும் சொல்லுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கலாம். எனவே, ‘வருங்காரியத்தை விரிவாய் முன்னே தெரிவிப்பது’ என்று இச்சொல்லிற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். ஒரு செயலை மேற்கொள்ளுங்கால் அம்முயற்சி இன்ன ஞான்று கை கூடும் என்பதனை அறிதற்கே இவ்வாறு செய்வார். செய்து, ஆக்கம் பெறுவர்”²⁷⁹ என்று விளக்குகிறார். விரிச்சிக் கேட்டலை குறுந்தொகை விளக்குவதை,

“விடர்முகை அடுக்கத்து விறல்கெழு குலிக்குக்
கடனும் பூணாம்; கைந்நூல் யாவாம்;
புள்ளும் ஓராம்; விரிச்சியும் நில்லாம்;
உள்ளலும் உள்ளம் அன்றே தோழி!
உயிர்க்குஉயிர் அன்ன ராகலின் தம் இன்று
இமைப்புவரை அமையா நம்வயின்
மறந்து ஆண்டு அமைதல் வல்லியோர் மாட்டே.”²⁸⁰

தலைவன் வரைவை விரைவில் எதிர்நோக்கும் தலைவி நல் நிமித்தங்களைப் பார்ப்பதை மேற்கட்டிய பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. நற்றிணைப் பாடலும்,

“அமுதம் உண்களும் அயலில் ஆட்டி
கிடங்கில் அன்னவிட்டுக்கரைக்கான் யாற்றுக்
கலங்கும் பாசி நீர் அலைக் கலாவ

ஒளிறுவெள் அருவி ஒண்துறைமடுத்துப்
 புலியொடு பொருந புண்கூர் யானை
 நற்கோடு நயந்தஅன்பில் கானவர்
 விற்கழிப்பட்ட நாமப் பூசல்
 உருமிடைக் கடிஇடி கரையும்
 பெருமலை நாடனை வருஉம் என்றோளே”²⁸¹

என்று கபிலரின் பாடல் நிமித்தம் பற்றிய செய்தியை நன்கு விளக்குகிறது. திருந்திய ஆபரணம் அணிந்த மகளிர் நன்னிமித்தமாக நிற்பதைக் குறித்து இந்நூல் வேறோரிடத்திற் கூறுவதை,

“நெடுநா ஒண்மணி கடிமனைஇரட்டக்
 குரையிலைப் போகிய விரவுணற் பந்தர்ப்
 பெரும்பாண் காவல்பூண்டென ஒரு சார்த்
 திருந்திழைமகளிர் விரிச்சிநிற்ப
 வெறியுறவிரிந்தஅறுவைமெல்லணைப்”²⁸²

என்றும்,

“நாழி கொண்ட நறுவீழல்லை
 யரும்பவி ழலரி தூஉய்க்கை தொழுது
 பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்
 சிறு தாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றி
 னுறுதுய ரலமர னோக்கி யாய்மக
 ணடுங்குகவ லசைத்தகையள் கைய
 கொடுங்கோற் கோவலர் பின்னின்றுய்த்தர
 இன்னே வருகுவர் தாயரென்போள்
 ணன்னர் நன்மொழி கேட்டன மதனா
 னல்லநல்லோர்வாய்ப்புட்டெவ்வர்
 முனைகவர்ந்து கொண்டதிறையர் வினைமுத்து
 வருதல் தலைவர் வாய்வது நீநின்”²⁸³

என்றும் வரும் முல்லைப்பாட்டின் தொடர்கள் பிரிந்த தலைவனது வருகையை விரிச்சி பார்த்து நன்றறியும் மரபை விரிவாக விளக்குகிறது. யாழிகையை ஒத்த வண்டினம் ஆரவாரிக்கும்படி நறிய பூக்களையுடைய முல்லையினது அரும்புகள் அவிழ்ந்திருக்கும். அப்பூக்களை நெல்லுடனே தூவித் தெய்வத்தை வணங்கி நிற்பர். நற்சொல் கேட்போர். ஆய்மகள் குளிரால் நடுங்குகின்ற தோளின்மேல் கட்டின கையளாய் நின்று சிறிய தாம்பாலே கட்டப்பட்ட கன்றின் பசித்துன்பத்தை நோக்கி நிற்கின்றாள். நோக்கி நின்று, கொடிய கோலையுடைய இனயர் பின்னே நின்று செலுத்த, நிரம்ப மேய்ந்து, தாய்மாராகிய பசுக்கள் இப்பொழுதே வரும் என்று கூறுவள். இதனைக் கேட்டுத் தலைவர் வஞ்சிகுடிச் சென்று பகைவர் மண்ணைக் கொண்டு திறையினையும் பெற்று, தாம் எடுத்துக் கொண்ட வினையினையும் முடித்து வருபவர் என நற்சொல் கேட்போர் தலைவியைத் தேற்றுவர் என்றும் இவற்றின்மூலம் பெண் விரிச்சிக் கேட்டலையும் நல்நிமித்தங்களையும் விளக்குகிறது.

குறிபார்த்தல்

மலைவாழ்க் குறத்தி, முறத்தில் நெல்லை வைத்து தெய்வத்தைப் பாடிக் குறிசொல்லும் அவருக்குக் கட்டு விச்சி என்று பெயர். தலைவி காமநோயால் மெலிவதை அறியாத

தாயர்,நோயின் காரணமறிய, கட்டுவிச்சியிடம் குறி கேட்பர். அப்போது தோழி, தலைவியின் காதலைக் குறிப்பாகச் சொல்லி, வெளிப் படுத்துவதை,

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பு அன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே!
இன்னும் பாடுகபாட்டே! அவர்
நன்னெடுங்குன்றம் பாடிய பாட்டே!”²⁸⁴

மேற்காட்டிய பாடலின் மூலம் பெண்கள் குறிபார்க்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் மிகவும் பரவியிருந்ததென அறியமுடிகிறது. நற்றிணையிலும் குறிபார்த்தலை,

“அருவிஆர்க்கும் அணங்குடைநெடுங்கோட்டு
ஞாங்கர், இளவெயில் உணர்இய, ஓங்குசினைப்
பீலி மஞ்சைபெடையோடு ஆலும்
குன்ற நாடன் பிரிவின் சென்று
நல்நுதல் பரந்தபசலை கண்டு அன்னை
செம்முது பெண்டிரோடு நெல்முன் நிறீஇ
கட்டின்கேட்கும் ஆயின், வெற்பில்”²⁸⁵

என்றும்,

“செறிந் திலங்கொல்வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கிக்
கையறு நெஞ்சினள் வினவலின் முதுவாய்ப்
பொய்வல் பெண்டிர் பிரப்புளர் பிரீஇ
முருகனாரணங்கென்றலின்”²⁸⁶

என்றும் அகப்பாடல் குறி பார்க்கும் பொழுது நெல்லை நந்நான்காக எண்ணி, எஞ்சியவை ஒன்று இரண்டு மூன்றாவும் முருகணங்கெனவும், நான்காயின் பிறிதொரு நோயெனவும் கொள்வர் என்றும் தலைவியின் ஒளிபொருந்திய நகை நெகிழ்ந்த நிலையினைப் பார்த்து தாய் செயலற்ற உள்ளத்தினளாய், முதுமை வாய்ந்த கட்டு விச்சியராயபெண்டிரை வினாவினாள் என்றும் அவர் பிரப்பரிசியைப் பரப்பிவைத்து, அது முருகனால் வந்த அரிய வருத்தமெனக் கூறினரென்றும் அகநானூற்றின்வழி குறி கூறும் செய்தியை அறியமுடிகிறது.

முதுசெம்பெண்டிர் விரிச்சிக் கேட்டல்

முதுசெம்பெண்டிர் நாழியில் நெல்லை எடுத்துச் சென்று சுளகில் இட்டு, நீரும் பூவும் சொரிந்து விரிச்சி கேட்பர் என்று முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுவதை,

“பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறுபுன்மாலை
அருங்கடிமூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழிசைஇனவண் டார்ப்ப நெல்லொடு
நாழிகொண்ட நறுவீமுல்லை
அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப”²⁸⁷

என்று மேற்கட்டிய பாடலின்வழி பெண் விரிச்சிக் கேட்டல், குறி கேட்டல் இவை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. பின்பு பெண் எல்லா செயல்களிலும் முன்னுதாரணமாகக் காணப்படுகிறாள் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- * இலக்கியம் மக்களின் வாழ்வியலை இரு நிலைகளாகக் குறிக்கின்றன. அவற்றுள் புற இலக்கியத்தில் பெண் பற்றிய செய்திகள் அமைந்துள்ளன. அச்செய்திகள் பெண்ணின் வாழ்வை வெளிப்படுத்தும் விதமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. புற இலக்கியத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு, முக்கியத்துவம், நிலைபாடு பற்றி எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதற்குச் சான்றுகளாகச் சங்க இலக்கியப் பாக்கள் திறனாய்வாளர் கருத்துகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.
- * ஆடை வகைகளில் பெண் அணிந்த ஆடைகள் ஏராளம். அவர்கள் வாழும் சூழலுக்கேற்ப ஆடைகள் அணிந்துள்ளனர். ஆடைகளின் முக்கியத்துவம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்தில் பெண்கள் உயர்ந்த ரக ஆடைகள் அணிந்து உயர்நிலையில் காணப்பட்டனர்.
- * சங்கச் சமூகத்தில் பெண்கள் அணிகலன்கள் அணிவதில் சிறந்து விளங்கினர். அழகுக்காகவும் ஆடம்பரத்தை வெளிப்படுத்தவும் அவர்களுக்கு சமூகம் கொடுக்கும் சுதந்திரமும் கிடைக்கும் மதிப்பும் அணியும் அணிகலன்களால் வெளிப்படுகிறது. இதற்கு சங்கப்பாக்கள் சான்று பகர்கின்றன. அறிஞர்கள் பெண்கள் அணியும் அணிகலன்களை வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளன. மன்னர்கள் அணியும் அணிகலன்களுக்கு மிகுதியாகப் பெண்கள் அணிகலன்கள் அணிந்துள்ளமை வெளிப்படுகிறது. தலைமுதல் கால் விரல் வரை அணியும் அணிகலன்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.
- * அக்காலத்தில் பெண்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள் அவர்கள் சமூகத்தில் இருந்த நிலையைக் குறிக்கிறது. ஆணுக்கு நிகராகப் பெண்ணும் வேலைகளில் ஈடுகொடுத்துள்ளனர். உழைப்பில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். வீட்டிலும் வயலிலும் வேலைகள் புரிந்துள்ளமை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சங்கப் பாக்களால் சான்றுகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. உழைப்பு, திறமை, மேன்மை கருதி சமூகத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த மதிப்பும், மரியாதையும் அவர்களின் வாழ்வியலை உயர்வடையச் செய்துள்ளது. சிறந்த கட்டமைப்போடு வாழ்ந்துள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளது.
- * விளையாட்டுகள் பல வகைப்படும். அவ்விளையாட்டுகளில் ஆண் மட்டும் விளையாடும் விளையாட்டும், பெண் மட்டும் விளையாடும் விளையாட்டும், ஆண் பெண் சேர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டும் உண்டு. இவ்விளையாட்டில் தனி ஒருவராக விளையாடும் விளையாட்டு மற்றவர் உதவி இல்லாமல் தாமே விளையாடும் இவ்விளையாட்டு அவர்களின் திறமையைச் சமூகத்திற்கு வெளிப்படுத்துகிறது. இவர்கள் சேர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டு ஆணுக்குச் சமமாகப் பெண்ணும் அவ்விளையாட்டில் ஈடுகொடுத்து விளையாடும் ஆளுமை படைத்தவள் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. உறுதியாகிறது. இதற்கு இலக்கியப் பாடல்கள் சான்றாக அமைகின்றன.
- * ஐந்நிலத்தில் வாழும் பெண் அவர்கள் நிலத்திற்கேற்றார் போன்று தொழில் புரிந்துள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்கு சான்றுகளும் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. கடுமையாக உழைக்கும்

திறம் படைத்தவர்களாகப் பெண்கள் விளங்கியது சுட்டப்பட்டுள்ளது என்பது இதன்மூலம் புலப்படுகிறது. பெண்கள் உழைப்பில் உயர்ந்த இடத்தை அடைந்துள்ளனர்.

- * சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண்கள் நிமித்தம் பார்க்கும் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். பல வகைகளில் சகுனம் பார்க்கும் முறையைப் பின்பற்றியுள்ளமை இலக்கியப் பாடல் வழி சுட்டப்பட்டுள்ளது. புற இலக்கியத்தில் பெண்களை மையப்படுத்தி பல செய்திகள் கூறப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. இச்செய்தி அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை உயர்த்திக் காட்டியுள்ளது புலப்படுகிறது. சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண் உயர்ந்த இடத்தைப் பிடித்து சிறந்த முறையில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதை இலக்கியங்கள் வழி எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறள். 788.
2. ஐ. சங்கரமணி, சங்ககால ஆடைகளும், சாலியரும், பக். 80-81.
3. மேலது, ப.81.
4. தொல். பொருள். நூ.1209.
5. பத்துப். திருமுரு. அடி. 201-205.
6. நற். பா. 170 : 1-4.
7. சி. இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப. 119.
8. பொ.வே. சோமசுந்தரனார், பத்துப்பாட்டு (முதற்பகுதி உரை), ப.80.
9. பொ.வே. சோமசுந்தரனார், குறுந்தொகை, ப. 230.
10. புறம். பா. 248 : 2.
11. நற். பா. 368 : 1-4.
12. கே. பகவதிஅம்மாள், சங்க இலக்கியமும் தழையுடைகளும், ப. 362.
13. மேலது, ப.366.
14. மேலது, ப. 364.
15. க. காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப. 279.
16. G.L. Hert, The Poems of Ancient Tamil, P. 98.
17. காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப. 279.
18. G.L. Hert, The Poems of Ancient Tamil, P.93.
19. க.ப. அறவாணன், மரவழிபாடு, ப.21.
20. சுப. அண்ணாமலை, குறுந்தொகையின் காலம், ப.6.
21. குறுந். பா. 295 : 1-2.
22. ஐங். பா. 195.
23. மேலது, பா. 191.
24. அ. கந்தசாமி, பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள், ப.44.
25. பத்துப். குறிஞ். பா. அடி. 98-106.
26. அ. மீராமுகைதீன், தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆடை வகைகள், ப.90.
27. கே. தியாகராசன், தமிழர் ஆடை, ப. 100.
28. வீ. உலகவழி, தமிழரும் ஆடையும், ப. 41.
29. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 134.
30. பத்தப். நெடுநல். அடி. 145-146.
31. பரிப். பா. 12 : 13-17.

32. பத்துப். பட்டினப். அடி. 106-110.
33. பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், தமிழர் வரலாறு, ப. 114.
34. கலித். பா. 111 : 1-6.
35. நற். பா. 90 : 1-5.
36. கலித். பா. 115 : 10-15.
37. புறம். பா. 159 : 1-14.
38. மேலது, பா. 136 : 1-9.
39. பரிப். பா. 11 : 74-86.
40. முல்லைக்கலி, 11 : 16-17.
41. பத்துப். திருமுருகா. அடி. 107-109.
42. பரிப். பா. 3 : 83-90.
43. மேலது, பா. 1 : 6-13.
44. புறம். பா. 291 : 1-3.
45. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 66-76.
46. பத்துப். சிறுபாண். அடி. 235-245.
47. புறம். பா. 274 : 1-4.
48. பத்துப். மதுரைக். அடி. 715 - 724
49. புறம். பா. 397 : 8-18.
50. மேலது, பா. 393 : 11-19.
51. மேலது, பா. 383 : 1-12.
52. மேலது, பா. 392 : 1-19.
53. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 465-470.
54. கலித். பா. 65 : 1-9.
55. புறம். பா. 154 : 1-13.
56. பதிற். ப. பா. 4 : 1-5.
57. கலித். பா. 18 : 9-12.
58. வே. கபிலன், தமிழ் இலக்கியச் செல்வம், பக். 118-119.
59. கா. அப்பாத்துரை, 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 162.
60. அ. இராகவன், தமிழ் நாட்டு அணிகலன்கள், ப. 318.
61. புறம். பா. 97 : 17-24.
62. பதிற். ப. பா. 14 : 13-15.
63. பத்துப். மதுரைக். அடி. 95-104.

64. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 480-490.
65. ஐங். பா. 232.
66. கலித். பா. 28 : 1-7.
67. நற். பா. 86.
68. பரிப். பா. 71-78.
69. பத்துப். திருமுரு. அடி. 23-24.
70. பரிப். பா. 11 : 93-99.
71. புறம். பா. 304 : 1-4.
72. நற். பா. 286.
73. மேலது, பா. 16.
74. பத்துப். பட்டினப். அடி. 20-23.
75. பத்துப். பொருந. ப. அடி. 25-32.
76. பத்துப். நெடுநல். அடி. 136-140.
77. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 311-318.
78. மேலது, பா. 155-163.
79. பரிபாடல் திரட்டு, 10.
80. மேலது, 1 : 30-35.
81. சிலப். பா. 4 : 50.
82. மணி. பா. 20 : 53-54.
83. ஆர்.என். சாமி, 3000 ஆண்டுகள் தமிழனின் கடல் வழி வணிகம், ப. 2.
84. பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், தமிழர் வரலாறு, பக். 10-11.
85. மேலது, ப. 125.
86. பத்துப். மதுரைக். அடி. 135-138.
87. புறம். பா. 377 : 16-17.
88. பத்துப். நெடுநல். அடி. 136-138.
89. பத்துப். பொருந. ப. அடி. 159-167.
90. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழ் வாணிகம், ப. 184.
91. சிலப். பா. 16 : 105-106.
92. கா. அப்பாத்துரை, 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 161.
93. புறம். பா. 56 : 18-20.
94. மேலது, பா. 251 : 1-3.
95. பத்துப். நெடுநல். அடி. 141 - 142.

96. ஐங். பா. 196.
97. மேலது, பா. 172.
98. பத்துப். சிறுபாண். அடி. 189-192.
99. நற். பா. 90 : 8-11.
100. ஐங். பா. 20.
101. அகம். பா. 142 : 16-17.
102. பத்துப். நெடுநல். அடி. 143-144.
103. த. ரெஜித்குமார், புழங்கு பொருள் பண்பாடு, ப.40.
104. நற். பா. 188 : 1-5.
105. கலித். பா. 85 : 3-4.
106. புறம். பா. 353 : 1-7.
107. சிலப். பா. கடலாடு. 87-88.
108. ஐங். பா. 306.
109. மேலது, பா.310.
110. மேலது, பா. 316.
111. அ. கந்தசாமி, பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள், ப. 45.
112. நற். பா. 110 : 1-8.
113. அ. கந்தசாமி, பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள், பக். 45-46.
114. பத்துப். மதுரைக். அடி. 443-445.
115. பத்துப். குறிஞ். பா. அடி. 107-116.
116. பதிற். ப. பா. 16 : 10-19.
117. கலித். பா. 84 : 20-28.
118. புறம். பா. 77 : 1-5.
119. குறுந். பா. 7.
120. பரிப். பா. 16 : 7-9.
121. புறம். பா. 374 : 7-10.
122. கா. அப்பாத்துரை, 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 170.
123. செ. மகேஸ்வரி, பரிபாடலில் சமூகம், ப. 14.
124. புறம். பா. 53 : 1-5.
125. செ. மகேஸ்வரி, பரிபாடலில் சமூகம், ப. 14.
126. பரிப். பா. 7 : 11-26.
127. புறம். பா. 11 : 1-3.
128. மேலது, பா. 243 : 1-2.

129. மேலது, பா. 283 : 10-11.
130. அகம். பா. 330 : 1-3.
131. பத்துப். பொருந. ப. அடி. 185-188.
132. பத்துப். மதுரைக். அடி. 407-410.
133. புறம். பா. 116 : 1-8.
134. மேலது, பா. 116 : 15-19.
135. பதிற். ப. பா. 43 : 1-7.
136. புறம். பா. 386 : 10-15.
137. மேலது, பா. 36.
138. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 327-335.
139. பத்துப். குறிஞ். பா. அடி. 54-61.
140. குறுந். பா. 80.
141. பத்துப். பொருந. ப. அடி. 232-241.
142. பத்துப். சிறுபாண். அடி. 112-118.
143. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 311-312.
144. மேலது, அடி. 380-387.
145. புறம். பா. 339 : 4-11.
146. மேலது, பா. 24 : 10-16.
147. பதிற். ப. பா. 86.
148. பத்துப். மதுரைக். அடி. 600-603.
149. மேலது, பா. 262-267.
150. கா. அப்பாத்துரை, 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 168.
151. ஐங். பா. 295.
152. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 331-333.
153. அகம். பா. 49 : 1.
154. நற். பா. 90 : 6-7.
155. புறம். பா. 176 : 1-8.
156. நற். பா. 68 : 1-3.
157. குறுந். பா. 48 : 1-3.
158. மேலது, பா. 316 : 4-7.
159. மேலது, பா. 401.
160. புறம். பா. 11 : 2-4.

161. குறுந். பா. 243.
162. புறம். பா. 243.
163. த. ரெஜித்குமார், புழங்கு பொருள் பண்பாடு, ப. 2.
164. மேலது, பக். 35-36.
165. பதிற். ப. பா. 26 : 1-5.
166. அகம். பா. 224 : 4-7.
167. நற். பா. 12 : 1-4.
168. குறுந். பா. 89.
169. பத்துப். சிறுபாண். அடி. 193-195.
170. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 89-97.
171. புறம். பா. 399 : 1-4.
172. பத்துப். மலைபடு. அடி. 320-324.
173. அகம். பா. 224 : 11-13.
174. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 169-172.
175. மேலது, அடி. 155-160.
176. மேலது, அடி. 55-57.
177. மேலது, அடி. 336-339.
178. கலித். பா. 96 : 27-29.
179. பத்துப். மலைபடு. அடி. 520-524.
180. புறம். பா. 339 : 12-14.
181. கலித். பா. 117 : 4-11.
182. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 273-276.
183. பதிற். ப. பா. 24 : 16-22.
184. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 184-187.
185. மேலது, அடி. 380-382.
186. பத்துப். நெடுநல். அடி. 64-65.
187. புறம். பா. 33 : 1-9.
188. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 275-281.
189. புறம். பா. 168 : 8-13.
190. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 97-100.
191. புறம். பா. 33 : 1-2.
192. பத்துப். பொருந். ப. அடி. 85-87.

193. த. ரெஜித்குமார், புழங்குபொருள் பண்பாடு, ப.21.
194. பத்துப். மலைபடு. அடி. 325-329.
195. பத்துப். மதுரைக். அடி. 302-305.
196. அகம். பா. 188 : 8-14.
197. பத்துப். குறிஞ். பா. அடி. 40-44.
198. பத்துப். பொருந். ப. அடி. 242-248.
199. பத்துப். மலைப். அடி. 120-124.
200. குறுந். பா. 392.
201. பதிற். ப. பா. 71 : 1-8.
202. புறம். பா. 168.
203. ஐங். பா. 270 : 1-2.
204. ஐந். எழு. பா. 11.
205. புறம். பா. 262.
206. அரங்க மல்லிகா, தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும், ப. 8.
207. ஜெ. சியாமளா, பெண் கட்டுடைப்பும் கட்டமைப்பும், ப. 21.
208. புறம். பா. 258 : 3.
209. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 141.
210. புறம். பா. 258 : 4-11.
211. மேலது, பா. 324 : 8-12.
212. மேலது, பா. 24 : 31-32.
213. அகம். பா. 387 : 1-8.
214. புறம். பா. 311 : 1-4.
215. மேலது, பா. 316 : 1-4.
216. மேலது, பா. 317 : 2-7.
217. மேலது, பா. 326 : 7-12.
218. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 248.
219. பத்துப். நெடுநல். அடி. 118-119.
220. புறம். பா. 170 : 15.
221. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 207.
222. மேலது, அடி. 437.
223. புறம். பா. 228 : 1.
224. பத்துப். மதுரைக். அடி. 521.

225. புறம். பா. 28-13.
226. பத்துப். சிறுபாண். அடி. 31.
227. பத்துப். பொருந. ப. அடி. 110.
228. பத்துப். நெடுநல். அடி. 76.
229. மேலது, அடி. 110.
230. புறம். பா. 299 : 1.
231. மேலது, பா. 336 : 7.
232. ஐங். பா. 60 : 1-3.
233. அகம். பா. 61 : 16.
234. பரிப். பா. 7-4.
235. பத்துப். பெரும். ப. அடி. 335-336.
236. பி. எங்கெல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றமும், ப. 264.
237. பதிற்.ப. பா. 71 : 23-24.
238. பத்துப். மதுரைக். அடி. 230-231.
239. நா. சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப. 73.
240. பத்துப். மதுரைக். அடி. 70-74.
241. தொல். பொருள். மரபு. இளம். நூ. 72.
242. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 206-214.
243. குறுந். பா. 269.
244. அகம். பா. 140 : 1-11.
245. மேலது, பா. 390.
246. மேலது, பா. 60 : 1-6.
247. மேலது, பா. 340 : 14-15.
248. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 54-64.
249. நற். பா. 239 : 1-3.
250. புறம். பா. 343: 1-2.
251. பத்துப். பெரும்.ப. அடி. 164-165.
252. புறம். பா. 33 : 1-6.
253. பத்துப். பொருந.ப. அடி. 214-217.
254. பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், தமிழர் வரலாறு, ப. 334.
255. பத்துப். மதுரைக். அடி. 407-423.

256. மேலது, அடி. 621-627.
257. மேலது, அடி. 395-398.
258. மேலது, பா. 515.
259. நற். பா. 97 : 6-9.
260. மேலது, பா. 118.
261. க. இராச மாணிக்கம், பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல், பக். 146-147.
262. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரீகமும் பண்பாடும், ப. 49.
263. சிலப். பா. 14 : 205-207.
264. தொல். நூ. 24.
265. பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், தமிழர் வரலாறு, ப. 27-28.
266. புறம். பா. 125 : 1-4.
267. மேலது, பா. 326 : 1-5.
268. நற். பா. 353 : 1-2.
269. பத்துப். பொருந.ப. அடி. 82-83.
270. புறம். பா. 311 : 1-2.
271. நற். பா. 90 : 1-5.
272. குறுந். பா. 330 : 1-3.
273. அகம். பா. 34 : 11-12.
274. மேலது, பா.136 : 1-17.
275. மேலது, பா. 289 : 14-16.
276. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 248.
277. அகம். பா. 307.
278. புறம். பா. 280 : 1-7.
279. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு, ப. 134.
280. குறுந். பா. 218.
281. நற். பா. 65.
282. மேலது, பா. 40 : 1-5.
283. பத்துப். முல்லைப். அடி. 9-20.
284. குறுந். பா. 23.
285. நற். பா. 288 : 1-7.
286. அகம். பா. 98 : 7-10.
287. பத்துப். முல்லைப். அடி. 6-11.

இயல் - நான்கு

பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் வழி பெண் நிலை

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சுட்டும் பெண்நிலை குறித்த கருத்துக்கள் முன் இயல்களில் ஒருவாறு விளக்கப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலத்தில் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண் மிகச் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தாள். கலை, கல்வி, அரசியல், தொழில் என வாழ்வியலின் பல தளங்களிலும் பெண்ணின் பங்களிப்பும் ஆளுமையும் சிறந்திருந்ததை சங்கப்பாடல்கள் தெளிவுறக் காட்டுகின்றன. ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் காட்டப்படும் பெண் சமூகத்தில் ஆணுக்கு சம உரிமை பெற்றவளாகவே காணப்படுகிறாள். வீரம், காதல் ஆகிய வீர யுகப்பண்புகளில் ஆண் கொண்டிருந்த உச்சத்தைப் பெண்ணும் கொண்டிருந்ததாகவே சங்கப் பணுவல்கள் தெளிவுறக் காட்டுகின்றன. மூதின் முல்லை முதலான துறைகள் பெண்களின் வீர மரபை விளம்புவதாக உள்ளன. அவ்வாறே பெண் கல்வியில் சிறந்தோங்கி இருந்தமைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ள பாடல்கள் பல சங்க இலக்கியத் தொகுப்பினில் இடம் பெற்றுள்ளன. பெண் சங்க காலத்தில் சிறந்த கல்வியறிவு உடையவளாகத் திகழ்ந்தமைக்குச் சங்க பெண்பாற் புலவர் பாடல்களே சான்று எனலாம். சங்ககாலத்தில் ஆண்புலவர்களைப் போன்றே பெண் புலவர் பலரும் சிறப்புடன் வாழ்ந்திருந்தனர். சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் தொகை நானூற்று எழுபத்து மூன்று என்பர். இவர்களுள் ஏறத்தாழ நாற்பதுபேர் பெண்பாற்புலவர்களாக உள்ளனர். சில பெயர்கள் ஆண்பாற் பெயராகவும் பெண்பாற் பெயராகவும் தோற்றம் காட்டி மயங்கச் செய்வதால் பெண்பாற் புலவரின் தொகையை அறுதியிட்டுக் கூற இயலவில்லை. என்றாலும் ஏறத்தாழ நாற்பது புலவர்களைப் பெண்பாற் புலவர்களாகத் துணியமுடிகிறது. இப்புலவர்களின் பாடல்களில் காணப்பெறும் மகளிர் பற்றிய செய்திகளை ஆய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

பெண்கள் சங்கச் சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாக காட்டப் பெறவில்லை. பொதுவாக வடஇந்தியச் சமூகங்களில் பெண்களுக்கு இருந்த இடமும் தென்னிந்திய குறிப்பாகத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் பெண் பெற்றிருந்த இடமும் ஒரே வகைத்தானது அன்று. பழங்கால வடஇந்தியாவில் பெண்கல்வி மறுக்கப்பட்டிருந்தது. பெண் ஆணிற்கு அடங்கிய ஒருவகை தொழும்பர் நிலை இருந்தது. தமிழ்ச்சமூகத்தில் பெண்ணுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படவில்லை. சமயவாழ்வில்கூட பெண் புறந்தள்ளப்படவில்லை. இறைவனது ஆலயத்தில் நுழையவும் வழிபாடு இயற்றவும் தொண்டு செய்யவும் தடை இல்லை. போர்ப் பாசறைகளில் மறக்குடிப் பெண்கள் மறவர்களைப் போன்றே இடம் பெற்றிருந்தனர். படைவீடு எனப்படும் பாசறை வீடுகளில் பெண்கள் பணியாளர்களாகவும் போர்த்தொழில் புரிபவர்களாகவும் பங்கேற்றிருந்தமையைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது. பேய் மகளிர், கொண்டி மகளிர், முதலானோர் போர்க்களத்தில் பங்கேற்ற மகளிர்க்கான பொதுப் பெயர்களாகச் சங்க இலக்கியங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு சங்கச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண் பெற்றிருந்த இடத்தை

அக்காலப் பாடல்கள் நன்கு தெளிவுறுத்துகின்றன. அச்செய்திகளை இனிவரும் பகுதிகளில் விளக்கமாக ஆயலாம்.

கல்வி

மானுட முன்னேற்றத்திற்கு முதன்மையானது கல்வியே. பால் வேறுபாடின்றிக் கல்வி கற்றல் வேண்டும் என்பது பைந்தமிழ்ப் புலவர்களின் அறவுரையாக அமைந்துள்ளது. கல்வி ஒன்றுதான் மானுடம் பெறத்தக்க செல்வங்களுள் தலையாயது என்னும் கருத்தினராகத் தமிழர் வாழ்கின்றனர். திருவள்ளுவர்,

**“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றையவை.”¹**

என்கிறார். பிற்காலத்தில் ஔவையாரும்,

**“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே.”²**

எனக் கல்வி பெறுதலின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துகிறார். இவர்களுக்கு முன்தோன்றிய புலவர்கள் பலரும் கல்வியை வலியுறுத்தியுள்ளனர். பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்,

**“உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும்,
பிறறை நிலை முனியாது, கற்றல் நன்றே;
பிறப்பு ஓர் அன்ன உடன் வயிற்றுள்ளும்,
சிறப்பின் பாலால், தாயும் மனம் திரியும்;
ஒரு குடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்,
'மூத்தோன் வருக', என்னாது, அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நூற்பாலுள்ளும்,
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்,
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே.”³**

என்னும் பாடலில் கல்வியின் சிறப்பை, அதன் தேவையை மிகவும் ஆழமாகக் கூறிச் செல்கிறார். தொன்மையான அப்பழங் காலத்திலேயே கல்வியின் தேவையை இவ்வாறு வலிந்து கூறியுள்ளது தமிழர் கல்வியின்மீது கொண்டிருந்த மதிப்பினை உணர்த்துகிறது. என்றாலும் சங்ககாலத்தில் கல்வி பயிற்றுவிக்கப் பட்ட வரலாற்றினை முழுமையாகக் காட்டும் தரவுகள் ஏதும் இல்லை. பயிற்றுவிக்கும் முறை, பயிற்றுவிக்கும் நிலையங்கள், பயிற்றுவிக்கும் பாடங்கள் முதலான செய்திகளை முறைபடக் காட்டும் சான்று ஒன்றும் இன்றுவரை கிட்டவில்லை. அதேசமயம் கல்வியைக் கற்பதும் ஆய்வதும் ஆய்ந்து ஐயம் திரிவற முடிவு காண்பதும் ஆகியவை சங்ககாலச் செயல்களாக இருந்தமையை உணர்த்தும் சான்றுகள் சில இருக்கவே செய்கின்றன. சங்கச் சமூகத்தில் கல்வி பெற்றிருந்த இடத்தை உய்த்துணர்த்தக்க குறிப்புகள் சில உள. முதற்கண் சங்கச் சமூகத்தில் கல்வி வேறுபாடு ஏதுமின்றி அனைவருக்கும் பொதுவான சொத்தாக அமைந்தது. பால் வேறுபாடும் கல்விக்குத் தடையாக அமையவில்லை. இதற்குச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த பெண்பாற்புலவர்களே சிறந்த சான்றாக அமைகின்றனர். ஆண் புலவர்களைப் போன்றே பெண்பாற் புலவர்களும் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். பாமர

மக்களிடம் மட்டுமல்லாமல் பாராளுமன்றத்தினிடமும் பெண்பாற்புலவர்கள் பெருமதிப்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அறங்கூறும் அமைச்சர்களாகவும் தோழமை கொண்ட நட்புடையவர்களாகவும் பெண்பாற்புலவர்கள் அரசர்களிடம் உறவு கொண்டிருந்தனர். இவையெல்லாம் பெண் கல்வி மறுக்கப்படாமைக்கு உறுதியான சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. “சங்கப் புலவர்களின் தொகை 473. இவர்களுள் 35 பெண்பாற் புலவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. மிகப் பழமையானதாகக் கருதப்படும் கிரேக்க இலக்கியத்தில் கூட சால்போ என்னும் பெயர்கொண்ட ஓரேயொரு பெண்பாற் புலவரைப் பற்றித்தான் அறியமுடிகிறது. ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் 35 பெண்பாற் புலவர்கள் கவிதை பாடியுள்ளனர். 2000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய சங்ககாலத்தில் பெண்கள் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்கு இப்புலவர்களே சான்று. சங்கப் பெண்பாற்புலவர்களில் ஒருவர் ஓக்கூர் மாசாத்தியார். ஓக்கூர் என்றது பாண்டி நாட்டில் சிவகங்கைக்கு வடபால் திருக்கோஷ்டியூருக்கு அருகில் உள்ள ஊர். சாத்தான் என்பது ஐயனார் என்ற கடவுட் பெயராகும். சாத்தான் சாத்தி என்னும் பெயர்கள் அக்காலத்தில் மக்கட்பெயராக வழங்கப்பட்டமைக்கு இலக்கண நூல்கள் சான்று பகர்கின்றன.”⁴ என்னும் நிர்மலா மோகன் அவர்களின் கருத்து சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்களின் கல்வித் திறமும், அத்திறத்தால் அவர்கள் பெற்றிருந்த சிறப்பும் புலனாகின்றன.

முப்பத்தைந்து பெண்பாற்புலவர்கள் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியப்பெறினும் அக்காலத்தேயன்றி இக்காலத்தும் பெரிதும் அறியப்படும் பெண்பாற்புலவராகத் திகழ்வார் ஓளவையார். “பெண்மணிகளில் தலைசிறந்த ஓளவையார் ஒப்பற்ற பெண்பாற்புலவர் எனின் அது உண்மையே. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்நாட்டுப் பெண்மக்கள் ஆண் மக்களுக்கு நிகராகக் கல்விப் புலமையில் சிறப்புற்று வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை நூல்கள் அறிவிக்கின்றன என்ற உண்மையை உலகம் நன்கறியும். அந்த பெண்பாற்புலவர்களில் தலைசிறந்தவராகவும் முதன்மையானவருமாக மாபெரும் புலவரான ஓளவையார் திகழ்ந்தார்.”⁵ என்னும் கமலம் சின்னசாமி அவர்களின் கூற்று இங்குக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகும். மற்றொரு ஆய்வாளரான ந. கடிகாசலம், “கல்வியில் ஏற்றம் பெற்றவர்களாகச் சங்ககால மகளிர் இருந்ததை ஏறக்குறைய நாற்பது பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆதிமந்தியார், பாரிமகளிர், பெருங்கோப் பெண்டிர் ஆகியோர் அரசகுல கவியரசியர்களாகவும் ஓக்கூர் மாசாத்தியார், காக்கைப் பாடினியார், நச்செள்ளையார் காவற்பெண்டு நக்கண்ணையார், பொன்முடியார் மாரோக்கத்து நப்பசலையார் வெண்ணிக் குயத்தியார் வெள்ளி வீதியார் வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் போன்ற பிறகுல கவியரசிகளும் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளமை மகளிரின் கல்வித் திறத்தைப் பறை சாற்றுகின்றன.”⁶ மேற்காட்டிய அறிஞர்களின் கருத்துக்களால் கல்விபெறும் உரிமை எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்ததை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறே செய்தொழில் வேற்றுமையால் ஏற்றத்தாழ்வுகள் சாதிய வேறுபாடுகள் சங்கச் சமூகத்தில் இடம்பெறவில்லையென்பதும் ஆதலால் சாதி பேதங்களால் கல்வி மறுக்கப்படவில்லையென்பதும் நன்கு புலனாகிறது. வெண்ணிக் குயத்தியார்பாணை செய்யும் குயவர் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது அவர்தம் பெயரால் அறியமுடிகிறது. அவர் ஒப்பற்ற கவிதைகளைப் பாடித் தந்துள்ளார். “ஊரின் பெயரையும் குலத்தின் பெயரையும் ஒன்றுசேர்த்து வெண்ணிக் குயத்தியார் என்று அழைக்கப்பட்டார். இவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை. இருப்பினும் வெண்ணிக் குயத்தியார் என்ற பெயரே பெரும்புகழையும் சிறப்பையும் ஏற்படுத்தியது. குயவர் குலத்திலே பிறந்தாலும் ஆண்களுக்கு நிகராகக் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து

விளங்கினார். செய்யுட்கள் இயற்றுவதில் மிகச் சிறந்தவர். வீரம் மிக்கவர். பெண் குலத்திற்குப் பெரும்புகழ் தேடித்தந்த மாபெரும் பெண்பாற்புலவர். மன்னர்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பெரும் பரிசில் பெற்றவர். பெற்ற பரிசில்களைத் தமக்கு மட்டுமின்றித் தன்னைச் சார்ந்தோர்க்கும் அளித்து மகிழும் பண்புடையவர்.”⁷ என ஆய்வாளர்கள் மதிப்பிடும் வகைக்கு ஏற்ப கல்வி நலம் சான்றவர். ஆக, சங்ககாலம் சாதிய வேற்றுமைகளைப் பாராட்டாது கல்வியைப் பொதுவாக்கிச் சமூக நலத்தை ஒம்பியது என்பது புலனாகும். பெண்பாற்புலவர்கள் கவி பாடுவதில் வல்லவர்களாக இருந்தவாறே பலதுறை அறிவு முற்றிய புலமை மிக்கவர்களாகவும் விளங்கினர். காக்கைப் பாடினியார் என்னும் சங்கப் பெண்பாற்புலவர் குறித்து, “காக்கைப் பாடினியார் கவிதைகள் இயற்றுவதில் வல்லவர். உயர்ந்த பொருள்களைக் கவிதையினுள் வைத்துப் பாடுவதில் இவருக்கு நிகர் இவரே எனக் கூறலாம். கவிதைப் புனைவதிலும் மிகச் சிறந்தவர். அத்துடன் இவருக்கு இசை ஞானமும் அபாரமாக இருந்தது. இவற்றைக் கண்ட சேரமன்னன் காக்கைப் பாடினியாரைத் தன் அவைக்களப் புலவராக அரிய பெரிய ஸ்தானத்தை அளித்தார் என்பதை அறியும்போது இரட்டிப்பு அல்ல மும்மடங்கு மகிழ்ச்சி கொள்கின்றோம். இவரது இறுதிக்காலம் வரை சேரமன்னனின் அவையைக் கவிதை மழையாலும் இசை ஞானத்தாலும் நிரப்பியவர் எனில் அது மிகையல்ல. பெண்மக்களுக்குக் கல்வி எதற்கு என்ற அக்காலத்திலேயே இப்படிப்பட்ட செயற்கரிய செயல்களை உலகில் நிலைநாட்டிச் சென்ற எம்குலப் பெண்பாற்புலவர்களை எண்ணும்போது உள்ளம் உவகையால் பெருமிதம் கொள்கிறது. பாரதநாட்டின் சிறப்பு இதுவல்லவா. சேரநாட்டின் மன்னன் மட்டுமின்றி அந்நாட்டுப் பெண்மக்களும் ஆண்மக்களும் கூட காக்கைப் பாடினியாரைப் பெரிதும் மதித்து வந்தனர். மன்னனுக்குச் சரிசமமாக பெண்பாற்புலவரான காக்கைப்பாடினியாரையும் அனைவரும் போற்றிப் புகழ்ந்து மதித்தனர்.”⁸

மலைவாழ் மக்கள் இனமான குறவர் குலத்தில் தோன்றிய பெண்களும் கல்வி கற்றுப் பெரும்புலவர்களாக வாழ்ந்தமையைச் சங்கப் பெண்பாற்புலவர்களுள் ஒருவரான குறமகள் இளவெயினி மூலம் அறியமுடிகிறது. குறமகள் இளவெயினி பாடல்கள் கருத்தாழமும் கற்பனைச் சிறப்பும் உத்தியோகமும் நிறைந்தவையாகும். இத்தகு சிறந்த பாடல்களைப் பாடித் தந்த இளவேனியார் சங்கச் சமூகத்தில் கல்வி யாவார்க்கும் உரியதாக இருந்தது என்னும் கருத்தை நிறுவுவதற்குப் பொதுமான சான்றாகத் திகழ்கிறார். ஆய்வாளர் ஒருவர், “மலைவாழ் குறவர் குலத்திலும் பாடல்பாடும் புலவர் இருப்பதால் அக்காலச் சமுதாயம் முழுவதும் கல்வி நலம் சிறந்து விளங்கியிருக்கிறது என்பதற்கு இவர் எடுத்துக்காட்டு.”⁹ எனக் கூறுவதும் இங்கு ஒப்புநோக்க வேண்டியதாகும். புறநானூற்றில், “கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின் மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே.”¹⁰ என்னும் தொடருடைய பாடல் உண்டு. கல்வி எவ்வித பாகுபாடுமின்றி எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்தது என்பதை மேற்காட்டிய புறநானூற்றுத் தொடர் வலியுறுத்துகிறது. மேலும் கல்வி கற்றவர் சமூகத்தில் கீழ்க்குடியில் பிறந்தவராயினும் மேற்குடியோரும் அவரை மதித்துப் போற்றினர் என்னும் கருத்தையும் மேற்கட்டிய புறப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. “சங்க காலத்தில் வேளாளர் அந்தணர் மறவர் குறவர் ஆகிய குலத்தோர் பாடிய பாடல்கள் பல உண்டு. மருத்துவர் அறுவை வாணிகர் கூலவாணிகர் பொன்வணிகர் நிலக்கிழார்கள் என்று பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொண்டோர் கல்வியில் சிறந்து கவிபாடி உள்ளனர். சுருங்கக் கூறின் சங்ககால மக்கள் கல்வியின் சிறப்பினை உணர்ந்து கல்வி கற்று சமுதாயத்தில் உயர்ந்து விளங்கினர்.”¹¹ என கல்வி வேறுபாடு கருதாது யாவார்க்கும் பொதுவாக அளிக்கப்பட்டதையும் அதனால் சமூகத்தில் எந்நிலை மக்களும் கல்வி கற்க முடிந்தது என்பதையும் உணர்த்தும் ஆய்வாளர் ஒருவர் கல்வியின்

சிறப்பினை, “உலகச் செல்வங்களுள் கல்விச்செல்வம் தான் சிறந்தது. சிற்றுயிருக்கு உற்ற துணையாக வருவது. கல்வி பெற்றவனைத் தாயும் அரசும் உயர்ந்தோரும் பாராட்டுவர். அரசன் அறிவுடையவனாக இருந்தால்தான் நாடு நலம்பெறும். ஒரு நாட்டிற்கு கல்வி கற்ற மக்களால்தான் சிறப்பு. கற்றோருக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்புண்டு. முரசுக்கட்டிலில் படுத்த மோசிகீரனார் உயிர்பிழைத்தமைக்குக் கற்றவர் என்பதுதான் காரணம். கல்விச் சிறப்பால்தான் ஓளவை தூது போனார். அதியமான் ஓளவை நீண்டநாள் வாழவேண்டும் என்பதற்காக அரிய நெல்லிக் கனியைத் தந்தான்.”¹² என்று கல்வியால் அடையும் பயனையும் சிறப்பையும் எடுத்துரைத்துள்ளார். கல்வியால் கற்றவர் பெறும் சிறப்பு பெரியது. கல்வி கற்றவர்களை உயர்த்தும் வல்லமை கொண்டது. ஓளவை கல்வி கற்றவன் எங்குச் செல்லினும் தங்கு தடையின்றிப் புகழ்பெறுவான் என்பதை ஒருபாடலில் விளக்குகிறார்.

**“வாயிலோயே! வாயிலோயே!
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தாம்
உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளத்து
வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க்கு அடையா வாயிலோயே!
கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி,
தன்னறி யலன்கொல்? என்னறி யலன்கொல்?
அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை உலகமும் அன்றே; அதனால்,
காவினெம் கலனே; சுருக்கினெம் கலப்பை;
மரம்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்,
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே;
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே”¹³**

என்னும் புறப்பாடல் கடைநிலையென்னும் துறைக்கு உரியது. நெடுமான் அஞ்சியின் அரண்மனைக்குச் சென்ற ஓளவையார் அவன் தன்னை அழைக்கக் காலம் தாழ்த்தியமையைக் கண்டு சினம் கொண்டு வாயிற்காவலனிடம் கூறுவதாக அமைந்தது மேற்கூட்டிய பாடல். கல்வியால் அரசனையும் துச்சமெனக் கருதி எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச்சோறு உண்டு எனச் சொல்லும் வீரார்ந்த குணத்தை ஓளவை பெற்றமைக்கு அவர்கற்ற கல்வியே காரணமாகும். கல்வியின் மதிப்பும், சிறப்பும், மேன்மையும் அவற்றால் கல்வி கற்றவர் அடையும் செருக்கும், மேற்கூட்டிய ஓளவைப் பாடலால் அறியமுடிகிறது. இத்தகு கல்வியை – எத்தகு முயற்சி கொண்டும் கற்கவேண்டுமென்பது பழந்தமிழர் கோட்பாடாக இருந்தது.

**“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே.”¹⁴**

என்னும் புறப்பாடல் தொடர் கல்வி கற்கவேண்டும் என்பதில் தமிழர் கொண்டிருந்த உறுதியைக் காட்டுகிறது. தந்தை மகனுக்குச் செய்யும் கடமைகளில் கல்வி புகட்டுதல் முதலிடத்தைப் பெற்றது.

**“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையகத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.”¹⁵**

என்பது வள்ளுவம். வள்ளுவத்திற்கு முற்பட்ட சங்க காலத்திலும் கல்வியின் இன்றியமையாமையைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் வற்புறுத்தி உள்ளனர்.

**“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே;
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே;
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே;
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே;
ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”¹⁶**

என்பது பொன்முடியாரின் பாடல் ஆகும். இப்பாடல்வழி தாய் தந்தை மகன் வேந்தன் ஆகியோர்தம் கடமைகளைப் புலவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஈன்று புறம் தருவது தாயின் கடமை. ஆழ்ந்த கல்வியைத் தந்து சான்றோனாக்குவது தந்தையின் கடமை. கொள்ளேற்கையும் கொள்ளும் கூர்த்த வேல்வடித்துத் தருதல் கொல்லனின் கடமை. நற்பண்பை நல்லறத்தை வழங்குவது அரசனின் கடமை. தாயாலும் தந்தையாலும் வாழ்வினைப் பெற்று அரசனால் அறக்காவலுற்று நிற்கும் காளை போர்க்களம் கண்டு பகை முடிப்பது அக்காளையாகிய மகனின் கடன் என்பது மேற்கூட்டிய பொன்முடியாரின் பாடற்கருத்தாகும். சான்றோன் ஆக்குதலே தந்தையின் கடன் என வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளதை நோக்குதல் வேண்டும். இதன்மூலம் கல்வியின் இன்றியமையாமையைப் பொன்முடியார் வலியுறுத்தி உள்ளதை அறியலாம். வாழ்வு வளம்பெற செல்வம் வேண்டும். செல்வம் பலவகையானது அவற்றுள் தலையாயது கல்விச் செல்வமே. எனவேதான் திருவள்ளுவர்,

**“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றையவை”¹⁷**

என்கிறார். வள்ளுவரின் வாய்மொழியை ஏற்று இக்கால ஆய்வாளர், “சங்க காலத்தில் கல்வியின் சிறப்பு எல்லோராலும் உணரப்பெற்று ஆடவர் மகளிர் வேறுபாடின்றி போற்றப்பட்டது.”¹⁸ என விளக்குகிறார். இதுவரையில் மேற்கூறிய கருத்துக்களைத் தொகுத்து நோக்கும்போது சங்ககாலத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படவில்லை. சாதிய வேறுபாட்டால் கல்வி ஆண்களுக்கேயன்றி பெண்களுக்கும் மறுக்கப்படவில்லை. அரச மகளிரும் எளிய குலத்து மகளிரும் வேறுபாடின்றி கல்வி கற்றனர் என்னும் கருத்துக்கள் பெறமுடிகிறது. இக்கருத்துக்களின் அடிப்படையில், “பெண்கள் அறிவில் எல்லாக் குலத்திலும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்குச் சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்கள் சான்றாக அமைகின்றனர். கல்வியிலும் கலையிலும் மேம்பட்டு விளங்கியதோடு அரசர்களுக்கு அறிவுரை கூறுவதிலும் சிறந்தவர்களாக சமுதாய ஒற்றுமைக்குப் பாடுபட்டவர்களாகப் பெண்கள் விளங்கிச் சங்கச் சமுதாயத்தை உயர்த்தினர்.”¹⁹ என்னும் கருத்தினை ஒப்புவைத்து எண்ண வேண்டியதாகத் திகழ்கிறது.

வீரப்பெண்கள்

சங்ககாலத்தில் பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியது போன்று வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் போர்க்களத்தில் நேரடியாகச் சென்று போர் புரியவில்லை என்றாலும் போர்க்களத்தில் மறவர்கள் தங்கும் பாசறையில் தங்கி விளக்கேற்றி பணிபுரிந்தமையைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. அவர்கள் வீரப் புதல்வர்களை ஈன்று அவர்களைச் சீராட்டி தாய்ப்பாலுடன் வீரத்தையும் ஊட்டி வளர்த்துள்ளனர். வீரத்தாயின் பெருமிதத்தை அவர்களுடைய புதல்வர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஆண்களுக்குச் சமமாகப் பெண்களும் வீர உணர்வோடும், வீரச் செயலிலும் செம்மையாக வாழ்ந்தனர். பெண்பாற்புலவர்களும்

மன்னர்களின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடும் அளவிற்கு வீரம்மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். மன்னர்களின் செயல்களில் பிழை இருந்தால் அதனை தட்டிக் கேட்டும் வீரப் பெண்பாற் புலவர்களாக திகழ்ந்தனர். பெண்கள் வீரத்தை உயிரைவிட மேலாக நினைத்து மதித்து வாழ்ந்தார்கள். வீரத்தைப் பற்றி முத்து. இராமமூர்த்தி அவர்கள் கூறுகிறார். “மானமே உயிர்; வீரமே உடைமை என்று வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள். மானத்தோடு வாழமுடியாத போது இறந்து விடுதலே மேல் என்று கருதி அவமானம் வந்தபோது உயிர்விட்டவர்கள் பலருடைய வரலாற்றைத் தமிழ் தன்னுள் கொண்டுள்ளது. அவ்வாறே ‘வீரமே உடைமை என்று வீரத்திற்காக உயிரைக் கொடுக்கவும் தயங்கக் கூடாது என்பதே தமிழர் வரலாறு காட்டும் உண்மை.’”²⁰ என்று கூறியுள்ளார். இவரே வீரத்தாயின் பெருமிதத்தை எடுத்துரைக்கிறார். “புறநானூறு காட்டும் பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் பெண்கள் நேரடியாகப் போர்க்களம் சென்று போரிடவில்லையே தவிர அவர்கள் ஒளிறுவாள் அருஞ் சமம் முருக்கி, களிறு எறிந்து பெயர்கின்ற’ காளையனைப் பெற்ற தாயர்களாகவும், அவர்களைப் போரில் வல்லவேலர்களாக உருவாக்கிய அன்னையர்களாகவும், வீரம் காட்டிப் போரிட்டு இறத்தலே வாழ்க்கையின் பயன் என அறிவுறுத்தி வீரமக்களை வளர்த்த மறக்குடி மகளிராகவும் விளங்கியதைக் கண்டு வியந்து நிற்கிறோம்.”²¹ இவ்வாறு விளக்கியுள்ளார். வீரமகனை ஈன்ற தாயின் வீரத்தைப் போற்றும் வகையில் கூறுகிறார். மேற்கூறியவரே, “புலி போன்ற ஆற்றல் செறிந்த மகனைப் பெற்ற வயிறு இது, என வீரம் விளைந்த தன்னுடைய வயிற்றினைப் பெருமிதத்துடன் கூறும் அப்பெண்ணின் வீரம் இங்கே விளக்கம் பெறுகிறது. அவன் போர்க்களத்தில் தான் இருப்பான் என்ற அவ்வீரத்தாயின் வெற்றிச் சொற்கள் வீரத்தை ஊட்டி வளர்த்த அவளுடைய தாய்மைப் பண்பினைத் தரணிக்குக் காட்டுகிறது.”²² என்று பெண்கள் வீரத்தை புலப்படுத்தியுள்ளார். மேற்குறிப்பிட்ட கருத்திற்கேற்ற பொருளைப் புறநானூறும் கூறுகிறது. உன் புதல்வன் எங்குள்ளான் என்று கேட்ட வீரத்தாயிடம் அவள் கூறிய பதில் புலியோடு தன் மகன் தங்கிய கருவறையை ஒப்பிட்டுக் கூறி என் புதல்வன் போர்க்களத்தில் இருப்பான் அங்கே சென்று பார் என்று உரைக்கிறாள். வீரத்தாயின் உணர்வு மேலோங்கி இருந்தமையும் அவள் மகனுக்கு வீரத்தை ஊட்டி வளர்த்தமையும் கீழ்வரும் புறப்பாடல் விளக்குவதை,

**“சிற்றில் நல்தூண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுஉள னோஎன வினவுதி; என்மகன்
யாண்டுஉளன் ஆயினும் அறியேன் ஒரும்;
புலி சேர்ந்து போகிய கல்அளை போல
ஈன்ற வயிறோ இதுவே;
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே.”**²³

அறியமுடிகிறது. அக்காலத்தில் பெண்கள் வீரத்தோடு தோன்றினர். நாட்டிற்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் பயன்படும் விதத்தில் வீரச்செயலில் ஈடுபட்டனர். மன்னர்களின் வீரத்தோடு பெண்களின் வீரத்தை ஒப்பிட்டுக் கூறினாலும் தகும். பாசத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் வீரமே முதன்மையானது, முக்கியமானது என எண்ணி அவர்கள் தன் தந்தை, கணவன், மகன் என்று பாராமல் அவர்களைப் போர்க்களம் அனுப்பியவன் தன் மகனை ஈன்ற பொழுதில் பெற்ற பெருமையைவிட அவன் வீரமரணம் எய்தினான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட தாய் மிக்க பெருமிதம் அடைந்தாள் என்று பெண்களின் வீரப்பற்றை,

**“கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணிவே;
மூதின் மகளிர் ஆதல் தகுமே;**

மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை,
யானை எறிந்து களத்து ஒழிந் தனனே;
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்;
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்டனனே;
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்பு உற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்,
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே.”²⁴

என்னும் ஓக்கூர் மாசாத்தியாரின் பாடல்வழிப்பெண்களின் வீரத்தை உணர முடிகிறது. இதற்கு முத்து இராமமூர்த்தி அவர்கள் “உலக வரலாற்றில் ஒப்பற்ற இத்தாய்மார்கள் தமிழ் மண்ணில் தான் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள், அவர்களால் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் பெருமை பெற்றிருக்கிறது. தமிழ்ப் பண்பாடு தனிப்புகழ் பெறுகிறது என்றால் கிஞ்சித்தும் மிகையல்ல!”²⁵ என்று விளக்குகிறார். போர் புரியும் போது எந்தவித உயிர் சேதமும் ஏற்படாத வண்ணம் அவர்களைப் பாதுகாப்புடன் தங்கக் கூறிப் பின் போரினை நடத்தும் முதுகுடுமி என்று அவனை வாழ்த்தினார். செம்பொன்னைக் கூத்தார்க்குக் கொடுத்து கடல்விழா நடத்திய நெடியோனால் உருவாக்கப்பட்ட பஃறுளியாற்றின் மணலினும் நீண்ட பல காலம் வாழ்வாயாக என்று வாழ்த்தினார் என்பதை,

“ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பினியுடையீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தில்
கொல்களிறு மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
எங்கோ வாழியகுடுமி; தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியார்க்கு ஈந்த
முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே.”²⁶

பெண்கள் எவ்விதத்திலும் துன்புறக் கூடாது என்று அவர்களைப் பாதுகாத்துப் போர் நடத்தினார். பெண்களை மதித்தும், அவர்களின் வீரத்தைப் போற்றியும் வாழ்ந்த முறையை நெட்டிமையார் அவர் பாடல் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார். மன்னர்களை புகழ்ந்துபாடிய பெண்பாற் புலவர்கள் அவர்கள் தவறு செய்யும் பொழுது வீரத்தோடு தட்டிக் கேட்கும் மனப்பாங்கும் உடையவர்களாக விளங்கினர். புலவர் கமலம் சின்னசாமி அவர்கள் “மன்னர்களுக்கு மதிப்பும், மரியாதையும் வழங்கியது போலவே, அந்த மன்னர்கள் தவறு செய்யும் பொழுது, தைரியமாக அதைப்பற்றி விளக்கவுரைகளோடு எடுத்துக் கூறி, மன்னனும் மற்றவரும் புகழும் வண்ணம் நடந்து கொண்ட பெண்பாற் புலவர் பலர் உண்டு.”²⁷ என்று பெண்ணின் வீரத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறார். பெண்கள் வீரவுணர்வோடு ஆடல் கலைகளிலும் சிறப்புற்று விளங்கியதோடு மட்டுமின்றிப் பாடல் பாடுவதிலும் வல்லமை படைத்தவர்கள் என்பதை,

“..... பெரும! வார் உற்று
விசிபிணிக் கொண்ட மண்களை முழுவில்

**பாடினி பாடும் வஞ்சிக்கு
நாடல் சான்ற மைந்தினோய் நினக்கே.”²⁸**

நெட்டிமையார் அவர்பாடல் அடிகள் மூலம் பெண்களின் திறன், ஆற்றல், வீரம் போன்ற பல செயல்களை வெளிப்படுத்தி அவர்களின் பெருமையைப் புலப்படுத்துகிறார். பெண்களின் வீரத்தைப் பெண்பாற்புலவர்கள் கூறியது போல புலவர்களில் ஒக்கூர் மாசாத்தியாரின் வீரத்தைப் புலவர் கமலம் சின்னசாமி அவர்கள் கூறுகிறார். “இத்தகு நிகழ்ச்சி மாசாத்தியார் வாழ்விலும் நடந்துள்ளதை நாம் அறிவோம். முதல் நாளுக்கு முக்கிய நாளிலே இவரது தந்தையார் மாற்றானை வெட்டி வீழ்த்தி வீரமரணம் கொண்டார். அடுத்த நாள் போரிலே இவரது கணவரும் வீரசொர்க்கம் கண்டார். இந்த நிலையில் பெண் மக்களின் அதாவது சங்ககாலப் பெண் மக்களின் உள்ளப் பாங்கினைச் சற்றே சிந்தித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். தந்தையாக இருந்தாலும், தனயனாக இருந்தாலும் வேல்பட்டு இறந்தது முதுகிலா அல்லது மார்பிலா இதுதான் அவர்தம் முதற்கேள்வி, நெஞ்சிலே வேல் பாய்ந்து இருந்ததால் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். இதிலிருந்து மறக்குல பெண்டிர் நம் பெண் மக்கள் என்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல அறிய முடிகிறதல்லவா? அப்படிப்பட்ட அஞ்சா நெஞ்சரம் கொண்டவர். மூன்றாம் நாள் போருக்கு அனுப்ப மாசாத்தியர் வீட்டிலே வேறு ஆண்மக்கள் இல்லை. எனவே பால்மணம் மாறாப் பச்சிளங்குழந்தை ஒருவனே தற்போது எஞ்சியுள்ள ஆண்மகன். அவனைக் கூப்பிட்டு, தலைவாரி பூச்சூடி, கையிலே வேலொன்று கொடுத்து, என் செல்வமே, நடந்து முடிந்த இந்த போர்க்களத்திலே உன்னருமைத் தந்தையும், உன் பிரியமான தாய் மாமாவும் எதிரியைக் கொன்று குவித்து வீர சொர்க்கம் அடைந்தனர். இன்று நீ போர்க்களம் கண்டு, வெஞ்சுமர் புரிந்து வெற்றி வீரனாகத் திரும்பிவர வேண்டும் என வீரவார்த்தைகளை அந்தக் குழந்தைக்குக் கூறி போர்க்களம் நோக்கி அனுப்பினாள் என்றால் அந்த தாயின் உன்னதமான தைரியமான குணத்தை போற்றாமலிருக்க முடியாது.”²⁹ முதியவள் ஒருத்தி, தன் மகன் படைகண்டு பயந்து புறந்தந்து மாண்டான் என்று உண்மை அறியாத பலபேர் சொல்ல வலிய போர் கண்டு அஞ்சி என்மகன் இறந்தான் என்பது உண்மையானால், அவன் பாலுண்ட என் மார்பை அறுத்தெறிவேன் யான் என்று கோபத்துடன் உரைத்தாள். அவள் வாளைக் கையிலேந்திப் போர்க்களம் சென்று பார்த்தபோது மார்பினில் வேல் பாய்ந்து இறந்து கிடக்கும் தன் மகனைக் கண்டு அவனை ஈன்ற பொழுதினில் பெற்ற மகிழ்ச்சியை விடப் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள் என்பதை,

**“நரம்பெழுந்து உலறிய நிரம்பா மென்தோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படை அழிந்து மாறினன் என்று பலர் கூற
மண்டமார்க்கு உடைந்தனன் ஆயின் உண்டான்
முலைஅறுத் திடுவென் யான் எனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களம் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணாஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனனே.”³⁰**

என்னும் புறப்பாடல் மறக்குடி மகளின் வீரத்தைப் போற்றுகிறது. வீரமகள் நாட்டின் நன்மைக்குத் தன்மகனைக் கொடுத்துப் பெருமிதம் கொள்ளும் அளவிற்கு வீரத்தோடும் நற்செயலோடும் திகழ்வதை பெண்பாற்புலவர்கள் கூறுகிறார்கள். புறமறக்குல மகளிர் வீரத்தை நிர்மலா மோகன் அவர்கள் எடுத்துரைக்கிறார். “மறக்குலப் பெண்டிர் அப்படித்தானே நடந்து கொள்ளவேண்டும்

என்று அவள் கடமையை நினைந்தவராய், ‘ஆ, இவள் மறக்குடி மகளிருள் ஒருத்தியாதல் தகும் என்று வியந்து பாடுகிறார். ‘வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு’ என்று பாரதி பாடுவது எவ்வளவு பொருத்தமானது.”³¹ மறக்குடியில் பிறந்த ஆடவர் போன்று மகளிரும் வீரம் மிகுந்தவர்களாக இருந்ததை,

**“அடல்வேல் ஆடவர்க்கு அன்றியும் அவ்இல்
மடவரல் மகளிர்க்கும் மறம் மிகுத் தன்று”³²**

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மகளிரின் வீரத்தை எடுத்துரைக்கிறது. வீரத்தின் சிறப்பு, அவற்றால் ஏற்படும் பெயர்கள் பற்றி இரா. குமார் அவர்கள், “விலங்குகளோடு போட்டியிட்டு வாழ்ந்த மனிதனுக்கு வீரம் இயல்பிலேயே தேவை ஆயிற்று. இதனால் காட்டையும், மலையையும் சார்ந்து வாழ்ந்தவர் பிற்காலத்தில் மறவர், பொதுவர், வீரர் என்ற பொதுப் பெயர்களால் குறிக்கப்பெற்றனர். வீரம்-வீரக்குடி என்பன தமிழகத்தில் தனிச் சிறப்பாகும்.”³³ என்று வீரத்தை பொதுப் பெயர் வைத்துக் கூறுவதை அறியமுடிகிறது.

வீரமகன் ஒருவன் இளமையில் பால் ஊட்டவும் அதனை உண்ணாதபோது தாய் அடிப்பதற்கு சிறுகோலுக்கு அஞ்சியவன் இப்போது போர்க்களத்தில் போர்புரியும் அளவிற்கு வீர உணர்வு மிக்கவனாகத் திகழ்கின்றான். இவ்வீர உணர்வு ஒரு தாயின் வீர வளர்ப்பினால் உருவானதாகும். இதனைப் பொன்முடியார்,

**“பால்கொண்டு மடுப்பவும் உண்ணாள்; ஆகலில்,
செறாஅது ஓச்சிய சிறுகோல் அஞ்சியொடு
உயவொடு வருந்தும் மனமே; இனியே
புகர் நிறம் கொண்ட களிறு அட்டு ஆனான்,
முன்னாள் வீழ்ந்த உரவோர் மகனே;
உன்னிலென் என்னும் புண்ணொன்று அம்பு
மான்உளை யன்ன குடுமித்
தோல்மிசைக் கிடந்த புல்அண லோனே.”³⁴**

என்று வீரத்தாயின் பெருமிதத்தைப் போற்றி அவரின் பாடல் வழி பெண்ணின் வீர உணர்வையும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆண்களுக்குச் சமமாகப் பெண்களும் வீரஉணர்வில் திளைத்து நின்றதை புறம் எடுத்தியம்புகிறது. சேரமன்னன் கலைஞர்களைப் போற்றியது போன்று பதிற்றுப்பத்தில் அவனைப் புகழ்ந்து பாடும் விறலியரைப் பற்றி நச்செள்ளையார் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். விறலியைப் பாண் மகள் என்று குறித்துள்ளார். விறலியர் மன்னனின் வீரத்தைப் பாடுமளவிற்கு ஒருபெண் வீரத்தோடு புலப்படுவதை,

**“சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
வாள்நகை இலங்குளயிற்று
அமிழ்துபொதி துவர்வாய்அசை நடை விறலியர்.”³⁵**

காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் இவர்களின் பாடலில் விறலியின் வீரத்தையும், அவள் பாடும் திறனையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

புலவர்களின் ஆற்றல்

சங்க காலத்தில் பெண்பாற் புலவர்கள் மிகவும் அறிவும், திறமையான ஆற்றலும் பெற்றவர்களாக வாழ்ந்தனர். மன்னர்களுக்கே அறிவுரை கூறும் அளவிற்கு அறிவுத்திறன் பெற்றவர்களாக விளங்கினர். பெண்களின் வாழ்வியலைச் சமூகத்திற்கு எடுத்துக் கூறும்

விதமாக அவர்களின் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் மக்களைக் காக்கும் மன்னனையும் பாடியுள்ளனர். பாடல் புணையும் ஆற்றலும், அறிவுகூறும் ஆற்றலும் பெண்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் ஆற்றலும் பெற்றவர்கள். புலவர்களின் சிறப்பு வாய்ந்த ஆற்றலை, “புறநானூறு பாடிப் புகழ் கொண்ட பொற்றமிழ்க் கவிஞர்கள் செய்தித் தொடர்புக் கலையிலும் வல்லுநர்களாக விளங்கியதை அவர்களின் பாடல்களே சான்றாகி நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. இக்கலையில் கை தேர்ந்தவர்களாக அவர்கள் விளங்கியதால் தான் அவர்களால் அரசனுக்கு அறிவுரை தந்து நாட்டில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முடிந்தது. ஏன்? பல போர்களைக் கூட தடுத்து நிறுத்தி, பைந்தமிழ்ப் புலவர்கள் சமாதான வெண்புறாக்களாக விளங்கி இருக்கிறார்களே!”³⁶ பெண்பாற் புலவர்களின் அறிவாற்றலை முத்து. இராமமூர்த்தி அவர்கள் புலப்படுத்துகிறார். ஆண்பாற் புலவரான கோவூர்கிழாருக்கு இணையாக ஒளவையாரும் ஆற்றலில் வலிமை மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார். மேற்கூறிய கருத்தைக் கூறிய ஆசிரியரே இக்கருத்தைக் கூறுகிறார். “ஒளவையாரும், கோவூர்கிழாரும் தம் தமிழ்ப் புலமையாலும், கேட்டாரைப் பிணிக்கும் சொல்வன்மையாலும் போர்களை நிறுத்திய புகழ் வரலாறுகளைப் புறநானூற்றிலே நாம் காண்கிறோம்.”³⁷ என்று உரைக்கிறார். இதனை அடியொற்றி இரா. குமார் அவர்கள் “சங்கச் சமுதாயம் புலவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த உரிமைகள் அவர்கள் பாடல்களின் வழியாக அறியப்படுகிறது.”³⁸ சமூகத்தில் மக்கள் பெண்பாற்புலவர்களுக்குக் கொடுத்த மரியாதை, உரிமை அவர்களின் முன்னேற்றத்திலே அறியமுடிகிறது. பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் செயலைத் தட்டிக் கேட்டும், அவர் செய்யும் செயல்களில் திருத்தம் செய்யும் அளவிற்கு ஆற்றல் பெற்ற நெட்டிமையார் பாடியதை,

**“பாணர் தாமரை மலையவும், புலவர்
பூநுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவும்
அறனோ மற்றிது விறன்மான் குடுமி?
இன்னா ஆகப் பிறர்மண் கொண்டு
இனிய செய்திநின் ஆர்வலர் முகத்தே.”³⁹**

அவர் பாடலில் அறியமுடிகிறது. அச்சமூகத்தில் பெண்பாற் புலவர்கள் உயர்ந்த இடத்தில் இருந்தமையைப் புலப்படுத்துகிறது. இதனை அடியொற்றி இரா.குமார் அவர்கள் பெண்பாற் புலவர்களின் ஆற்றலைக் கூறுகிறார். “சங்க காலத்தில் அரசர்குலப் பெண்கள் புலமை வாய்ந்தவர்களாக விளங்கினர் என்பதற்கு பூதப் பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப் பெண்டு சிறந்த சான்று.”⁴⁰ என்று விளக்குகிறார். இவ்வாறு பெண்பாற் புலவர்களின் ஆற்றல் சமூகத்தில் உயர்ந்து ஒங்கியதை உணரமுடிகிறது.

ஒளவை தூது செல்லல்

நாட்டின், நாட்டுமக்களின், மன்னர்களின் நலன் கருதி, தொண்டைமானுக்கும் அதியமானுக்கும் நடைபெறவிருந்த போரை தடுப்பதற்காக தூது சென்ற ஒளவை பெருமாட்டியாரின் நல்ல மனப்பாங்கினை அச்சமூகம் உயர்ந்து போற்றுகிறது. இதனை, “தூது செல்பவருக்குரிய குணங்களைக் கொண்டு, சொல் வன்மையுடன் தொண்டைமானுக்கும் அதியமானுக்கும் நடைபெறவிருந்த போரைத் தடுத்து நிறுத்திய பெருமைக்குரியவராக இலங்குகின்றார் ஒளவையார்.”⁴¹ ஒளவை தூது சென்ற சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறார். மேற்காட்டிய செய்தியை முத்து. இராமமூர்த்தி அவர்கள் “அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியும் தொண்டைமானும் போரிட முற்படுகின்றனர். அப்போது தொண்டைமானிடம் தூது சென்ற ஒளவை பெருமாட்டியைத்

தொண்டைமான் தன் படைக்கலக் கொட்டிலுக்கு அழைத்துச் சென்று நிறைந்திருக்கும் படைக்கலங்களைக் காட்டுகிறான். அந்நிலையில் ஒளவையார் தொண்டைமான் படைக்கலக் கொட்டிலில் துலங்கி நிற்கும் படைக்கலங்களைக் கண்டு, ஒரு பாடலைப் பாடுகிறார்.”⁴² ஒளவையின் தூது நற்செயலை நோக்கமாகக் கொண்டு அமைவதை அறியமுடிகிறது. இதனை அடியொற்றி புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி தொண்டைமானிடம் ஒளவையைத் தூதாக அனுப்பினான். தொண்டைமானிடம் சென்ற ஒளவை அவன் படைக்கலக் கொட்டிலைக் காட்ட ஒளவை பாடியது. அதியமானின் வீரத்தைக் கூறி அவனிடம் சென்று பகைத்தால் நீ அழிந்து விடுவாய் என்று அதியமானைப் பழிப்பது போல் புகழ்ந்தும் தொண்டைமானைப் புகழ்வது போல் பழித்தும் பாடியுள்ளார். ஒளவை தூது சென்ற திறமையை,

**“இவ்வே, பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்திநெய் அணிந்து
கடியுடை வியன்நக ரவ்வே; அவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடு நுதி சிதைந்து
கொல்துறைக் குற்றில மாதோ; என்றும்
உண்டாயின் பதம்கொடுத்து
இல்லாயின் உடன்உண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
அண்ணல்எம் கோமான் வைந்நுதி வேலே.”⁴³**

இப்பாடல் விளக்குகிறது. மேற்காட்டிய பாடல் மூலம் சமூகத்தில் பெண் பெற்றிருந்த இடத்தை அறியமுடிகிறது. மேற்குறித்த பாடலுக்கேற்ற கருத்தை அடியொற்றி புலவர் கமலம் சின்னசாமி அவர்கள் “பெண்பாற் புலவர்கள் பெரிதும் அரசர்களை போற்றி பாடியது மட்டுமின்றி, தூது சென்றும் அறிவுரை கூறியும் பாராட்டைப் பெற்றனர். உள்ளது உள்ளபடி பாடி அனைவரையும் மகிழ்வடையச் செய்த பெண்பாற் புலவர்களும் சங்க காலத்தில் இருந்தனர்”⁴⁴ என்று கூறியுள்ளார். அச்சமூகத்தில் ஒரு பெண்ணாக பெண்பாற் புலவர்கள் தனது திறனை வளர்த்து மன்னன் வணங்கி வழி நடத்தும் அளவிற்கு திறமை வாய்ந்தவர்களாக விளங்கியமை புலப்படுகிறது. மேற்காட்டிய பெண்பாற் புலவர் தூது சென்றது போல் ஆண்பாற் புலவரான கோவர்கிழார் தூது சென்று நாடு, நாட்டில் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக் காத்து நன்மையூட்டும் அளவிற்கு நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளியரைப் பாடி மன்னன் மனதை மாற்றிப் பின் போரினை நிறுத்தினர். இதனை,

**“இரும்பனை வெண்தோடு மலைந்தோன் அல்லன்;
கரும்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்;
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைத் தன்றே; நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே;
ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பதும் குடியே
இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே; அதனால்
குடிப்பொருள் அன்றுநும் செய்தி; கொடித்தேர்
நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ்இகலே.”⁴⁵**

ஆண்பாற் புலவர்களுக்குச் சமமாகப் பெண்பாற் புலவர்களும் தூது செல்லும் செய்தியைப் புறப்பாடல் விளக்குகிறது. இவர்கள் தூது செல்வதால் ஏற்படும் நன்மைகள் பல உண்டு.

மேற்கூறிய பாடலுக்கேற்ற விளக்கத்தை முத்து இராமமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். “தனக்குச் சமமானவர்களை அழிக்கலாம்; ஆனால் இங்குள்ள உன் பகைவர்களோ மிகவும் இளையர்; அவர்கள் உனக்கு இணையானவர்கள் இல்லை; எனவே அவர்களை அழிப்பது முறையாகாது என்கின்ற நிலையிலே பகைவர்களை அழிக்க எண்ணும் அரசனின் எண்ணத்தை மாற்றும் தன்னுடைய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தி, ஈடேற்றிக் கொண்ட கோவர்கிழார் போரினைத் தவிர்க்க முற்பட்ட புனிதப்புவர்! உண்மையிலே அன்று அங்கு போர் நிகழ்ந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் உயிர் அழிந்துவிடாமல் மன்னனின் மனத்தை மாற்றி சமாதானப் புறாவைப் பறக்க வைத்த தண்டமிழ்ப் புலவர் கோவர்கிழாரின் மனிதநேய மனம், வழிபடத்தக்கது.”⁴⁶ என்று ஆண்பாற்புலவரான கோவர்கிழாரின் தூது செல்லும் திறமை அதனால் ஏற்படும் நன்மை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஒளவை பாடலில் மகளிர் கள்ளருந்துதல்

சங்க காலத்தில் கள் அருந்தும் செய்தியை ஒளவையார் எடுத்துரைக்கிறார். அக்காலத்தில் கள் அருந்தியுள்ளனர். ஆதலால் கள்ளருந்துவதற்கு அக்காலத்தில் எத்தடையும் இல்லை என்று அறியமுடிகிறது. இதனை,

“குயில்வாய் அன்ன கூர்முகை அதிரல்
பயிலாது அல்கிய பல்காழ் மாலை
மைஇரும் பித்தை பொலியச் சூட்டிப்
புத்தகல் கொண்ட புலிக்கண் வெப்பர்
ஒன்றிரு முறை இருந்து உண்ட பின்றை
உவலைக் கண்ணித் துடியன் வந்தெனப்
பிழிமகிழ் வல்சி வேண்ட மற்றது
கொள்ளாய் என்ப கள்ளின் வாழ்த்திக்”⁴⁷

என்று புறப்பாடல் விளக்குகிறது. அச்சமூகத்தில் உயர்ந்த அரசகுடிப் பெண்கள் உயர்ந்த வாழ்வு வாழ்ந்தமை புலப்படுகிறது. ந. கடிகாசலம் என்பவர் “பண்டு மகளிர் கள்ளருந்தும் வழக்கம் இருந்ததென்றாலும் ஒளவையாரே அதனை விரிவாகக் காட்டினார் என்று ஒளவை து. நடராசன் கூறுவது இவண் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.”⁴⁸ என்று ஒளவை து. நடராசன் கூறிய கருத்தை ந. கடிகாசலம் சங்கப்புலவரின் பஸ்துறை அறிவு என்ற அவர் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒளவை நெல்லிக்கனி பெற்ற சிறப்பு

அதியன் ஒளவைக்கு சாகா வரம் பெற்ற நெல்லிக்கனி தந்தான். அதனால் ஒளவையின் அறிவாற்றல், புகழ், திறமை மேன்மேலும் உயர்ந்தோங்கியது. ஒரு மன்னன் ஒரு பெண்பாற் புலவரை மதித்து அவரின் திறமை நாட்டுக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற நற்செயல் புலப்படுகின்றன. ஒளவை நெல்லிக்கனி பெற்றதை “அரிய நெல்லிக்கனியைப் பெற்றது, திறமையுள்ள பெண்ணுக்கு முதலிடம், சிறப்பிடம் தரப்பட்டதையும், தமிழ்ப் புலவரிடம் அதியன் காட்டிய பேரன்பையும் உணர்த்துகின்றது.”⁴⁹ ஒளவையின் அறிவுக்கூர்மையை சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார் ந. கடிகாசலம். இக்கருத்தை அடியொற்றி அதியனின் நல்ல மனதையும், நற்செயலையும், அச்செயலால் ஒளவை அடையும் பயன் அப்பயனால் தமிழைக்காத்தல் போன்ற செய்தியை புலவர். கமலம் சின்னசாமி அவர்கள் “அதியமானின் அவைக்களப் புலவராகவும் ஒளவையார் திகழ்ந்தார் எனில் பெண்குலத்திற்கே பெருமையல்லவா? அவரைப் பின்பற்றி 19-ம் நூற்றாண்டு பெண்பாற் புலவர்களும் 20-ம் நூற்றாண்டு பெண்பாற் புலவர்களும் தமிழுக்காகத்

தொண்டாற்றிக் கொண்டு இருப்பதை நாமனைவரும் காண்கிறோம். ஒரு சமயம் வீரம் செறிந்த அதியமான் காடு நோக்கி, வேட்டையாட சென்றான். அதியமான், அபூர்வமான நெல்லி மரம் ஒன்று கண்டான். அந்த மரத்தில் ஒரே ஒரு நெல்லிக்கனி கனிந்திருப்பதைப் பார்த்து அகமிக மகிழ்ந்தான். ஏனெனில் அந்தக் கனியை உண்பவர் நீண்ட காலம் உயிர் வாழ்பவர் என்பது அதியமான் அறிந்த ரகசியம். அந்த பழத்தை தான் உண்ணாமல் தன் மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய ஔவையாருக்கு அளித்தான். என்னே ஆச்சரியம், தன்னலம் கருதா மன்னன், பிறர் நலம் காணும் பெருந்தகை அதியமான், இந்த பழத்தை ஔவை உண்டால் நெடு நாட்கள் வாழ்ந்து தமிழுக்குத் தொண்டாற்றுவாரல்லவா என எண்ணி அந்த விசித்திரமான கனியை ஔவைப் பெருமாட்டியை உண்ணச் செய்து மகிழ்ந்தார்.”⁵⁰ இவ்வாறு ஔவையின் பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

பகைவர்களை போரிட்டு வென்று பெறும் செல்வத்தினைப் பெற்று பொன் மாலையினை உடைய அதியமான் அவனை சிவபெருமான் வர்ணித்து அவரைப் போன்று நீ நிலைபெறுவாயாக பெருமானே என்று கூறினார். உயர்ந்த மலைப்பிளவின் மரத்தில் இருக்கும் சிறிய இலையை உடைய நெல்லிக்கனியை ஔவைக்குக் கொடுத்த அதியமானின் கொடைத் தன்மையும் இங்கு பாராட்டுதற்குரியது. இதனை அறிந்து ஔவையார் அதியனைப் பாடிப் புகழ்ந்துரைப்பதை,

“வலம்படு வாய்வாள் ஏந்தி ஒன்னார்
களம்படக் கடந்த கழல்தொடித் தடக்கை
ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்
போர்அடு திருவில் பொலந்தார் அஞ்சி
பால்புரை திருநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடர்அகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீம்கனி குறியாது
ஆதல் நின்அகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்குஈத் தனையே.”⁵¹

இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும், பெண்பாற் புலவர் ஆணை சார்ந்து வாழ்ந்தனர் என்ற செய்தியை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. அவர்கள் மன்னர்களைச் சார்ந்து வாழ்ந்தனர். அவர்கள் திறமை மிக்கவர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் திறமையை மன்னர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். பெண்களின் நற்செயல்கள் மேலோங்கியதைக் காணமுடிகிறது.

மடலேறுதல்

அகத்திணைகள் ஏழாகும். அவற்றுள் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் குலநெறி வழக்கிற்கு உரியன அல்ல என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. எனவேதான் அன்பின் ஐந்திணையை அவர் விளக்கிச் செல்கிறார். கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் ஒத்த தலைமக்கள் கொண்ட உயர்ந்த காதல் உணர்விற்பால் எழுவன அல்ல. இவற்றுள் கைக்கிளையென்பது,

“காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்

**சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே.”⁵²**

என விளக்குவார் தொல்காப்பியர். அஃதாவது காம உணர்வு நிரம்பப் பெறாத தலைவி ஒருத்தியிடம் காதல் கொண்ட தலைவன் ஒருவன் தன் காதல் உணர்வை எடுத்துச் சொல்வது கைக்கிளை ஆகும் என்பது மேற்காட்டிய தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்தும் பொருள். இதனால் ஒருபாற்காதல் கைக்கிளையென்பது தெளிவாகும். மற்றொரு திணை பெருந்திணை. இத்திணை நான்கு ஒழுக்கங்களை உடையது. அவை 1. மடலேற்றம், 2. இளமைத் தீர்ந்த காமம், 3. காமத்து மிகுதிறம், 4. மிக்க காமத்து மிடல்.

இதனை,

**“ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.”⁵³**

என்னும் நூற்பாவில் விளக்குகிறார். பெருந்திணைக்குரிய நான்கு திறங்களுள் முதலாவது ஏறிய மடல் திறம் ஆகும். அஃதாவது மடலேற்றம் என்பதாகும். பனங்கருக்கால் செய்த குதிரை ஒன்றின் மீது தலைவன் ஒருவன் தன் மனங்கவர்ந்தவனை மணங்கொள்ள விதர்ந்து செல்வது மடலேற்றம் எனப்படும். இது வன்செயல் ஆதலால் இதனைக் குலநெறி ஆகாது எனத் தொல்காப்பியர் பெருந்திணையில் அடக்கினார். மடலேற்றம் பெண்ணுக்கு உரியதன்று. அது ஆடவர்க்கே உரியது. மேலும் மடல் ஏறுவேன் எனத் தலைவன் களவுக்காலத்தில் தோழியை மருட்டி உடன்படுத்துவதற்குக் கூறும் கூற்றாகும். ஆதலால் மடல் இரு வகைப்படும் என்பதும் அவற்றுள் ஒன்று அன்பின் ஐந்திணைகளில் ஒன்றான குறிஞ்சித் திணையில் அமையுமென்பதும் மற்றொன்று பெருந்திணையில் அடங்கும் என்பதும் ஆகிய செய்திகள் தொல்காப்பியம் வழி அறியக் கூடியன ஆகும்.

பெண் மடலேறுவது இல்லை என்பது மேலே சுட்டப்பட்டது. ஆனால் பெண்பாற் புலவர் ஒருவர் தலைவன் கூற்றில் மடலேற்றம் குறித்த செய்தியைப் பாடியுள்ளார். அள்ளூர் நன் முல்லையார் என்னும் பெண்பாற்புலவர் பாடிய பாடலில் மடலேற்றம் குறித்த குறிப்பு காணப்படுகிறது. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்துப் பிரிந்த தலைவன் பாங்கி வழி தலைவியைப் பெற விரும்புகிறான். தோழியோ உடன்பட மறுக்கிறாள். தோழியின் உதவியின்மையால் தலைவியைப் பெற இயலாது தலைவன் மிகுதுயர் பெறுகிறான். இந்நிலையில் தலைவனின் மனப்போராட்டத்தை அவன் கூற்றிலேயே புலவர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

**“காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப்
பொழுது இடை தெரியின் பொய்யே காமம்;
மாஎன மடலொடு மறுகில் தோன்றித்
தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே;
வாழ்தலும் பழியே – பிரிவுதலை வரினே”⁵⁴**

மேற்காட்டிய பாடல் மடலேற்றத்தைச் சுட்டுகிறது. தலைவியைப் பெற இயலாது வருந்துகின்ற தலைவனின் மனமொழியாக அப்பாடல் அமைகிறது. எனினும் ஆண்மகன் ஒருவனின் மனஉணர்வை பெண்பாற்புலவர் ஒருவர் எடுத்து மொழிந்து விளக்கி உள்ளது இங்கு குறிப்பிடத் தகுந்த செய்தியாகும்.

மடலேற்றம் பெருந்திணைப்பாற் படுவதாயினும் மடலேறுவேன் எனத் தலைவன் கூறும் கூற்று குறிஞ்சித் திணையில் அமையும். இது தொல்காப்பியர் வகுத்த நெறியாகும். மேற்காட்டிய அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடலில் மடலேற்றம் இல்லை. மடல் ஏறுவேன் என்ற கூற்றும் இல்லை. தெருவினில் மடல் ஏறி வருவது பெரும்பழியைத் தரும் என்னும் கூற்றே அமைந்துள்ளது. தலைவியைச் சேராது பிரிந்து வாழ்கின்ற வாழ்வின் துயரம் தெருவில் மடலேறி வரும்பொழுது ஏற்படும் பழியினும் பெரிது என்னும் குறிப்பே அப்பாடலில் உள்ளது. எனவே மடல் ஏற்றம் குறித்த செய்தி அப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது என்றாலும் அப்பாடல் குறிஞ்சித்திணைப் பாடலாக அமைகிறது. இவ்வாறு குறிஞ்சித் திணையில் மடல் குறித்துக் கூறும் கூற்று தலைவியைப் பெறுவதற்குத் துணைபுரியும். இதனை, “தாம் விரும்பிய பெண் கிடைக்காத தலைவன் பூவும் மாலையும் சூடி பனை மடலால் செய்த குதிரை மீதேறி வந்தான் என்று அவனது செயலைக் குறிக்கின்றது. மடல் என்ற சொல்லுக்கு பனங்கருங்காலே கட்டிய பரி எனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. முன்னர் கூறிய செய்திகளிலிருந்து கூடுதலான தகவலை இத்தொடர் தருகிறது. குதிரை போன்ற வடிவத்தால் அமைந்த பனை மட்டைகள் இணைக்கப்பட்ட உருவத்தை இது குறிக்கும். பொதுவாக மடல் ஏறல் காமம் மிகுந்த வழி கூறப்படுவதாக சொல்லப்படுகிறது. மடலேறும் ஒருவன் தனக்குத் துயர்தந்த பல பொருள்களைக் கூறும்போது அவற்றுள் ஒன்றாக காமத்தைக் கூறுகிறான். அக்காம உணர்ச்சி மடலேறும் முடிவைத் தருகிறது. மடல் ஏறுதற்கு காமமே அடிப்படை.”⁵⁵ என விளக்குகிறார். காமம் காழ் கொள்ளும்போது மடலேற்றம் போன்ற வன்செயல்கள் நிகழ்வது இயல்பு. அதனால்தான் மடலேற்றத்தைப் பெருந்திணையுள் வைத்து அதனைக் குலநெறி வழக்காகாது என விளக்கினார் தொல்காப்பியர். என்றாலும் ஆண்மகன் கொள்ளும் காதல் துயரை உணர்ந்து அள்ளூர் நன் முல்லையார் பாடியிருப்பது பெண்பாற்புலவர்களின் உலகியல் அறிவிற்குச் சான்றாகும். சங்கப் பாடல் திரட்டில் வேறுசில பாடல்களும் மடல்குறித்துப் பேசுகின்றன. ஆயினும் இப்பாடல் ஒன்று மட்டுமே பெண்பாற்புலவரால் பாடப்பட்டது என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டுவதாகும்.

துணங்கைக் கூத்து

சங்க காலத்தில் ஆடவர் பெற்றிருந்த உரிமைகள் பலவற்றையும் பெண்களும் பெற்றிருந்தனர். கல்வி செல்வம் முதலானவற்றில் பெண்களுக்குத் தடையேதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கலை வாழ்க்கையிலும் ஆடவரைப் போலவே பெண்களும் சமப் பங்கினைப் பெற்றிருந்தனர். கலைஞர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வழியிடைக் கண்டு தாம் பெற்ற பெருவளம் பெற விழைகின்ற பிறருக்குக் கூறுவதாகிய ஆற்றுப்படை இலக்கணத்தில் ஆடவரைப் போன்றே பெண்ணும் குறிப்பிடப்படுகின்றாள். கூத்தனும் பொருநனும் பாணனும் ஆற்றுப்படுத்தப் படுவது போன்றே விறலியும் ஆற்றுப்படுத்தப்படுவாள் என்பது தொல்காப்பிய விதி. ஆக ஆண் கலைஞர்களைப் போன்றே பெண் கலைஞராகிய விறலியரும் புரவலர்களால் புரக்கப்பட்டனர் என்பது தெளிவாகிறது. விறலியாற்றுப்படை என்னும் துறையில் பல பாடல்கள் புறநானூற்றிலும் பதிற்றுப்பத்திலும் அமைந்துள்ளன. பத்துப்பாட்டில் விறலியாற்றுப்படை நூல் ஏதும் இல்லை. என்றாலும் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய சங்கத் தொகை நூல்களில் விறலியாற்றுப்படைத் துறையிலமைந்த பாடல்கள் உள்ளமை பெண் கலைஞர்கள் சங்ககாலத்தில் பெற்றிருந்த சிறப்புக்குச் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

விறல் பட நடப்பதும் பாடுவதும் ஆகிய திறங்களை உடையவள் விறலியெனப்பட்டாள். பாடற்கலையை மட்டும் அறிந்தவள் பாடினி என்றும் கூத்துக்கலை மட்டும் அறிந்தவள் கூத்தி என்றும் வழங்கப்பட்டனர். பாடல் ஆடல் இசை ஆகிய முத்திறக் கலைகளையும் முழுமையுற

அறிந்த மகளிரே விறலியர் எனப்பட்டனர். இத்தகு சொல்லாடல்களை நோக்கும்போது சங்ககாலத்தில் பெண் கலைஞர்கள் பெருவாரியாக இருந்தனர் என்பதும் அவர்கள் சமூகத்தில் தனிச்சிறப்பு உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

பெண்கள் கலைகளில் பங்கேற்றனர் எனும்பொழுது அவர்கள் பங்கேற்ற நிலையை மூன்று வகையாகச் சுட்டலாம். மகளிர் மட்டுமே நடத்தும் கலைகள் மகள் ஒருத்தி மட்டுமே நடத்தும் கலைகள், ஆடவரும் பெண்டிரும் கலந்து குழுவாக நடத்தும் கலைகள் என மூன்று வகையாகப் பகுக்கலாம். இவற்றுள் துணங்கைக் கூத்து என்பது ஆடவரும் மகளிரும் இணைந்து குழுவாக நடத்தும் கலையாகும். ஆணும் பெண்ணும் கைகளை இணைத்துக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் தழுவி ஆடுகின்ற துணங்கைக் கூத்தை ஒளவையாராகிய பெண்பாற் புலவர் தம் பாடல் ஒன்றில் பதிவு செய்துள்ளார்.

**“அரில் பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய்
வாளை நாள்இரை பெறுஉம் ஊரன்
பொற்கோல் அவிர்தொடித் தற்கெழு தருவி
ஏற்புறங் கூறும் என்ப, தெற்றென
வணங்குஇறைப் பணைத்தோள் எல்வளை மகளிர்
துணங்கை நாளும் வந்தன, அவ்வரைக்
கண் பொரா மற்று அதன் கண் அவர்
மணம் கொளற்கு இவரும் மள்ளர் போரே.”⁵⁶**

மேற்குறித்த பாடலில் ஆடவரும் பெண்டிரும் இணைந்து துணங்கைக் கூத்து ஆடும் நிகழ்வு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள துணங்கைக் கூத்து குறித்து, “இந்திரவிழா எடுக்கும் நாட்களில் ஆடவரும் பெண்டிரும் சேர்ந்து துணங்கை ஆடியமை அறியப்பெறுகிறது. இக்கூத்தானது பண்டைய சேரிப்புறங்களில் பொழுதுபோக்கு கருதி வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டுள்ளமை அறியமுடிகிறது.”⁵⁷ என ஆய்வாளர் ஒருவர் கருத்துரைத்துள்ளார். துணங்கைக் கூத்து இந்திரவிழாவின்போது ஆடப்பட்டமைக்குச் சான்று ஏதும் இல்லை. இந்திரவிழா குறித்த முதல் பதிவு சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இந்திரவிழா பற்றிய குறிப்பு இல்லை. மேற்காட்டிய ஒளவையார் பாடலில் ஆடவரும் மகளிரும் இணைந்து துணங்கை ஆடிய செய்தி ஒன்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை அறிதல் வேண்டும். டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கள், துணங்கை என்பது ஒருவரைக் கூத்து. இதனை சிங்கிக் கூத்து என்றும் கூறுவர். இதனை,

**“பழுப்புடை யிருக்கை முடக்கி யடிக்கத்
துடங்கிய நடையது துணங்கை யாகும்”⁵⁸**

என்று இதன் இலக்கணம் கூறியிருக்கிறார். இவ்விடத்தில் இக்கூத்து இந்திரவிழாவின்போது எடுக்கப்படுவது என அவர் குறிப்பிடவில்லை. மக்கள் மகிழ்விற்காக எடுக்கப்படும் கூத்துக்களுள் ஒன்றாகவே துணங்கைக் கூத்து இருந்துள்ளது. ஆதிமந்தியார் என்னும் சங்கப் பெண்பாற்புலவர் இக்கூத்தினை,

**“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டும் கானேன் மான்தக் கோனை
யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே! என்கைக்**

**கோடு ஈர் இலங்குவளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலும் ஓர் ஆடுகள மகனே!”⁵⁹**

என்னும் பாடலில் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். இப்பாடலில் மகளிர் தழீஇய துணங்கை என்ற குறிப்பால் மகளிர் மட்டுமே ஆடுகின்ற நிலையிலும் இக்கூத்து நிகழ்த்தப்பட்டது எனக் கருதவேண்டியுள்ளது. மேலும் இப்பாடலில் யானுமோர் ஆடுகள மகனே என்னும் தொடர் பெண்கள் பொதுவெளியில் கலை நிகழ்த்தக்கூடிய சூழலும் உரிமையும் அக்காலத்தில் இருந்தது புலனாகிறது. மேற்காட்டிய பெண்பாற்புலவர்களின் கூற்றுக்களால் மகளிர் கலை வாழ்வில் ஆடவர்க்குச் சமமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

நடுகல்

மிகத் தொன்மையான காலம் முதற்கொண்டே நடுகல் வழிபாடு தமிழர் வழக்காற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. செயற்கரிய செயல் புரிந்த வீரனின் பெயரும் உருவமும் எழுதிய கல் நடப்பட்டு வழிபடப்பட்டது. நடுகல் குறித்த வழிபாட்டினைத் தொல்காப்பியரும் சுட்டுகிறார். சங்க இலக்கியங்களில் இவ்வழிபாடு பரவலாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. நடுகல்லில் தெய்வம் உறைவதாக எண்ணி மயிர்ப்பீலி சூட்டி பூச்சூட்டி உணவு வகைகள் முதலானவற்றைப் படையலாக வைத்து நடத்தப்படும் ஒருவகையான வழிபாட்டுச் சடங்கினை இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது. போர்க்களத்தில் வெண்சமர் புரிந்து உயிர்துறந்த வீரனின் நினைவாக நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. வீரனின் செயற்கரிய செயலும் அவன் பெயரும் நடுகல்லில் பொறிக்கப்பட்டன. இத்தகு நடுகல்லை மகளிர் வழிபடுவர். நாடு செழிக்கவும் தம் இல்லம் செழிக்கவும் பெண்கள் நடுகல்லை வழிபடும் வழக்குடையவர் என்பதை அள்ளூர் நன்முல்லையார் தம் பாடலில் எடுத்துரைக்கிறார்.

**“களிறு பொரக் கலங்கும் கழல்முள் வேலி
அரிது உண் கூவல் அங்குடிச் சீறார்
ஒலிமென் கூந்தல் ஒள்நுதல் அரிவை
நடுகல் கைதொழுது பரவும் ஓடியாது;
விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே; என்னையும்
ஒ. வேந்தனொடு
நாடுதரு விழுப்பகை எய்துக எனவே.”⁶⁰**

என்னும் மேற்கூட்டிய பாடலில் சிற்றூர் ஒன்றில் பெண்ணொருத்தி நடுகல்லைத் தொழுது வழிபாடியற்றும் காட்சி சொல்லப்பட்டுள்ளது. மறக்குடி மகளிர் போரில் வீரமரணம் அடைந்த மறவனைத் தொழுது நடத்தும் நடுகல் வழிபாடு தமிழர் வழக்காற்றில் தொன்மை வழிபாடு என்பது புலனாகும். இவ்வழிபாட்டை, “நடுகல் என்பது நடக்கல் அல்லது நடப்பட்ட கல் என்று விளக்கம் தரப்படுகிறது. ‘எழுத்துடை நடுகல் என’ அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய நடுகல்லைச் சுற்றி வேல்களும் கேடயங்களும் நடப்பட்டிருந்ததாகச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பது அந்நடுகல்லிற்குரிய வீரர்கள் பயன்படுத்திய போர்க்கருவிகளாகவே இருக்கும் என ஊகிக்கலாம்.”⁶¹ என்று விளக்கியுள்ளார். மற்றொரு ஆய்வாளர், “நடுகல் வழிபாடு இருந்ததைப் புறநானூற்றின்வழி நம்மால் அறியமுடிகிறது. நடுகல் வழக்கம் முறையே பிற்காலத்தில் உருவ வழிபாட்டிற்கு (ஐஉடிஅடிபசயயீரல்) அடிப்படை வகுத்ததென்று ஆய்வாளர் கூறுகின்றனர்.”⁶² என்பது கருத்தாக உள்ளது. பெண்கள் நடுகல் வழிபாட்டைக் கொண்டதற்கான காரணத்தை, “ஒளிபொருந்திய நெற்றியள் மனையறம் ஓங்கும் பாங்கினள். அவர்தம் முன்னோர்களில் வீரப்போர் புரிந்து இறந்துபட்டு நடுகல் தெய்வமானவர்களைத் தொழுது வேண்டினாள்.”⁶³ என்பதால் அறியமுடிகிறது.

உடன்கட்டை ஏறும் நிகழ்வு சதி எனப்படும். உடன்கட்டை ஏறும் பெண்ணின் நினைவாக எடுக்கப்படும் கல் சதிக்கல் அல்லது மகாசதிக்கல் என வழங்கப்படுகிறது. “மடிந்த வீரரின் நினைவாக நடப்பட்ட கல் ‘நடுகல்’ என அழைக்கப்படும். கணவன் இறந்ததும் உடனுயிர் துறக்கும் மனைவியின் நினைவாக எடுக்கப்படும் கல்லைச் சதிக்கல் அல்லது மகா சதிக்கல் என்று அழைப்பர். சதி(உண்மை – உண்மையுள்ள மனைவி)யின் பொருட்டு எடுக்கப்படும் கல் ஆதலால் சதிக்கல் என்று அழைக்கப்பெறலாயிற்று.”⁶⁴ “மகாசதிக்கல் எடுக்கும் மரபு உலகெங்கிலும் பண்டு தொட்டே நிலவி வந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.”⁶⁵ “கன்னட நாட்டில் மகளிர்க்கு எடுக்கப்படும் நினைவுக் கற்களை ‘மகாசதிக்கல்’ என்றும் ‘ஹாசன தோளுகல்லு’ என்றும் அழைக்கின்றனர். குஜராத்லில் இதனைப் ‘பாலியா’ என்றும் அழைக்கின்றனர்.”⁶⁶ “கேரளத்தில் ‘புலச்சிக்கல்’ என்றும்”⁶⁷ அழைக்கின்றனர். இவ்வாறு இந்திய நாட்டின் பல பாகங்களில் மகாசதிக்கல் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. பிற பகுதிகளில் உள்ள சதிக்கல்லில் உடன்கட்டை யேறிய பெண்ணின் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில் காணப்படும் சில சதிக்கற்களில் பெயரொடு உருவங்கள் பொறித்துள்ளதையும் காணமுடிகிறது. அவ்வாறே நடுகற்களிலும் ஆடவர் உருவங்களோடு பெண்டிர் உருவங்களும் காணப்படுகிறது. “தமிழகத்தில் எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களில் வீரர்களது உருவம் மட்டுமன்றி மகளிரது உருவங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணமுடிகிறது. (நடுப்பட்டி நடுகல் – 1972/21 பொங்கா வரம் நடுகல் – 1973/84, கீழானூர் காடு நடுகல் – 1974/65) வீரனாகிய தன் கணவனுடன் உயிர் நீத்து வீர சொர்க்கம் சேர்ந்த மனைவியை இந்நடுகற்கள் காட்டுகின்றன எனலாம்.”⁶⁸ என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆக நடுகற்களில் கணவனுடன் உயிர்நீத்த மகளிரும் குறிக்கப்பட்டு அம்மகளிரும் வணங்கப்படும் தெய்வமாக்கப்பட்டனர் என்னும் செய்தி அறிய வேண்டுவதாகும்.

உடன்கட்டையேறலாகிய சதி சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்புவரை நடைமுறையில் பெருவாரியாக இருந்தது. அவ்வாறு உடன்கட்டை ஏறிய பெண்களைத் தெய்வமாக வணங்கும் வழக்கும் இருந்துள்ளது. சதிக்கற்களையன்றி சதியேறிய பெண்களுக்கான சிறு சிறு கோயில்களும் எடுக்கப்பட்டன என்பது அறியவேண்டிய செய்தியாகும். இத்தகு கோயில்கள் இருந்தமையை, “சதிக் கற்களையேயன்றி சிறிய அளவிலான கோயில்களை அமைத்தலையும் பிற்காலத்தில் காணமுடிகிறது. கொங்குநாட்டுப் பழந்தமிழர் (ஆதி திராவிடர்) சேரிதோறும் வீரமாத்திக் கோயில் இருக்கிறது. அது கணவருடன் உடன்கட்டையேறிய வீரப்பெண்மணிகளின் நடுகற்கோயில்களே ஆகும். வீரமாத்திக் கோயிலுக்கு சோறு மாத்தினாற்போல என்பது கொங்கு நாட்டுப் பழமொழி வீரமாபத்தினி என்பதே வீரமாத்தியென மருவி வழங்குகிறது.”⁶⁹ என்னும் கூற்று இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கக் கூடியது. இவ்வாறு உடன்கட்டை ஏறிய பெண்களுக்குக் கோயில்கள் எடுக்கப்பட்டதையும் அவை தீப்பந்தங்கோயில் என வழங்கப்பட்டதையும் மேனாட்டறிஞர் எட்கார் தர்ஸ்டன் குறித்துள்ளார். அவர், “உடன்கட்டையேறிய தொட்டிய மகளிர் பொருட்டு நினைவு மண்டபம் எடுக்கப்பட்டதாகவும் அவை ‘தீப்பந்தங்கோயில்’ என அழைக்கப்பட்டதாகவும் எட்கார் தர்ஸ்டன் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”⁷⁰ எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு பன்னெடுங்காலமாக வழக்கில் இருக்கும் நடுகல், சதிகல், வழிபாடுகளைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழியும் உய்த்துணர முடிகிறது. குறிப்பாக நடுகல் வழிபாட்டைச் சுட்டும் பெண்பாற்புலவரின் பாடல்கள் இவ்வழக்காறு தமிழகத்தில் வழங்கியது என்பதை நன்கு தெளிவுறுத்துகின்றன.

கார்த்திகை தீப வழிபாடு

சங்ககாலப் பெண்களிடம் காணப்பெற்ற மற்றொரு வழிபாடு கார்த்திகை விளக்கு வழிபாடு ஆகும்.

“வானம் ஊர்ந்த வயங்கு ஒளி மண்டிலம்
நெருப்பு எனச் சிவந்த உருப்புஅவிர் அம்காட்டு
இலை இல மலர்ந்த முகைஇல் இலவம்
கலிகொள் ஆயம் மலிபுதொகுபு எடுத்த
அம்குடர் நெடுங்கொடு பொற்பத் தோன்றி,
கயம்துகள் ஆகிய பயம்தபு கானம்
எம்மொடு கழிந்தனர் ஆயின், கம்என,
வம்புவிரித்து அன்ன பொங்குமணல் கான்யாற்றும்
படுசினை தாழ்ந்தபயில் இணர் எக்கர்,
மெய்புகுவு அன்ன கைகவர் முயக்கம்
அவரும் பெறுகுவர் மன்னே நயவர,
நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப ஓமறந்து
அறுகுளம் நிறைக்குந போல, அல்கலும்
அழுதல் மேவல ஆகி
பழிதீர் கண்ணும் படுகுவ மன்னே.”⁷¹

என்னும் ஒளவையார் பாடிய பாடலில் கார்த்திகை மாதவிழா பெண்களால் கொண்டாடப்பட்டது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றால் சமய வாழ்வில் பெண்ணுக்கிருந்த பங்களிப்பு உறுதியாகிறது. பழந்தமிழரின் வழிபாடு உண்மையில் பெண்களாலேயே நடத்தப் பெற்றதை மேற்காட்டிய சான்றுகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

உடன்கட்டையேறல்

கற்புடன் வாழ்தல் பெண்ணின் தலையாய கடனாக பழங்காலச் சமூகத்தில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அச்சம் நாணமும் பயிர்ப்பும் பெண்ணின் குணங்களாகக் காட்டும் தொல்காப்பியர், ‘இல்லுறை மகளிருக்கு ஆடவர் உயிர்’ எனவும் பகர்கிறார். குறுந்தொகையும்,

“மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்”⁷²

என்று கூறுகிறது. வள்ளுவர்,

“தெய்வம் தொழாள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.”⁷³

என்கிறார். கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடை தெய்வம் என்றது இளங்கோவடிகளின் புகழ்ச்சி உரை. ஆக புலவர் பெருமக்கள் யாவரும் பெண்ணுக்குரிய பெரும் அணிகலனாகக் கற்பினையே சுட்டுகின்றனர். சமூகம் கற்புடைப் பெண்களைப் பெரிதும் மதித்தது. இதற்கான சான்றுகள் இலக்கியங்கள் பலவற்றுள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. மணிமேகலையை யாத்த சீத்தலைச் சாத்தனார் கற்புடை மகளிரை அவரவர் திறம் நோக்கி மூவகைப்படுத்துவார். கணவன் இறந்த அளவிலேயே மூச்சினை அடக்கித் தன்னுயிர் துறப்பது முதல்வகைக் கற்பு. பாண்டியன், கண்ணகியின் வழக்குரைத்த பின்பு யானே கள்வன் எனச் சொல்லி உயிர் துறக்கிறான். அவன் இறந்த அளவிலேயே அரசியாகிய பாண்டிமாதேவி தன் கணவனாகிய மன்னவன்மீது விழுந்து தன் இன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறாள். சாத்தனார் கூறும் முதல்நிலைக் கற்பு இத்தகையது. கணவனின் உடலை எரிக்க மூட்டிய சிதைத் தீயில் புகுந்து தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது இரண்டாவது வகைக் கற்பு. கைம்மை நோன்பேற்று வாழ்ந்து வாழ்நாளைக் கழிப்பது மூன்றாவது வகைக் கற்பு. இவற்றுள் சாத்தனார் குறிப்பிடும் இரண்டாவது வகைக்கற்பு உடன்கட்டையேறலாகிய வழக்கினைச் சுட்டுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் உடன்கட்டையேறலைக்

குறிப்பிடும் பாடலொன்று இடம் பெற்றுள்ளது. பூதப்பாண்டியனின் மனைவியாகிய பெருங்கோப்பெண்டு என்னும் அரசி பாடிய பாடலும் பேராலவாயர் என்னும் புலவர் பாடிய மற்றொரு பாடலும் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்விரு பாடல்களும் உடன்கட்டையேறல் என்னும் வழக்காற்றினை உணர்த்தும் பாடல்களாகத் திகழ்கின்றன. பூதப்பாண்டியன் என்னும் மன்னன் இறந்துபட்டான். அவன் மனைவி உடன்கட்டையேறத் துணிந்தாள். அக்காலச் சான்றோர் சிலர் அவளை உடன்கட்டையேறவிடாது தடுத்தனர். அவர்களை நோக்கி பூதப்பாண்டியனின் மனைவி கூறுவதாக அமைந்த பாடலொன்று புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

“பல்சான் றீரே, பல்சான் றீரே,
செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே,
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்து இட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளச் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கு அரி தாகுக தில்ல எமக்கு எம்
பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பு அற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயும் ஓர் அற்றே.”⁷⁴

என்னும் பாடலே பூதப்பாண்டியனின் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு சான்றோரிடம் கூறுவதாக அமைந்த பாடலாகும். ‘என் கணவன் இறந்தான். அவன் உடலை எறிக்கப் பெருங்காட்டினில் அடுக்கிய ஈமத் தீக்கான விறகின் நெருப்பு உமக்கு அரியதாகத் தோன்றலாம். கணவன் இறந்தபின் அணிலின் உடல்மீது தோன்றும் வரியைப் போன்று வரிகளை உடைய வளைந்த வெள்ளரியைச் சிறுவாள் கொண்டு நறுக்கி நறுநெய் பெய்யாமல் வெள்ளிய எள்ளின் துவையலோடு சேர்த்து புளி பெய்து சமைத்த உணவினை உண்டு வாழ்கிற கைம்மை வாழ்க்கை எமக்கு வேண்டேன். என் தலைவன் இறந்தபின் ஒளிவீசும் இதழ்கள் பிரிய மலர்ந்திருக்கின்ற தாமரை மலர்கள் நிறைந்திருக்கின்ற பொய்கையும், ஈமத்தீயும் எமக்கு ஒன்றே’ எனப் பொருள்படும் பாடல் மேற்காட்டிய பாடலாகும். இப்பாடலில் கணவன் இறந்துபட மனைவிமார் உடன்கட்டையேறும் நிகழ்வும் வேறுசில பெண்கள் கைம்மை நோன்பு நோற்று வாழும் வாழ்வும் ஆகிய இருநிலைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இப்பாடலில் பூதப்பாண்டியனின் மனைவியாகிய பெருங்கோப்பெண்டு உடன்கட்டை ஏறினாள் என்னும் செய்தி இல்லை. உடன்கட்டையேற விழைந்த அவளை ஏறவேண்டாமெனச் சான்றோர் தடுத்த செய்தியே சுட்டப்பெற்றுள்ளது. உடன்கட்டையேறும் வழக்கு சமூக வழக்காக இருந்திருந்தால் சான்றோர் பூதப் பாண்டியன் மனைவியைத் தடுத்திரார். அவள் உடன்கட்டை ஏறாவண்ணம் சான்றோர்களால் தடுக்கப்பட்டமையாலேயே அவ்வழக்கு சமூக வழக்கன்று என்பது புலனாகும். மேலும் கணவனை இழந்த மடவார் கைம்மை நோன்பு நோற்று வாழ்ந்திருந்ததையே சங்க இலக்கியங்கள் பரவலாகக் காட்டுகின்றன. எனவே உடன்கட்டையேறும் வழக்கு சமூக வழக்கு அன்று என்பது புலனாகும்.

பூதப்பாண்டியனின் மனைவியான பெருங்கோப்பெண்டு சான்றோர் பலர் தடுத்தும் உடன்கட்டையேறத் துணிகிறாள். துணிந்து உடன்கட்டையேறச் சுகொட்டினை நோக்கி விரைந்து அவள் செல்வதைக் கண்ட பேராலவாயர் அவளின் மறப்பண்பை வியந்து பா ஒன்று இயற்றுகிறார். அப்பாடல்,

**“யானை தந்த முளிமர விறகில்
கானவர் பொத்திய ஞெலிதீ விளக்கத்து
மடமான் பெருநிறை வைகுதியில் எடுப்பி
மந்தி சீக்கும் அணங்குடை முன்றிலின்
நீர்வார் கூந்தல் இரும்புறம் தாழ்ப்
பேரஞர்க் கண்ணள் பெருங்காடு நோக்கித்
தெருமரும் அம்ம தானே தன் கொழுநன்
முழவுகண் துயிலாக் கடியுடை வியனகர்ச்
சிறுநனி தமிழன் ஆயினும்
இன்னுயிர் நடுங்கும் தன் இளமை புறங்கொடுத்தே.”⁷⁵**

என்பதாகும். காட்டில் யானைகள் கொண்டுவந்து தந்த விறகுகளை அடுக்கி ஏற்றிய ஈமத்தீயில் விழுகின்ற எண்ணத்துடன் தன் இளமைப் பருவத்தையும் பொருட்படுத்தாது செல்லுகின்ற இவரின் செயல் வியப்பிற்குரியது என்னும் பொருளை மேற்காட்டிய பேராலவாயர் பாடல் தருகிறது. ஆக பூதப்பாண்டியனின் மனைவியாகிய பெருங்கோப்பெண்டு உடன்கட்டையேறத் துணிந்தமை உறுதியாகிறது. என்றாலும் உடன்கட்டையேறல் சமூக வழக்காக இருந்தமைக்கான சான்றைச் சங்க இலக்கியத்தில் பெற இயலவில்லை. பெருங்கோப்பெண்டு ஒருவளின் அருஞ்செயலாகவே உடன்கட்டையேறல் நிகழ்வைக் கருதவேண்டியுள்ளது. சங்க இலக்கியத்திற்குப் பின்னும் தமிழ்ப்பெண்டிர் உடன்கட்டையேறிய நிகழ்வினை உறுதிப்படுத்தும் இலக்கியத் தரவுகள் இல்லை. மணிமேகலையில் ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதையென்னும் பகுதியில் சாத்துவன் மனைவியாகிய ஆதிரை உடன்கட்டையேறத் துணிந்தமை குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு சிறுசிறு குறிப்புகளே உடன்கட்டை ஏறலைச் சுட்டுகின்றன. எனவே உடன்கட்டையேறல் சமூக வழக்காக இருந்தது எனக் கொள்ள இயலவில்லை. மாறாக ஓரிருவர் அவரவர் விருப்பத்தின் பேரில் உடன்கட்டை ஏறினர் அல்லது ஏறத்துணிந்தனர் என்றே முடிவு கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

கொண்டி மகளிர்

சங்கப் பாடல்கள் சிலவற்றில் கொண்டி மகளிர் பற்றிய குறிப்புகள் சில காணப்பெறுகின்றன. போரில் வெற்றிபெற்ற அரசன் தோல்வியுற்ற நாட்டிலிருந்து சிறைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்த மகளிர் கொண்டிமகளிர் எனப்பட்டனர். இவ்வாறு சிறைப்பிடித்துக் கொண்டுவந்த கொண்டிமகளிர் இறை உறையும் கோயில்களில் பணியாற்றினர். பிற்காலத்தில் சோழப்பேரரசு தமிழகத்தை ஒரு குடையின் கீழ் ஆண்டபோது பல்வேறு சிவாலயங்களில் கோயில் திருப்பணிக்காக மகளிர் நியமிக்கப்பட்டனர். தேவரடியார் என்னும் பெயருடன் கோயில்களில் பணியாற்றிய அப்பெண்களுடன் சங்க இலக்கியம் சுட்டும் கொண்டி மகளிர் என்னும் பெண்டிரும் ஒப்பு நோக்கத் தக்கவர்.

**“கொண்டி மகளிர் உண்துறை மூழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்கும் ஏறிப் பலர் தொழ
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்**

**பருநிலை நெடுந்தூண் ஒல்கத் தீண்டிப்
பெருநல் யானையொடு பிடிபுணர்ந்து உறையும்.”⁷⁶**

என்னும் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய சங்கப்பாடல் கொண்டி மகளிர் திருக்கோவிலில் பணியாற்றிய செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளது. “கரிகாற் சோழனின் நாட்டில் வாழும் பகைநாட்டு வீரர்களின் மனைவியர் கொண்டிமகளிர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இக் கொண்டிமகளிரை கரிகாற்சோழன் தன் நாட்டில் அடிமைகளாகவோ அல்லது இன்பத்திற்குரிய போகப் பொருளாகவோ மாற்றவில்லை. மாறாக அவர்களைத் தெய்வத் திருப்பணி செய்யும் தெய்வ மகளிராக மாற்றினான். அதாவது ஊரார் நீருண்ணுகின்ற நீர்த்துறையில் ஊர்மக்கள் குளிக்க ஒருபோதும் அனுமதிக்கப் படமாட்டார். ஆனால் கொண்டிமகளிர் தெய்வத் திருப்பணி செய்கின்ற காரணத்தால் ஊரார் நீருண்ணும் நீர்த்துறையில் குளித்துள்ளனர். அதுபோலவே ஊர்மக்கள் இறைவனைத் தொழும் ஊர்க் கோயிலில் நிரந்தரமாகத் தங்க அனுமதிக்கப்பட மாட்டார். ஆனால் இம்மகளிர் திருக்கோயிலினுள் வாழ்ந்துள்ளனர். சிறைப்படுத்திவந்த கொண்டிப் பெண்டிரைக் கரிகாலன் தெய்வங்களுக்குத் திருப்பணி செய்யும் மகளிராக மாற்றினான். அவர்களுக்குத் திருக்கோயில் நிலத்தில் வாழும் உரிமையும் அளித்தான். அவனது இச்செயலே பிற்காலத்தில் மகளிரிடையே தேவரடியார் என்னும் பிரிவினர் உருவாக்கப்படுவதற்கு விதையாக அமைந்தது எனலாம். தெய்வங்களுக்கென்று பொட்டுக் கட்டி திருப்பணி விடையில் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பெண்கள் ஊரில் செல்வாக்குடைய பலரது போகப் பொருளாக மாறிப்போன அவலத்தின் தொடக்கம் கரிகால் பெருவளத்தான் காலமே ஆகும் என நாம் உணரலாம்.”⁷⁷

போரில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட மகளிரனைவரும் கொண்டி மகளிராகப் பணியமர்த்தப் பட்டனர் எனக் கொள்வதற்குத் தகுந்த சான்றுகள் ஏதும் இல்லை. சமையல் செய்தல், நெல் குற்றுதல், சலவை செய்தல் ஆகிய பணிகளும் அம்மகளிர்க்குத் தரப்பட்டன. வேந்தனின் அரண்மனையில் பணிப்பெண்டிர் பலர் இருந்தனர். போர்க்களத்தில் அரசனுக்கு எடுக்கும் படைவீடுகளிலும் மகளிர் பலர் பணியாற்றினர். படைவீட்டில் பணியாற்றிய பெண்கள் இடையில் குறுவாளைச் செருகி அந்திப் பொழுதில் விளக்கேற்றிய நிகழ்வை நெடுநல்வாடை காட்டுகிறது. மாங்குடிக் கிழார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ள,

**“படாஅச் செலியர்நின் பகைவர் மீனே;
நின்னொடு, தொன்றுமூத்த உயிரினும் உயிரொடு
நின்று மூத்த யாக்கை அன்னநின்
ஆடுகுடி மூத்த விழுத்திணைச் சிறந்த
வாளின் வாழ்நர் தாள்வலம் வாழ்த்த
இரவல் மாக்கள் ஈகை நுவல
ஒண்தொடி மகளிர் பொலம்கலத்து ஏந்திய
தண்கமழ் தேறல் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து
ஆங்கினிது ஒழுகுமதி பெரும, ஆங்கது
வல்லுநர் வாழ்ந்தோர் என்ப தொல்இசை
மலர்தலை உலகத்துத் தோன்றிப்
பலர்செலச் செல்லாது நின்று விளிந் தோரே.”⁷⁸**

என்னும் பாடலில் அரண்மனையில் அரசனுக்கு மருவினைப் பரிமாறும் பணிமகளிர் காட்டப்பட்டுள்ளனர். செல்வ வளம் உடைய மனைகளில் பெண்கள் யாழினை மீட்டி இசைப்பாடியும் நடனங்கள் ஆடியும் மகிழ்ந்திருந்த செய்தியை,

“கொழுங்குடிச் செல்வரும் பிறரும் மேளய
மணம்புணர்ந்து ஒங்கிய அணங்குடை நல்லில்
ஆய்ப்பொன அவிர்ந்தொடிப் பாசிழை மகளிர்
ஒண்குடர் விளக்கத்துப் பலருடன் துவன்றி
நீலநிற விகம்பில் அமர்ந்தனர் ஆடும்
வானவ மகளிர் மானக் கண்டோர்
நெஞ்ச நடுக்குறுகக் கொண்டி மகளிர்
யாம நல்யாழ் நாப்பன் நின்ற
முழுவின் மகிழ்ந்தனர் ஆடிக் குண்டுநீர்.”⁷⁹

என்னும் மாங்குடிக் கிழாரின் பாடல் உணர்த்துகிறது. விறலியர் கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. ஆடல் பாடல் ஆகிய கலைகளைத் தொழிலாகக் கொண்டிராத செல்வக்குடி மகளிரும் கலைகளைப் பயின்று அவற்றிற் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தமையைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துவதால் கலைப் பயிற்சி மகளிர்க்கு உரிமை உடையதாக இருந்தது புலனாகிறது.

பேய் மகளிர்

போர்க்களத்தில் ஆடவரைப் போன்று பெண்டிர் சிலரும் இடம்பெற்றனர். பெரிய சிறகுகளை உடைய பருந்துகள் போர் புரிந்து மாண்டு வீழ்ந்த வீரர்களின் உடலைக் கூரிய அலகால் கொத்திக் கிழித்து நிணத்தை உண்ணும் கொடிய போர்க்களத்தில் வீரர்களின் உடலிலிருந்து வடியும் குருதியானது ஆறாக ஓடும். இத்தகு அச்சம் தரக்கூடிய போர்க்களத்தில் பங்கேற்ற பெண்கள் பேய் மகளிர் எனப்பட்டனர். போர்க்களத்தில் பேய் மகளிர் அச்சம் தரும் தோற்றத்துடன் விளங்கியதை,

“கொடு மணம் பட்ட நெடுமொழி ஒக்கலொடு
பந்தர்ப் பெயரிய பேர்இசை மூதூர்க்
கடன்அறி மரபின் கைவல் பாண,
தெண்கடல் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுகுவை,
கொல்படை தெரிய வெல்கொடி நடங்க
வயங்குகதிர் வயிரொடு வலம்புரி ஆர்ப்பப்
பல்களிற்று இனநிரை புலம்பெயர்ந்து இயல்வர
அமார்க்கண் அமைந்த அவிர்நிணப் பரப்பில்
குழுஉச்சிறை எருவை குருதி ஆரத்
தலைதுமிந்து எஞ்சிய ஆண்மலி யூபமொடு
உருஇல் பேய்மகள் கவலை கவற்ற
நாடுஉடன் நடுங்கப் பல்செருக் கொன்று.”⁸⁰

என்னும் பாடல் நன்கு விளக்குகிறது. படைவீரரும் அஞ்சத்தகுந்த தோற்றம் கொண்டு குருதிப் பாய்ந்தோடும் போர்க்களத்தில் அச்சமின்றிப் பேய்மகளிர் வலம் வந்தனர். அப்பேய் மகளிரைக் கண்ட அளவில் பகைவர்கள் அஞ்சி நடுங்கினர். இதனை,

“உலறிய கதுப்பின், பிறழ்பல பேழ்வாய்,
குழல் விழிப் பசங்கண் சூர்த்த நோக்கின்,
கழல்கண் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்
பெருமுலை அலைக்கும் காதின் பிணர் மோட்டு

**உருகெழு, செலவின், அஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி ஆடிய கூர்உகிர்க் கொடு விரல்
கண்தொட்டு உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
ஒண்தொடித் தடக்கையின் ஏந்தி, வெருவா”⁸¹**

என்னும் நக்கீரரின் பாடல் காட்டுகிறது. எண்ணெய் பூசப்படாமையால் உலர்ந்த கூந்தலும் வரிசைத் தவறி முளைத்த பற்களால் பிளவுபட்ட பெரிய வாயும் பசிய கந்தலும் அச்சம் தரத் தகுந்த பார்வையும் உடையவளாகப் பேய்மகள் தோன்றியமையை மேற்காட்டிய பாடல் உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு பேய்மகள் குறித்த குறிப்புகளை வேறு சில பாடல்களும் பதிவு செய்துள்ளன. நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடிய பாடலொன்று,

**“எரிமறிந் தன்ன நாவின் இலங்கு எயிற்று
கருமறிக் காதின், கவை அடிப் பேய்மகள்
நிணன் உண்டு சிரித்த தோற்றம் போல
பிணன் உகைத்துச் சிவந்த பேர் உகிர்ப் பணைத்தாள்
அண்ணல் யானை அருவிதுகள் அவிப்ப,
நீறு அடங்கு தெருவின் அவன் சாறு அயர் மூதூர்.”⁸²**

அவ்வாறே,

**“பானாள் கொண்ட கங்குல் இடையது
பேயும் அணங்கும் உருவுகொடு ஆய்கோல்
கூற்றக் கொல்தேர் கழுதொடு கொட்ப.”⁸³**

என வரும் மாங்குடி மருதனாரின் பாடலும்,

**“அருவிலை நறும்பூத் தூஉய்த் தெருவில்
முதுவாய்க் கோடியர் முழுவொடு புணர்ந்த
திரிபுரி நரம்பின் தீந்தொடை ஓர்க்கும்
பெருவிழாக் கழிந்த பேளம் முதிர் மன்றத்து
சிறுபூ நெருஞ்சியோடு அறுகை பம்பி
அழல்வாய் ஓரி அஞ்சுவரக் கதிப்பவும்
அழுகுரல் கூகையோடு ஆண்டலை விளிப்பவும்
கணங்கொள் கூளியொடு கதுப்பு இருத்து அசைஇப்
பிணந்தின் யாக்கைப் பேய்மகள் துவன்றவும்”⁸⁴**

என்னும் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடலும் பேய்மகளிர் குறித்து நன்கு விளக்குகின்றன. இவையெல்லாம் சங்ககாலத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் ஆடவர்களுக்கு ஒப்புடைய வீரம் பெற்ற மகளிர் வாழ்ந்திருந்தமையை உணர்த்தும் நற்சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

சமூகம் ஆண் பெண் என்னும் இரு பாலினரும் கலந்த கலப்பே ஆகும். இவருள் ஒருவர் வாழ்வு குறையுடையதாக அமையின் சமூகம் நிறைவுடையதாக வாழ்வதற்கு வழியில்லை. எனவே சமூகத்தில் ஆண் பெண் இருவரும் ஒத்த உரிமை உடையவர்களாக மதிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது. சங்ககாலத்தில் பால் குருதிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆண்மகன் கிழவன் எனப்பட்டான். கிழவன் என்னும் சொல் தலைவன் என்னும் பொருளைத் தரும். இச்சொல்லுக்குச் சமமான பெண்பாற்சொல் கிழவி அல்லது கிழத்தி ஆகும். இல்லத்தை ஆள்பவன் என்னும் பொருளில் இல்லாள் என்னும் பெயரும் மனைக்கு உரிமை உடையவள்

என்னும் பொருளில் மனைவி என்னும் பெயரும் பெண்பாற் பெயர்களாக ஆளப்பட்டுள்ளன. இப்பெயர்களுக்கு ஒப்புடைய ஆண்பாற் பெயர்கள் வழங்கப்பெறவில்லை. இல்லம், இல்லறம் ஆகியன எல்லாம் பெண்ணை மையமாகக் கொண்டே இயங்கின என்பதற்கு இல்லாள், மனைவி ஆகிய பெயர்களே நற்சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. பிற்காலத்தில் பக்தி இயக்கம் தொடங்கியபோது படைக்கப்பட்ட அம்மையப்பர் திருவுருவம் பெண் சமூக இயக்கத்தின் சரிபாதிபென்பதைத் தெளிவுறுத்தும் அடையாளமாகத் திகழ்கிறது. தமிழினத்தின் வரலாறு தெரிந்த தொன்மைக் காலமான சங்ககாலம் முதல் பெண்கள் ஆண்களுக்கு நிகராக உரிமை பெற்றிருந்தமையை உணரமுடிகிறது. செல்வங்கள் யாவற்றுள்ளும் தலையாய செல்வமான கல்விச் செல்வத்தை சங்ககாலப் பெண்கள் நன்கு பெற்றுத் துய்த்தனர். அத்துய்ப்பின் பயனாகச் சிறந்த பாடல்களைப் புனைந்தனர். அத்தகு நல்லிசை பெண்பாற்புலவர்கள் பழங்காலச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையை உணர்த்தும் சிறந்த சான்றுகளாவர்.

சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கை

பெண்பாற் புலவர்கள் உணர்ச்சி மிகுந்த பாடல்களைப் பாடிச் சிறப்பித்துள்ளனர். ஆண்பாற் புலவர்களுக்குச் சமமாக பாடல்களில் கருத்து, தெளிவு வீரம் போன்றவற்றை நுழைத்துப் பாடியுள்ளனர். ஆண்பாற் புலவர்களுக்கு பெண்பாற் புலவர்கள் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதை அவர்கள் பாடல்கள் வழி நிரூபித்துள்ளனர். அகவாழ்க்கை புறவாழ்க்கைப் பற்றியும் சிறப்பித்து சிறப்புறப் பாடியுள்ளனர். பெயர் தெரிந்த சங்கப் புலவர்கள் 473 பேரில் பெண்பாற்புலவர்கள் இத்தனை பேர் என இன்னும் வரையறுத்துக் கூறுவது என்பது இயலாத நிலை இருந்து உள்ளது. ஒவ்வொரு ஆய்வாளர் கருத்திற் கேற்றவாறு பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்படுகிறது. இரா. குமார் அவர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் 41 பெண்பாற் புலவர்கள் உள்ளனர் என்று கூறுகிறார். “புலமை நலமிக்க பெண்பாற் புலவர்கள் நாற்பத்தொரு பேர் சங்க இலக்கியத்தில் போற்றப்படுகின்றனர்.”⁸⁵ என்று கூறியுள்ளார். டாக்டர் தாயம்மாள் அறவாணன் அவர்கள் பெண்பாற் புலவர்கள் நாற்பத்தைந்து பேர் என்று கூறுவதை, “காலந்தோறும் பெண் கவிஞர்கள் தோன்றிக் கவிதைகளைப் படைத்து அளித்துள்ளார்கள். சங்ககாலந் தொடங்கி விடுதலைக் காலம் வரை உள்ள காலங்களில் கவிதைகள் படைத்த ஆண் புலவர்களைப் பார்க்கும்போது பெண் புலவர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவு; 10% விழுக்காட்டிற்கும் குறைவு சங்கப் பெண் புலவர்கள் 45 பேர் கவிதை படைத்துள்ளனர்.”⁸⁶ என்று பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கையை குறிப்பிட்டுள்ளார். ந. சஞ்சீவி அவர்கள் நூலில் பெண்பாற்புலவர்கள் 30 பேர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை “பெண்பாற் புலவர்கள் முப்பதின்மருள் அகப்பொருள் மட்டுமே பாடியோர் பதினைவர். புறப்பொருளுடன் அகப்பொருள் பாடியோர் எழுவர். ஆகவே, சங்க இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் பாடிய புலவர்கள் இருபத்திருவர். பெண்பாற் புலவர்கள் முப்பதின்மருள் புறப்பொருள் மட்டுமே பாடிய புலவர்கள் எண்மர். அகப்பொருளுடன் புறப்பொருள் பாடியோர் எழுவர். ஆகவே புறப்பொருளைப் பாடியோர் பதினைவர். எனவே, பெண்பாற் புலவர்களில் புறப்பொருள் பாடியோரைக் காட்டிலும் அகப்பொருள் பாடினோர் மிகுந்திருத்தல் குறிக்கத்தக்கது. புறப்பொருட் பாடலினும் அகப்பொருட் பாடல் அதிகம். பாடிய புலவரும் அதிகம்.”⁸⁷ என்று சங்க இலக்கியப் பெண்பாற் புலவர்கள் முப்பது பேர் என குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. ஒவ்வொரு ஆசிரியரின் கருத்திற்கு ஏற்றவாறு பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கை வேறுபாடாக இருப்பதை உணரமுடிகிறது. அடுத்து உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் பெண்பாற் புலவர்கள் குறித்து ஆற்றிய சொற்பொழிவில், “ஏறக்குறைய ஐம்பது பெண்பாலர் இயற்றிய செய்யுட்கள் இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. மற்றப் புலவர்களுடைய

வாக்குக்கு எவ்வளவு சிறப்பு உண்டோ அவ்வளவு சிறப்பு இவர்களுடைய செய்யுட்களுக்கும் உண்டு.”⁸⁸

என்றும்,

“சங்ககாலத்தில் தமிழாராய்ந்து விளங்கிய பெண்பாலர் ஐம்பதின்மருக்கு மேலிருக்கலாமென்று தெரிகிறது.”⁸⁹ என்றும் கூறுகிறார். உ.வே. சாமிநாதையர் ஐம்பது பெண்பாற் புலவர்கள் இருந்தனர் என்று கூறும் கணக்கீடு சரியாக இருப்பினும் அவர் அட்டவணைமிட்டுக் கூறாததால் சில பெயர்கள் ஆண்பாற் புலவரா, பெண்பாற் புலவரா என அறிவதில் ஐயம் ஏற்பட்டுள்ளது. திருமதி. புஷ்பம் நடராசன் கூறுவதை, “சங்க நூல்களில் ஐம்பதின்மருக்குக் குறையாத பெண்பாற் புலவர்கள் இயற்றிய பாடல்களைக் காணலாம்.”⁹⁰ மேற்காட்டியவாறே சி. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் “ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் சங்கப்புலவர் வரிசையில் இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம்.”⁹¹ என்று கூறியுள்ளார். “சங்க காலத்தில் பல்வேறு சமூகச் சூழ்நிலையிலிருந்து வந்த 41 பெண்கள் கவிதை எழுதியிருக்கிறார்கள் என்றும் சங்கம் வளர்த்த மதுரை தவிர சேர நாடு, ஆந்திரநாட்டுப் பகுதிகளிலிருந்தும் பெண்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.”⁹² என்று கூறுகின்றார். “சங்க காலத்தில் பெண்ணுக்குக் கல்வி கற்கச் சம வாய்ப்பு நல்கப் பெற்றிருந்தது. இதனைச் சங்க இலக்கியங்களுள் முப்பது பெண்பாற் புலவர்கள் இடம் பெற்றிருந்தது உறுதி செய்கின்றது.”⁹³ முன்னரே கூறியவாறு தாயம்மாள் அறவாணன் அவர்கள் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் 45 பேர் என்று மகடூஉ முன்னிலை என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். அவர்களே தையல் சொல் கேளிர் என்ற நூலில் 30 பேர் என்று குறிப்பிடுகிறார். சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் பற்றிய எண்ணிக்கையில் இருவேறான கருத்தைக் கூறியுள்ளார். ரா. ராகவையங்கார் “நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார்கள், என்னும் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் பற்றிய ஆய்வு நூலில் தாம் அறிந்த அளவிற்குத் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த ஓளவையார் உள்ளிட்ட 31 புலவர்களைப் பற்றி ஆராய்ந்ததாகக் கூறுகின்றார்.”⁹⁴ மேலும், “சங்கப் புலவர்கள் 473 பேர்களில் 30 பேர்கள் பெண்பாற் புலவர்கள்.”⁹⁵ என்று வள்ளி நாயகி குறிப்பிட்டுள்ளார். இதே போல் தி. இராசகோபாலன் அவர்கள் “பெருமைக்குரிய பெண்டிர் என்னும் தமது நூலில் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் முப்பது பேரை நிரல்படுத்திக் காட்டுகின்றார்.”⁹⁶ சங்கப் புலவர்களின் வரலாற்றை புலவர் கா. கோவிந்தன் அவர்கள் மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அவர் சங்கத்தமிழ்ப் புலவர் வரிசை 4-ல் ஓளவை வரலாறு பற்றியும், சங்கத்தமிழ்ப் புலவர் வரிசை 5-ல் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் இருபத்தி ஆறு புலவர்களின் வரலாறு பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது. புஷ்பம் நடராசன் அவர்கள், “வாழையடி வாழையாகப் பாக்கள் புனைந்தும் நூற்கள் யாத்தும் தமிழன்னையை அலங்கரித்த பெண்பாற் புலவர்கள் எண்ணிலடங்கார். எனினும் இடையிடையே இவ்வரிசை ஒளி மங்கிக் காணப்படுகிறது.”⁹⁷ அறிஞர்களிடையேயும் ஆய்வாளர்களிடையேயும் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் குறித்த வரலாற்றை ஆராய்வதில் இன்னும் ஒருமித்தக் கருத்து ஏற்படவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

பெண்பாற் புலவர்கள் வரலாறு

சங்க காலத்தில் பெரும் புலமையுடன் வாழ்ந்த பெண்பாற் புலவர்களின் வரலாற்றை அறிவது பெருமை தருவனவாகும். அவர்கள் பெண்கள் பற்றிய பல செய்திகளை அவர்கள் பாடல் மூலம் வெளிக்கொண்டு வந்தனர். அதுபோல் பெண்பாற்புலவர்கள் பற்றிய செய்திகளைக் கீழ்வருமாறு காண்போம்.

அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார்

அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார் இவர் 'நாகையார்' என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட இப்பெண்பாற் புலவர் அஞ்சியின் அத்தை மகள் என்ற செய்தி புலப்படுகிறது. தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்ட மன்னன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஆவான். ஆகையால் நாகையார் என்பவர் இவனது உறவினர் ஆவார் என்று கருதப்படுகிறது.

அஞ்சில் அஞ்சியார்

அஞ்சில் அஞ்சியார் இதில் 'அஞ்சி' என்பது இவருடைய இயற்பெயர். 'அஞ்சில்' என்பது இவரின் ஊர் ஆகையால் அஞ்சில் அஞ்சியார் என அழைக்கப்படுகின்றார். இவர் 'அஞ்சில்' என்ற பெயரைக் கொண்டிருப்பதால் தகடுர் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் உறவினராகவும் ஊரினராகவும் இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஆதி மந்தியார்

ஆதி மந்தி என்பவர் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் மகள் ஆவார். இவர் ஆடற்கலையில் வல்லவளாக இருந்தவள். இவளது கணவன் பெயர் ஆட்டன் அத்தி. இவன் சேரநாட்டின் வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு விளங்கியவன். ஆண்மையும் வீரமும் நிறைந்தவன். ஆற்றுப்புனலில் குதித்து விளையாடுவதில் இவன் வல்லவனாகத் திகழ்ந்தான். இவ்வாறு 'அத்தி' என்ற சிறப்புப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டான். காவிரியாற்றில் புதுப்புனல் ஏற்படும்போது சோழ நாட்டு மக்கள் கரையின் இரு மருங்கிலும் இருந்து ஆடிப்பாடி மகிழ்வது வழக்கம். மன்னரும் திரளான மக்களும் ஒருங்கே கூடி இப்புனல் விழாவைக் கண்டுகளித்தனர். இத்தகைய விழா ஒன்றில் கலந்து கொண்டு விளையாடிய ஆதிமந்தியின் கணவன் ஆட்டனத்தி ஆவான். அவன் காவிரியில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். ஆதி மந்தி கணவனை இழந்து அழுது சிவந்த கண்களோடு வழியெங்கும் தேடி அலைகின்றாள். பின்பு காவிரியாறு கடலில் கலக்கும் இடத்தின் பக்கம் வந்தபோது மருதி என்பவள் கணவனைக் காணாமல் தவித்த ஆதிமந்திக்கு ஆட்டன் அத்தியை அடையாளம் காட்டுகின்றாள். அதன்பின், ஆதி மந்தி என்பவள் தன் கணவனோடு சேர்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆதிமந்தியின் வரலாறு அக்காலப் புலவர்கள் பலரும் அறிந்த ஒன்றாக இருந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது.

ஊண் பித்தை

இவர் பாடியதாகக் குறுந்தொகையில் ஒரு பாடல் மட்டுமே காணலாகின்றது. பொருள் தேடிச்சென்ற தலைவனைத் தலைவி நினைத்து வருந்துவதாக அப்பாடல் அமைவதை அறியமுடிகிறது. இவருடைய பெயரைச் சில இடங்களில் ஊண் பித்தியார் என்றும் அழைக்கப்படலாகின்றது.

ஒக்கூர் மாசாத்தியார்

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒக்கூர் மாசாத்தியாரும் ஒருவர். 'ஒக்கூர்' என்பது ஊர் பெயராகவும் அது பாண்டிய நாட்டில் உள்ள திருக்கோட்டியூருக்கு அருகே இன்றும் இருந்து வரும் ஓர் ஊராகும். வள்ளி நாயகி அவர்கள் மாசாத்தியார் என்ற பெயருக்கு விளக்கம் அளிக்கிறார். அவை, "இவரது இயற்பெயர் 'சாத்தி' என்பது. மா என்பது உயர்வும் பெருமையும் குறிக்க வந்த அடைமொழி."⁹⁸ தாம் பிறந்து வாழ்ந்த ஊர் பெயரோடு தம் இயற்பெயரையும் சேர்த்து 'ஒக்கூர் மாசாத்தியார்' என அழைக்கப்பெற்றார் என்பதை உணரமுடிகிறது.

ஒளவையார்

ஒளவை என்பதற்கு நா. கதிரைவேற் பிள்ளை விளக்கம் அளிக்கிறார். “தவப்பெண், தாய் சகோதரி என்றும் பாட்டி, முதியவள் என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.”⁹⁹ ஒளவையாரை உலகப் பெண்பாற் புலவர்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்த பெ.சு. மணி, “சங்ககால ஒளவையாரின் ஆளுமையின் விளைவே, பிற்காலப் பல ஒளவையார்களின் தோற்றத்திற்கு மூல காரணமாகும்.”¹⁰⁰ என எடுத்துரைக்கின்றார்.

காக்கைபாழனியார் நச்செள்ளையார்

நச்செள்ளையார் “செள்ளையார் என்பது இவரது இயற்பெயர். ‘ஐ’ என்பது பெண் பாலைக் குறிக்கும் விசுதி. ‘செள்ளை’ என்ற சொல் விரும்பத்தக்கவர் எனப் பொருள்படும்.”¹⁰¹ இப்புலவர் பாடிய பாடலின் நன்மை கருதி நச்செள்ளை என அழைக்கப்பட்டார். நற்செள்ளை என்பது நச்செள்ளை என மருவியதாகவும் கூறப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

கழார்க்கீர நெயிறியார்

கழார்க் கீரனெயிறியார் ‘எயிறியார்’ என்னும் இயற்பெயருடைய இவர், குறுந்தொகையில் மூன்று பாடல், நற்றிணையில் இரண்டு பாடல், அகநானூற்றில் ஐந்து பாடல் ஆக மொத்தம் எட்டுப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இப்பெண்பாற் புலவரைப் பற்றி நற்றிணை உரையாசிரியர் பி.நா. ஐயர் அவர்கள் “கீரன் என்பவரின் மனைவியார், பெண்பாற் புலமையார்; சோழ நாட்டு மாயூரத்தின் கீழ்பாலுள்ள கழார் என்னும் ஊரினர்; வேட்டுவ மரபினர்.”¹⁰² என்று கூறுகின்றார்.

காமக்காணி நப்பசலையார்

இவர் மகளிர்க்கு உண்டாகும் பசலை நோய் பற்றிச் சிறப்பித்துப் பாடியதால் இவருக்குப் பசலையார் எனப் பெயர் அமைந்திருக்கலாம் என கருதப்படுகிறது. பசலை நோய் குறித்து இவர் பாடியதாக எப்பாடலும் கிடைக்கப்பெறவில்லை என அறிய முடிகிறது. பாண்டிய நாட்டைச் சார்ந்த பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒருவராக எண்ணப்படுகிறார். இதனை, “இவர் மதுரைக் காமக்காணி நப்பசலையாரெனவுங் கூறப்படுவர்; பெயர் காரணத்தாற் பெண் பாலரென்பது தெளிவு.”¹⁰³ இவ்வாறு பி.நா. ஐயர் குறிப்பிடுகிறார்.

காவற் பெண்டு

மறவர் குடியில் பிறந்து கல்வியில் புலமை பெற்று விளங்கிய பெண்பாற்புலவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்கிறார். காவற்பெண்டு என்பது செவிலித்தாயைக் குறிக்கும் பெயராகும் எனக் கூறப்படுகிறது. “காவற்பெண்டு என்னும் இப்பெயர், செய்தொழில் காரணமாகத் தோன்றியதாக இருக்கலாம். அக்காலத்தில் மன்னர்களின் குழந்தைகளுக்குச் செவிலித்தாயாக இருந்து வளர்த்து வந்தோரைக் காவற் பெண்டிர் என்று அழைப்பது வழக்கம். அந்த வழக்கத்தின் படி இப் பெண்புலவரின் பெயர் தோன்றியிருக்கலாம்.”¹⁰⁴ என்று கூறி விளக்கியுள்ளார்.

குமிழி ஞாழலார் நப்பசலையார்

குமிழி ஞாழலார் நப்பசலையார் ‘நப்பசலையார்’ என்ற இயற்பெயர் கொண்டவர்களினும் இவரை வேறுபடுத்திக் காட்டவே குமிழிஞாழலார் என்ற சிறப்புப் பெயரும் சேர்த்து அழைக்கப்பட்டது எனலாம். ‘குமிழி’ என்பது இவர் வாழ்ந்த ஊர்ப் பெயராக இருக்கலாம் என

உணரமுடிகிறது. உருண்டை வடிவம் கொண்ட கொன்றைமரம் போன்ற தோற்றமுள்ளவர் என்பதால் ‘குமிழி ஞாழலார்’ என்ற பெயர் உருவாகியிருக்கலாம் என பெயர்க்காரணம் கூறப்படுகின்றது. மகளிரின் பசலை பற்றிப் பாடியமையால் மட்டுமல்லாமல் பொதுவாகவே அக்கால மகளிர் ‘பசலையார்’ என்ற பெயர் கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளதை காணமுடிகிறது.

குறமகள் இளவெயினி

குறிஞ்சிநிலக் குடியில் பிறந்தவர் இப்புலவர் இவர் இளம் வயதிலேயே கல்விப்புலமை பெற்றுச் சிறப்புற்று விளங்கியவர். ‘இளவெயினி’ என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் பிறந்த குறவர் குடியின் பெருமையை நிலைநாட்டும் வகையில் ‘குறமகள் இளவெயினி’ எனப் பெயர்பெற்றுள்ளார். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் ஆடவர்கள் குறவர், எயினர் எனவும் பெண்டிர் குறத்தி, எயினி எனவும் கூறப்படுகின்றனர்.

குறமகள் குறியெயினி

குறமகள் என்னும் சிறப்புப் பெயரால் இவர் குறிஞ்சிநிலப் பகுதியைச் சார்ந்தவர் என்பதை அறியலாம். நற்றிணையில் குறிஞ்சித் திணைசார்ந்த ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தாயங்கண்ணியார்

‘தாயம்’ என்பதற்கு உரிமை என்று பொருள்படும். இவர் தமது அழகிய கண்களுக்கு உரிமையுடையவராகத் திகழ்ந்தமையால் ‘தாயங்கண்ணியார்’ எனப் பெயர் பெற்றதாகவும் சிறப்பிக்கப்படுகிறார். இப்புலவரின் பெயர்க்காரணம் பற்றி ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, “தாயன் என்பார்க்கு மகளாதல் தோன்ற இவர் தாயங்கண்ணியார் எனப்படுகின்றார். கண்ணியார் என்பது இவரது இயற்பெயர். சங்ககால நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாருள் இவரும் ஒருவர்.”¹⁰⁵ என்று விளக்கியுள்ளார்.

நக்கண்ணையார்

சங்கப் பெண்பாற்புலவர்களுள் நக்கண்ணையாரும் ஒருவர். இவர் பெயரில் இரு புலவர்கள் உள்ளனர் என்றும் பெருங்கோழி நாயக்கன் மகள் நக்கண்ணையார் என்ற பெண்பாலர் ஒருவர். அவர் புறநானூற்றில் மூன்று பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவரும் நக்கண்ணையாரும் ஒருவரே என்று கூறுவாரும் உளர்.

நன்னாகையார்

நன்னாகையார் என்ற பெண்பாற்புலவர் கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையாரினும் வேறானவர் எனவும் கூறப்படுகிறது. இவர் பாடிய பாடலாக குறுந்தொகையில் இரு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. உ.வே. சாமிநாதையரும் நன்னாகையார் பற்றிக் கூறுவதை, “இவர் ஒரு பெண்பாற் புலவர் மாலையிற் கதவடைப்போர், வருவீர் உள்ளீரோ’ என்று கூப்பிடுதல் வழக்கமென்பது இவர் பாட்டால் தெரிகிறது. (118) பெண்பாலராகிய இப்புலவர் தலைவி கூற்றாகவே இந்த இரண்டு செய்யுட்களையும் அமைத்துள்ளார்.”¹⁰⁶ என்று கூறுகின்றார்.

நெடும்பல்லியத்தை

குறுந்தொகையில் மருதத்திணை சார்ந்த பிரிவு குறித்து இரு பாடல்கள் பாடி மகளிர் நிலையைக் குறித்துப் பாடியுள்ளார். இவர் குறித்து உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், “இவர் ஒரு

பெண்பாற் புலவர். இவர் நெடும் பல்லியத்தனாரின் உடன் பிறந்தாரோவென்று ஊகிக்கப்படுகின்றார்.”¹⁰⁷ என்னும் கருத்தைக் கூறுகின்றார். நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, “இவரது பெயரில் உள்ள ‘பல்லியம்’ என்பதற்குச் ‘சங்கீதம்’ வாச்சியப்பொது.”¹⁰⁸ என்று பொருள் கூறப்படுகின்றது. இசையில் வல்லமை படைத்தவர் என்றும் இசைக்குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர் என்றும் அறியமுடிகிறது.

பாரி மகளிர்

இவர்கள் பாண்டிய நாட்டின் பறம்பு மலைக்குத் தலைவனாகிய பாரியின் மகள்கள். இப்பறம்பு மலை முந்நாறு ஊர்களை உடையது. இப்போது அம்மலை பிரான்மலை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய பாரி என்பவன் ‘வேளிர்’ மரபைச் சார்ந்தவன். இவன் கபிலரை நண்பராகப் பெற்றவன். செல்வவளம் மிக்க பாரியின் பறம்புமலை. அம்மலையைக் கைப்பற்ற முடிவேந்தர் மூவரும் படைதிரட்டி வந்தனர். தமது படைவலிமையைக் கொண்டு பாரியைக் கொன்று பறம்புமலையைக் கைப்பற்றினர். தந்தையை இழந்த பாரியின் இருமகளிரும் அநாதையாக நின்றனர். இந்நிலையில் பாரியின் உயிர்நண்பராக விளங்கிய கபிலர், கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய இம்மகளிர் இருவரையும் கரைசேர்க்க நினைத்தனர் என்பதை உணரமுடிகிறது.

பூங்கனாத்திரையார்

இப்பெண்பாற்புலவர் உத்திரை என்ற இயற்பெயர் உடையவர். இவர் அழகிய கண்களைக் கொண்டுள்ளமையால் பூங்கண் உத்திரையார் என அழைக்கப்பட்டனர். ‘பூங்கண்’ என்பது காவிரியாற்றின் வடகரையில் இருந்த ஓர் ஊரின் பெயராகவும் உள்ளது. ஆகையால் உத்திரையார் இவ்வூரினராக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படலாகிறது. இதனை, வள்ளிநாயகி என்பவரால், “இவர் உத்தர நாளில் பிறந்தமையால் உத்திரையார் எனப் பெயரிடப்பெற்றார்.”¹⁰⁹ என்று இப்பெயர் கூறப்படுகிறது. இவர் குறுந்தொகையில் இரு பாடல்களும், புறநானூற்றில் ஒரு பாடலும் பாடியுள்ளார். தலைவன் தலைவி பற்றி அகப்பாடலும் மறக்குடி மகளின் வீரத்தைப் புறப்பாடலும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன.

பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு

ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் தமிழ் வளர்த்த பாண்டிய மன்னர்களுள் சிறந்து விளங்கியவனாக விளங்குகிறான். பாண்டிய நாட்டிற்குட்பட்ட ஒல்லையூர் என்ற ஊர் சோழர்களின் பிடியில் இருந்தது. அவர்களிடம் இருப்பது தன்மானக் குறைவு என எண்ணிய பூதப்பாண்டியன் பெரும்படை திரட்டிச் சென்று ஒல்லையூரைக் கைப்பற்றினான். இவன் மிக்க புலமையும் கவிபாடும் திறமையும் பெற்றிருந்தான். இம்மன்னனைப் போன்று கல்விப் புலமையில் சிறந்து விளங்கியவராக பெருங்கோப் பெண்டு திகழ்கிறார். இவர் இவனது துணைவியராக அமைந்துள்ளார். இதனால் பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப் பெண்டு எனவும் அழைக்கப்பெற்றார்.

பேய்மகள் இளவெயினி

பேய்மகள் இளவெயினி. இளவெயினி என்பது இவரது இயற்பெயராகும். ‘எயினி’ என்பதால் இவர் குறமகள் இளவெயினியாரைப்போல் குறிஞ்சி நிலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம். இவர் இளமையிலேயே புலமைத்திறம் மிகுந்து காணப்பட்டதால் இவரை இளவெயினி என அழைக்கப்பெற்றதை அறியமுடிகிறது.

போந்தைப் பசலையார்

“பசலையார் என்பது இவரது இயற்பெயர். போந்தை என்பது சிறப்புப் பெயர் போந்தை என்பதற்கு ‘அனுடநாள்’”¹¹⁰ எனவும், “அனுடம் என்பதற்கு ‘ஓர் நட்சத்திரம்’”¹¹¹ எனவும் பொருள் கூறப்படுகின்றது. இதன் மூலம் போந்தை பசலையார்ப் பற்றி அறியமுடிகிறது.

மாற்பித்தியார்

கா. கோவிந்தன் அவர்கள் மாற்பித்தியாரைப் பற்றி விளக்குகிறார். “இவர் சோழ நாட்டைச் சார்ந்த பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒருவர். இவரது பெயர் சில இடங்களில் மாறிப் பித்தியார் என்றும் மரற் பித்தியார் என்றும் காணப்படுகின்றது. மணம் மிகுந்த ‘மாரிப்பித்திகம்’ என்னும் மலரைச் சிறப்பித்துப் பாடியதால் இவர் மாரிப்பித்தியார் எனப் பெயர் பெற்றார் என்றும், மாற்பித்தியார் என்னும் பெயர் பிழையானது என்றும் கூறப்படுகிறது.”¹¹² என்று கூறுகிறார்.

மாறோக்கத்து நப்பசலையார்

நப்பசலையார் என்பவர் சங்ககாலத்துப் பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒருவராவார். பாண்டிய நாட்டின் கொற்கை நகரைச் சூழ்ந்திருந்த பகுதி ‘மாறோக்கம்’ என்று கூறப்பட்டது. இவர் அவ்வூரைச் சேர்ந்தவராவார். மகளிர் தலைவனைப் பிரிந்து இருக்கும் காலத்தில் மகளிர் ஒருவகை மேனி வாட்டத்திற்கு ஆளாகுவர். ஆகையால் அவை ‘பசலை’ எனப்படும். இதனை,

“மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயஎன்
அணிநலம் சிதைக்குமார் பசலை”¹¹³

என்று இப்பெண்பாற் புலவர் பசலை நோய் பற்றிச் சிறப்புறப் பாடியுள்ளமையால் பசலையார் எனப் பெயர்பெற்றார் என உணரமுடிகிறது. இவர் பெயரோடு இவர் வாழ்ந்த ஊர் பெயரைச் சேர்த்து மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என அழைக்கப்பெற்றார். புறநானூற்றில் ஏழு பாடலும், நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் ஆக மொத்தம் எட்டுப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளமை தெரிகிறது.

வருமுலையாரித்தி

இப்பெயரிலேயே இவர் இளம் வயதுடைய பெண்பாற் புலவர் என்பது தெரிகிறது. இவர் பாடிய பாடலாகத் தோழி கூற்றுப் பற்றி ஒரு பாடல் மட்டுமே குறுந்தொகையில் காணப்படுகிறது. வருமுலையாரித்தி என்ற பெயருடன் அழைக்கப்பெறுகிறார். இப்புலவரைப் பற்றி ரா. ராகவையங்கார், “இவர், பெயர்க் கண் உள்ள வருமுலை யென்னும் அடையால் பெண் பாலராகக் கருதப்படுகின்றார்.”¹¹⁴ என்று எடுத்துரைக்கிறார்.

வெண்ணிக்குயத்தியார்

வெண்ணிக்குயத்தியார் என்பவர் சோழ நாட்டின் தஞ்சைப் பகுதியில் உள்ள ‘வெண்ணில்’ என்ற ஊரைச் சார்ந்தவர். இப்புலவர் மண்பாண்டம் செய்யும் குயவர் குடியில் பிறந்தவர் என்று அவர் பெயரிலே தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவர் கல்விப் புலமையில் சிறந்து விளங்கியுள்ளார். கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கும் பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கும் சோழ நாட்டு வெண்ணிப் பறந்தலையில் நடைபெற்ற போர் பற்றி பாடிச் சிறப்பித்துள்ளார். இப்பெண்பாற் புலவர் குறித்து ஓளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, “வேட்கோவருள் சிறந்தோர்க்குப் பண்டை நாளில் வேந்தர், குயம் என்னும் பட்டம் தந்து சிறப்பித்தல் மரபு. இவர் குயத்தியார் எனப்படுதலால், வேட்ட கோவருள் சிறந்தவரென்பது துணிபாம். இம்மரபு பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் இருந்திருக்கிறது.”¹¹⁵ என விளக்குகிறார்.

வெண்பூதியார்

வெண்பூதியார் என்பவர் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். இவரைப் பற்றி உ.வே. சாமிநாதையர், “வெள்ளூர்கிழார் மகனார் வெண் பூதியார் என்பாரும் இவரும் ஒருவரே. பெயரளவில் பெண்பாலராக இருக்கலாமென்று தோன்றினாலும் வெள்ளூர் கிழார் மகனார் என்றிருப்பதால் ஆண்பாலென்றே கொள்ள வேண்டும்.”¹¹⁶ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

வெண்மணிப் பூதி

இவர் எட்டுத்தொகையில் இடம் பெறும் குறுந்தொகையில் தலைவி கூற்றில் இடம்பெறும் பாடலைப் பாடியுள்ளார். “பூதி, என்பதற்குச் செல்வம், கொடுமை, விபூதி எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றன. ‘வெண்மணி’ என்பது அரியலுர் பக்கத்தில் உள்ள ஓர் ஊர் என்று வெண்மணிப் பூதியார் அவ்வூரைச் சார்ந்தவர்.”¹¹⁷ என்று உ.வே. சாமிநாதையர் எடுத்துரைக்கிறார்.

வெள்ளி வீதியார்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த பெண்பாற் புலவர்களில் ஒளவைக்கு அடுத்த நிலையில் பெரும் புலமை வாய்ந்தவராக வெள்ளி வீதியார் திகழ்கிறார். இவர் குறித்து வ.சு.ப. மாணிக்கம், “புலமையாளின் கற்புப் பாடல்கள் எட்டும் தலைமகள் கூற்றெனக் கொள்ளக் கிடைக்கின்றன. களவு போல் இவைகளும் மிக்க காமத்தைப் புலப்படுத்துவன.”¹¹⁸ என விளக்குகிறார்.

தொகுப்புரை

- * சங்கப்பாக்கள் மானுட வாழ்வியலை செம்மைப்பட விளக்குகின்றன. அப்பாக்களைப் புனைந்த புலவர்களுள் பெண்பாற்புலவர்களும் அடங்குவர். பெண்ணிலை குறித்து பெண்பாற் புலவர்கள் அவர்கள் பாடிய பாக்களுள் பதிவு செய்துள்ளார்கள். பெண்ணின் பங்களிப்பு சங்க சமூகத்தில் சிறந்துள்ளமை அப்பாக்கள் மூலம் வெளிப்படுகிறது.
- * பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்கு பெண்பாற் புலவர்களே சான்று பகர்கின்றனர். பெண் அச்சமூகத்தில் ஒதுக்கப்படவில்லை என்று உறுதியாகிறது. மனிதனுக்குத் தேவையான அடிப்படையே கல்வி ஆகும். அக்கல்வி அவர்களுக்கு அக்காலத்தில் கிடைத்துள்ளது. கல்வி கற்கும் உரிமை அச்சமூகத்தில் பெண்களுக்கு இருந்துள்ளன. அதற்கு எத்தடையும் இல்லை. கல்வியின் தேவை முக்கியத்துவம் உணர்ந்து செயல்பட்டுள்ளனர். அச்சமூக மக்களிடையே கல்வி அனைவருக்கும் சமமாக இருந்துள்ளமைக்கு பெண்பாற் புலவர்களே சான்றாக அமைந்துள்ளனர்.
- * சங்கச் சமூகத்தில் பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியது மட்டுமல்லாமல் வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். போர் பாசறையில் விளக்கேற்றி பணிபுரிந்துள்ளனர். புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தெளிவுபட விளக்கியுள்ளன. ஆணுக்குச் சமமாகப் பெண் வீர உணர்வு மிக்கவளாக இருந்துள்ளாள். மன்னர்களின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடும் அளவிற்கு வீரச் செயலுடையவராக பெண்பாற் புலவர்கள் அக்காலத்தில் திகழ்ந்தனர்.
- * பெண்பாற் புலவர்கள் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் மிக்கு காணப்பட்டுள்ளனர். அவர்களது பாக்கள் பெண் வாழ்வியலைச் சமூகத்திற்கு எடுத்துக் கூறும் விதமாக அமைந்துள்ளன. இப்புலவர்களுக்குச் சமூகத்தில் மதிப்பும், மரியாதையும், பெருமையும் கிடைத்துள்ளமையைச் சங்கப் பாடல்கள் உறுதிபடுத்தியுள்ளன.
- * நாட்டுக்காக அவற்றின் நலன் கருதிப் பெண்ணாக பெண்பாற்புலவர் தூது சென்றுள்ளமை பாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒளவை நெல்லிக்கனி பெற்ற சிறப்பு அவர்கள் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். இச்செய்தி பற்றி பல அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கு விளக்கங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.
- * மடலேறும் செய்தி சங்கப் பாக்கள் வழி எடுத்துரைத்துள்ளன. அச்செய்தி வழி பெண்ணின் முக்கியத்துவம் உணரப்படுகின்றன. மடலேறல் பற்றி தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளதை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மடலேறுதல் மகளிருக்கு உரியதன்று. அது ஆடவர்க்கே உரியது என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளன. மடலின் அவசியம் அதனால் விளையும் பயன் கூறப்பட்டுள்ளன.
- * ஆடவரும் மகளிரும் சேர்ந்து ஆடும் ஒருவகைக் கூத்து துணங்கைக் கூத்தாகும். சங்ககாலத்தில் ஆடவர் போன்றே பெண்களும் சம உரிமைப் பெற்றிருந்தனர் எனச் சங்கப்பாக்கள் மூலம் சான்றுகள் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. அதற்கு விளக்கமும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒளவை அவர் பாடலில் துணங்கைக் கூத்துப் பற்றி பதிவு செய்துள்ளமை உறுதியாகிறது. ஆண்கள் உதவி இல்லாமல் பெண்கள் மட்டுமே ஆடுகின்ற நிலையிலும் இக்கூத்து நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.
- * ஆதிமந்தியார் பாடல் மூலமும் தெளிவுபட்டுள்ளது. பெண்பாற் புலவர் பாடல்களால் மகளிர் கலைவாழ்வில் ஆடவர்க்குச் சமமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளனர் என்பது உறுதிபடுகிறது.

- * பெண்கள் வழிபாட்டு முறையில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். நடுகல்லைத் தொழுது வழிபடும் முறை தொன்மையான காலம் முதற்கொண்டே வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. வீரர்களின் பெயர் உருவம் பதிக்கப்பட்டு கல் நடப்பட்டு வழிபடப்பட்டதும் அவ்வழிபாட்டைப் பெண் செய்துள்ளமையும் புறநானூற்றுப் பாக்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. இவ்வழிபாட்டினைத் தொல்காப்பியரும் சுட்டியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வழிபாட்டு முறை சங்ககாலத்தில் நிலவியிருந்துள்ளது நன்கு தெளிவுறுத்துகிறது.
- * பெண்கள் கார்த்திகை தீப வழிபாடு செய்வதை ஒளவையார் பாடல் மூலம் கூறிச் சான்றுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சமய வழிபாட்டு முறையால் பெண்ணுக்கிருந்த பங்களிப்பு உறுதியாகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது. இவ்வழிபாடு அக்காலத்தில் பெண்களால் நடத்தப்படும் வழிபாட்டு முறையாக அக்காலத்தில் இருந்துள்ளமை தெளிவுபடுகிறது.
- * அச்சம், நாணமும், பயிர்ப்பும் பெண்ணின் குணங்களாகத் தொல்காப்பியர் நூற்பாவின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். அச்சமூகம் கற்புடைய பெண்களை பெரிதும் மதித்துள்ளது. உடன்கட்டையேறலாகிய வழக்கினை சங்கப் பாக்கள் சுட்டுகின்றன. அப்பாடல்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பூதப்பாண்டியனின் மனைவியான பெருங்கோப்பெண்டு சான்றோர் பலர் தடுத்தும் உடன்கட்டையேறத் துணிந்த செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- * கொண்டி மகளிர் பற்றி குறிப்புகள் சங்கப்பாக்கள் மூலம் நிறுவப் பட்டுள்ளன. போரில் வெற்றி பெற்ற அரசன் தோல்வியுற்ற நாட்டுப் பெண்களை சிறைப்பிடித்து அவர்களை கோயில்களில் பணி செய்யும் பெண்ணாக சங்ககாலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளனர். சங்ககாலப் பெண்கள் கோயில்களில் பணி செய்யும் நிலை இருந்துள்ளமை இலக்கியம் வழி தெளிவுபடுகிறது.
- * மறவர்கள் போர்க்களம் சென்றுள்ளமை போன்று மகளிரும் சிலர் போர்க்களத்தில் இருந்துள்ளனர். போர் புரிந்து மாண்டு வீழ்ந்த வீரர்களின் உடலைக் கொத்தி உண்ணும் அச்சம் தரக்கூடிய போர்க்களத்தில் பங்கேற்ற பெண்கள் பேய் மகளிர் என்றழைக்கப்பட்டனர். பேய் மகளின் தோற்றமும் செயல்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. அதற்கு சங்கப் பாக்கள் சான்றுகளாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அச்சான்றுகளுள் ஒருசில ஆண்பாற் புலவர்களுடைய பாக்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பெண்களை பெண்பாற் புலவர் மட்டுமல்லாமல் ஆண்பாற் புலவர்களும் பாடும் அளவிற்கு பெருமை படைத்தவர்களாக அக்காலத்தில் பெண்கள் வாழ்ந்த நிலையை விளக்கியுள்ளன. பின்பு ஒரு சில பெண்பாற் புலவர்களின் குறிப்புகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- * ஆண் பெண் என்னும் இரு பாலினரும் கலந்த கலப்பே சமூகம் எனப்படும். அதில் ஒருவர் வாழ்வு சரியாக அமையவில்லை எனில் அது நிறைவான வாழ்க்கை வாழும் சமூகமாக அமையாது. சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண்கள் நல்ல நிலையிலும் சம உரிமை பெற்று முதலிடம் கொண்ட பெண்ணாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்னும் செய்தியைப் பெண்பாற்புலவர்கள் அவர்கள் பாடல்கள் வழி வெளிப்படுத்தி அச்சமூகத்தில் பெண்ணிற்கு முதலிடத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் கொடுத்துள்ளனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறள். கல்வி, 400.
2. அதிவீரராம பாண்டியன், வெற்றிவேற்கை, பா. 35.
3. புறம். பா. 183.
4. நிர்மலா மோகன், ஆய்வுக்களஞ்சியம், தொகுதி ஒன்று, ப. 27.
5. புலவர் கமலம் சின்னசாமி, சங்ககால இலக்கியத்தில் பெண்கள், ப.37.
6. ந. கடிகாசலம், சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு, ப. 61.
7. புலவர் கமலம் சின்னசாமி, சங்ககால இலக்கியத்தில் பெண்கள், ப. 56.
8. மேலது, ப. 49.
9. இரா. குமார், புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும், ப.10.
10. புறம். பா.183 : 9-10.
11. க. ஜோதிமுருகன், புறநானூற்றுப் புலவர்திறன், ப.71.
12. மேலது, ப.70.
13. புறம். பா. 206.
14. மேலது, பா. 183 : 1-2.
15. குறள். மக்கட்பேறு, 67.
16. புறம். பா. 312.
17. குறள். கல்வி, 400.
18. இரா. குமார், புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும், ப.17.
19. மேலது, ப.16.
20. முத்து. இராமமூர்த்தி, புறநானூற்றில் பூத்த பொன் மலர்கள், ப. 133.
21. மேலது, ப.88.
22. மேலது, ப.91.
23. புறம். பா. 86.
24. மேலது, பா. 279.
25. முத்து. இராமமூர்த்தி, புறநானூற்றில் பூத்த பொன் மலர்கள், ப.92.
26. புறம். பா. 9.
27. புலவர் கமலம் சின்னசாமி, சங்ககால இலக்கியத்தில் பெண்கள், ப.55.
28. புறம். பா. 15 : 22-25.2
29. புலவர். கமலம் சின்னசாமி, சங்ககால இலக்கியத்தில் பெண்கள், பக். 45-47.
30. புறம். பா. 278.
31. நிர்மலா மோகன், ஆய்வுக் களஞ்சியம், தொகுதி ஒன்று, ப. 29.

32. புறப். வெ. மா. வாகைப். 175.
33. இரா. குமார், புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும், ப. 77.
34. புறம். பா. 310.
35. பதிற். ப. பா. 51 : 19-21.
36. முத்து. இராமமூர்த்தி, புறநானூற்றில் பூத்த பொன் மலர்கள், ப. 155.
37. மேலது, பக். 155-156.
38. இரா. குமார், புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும், ப.7.
39. புறம். பா.12 .
40. இரா. குமார், புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும், ப.12.
41. ந. கடிகாசலம், சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு, ப. 62.
42. முத்து. இராமமூர்த்தி, புறநானூற்றில் பூத்த பொன் மலர்கள், ப. 172.
43. புறம். பா. 95.
44. புலவர். கமலம் சின்னசாமி, சங்ககால இலக்கியத்தில் பெண்கள், ப. 54.
45. புறம். பா. 45.
46. முத்து. இராமமூர்த்தி, புறநானூற்றில் பூத்த பொன் மலர்கள், ப. 168.
47. புறம். பா. 269: 1-8.
48. ந. கடிகாசலம், சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு, ப. 64.
49. மேலது, ப.62.
50. புலவர். கமலம் சின்னசாமி, சங்ககால இலக்கியத்தில் பெண்கள், பக். 38-39.
51. புறம். பா. 91.
52. தொல். பொருள். நூ. 53.
53. மேலது, நூ. 54.
54. குறுந். பா. 32.
55. மு. தமிழரசன், தமிழ்மொழியில் மடல் இலக்கியம், ப. 24.
56. குறுந். பா. 364.
57. பொ. அழகு கிருஷ்ணன், சிலப்பதிகாரம் காட்டும் பண்பாடும் சமுதாய வரலாறும், ப. 148.
58. உ.வே. சாமிநாதையர், (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.80.
59. குறுந். பா. 31.
60. புறம். பா. 306.
61. வெ. கேசவராஜ், நடுகல் வழிபாடு, ப.12.
62. முத்து. இராமமூர்த்தி, புறநானூற்றில் பூத்த பொன் மலர்கள், ப.148.
63. இரா. குமார், புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும், ப.78.

64. இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், பன்னிரண்டாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி-3, ப. 79.
65. Tiran Alles, The Sunday Standard, P. 7.
66. D.C. Sircar, Indian Epigraphy, P. 57.
67. A. Sreedhara Menon, A Survey of Kerala History, P. 48.
68. இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், பன்னிரண்டாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி-3, ப. 82.
69. மேலது, ப. 83.
70. மேலது, ப. 83.
71. அகம். பா. 11.
72. குறுந். பா. 135 : 2.
73. குறள். வாழ்க்கைத் துணைநலம், 55.
74. புறம். பா. 246.
75. மேலது, பா. 247.
76. பத்துப். பட்டினப். அடி. 246-251.
77. முனைவர். இன்பறோஸ் செல்வின், சங்க இலக்கியங்களில் மகளிர் நிலையும் மாண்புகளும், பக். 185-186.
78. புறம். பா. 24 : 25-36.
79. பத்துப். மதுரைக். அடி. 577-585.
80. பதிற். ப. பா. 67 : 1-12.
81. பத்துப். திருமுரு. அடி. 47-54.
82. பத்துப். சிறுபாண். அடி. 196-201.
83. பத்துப். மதுரைக். அடி. 631-633.
84. பத்துப். பட்டினப். அடி. 252-260.
85. இரா. குமார், புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும், ப. 71.
86. டாக்டர். தாயம்மாள் அறவாணன், மகடூஉ முன்னிலை, ப. 05.
87. ந. சஞ்சீவி, செவ்விலக்கியக் கருவூலம். 15, சங்க இலக்கியம், சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், பக். 107-108.
88. உ.வே.சா. நல்லுரைக் கோவை, இரண்டாம் பாகம், ப. 144.
89. உ.வே.சா. சங்கத்தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், ப.100.
90. திருமதி புஷ்பம் நடராசன், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்விழா மலர், ப.303.
91. சி. பாலசுப்பிரமணியன், சங்ககால மகளிர், ப.19.
92. த. ஜானகி, செம்மொழித் தமிழில் மகளிர் மாட்சி, ப. 23.

93. தாயம்மாள் அறவாணன், தையல் சொல் கேளீர், ப. 14.
94. ரா. ராகவையங்கார், நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார்கள், ப. 17.
95. வள்ளி நாயகி, தமிழ் வளர்த்த மகளிர், ப. 19.
96. தி. இராசகோபாலன், பெருமைக்குரிய பெண்டிர், பக். 1-2.
97. புஷ்பம் நடராசன், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பொன் விழா மலர், ப. 308.
98. வள்ளி நாயகி, தமிழ் வளர்த்த மகளிர், ப. 97.
99. நா. கதிரைவேற் பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப. 149.
100. பெ.சு. மணி, சங்ககால ஓளவையாரும் உலகப் பெண்பாற் புலவர்களும், ப. 309.
101. மொ. அ. துரை அரங்கசாமி, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப. 183.
102. பி.நா. ஐயர். நற்றிணை மூலமும் உரையும், பாடினோர் வரலாறு, ப. 24.
103. மேலது, ப. 27.
104. வள்ளி நாயகி, தமிழ் வளர்த்த மகளிர், ப. 143.
105. ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, புறநானூறு மூலமும் உரையும், முதற்பகுதி, ப. 105.
106. உ.வே. சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 143.
107. மேலது, ப. 144.
108. நா. கதிரைவேற் பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப. 967.
109. வள்ளி நாயகி, தமிழ் வளர்த்த மகளிர், ப. 123.
110. ச. பாவானந்தம் பிள்ளை, தற்கால தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப. 313.
111. மேலது, ப. 32.
112. கா. கோவிந்தன், சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை, பகுதி-5, ப. 86.
113. நற். பா. 304 : 6-7.
114. ரா. ராகவையங்கார், நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார்கள், ப. 119.
115. ஓளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, புறநானூறு மூலமும் உரையும், முதற்பகுதி, ப. 169.
116. உ.வே. சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பக். 165-166.
117. மேலது, ப. 166.
118. வ.சு.ப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 447.

முடிவுரை

சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வு நான்கு இயல்களாகப் பகுத்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு இயலிலும் கண்ட முடிவுகளையும் எதிர்காலத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கான களங்களையும் சுட்டிக் கூறுவதாக இந்த முடிவுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மக்களை அடையாளங்காட்டுவது இலக்கியமே. பண்பாட்டையும் பாரம்பரியத்தையும் வெளிக்காட்டுவதும் அவற்றை கட்டிக்காத்து நிலை நிறுத்துவதும் இலக்கியமேயாகும். இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம் என்ற கருத்து அனைத்து மொழிகளிலும் கூறப்படுவதை அறியமுடிகின்றது. எனவே இலக்கியத்திற்கும் அவ்விலக்கியத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவதும் மொழியாகும். அத்தகைய மொழிக்கு வரையறை கூறுவது இலக்கணமாகும். ஒரு மொழி உயர்நிலை அடைய அமைவது சமூகமே. எனவே, அந்த மொழியையும் அம்மொழியால் உருவான இலக்கியங்களும் காலந்தோறும் அழியாமல் ஆலமர விருட்சமாய் தழைத்து மலர்வதற்கு அமைவது மக்களே. அவ்வகையில் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மொழியாக தமிழ்மொழி அமைகிறது. அத்தகைய மொழியினைக் கொண்டு தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் பிற்கால இலக்கியங்களும் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. அவற்றுள், சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் சங்க காலச் சமூகத்தில் பெண் நிலை குறித்த ஆய்வாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது. அக இலக்கியத்தில் பெண் நிலையும் புற இலக்கியத்தில் பெண்ணின் நிலையும் பெண்பாற்புலவர் குறித்த பாடல்களில் பெண் நிலை குறித்தும் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதிகாலத்தில் மனிதன் நாடோடி வாழ்க்கை மேற்கொண்டான். அதில் மனிதனின் நிலை அவன் வளர்ச்சி ஆகியவை நிறுவப்பட்டுள்ளன. அதில் உணவுக்காக காய்கனிகளை உண்டு வாழும் முறை, ஆடையாகத் தழையாடை அணிந்திருப்பதும், உணவுத் தேவைக் கருதி சேமிக்கும் முறை ஏற்பட்டவுடன், வேளாண் தொழிலில் ஈடுபட்டு அத்தொழிலில் சிறந்து விளங்கியமையும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. பின்னர், வேளாண் தொழில் உருவானதும் தனக்கென்று ஒரு துணை வேண்டும் என நினைத்து வாழ்ந்தனர். இனக்குழு சமூகம் உருவானது. இதில் தாய்ச் சமூகம் முதன்மை இடத்தில் இருந்தது. தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. பெண்ணை முதலாவதாக வைத்துக் கட்டமைக்கப்பட்டது. பின்னர் மேய்ச்சல் சமூகம் உருவானது. ஆநிரைகள் மேய்ப்பதற்கும் காவல் செய்வதற்கும் ஊர்களில் ஆநிரைகளை வளர்த்தனர். ஆகையால் பெண்ணை வீட்டில் நிறுத்தி அங்கு இருக்கும் வேலைகளில் ஈடுபடுத்தினர். இதன்மூலம் மேய்ச்சல் சமூகம் தாய்வழிச்சமூகத்தைப் பின்தள்ளி தந்தை வழிச் சமூகத்தை முன்னிறுத்திவைத்துள்ளது வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. குடும்பம் உருவாகின,

அக்குடும்பத்தில் ஆணை தலைவனாக இருந்துள்ளான். சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண் முதலிடத்தில் இருந்து படிப்படியாகப் பின்தள்ளப்பட்டு ஆண் சமூகம் வளர்ச்சியுற்றதைத் தெளியமுடிகிறது.

குடும்பவாழ்வில் ஒரு இல்லறம் நல்லறமாக அமைய பெண் சிறப்புற்று விளங்கியதை அறியமுடிகிறது. திருமண முறையில் சிறந்த பெண்ணாக அச்சமூகத்தில் தோற்றமளித்தாள். தலைமக்களுக்கு அமைய வேண்டிய பண்புகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறியதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தோழி தலைவிக்கு ஆற்றிய பண்பு நலன்களையும் கூறியுள்ளது. அக இலக்கியங்களில் இருந்தும் பிற இலக்கியங்களில் இருந்தும் கருத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டு முடிவுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

புற வாழ்வில் பெண் அணிந்திருந்த ஆடை வகைகள் கூறப்பட்டன. அச்சமூகத்தில் பெண் அணிந்த ஆடை வகைகள் உயர்ந்த ரகமாகவும் இருந்துள்ளன. இதன் மூலம் அவர்கள் அனைத்து வகையான ஆடை அணியும் சுதந்திரமும் முதலிடமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சமூகத்தில் அவர் அவர்களுக்கு ஏற்றாற்போன்று அணிகலன்கள் அணிந்துள்ளனர். அவர்கள் பயன்படுத்திய புழங்குப் பொருட்கள் மூலம் சமூகத்தில் அவர்கள் ஓய்வு இல்லாமல் உழைத்துள்ளமை தெளிவுபடுகின்றது. விளையாட்டுகள் விளையாடுவதற்கு பெண்ணுக்கு உரிமையளித்தனர். அதற்கு எத்தடையும் விதிக்கவில்லை. மகளிர் நில அடிப்படையில் தொழில்கள் புரிந்துள்ளமை கொண்டு அவர்களின் முயற்சி அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நிமித்தம் பார்க்கும் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். அந்நிமித்தம் அவர்களின் நம்பிக்கையை சுட்டிக் காட்டுகிறது. புற இலக்கியத்தில் பெண்ணை மையப்படுத்தி அவர்கள் உழைப்பு, முன்னேற்றம் சமூகத்தில் அவர்கள் இருந்த நிலை சிறப்பான கட்டமைப்பு முறையில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் திறமை, ஆற்றல், வீரம் எனப் பல செய்திகள் பெண்களைப் பற்றிப் பெண்பாற் புலவர்கள் அவர்கள் பாடல்கள் வழி எடுத்தியம்பியுள்ளனர். அவ்வாறு சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண் கல்வியில் திளைத்திருந்தார்கள். அதற்கு பெண்புலவர்களே சான்று. அவ்வகையில் பெண்கள் அச்சமூகத்தில் வீரத்தில் முதன்மைப் பெற்றுள்ளனர். தூது பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஓளவைப் பாடலில் மகளிர் கள்ளருந்துதல், பற்றிய செய்தியும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மடலேறும் செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. துணங்கைக் கூத்து ஆண் பெண் இருவரும் கைகோர்த்து ஆடும் ஒருவகைக் கூத்து. இதில் இருந்து ஆண் பெண் என்ற பாகுபாடு இன்றி இருவரையும் அச்சமூகத்தில் சமமாகப் பார்க்கும் நிலை இருந்துள்ளதை சங்கப் பாக்கள் குறிக்கின்றன. நடுகல் வழிபடும் முறை கார்த்திகை வழிபாட்டு முறை என்று பெண் வழிபாட்டுமுறைகள் அச்சமூகத்தில் இருந்துள்ளன. விருந்தோம்பலில் சிறந்த பண்புடையவளாக

சங்கச் சமூகத்தில் பெண் திகழ்ந்துள்ளாள். கணவன் இறந்தவுடன் மனைவியும் உடன் இறத்தல் உடன்கட்டை ஏறுதல் எனப்படும். சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண் உடன்கட்டையேறிய நிலை இருந்துள்ளது. பிற நாட்டுப் பெண்களை அழைத்து பணிபுரிய வைக்கும் முறையும் அச்சமூகத்தில் நிலவியிருந்தது. அவ்வகைப் பெண்கள் கொண்டி மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர். போர்க்களத்தில் காவல் செய்யும் பேய் மகளிர் பற்றி சங்கப்பாக்கள் விளக்கியுள்ளன. சங்ககாலச் சமூகத்தில் அமைக்கப்பட்ட கட்டமைப்போடு பெண்கள் சிறப்புற்ற வாழ்க்கை முறையினை வாழ்ந்துள்ளனர். பெண்கள் ஆண்களுக்கு சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதை சங்கப் பாக்கள் நிறுவியுள்ளன. சமூகத்தில் பெண் நிலை சிறப்புற்று அமைந்துள்ளது என்று ஆய்வின் முடிவில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதனை அடியொற்றி பின்வரும் ஆய்வாளர்கள் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த பெண் நிலையும் தற்காலப் பெண் நிலையும் குறித்து ஒப்பீட்டு முறையில் ஆய்வு நிகழ்த்தலாம். பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் வழி சமூகவியல், உளவியல் நோக்கில் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. சோமசுந்தரனார். பொ.வே (உ.ஆ)

குறுந்தொகை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, சென்னை – 18.
பதிப்பு : 2007.

2. சோமசுந்தரனார். பொ. வே (உ.ஆ)

ஐங்குறுநூறு

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, சென்னை – 18.
முதற்பதிப்பு : 1961.

3. சோமசுந்தரனார். பொ.வே (உ.ஆ)

பரிபாடல் (மூ-உ)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை – 1.
பதிப்பு : 2007.

4. சோமசுந்தரனார். பொ.வே (உ.ஆ)

பத்துப்பாட்டு

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை – 18. பதிப்பு – 2007.

5. துரைசாமிப்பிள்ளை. ஒளவை .சு

புறநானூறு (மூ-உ)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம்,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை-18
முதற்பதிப்பு : 1951.

6. துரைசாமிப்பிள்ளை. ஒளவை .சு

பதிற்றுப்பத்து (மூ.உ)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை – 18.
முதற்பதிப்பு : 1950.

7. நச்சினார்க்கினியர். (உ.ஆ)

கலித்தொகை (மூ-உ)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை – 18.
முதற்பதிப்பு : 1943.

8. நாராயணசாமி ஐயர். பி.அ (உ.ஆ)

நற்றிணை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை – 18.
முதற்பதிப்பு : 1952.

9. வேங்கடசாமி நாட்டார். ந.மு

அகநானூறு

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை – 18.
பதிப்பு : 2008.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அண்ணாமலை .சு.ப
குறுந்தொகையின் காலம்
இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்,
உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
பதிப்பு : 1969.
2. அப்பாத்துரை .கா
1800 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்,
ராமையா பதிப்பகம்,
ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
முதற்பதிப்பு : பிப்ரவரி, 2008.
3. அழகு கிருஷ்ணன் .பொ
சிலப்பதிகாரம் காட்டும் பண்பாடும் சமுதாய வரலாறும்
குரு பதிப்பகம்,
21, உப்புக்காரத் தெரு, கும்பகோணம் - 01.
முதற்பதிப்பு : அக்டோபர், 1998.
4. அறவாணன் .சு.ப
மரவழிபாடு
பாரிநிலையம் (வி.உ.),
சென்னை.
பதிப்பு : 1984.
5. அறவாணன் .சு.ப
தமிழர்மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகள்
தமிழக்கோட்டம்,
சென்னை - 29.
பதிப்பு : 1987.
6. அதிவீரராம பாண்டியன்
வெற்றிவேற்கை
பி.நா. சிதம்பர முதலியார் பிரதர்ஸ்
மதுரை.
பதிப்பு : 1945.
7. இந்தியப் பல்கலைக் கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்றம்
பன்னிரண்டாவது கருத்தரங்கு
ஆய்வுக்கோவை (தொகுதி-3)
இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர்
மன்ற வெளியீடு,
அண்ணாமலை நகர் - 608 101.
பதிப்பு : 1980.
8. இன்பஹோஸ் செல்வின்
சங்க இலக்கியங்களில்
மகளிர் நிலையும் மாண்புகளும்
மகளிர் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி,
நாகர் கோவில் ஁ செம்மொழித் தமிழாய்வு
மத்திய நிறுவனம், சென்னை.
முதற்பதிப்பு : சனவரி, 2010.

9. இலக்குவனார் .சி.

இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல்
வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை,
முதற்பதிப்பு : 1962.

10. இளம்பூரணனார்

தொல்காப்பியம் (மூ.உ)
சாரதா பதிப்பகம்,
ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீகிருஷ்ணா புரம் தெரு, ராயப்பேட்டை,
சென்னை - 14.
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல், 2010.

11. இராகவன் .அ

தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள்
கலைநூற் பதிப்பகம்,
60, பெருமாள் வடக்குத் தேர்த் தெரு,
பாளையங்கோட்டை, திருநெல்வேலி - 2.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 1970.

12. இராகவன் .வி.எஸ்.வி

பாஹியான்
மணிவாசகர் நூலகம்,
12-பி, மேல சன்னதி,
சிதம்பரம் - 608 001.
பதிப்பு : டிசம்பர், 1978.

13. இராகவையங்கார் .மு

வேளிர் வரலாறு
முல்லை நிலையம்,
9, பாரதி நகர் முதல் தெரு,
தி. நகர், சென்னை - 600 017.
முதற்பதிப்பு : 2004

14. இராசகோபாலன் .தி

பெருமைக்குரிய பெண்டிர் (முதல்பாகம்)
3, மேல்பட்டிப் பொன்னப்பன் தெரு,
சென்னை - 600 039.
பதிப்பு : 1990.

15. இராசமாணிக்கம் .க

பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல்
தமிழ்க்குடில் பதிப்பகம்,
26/134, பெருமாள் தெரு,
தாதகாபட்டி, சேலம் - 636 006.
பதிப்பு : சூன், 2006.

16. இராசமாணிக்கனார் .மா

தமிழர் திருமணத்தில் தாலி
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி.
முதற்பதிப்பு : 1955.

17. இராமச்சந்திரன் .சி.ந

தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்ககாலம் அரசியல் ஆட்சிமுறை
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்.
பதிப்பு : 1983.

18. உலக வுழி .வீ **தமிழரும் ஆடையும் (தொகுதி-5)**
தமிழ்ப் பொழில்.
பதிப்பு : 1929-1930.
19. எங்கெல்ஸ் .பி **குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்**
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை.
பதிப்பு : 2014
20. கந்தசாமி .அ **பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள்**
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை,
மையத் தொழில் நுட்பப் பயிலக வளாகம்,
தரமணி, சென்னை - 600 113.
முதற்பதிப்பு : 2013.
21. கல்யாணசுந்தரனார் .திரு.வி **பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600 108.
பதிப்பு : சனவரி, 2000.
22. கமலம் சின்னசாமி .ஆர் **சங்ககால இலக்கியத்தில் பெண்கள்**
சாய் பதிப்பகம்,
15/15A, மரியகம், காட்டேஜ் கீழ்தளம்,
செயின்ட் மேரீஸ் ஹில், உதகை.
முதற்பதிப்பு : 2012.
23. கடிகாசலம் .ந **சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு**
மெய்யப்பன் பதிப்பு, 53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608 001.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2004.
24. கதிரைவேற் பிள்ளை .நா **தமிழ்மொழி அகராதி**
ஆசியன் எஜுகேஷனல் சர்வீஸ்,
31, ஹச்ஹாஸ் வில்லேஜ்,
புதுதில்லி - 110 016.
பன்னிரண்டாம் பதிப்பு : 2002.
25. கபிலன் .வே **தமிழ் இலக்கியச் செல்வம்**
அருணோதயம்,
5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப் பேட்டை,
சென்னை - 600 014.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2002.
26. காந்தி .க **தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்**
உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சிநிறுவனம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு : 1980.

27. குமார் .இரா **புறநானூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களின் வீரமும் விவேகமும்**
நல்நிலம் பதிப்பகம்,
எண்.7/3, சிமேட்லி சாலை,
தியாகராயா நகர், சென்னை – 600 017.
முதற்பதிப்பு : மார்ச், 2008.
28. கேசவராஜ் .வெ **நடுகல் வழிபாடு**
சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,
32/1,லே வீதி, மதுரை – 1.
முதற்பதிப்பு : 1978.
29. கோவிந்தன் .கா **சங்கத்தமிழ்ப் புலவர் வரிசை** (பகுதி – 5)
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி – 6.
மூன்றாம் பதிப்பு : மார்ச், 1961.
30. சங்கரமணி .ஐ **சங்ககால ஆடைகளும் சாலியரும்**
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் – 608 001.
முதற்பதிப்பு : மே, 2009.
31. சஞ்சீவி .ந **சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள்**
தமிழ்மண் அறக்கட்டளை,
பெரியார் குடல் பி-11, குல்மொகர் குடியிருப்பு,
செவாலியே சிவாசி கணேசன் சாலை,
தியாகராயர் நகர், சென்னை – 600 017.
முதற்பதிப்பு : 2008.
32. சாமிநாதையர் .உ.வே (ப-ஆ) **சீவக சிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க் கினியர் உரையும்**
உத்தமதானபுரம்,
உ.வே.சா. உரிமைப் பதிவு,
திராவிடத் நாகர அச்சுக்கூடம்,
சென்னை.
பதிப்பு : 1887.
33. சாமிநாதையர் .உ.வே (ப-ஆ) **புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (மூ-உ)**
ச. கல்யாணசுந்தரம் டையர், சென்னை.
பதிப்பு : 1993.
34. சாமி நாதையர் .உ.வே (உ-ஆ) **கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதை**
(பகுதி-3) மகதகாண்டம் மகாமகோ பாத்தியாய,
டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்,
பெசன்ட் நகர், சென்னை – 90.
முதற்பதிப்பு : 1924.

35. சாமி நாதையர் .உ.வே (உ.ஆ)

குறுந்தொகை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்.
முதற்பதிப்பு : 1983.

36. சாமிநாதையர் .உ.வே (உ.ஆ)

நல்லுரைக் கோவை (இரண்டாம் பாகம்)

தியாகராஜ விலாசம்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை – 600 005.
ஐந்தாம் பதிப்பு : 1954.

37. சாமிநாதையர் .உ.வே (உ.ஆ)

சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்

டாக்டர் உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை – 600 041.
ஏழாம் பதிப்பு : 1978.

38. சாமி .ஆர்.என்

3000 ஆண்டுகள் தமிழின் கடல்வழி வணிகம்

ஏமராட்டு பதிப்பகம்,
முதற்பதிப்பு : 2005.

39. சியாமளா .ஜெ

பெண் கட்டுடைப்பும் கட்டமைப்பும்

அன்னம்,
மனை எண்.1, நிர்மலா நகர்,
தஞ்சாவூர் – 613 007.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2008.

40. சீனிவாச அய்யங்கார் .பி.டி

தமிழர் வரலாறு முதல் பகுதி

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
154, டி.டி.கே. சாலை
சென்னை – 18.
பதிப்பு : 1989.

41. சுப்பிரமணிய பாரதியார் .சி

பாரதியார் கவிதைகள்

பாரதி புத்தக நிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு : 1955.

42. சுப்பிரமணியன் .நா

சங்ககால வாழ்வியல்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
(பி) லிமிடெட்,
சென்னை.
பதிப்பு : 1986.

43. சுப்பிரமணிய பிள்ளை .கா

திருவாசகம் (மூ.உ)

பூம்புகார் பதிப்பகம்,
127, (ப.எண்.63), பிரகாசம் சாலை,
(பிராட்வே), சென்னை – 600 108.
முதற் பதிப்பு : மார்ச், 2009.

44. சோமசுந்தரனார் .பொ.வே (உ.ஆ) **பத்துப்பாட்டு (முதற்பகுதி உரை)**
திருநெல்வேலித் தென்னிந்தியச் சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
முதற்பதிப்பு : 1966.
45. சோமசுந்தரனார் .பொ.வே (உ.ஆ) **குறுந்தொகை**
திருநெல்வேலித் தென் னிந்தியச் சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
முதற்பதிப்பு : 1972.
46. தட்சிணாமூர்த்தி .அ **தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்**
யாழ் வெளியீடு,
சென்னை – 600 040.
பதிப்பு : 2005.
47. தமிழரசன் .மு **தமிழ் மொழியில் மடல் இலக்கியம்**
சங்கீதா பதிப்பகம்,
1, செட்டித் தெரு, திருவையாறு,
தஞ்சாவூர் – 613 204.
முதற்பதிப்பு : பிப்ரவரி, 2008.
48. தாயம்மாள் அறவாணன் **மகடுஉ முன்னிலை**
பச்சைப்பச்சேல்
15, முனிரத்தினம் தெரு,
அய்யாவு (நாயுடு) குடியிருப்பு,
அமைந்தகரை, சென்னை – 600 029.
பதிப்பு : ஆகஸ்டு, 2004.
49. தாயம்மாள் அறவாணன் **தையல்சொல் கேளீர்**
பச்சைப்பச்சேல்,
11, இரண்டாம் தெரு, மோகன் நகர்,
புதுச்சேரி – 605 005.
முதற்பதிப்பு : 2001.
50. தியாகராசன் .கே **தமிழர் ஆடை**
தாமரைச் செல்வர்,
வ. சுப்பையா பிள்ளை பவளவிழா மலர்.
51. துரை அரங்கசாமி .மொ.அ **சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள்**
பாரி நிலையம், 184, பிராட்வே,
சென்னை – 600 001.
இரண்டாம் பதிப்பு : 1980.
52. துரைசாமிப்பிள்ளை .ஒளவை .சு **புறநானூறு மூலமும் உரையும் (முதல் தொகுதி)**
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை – 1.
ஐந்தாம் பதிப்பு : 1964.

53. தேவநேயப் பாவாணர் .ஞா

பண்டைத் தமிழ் நாகரிகம்

ஸ்ரீ யசோதா பப்ளிகேஷன்,
புதிய எண். 1512, மசுதி தோட்டம்,
சைதாப்பேட்டை, சென்னை – 600 005.
முதற் பதிப்பு : 2015.

54. தேவநேயப் பாவாணர் .ஞா

பண்டைத் தமிழ் நாகரீகமும் பண்பாடும்

ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
32-பி, கிருஷ்ணா தெரு, பாண்டிபஜார்,
சென்னை – 600 017.
முதற்பதிப்பு : அக்டோபர், 2011.

55. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ)

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார முதற்பாகம்

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.
பதிப்பு : 1934.

56. நாற்கவி ராச நம்பி

நம்பியகப்பொருள்

சிட்டு நூலகம்,
சென்னை.
பதிப்பு : 2004.

57. நாராயணசாமி ஐயர் .பி.அ (உ.ஆ)

நற்றிணை (மூ-உ)

சைவ வித்தியா நூபாலன யந்திர சாலை,
சென்னை.

58. நிர்மலா மோகன்

ஆய்வுக்களஞ்சியம் (தொகுதி-1)

வானதி பதிப்பகம், 23, தீனதயாளுதெரு,
தி.நகர், சென்னை – 600 017.
முதற்பதிப்பு : மார்ச், 2013.

59. பகவதி அம்மாள் .கே

சங்க இலக்கியமும் தழையுடைகளும்

ஒன்பதாவது கருத்தரங்கு
ஆய்வுக்கோவை (தொகுதி-1)
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்றம்,
அண்ணாமலை நகர்.
பதிப்பு : 1977.

60. பரிமேலழகர் (உ.ஆ)

திருக்குறள்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்தியச் சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
154, டி.டி.கே. சாலை, சென்னை – 600 018.
20வது பதிப்பு : செப்டம்பர், 1998.

61. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
முதற் பதிப்பு : 1994.

62. பாலசுப்பிரமணியன் .சி

சங்ககால மகளிர்
பாரிநிலையம்,
184, பிரகாசம் சாலை,
சென்னை – 600 108.
முதற்பதிப்பு : 1983.

63. பாவானந்தம் பிள்ளை .ச

தற்கால தமிழ்ச் சொல்லகராதி
மாக்மில்லன் அண்ட் கம்பெனி,
சென்னை. நான்காம் பதிப்பு : 1943.

64. பிள்ளை .கே.கே

தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு : 1972.

65. புலியூர்க் கேசிகன்

மணிமேகலை
பாரி நிலையம்,
184, பிராட்வே,
சென்னை – 600 108.
முதற் பதிப்பு : மார்ச், 1961.

66. புஷ்பம் நடராசன் (க.ஆ)

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்விழா மலர்
பி.எஸ்.மணி அன்ட் கம்பெனி, சென்னை – 2.
பதிப்பு : 1956.

67. பெருமாள்சாமி .வெ

சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூகநிலை
பாரதி புத்தகாலயம்,
421, அண்ணாசாலை,
தேனாம்பேட்டை,
சென்னை – 600 018.
முதற்பதிப்பு : பிப்ரவரி, 2007.

68. மல்லிகா .அரங்க

தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098.
முதற்பதிப்பு : நவம்பர், 2002.

69. மணி .பெ.சு

சங்ககால ஓளவையாரும் உலகப் பெண்பாற் புலவர்களும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை – 600 098.
இரண்டாம் பதிப்பு : 1986.

70. மகேஸ்வரி .செ

பரிபாடலில் சமூகம்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098.
முதற்பதிப்பு : நவம்பர், 1-11-2013.

71. மறைமலையடிகள்

வேளாளர் நாகரிகம்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை – 1.
முதற்பதிப்பு : 1923.

72. மனோகரன் .இரா

நாட்டுப்புற வேளாண்மை

காவ்யா பதிப்பகம்,
14, முதல் குறுக்குத்தெரு,
டிர்ஸ்ட்புரம்,
சென்னை – 600 024.
பதிப்பு : 2012.

73. மாணிக்கம் .வ.சுப

தமிழ்க்காதல்

பாரி நிலையம்,
184, பிராட்டே, சென்னை – 1.
முதற்பதிப்பு : 1962.

74. மாதையன் .பெ

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098.
முதற்பதிப்பு : நவம்பர், 2004.

75. மீரா முகைதீன் .அ

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆடை வகைகள்

தமிழியல்,
பதிப்பு : டிசம்பர், 1974.

76. முத்து இராமமூர்த்தி

புறநானூற்றில் பூத்த பொன் மலர்கள்

இளவரசி பதிப்பகம்,
6/38, மூன்றாவது தெரு,
பேங்க் நகர், திருநகர் விரிவு,
காட்பாடி, வேலூர் – 06.
முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 2009.

77. மூவாதியார்

ஐந்திணையெழுபது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்தியச் சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
கழக வெளியீடு
பதிப்பு : 1936.

78. ராகவையங்கார் .ரா

நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார்கள்

யாழ் வெளியீடு, அண்ணா நகர்,
சென்னை – 600 040.
முதற்பதிப்பு : 2001.

79. ரெஜித்குமார் .த

புழங்கு பொருள் பண்பாடு

காவ்யா, 16, இரண்டாம் குறுக்குத்தெரு,
சென்னை – 600 024.
முதற்பதிப்பு : 2011.

80. வள்ளி நாயகி

தமிழ் வளர்த்த மகளிர்

இலக்குமி நிலையம், இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014.
இரண்டாம் பதிப்பு : 1990.

81. வித்தியானந்தன் .சு

தமிழர் சால்பு

குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை – 26.
பதிப்பு : 2014.

82. விஜயலட்சுமி .ர

தமிழக மகளிர் தொடக்க கால முதல்

ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
முதற் பதிப்பு : 1997.

83. வேங்கடசாமி நாட்டார் .ந.மு

சிலப்பதிகாரம் (மூ.உ)

ராமையா பதிப்பகம்,
ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீ கிருஷ்ணா புரம் தெரு,
ராயப்பேட்டை, சென்னை – 600 014.
முதற்பதிப்பு : 2008.

84. வேங்கடசாமி .மயிலைசீனி

பழங்காலத் தமிழ் வாணிகம்

வசந்தா பதிப்பகம்,
சென்னை – 88.
பதிப்பு : 2003.

85. ஜானகி .த

செம்மொழித் தமிழில் மகளிர் (முதல் தொகுதி)

அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக்கழகம்,
கொடைக்கானல் – 624 001.
முதற்பதிப்பு : 2007.

86. ஜோதிமுருகன் .க

புறநானூற்றுப் புலவர் திறன்

அண்ணாமலையார் கல்வியியல் பதிப்பகம்,
8/305, துளசிங்க நகர், வால்பாறை (அஞ்சல்),
கோயமுத்தூர் மாவட்டம் – 642 127.
தமிழ்நாடு, இந்தியா.
முதற்பதிப்பு : ஜனவரி, 2008.

87. ஸ்ரீ நிவாச நாயுடு .சி

நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவாய்மொழி
திருநின்றவூர் ஸ்ரீமத் இராமாநுஜ கைங்கர்ய
டிரஸ்ட், 482, சி.டி.எச். ரோடு,
திருநின்றவூர்.
பதிப்பு : 2006.

88. Hert. G.L

The Poems of Ancient Tamil
University of California,
First Edition : 1975.

89. Sicar .D.C

Indian Epigraphy
Edition : 1965.

90. Sreedhara Menon .A

A Survey of Kevala History
Edition : 1970.

91. Tiran Alles

The Sunday Standard
Edition : 1978.

சங்க காலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்

முனைவர் (Ph.D) பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப் பெற்ற ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ச. புனிதா, M.A., B.Ed., M.Phil.,
பதிவு எண் : Ph.D./47/FT/01/2016/7158.

நெறியாளர்

முனைவர் இரா. கண்ணன்
M.A. (Tamil), M.A. (Ling), DCA., DDTP., Dip. in Saiva Siddhantha, M.Phil., Ph.D.,
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 005.

தமிழ்த்துறை
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 005.

நவம்பர் - 2019

முடிவுரை

சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வு நான்கு இயல்களாகப் பகுத்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு இயலிலும் கண்ட முடிவுகளையும் எதிர்காலத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கான களங்களையும் சுட்டிக் கூறுவதாக இந்த முடிவுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மக்களை அடையாளங்காட்டுவது இலக்கியமே. பண்பாட்டையும் பாரம்பரியத்தையும் வெளிக்காட்டுவதும் அவற்றை கட்டிக்காத்து நிலை நிறுத்துவதும் இலக்கியமேயாகும். இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம் என்ற கருத்து அனைத்து மொழிகளிலும் கூறப்படுவதை அறியமுடிகின்றது. எனவே இலக்கியத்திற்கும் அவ்விலக்கியத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவதும் மொழியாகும். அத்தகைய மொழிக்கு வரையறை கூறுவது இலக்கணமாகும். ஒரு மொழி உயர்நிலை அடைய அமைவது சமூகமே. எனவே, அந்த மொழியையும் அம்மொழியால் உருவான இலக்கியங்களும் காலந்தோறும் அழியாமல் ஆலமர விருட்சமாய் தழைத்து மலர்வதற்கு அமைவது மக்களே. அவ்வகையில் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மொழியாக தமிழ்மொழி அமைகிறது. அத்தகைய மொழியினைக் கொண்டு தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் பிற்கால இலக்கியங்களும் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. அவற்றுள், சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் சங்க காலச் சமூகத்தில் பெண் நிலை குறித்த ஆய்வாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது. அக இலக்கியத்தில் பெண் நிலையும் புற இலக்கியத்தில் பெண்ணின் நிலையும் பெண்பாற்புலவர் குறித்த பாடல்களில் பெண் நிலை குறித்தும் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதிகாலத்தில் மனிதன் நாடோடி வாழ்க்கை மேற்கொண்டான். அதில் மனிதனின் நிலை அவன் வளர்ச்சி ஆகியவை நிறுவப்பட்டுள்ளன. அதில் உணவுக்காக காய்கனிகளை உண்டு வாழும் முறை, ஆடையாகத் தழையாடை அணிந்திருப்பதும், உணவுத் தேவைக் கருதி சேமிக்கும் முறை ஏற்பட்டவுடன், வேளாண் தொழிலில் ஈடுபட்டு அத்தொழிலில் சிறந்து விளங்கியமையும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. பின்னர், வேளாண் தொழில் உருவானதும் தனக்கென்று ஒரு துணை வேண்டும் என நினைத்து வாழ்ந்தனர். இனக்குழு சமூகம் உருவானது. இதில் தாய்ச் சமூகம் முதன்மை இடத்தில் இருந்தது. தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. பெண்ணை முதலாவதாக வைத்துக் கட்டமைக்கப்பட்டது. பின்னர் மேய்ச்சல் சமூகம் உருவானது. ஆநிரைகள் மேய்ப்பதற்கும் காவல் செய்வதற்கும் ஊர்களில் ஆநிரைகளை வளர்த்தனர். ஆகையால் பெண்ணை வீட்டில் நிறுத்தி அங்கு இருக்கும் வேலைகளில் ஈடுபடுத்தினர். இதன்மூலம் மேய்ச்சல் சமூகம் தாய்வழிச்சமூகத்தைப் பின்தள்ளி தந்தை வழிச் சமூகத்தை முன்னிறுத்திவைத்துள்ளது வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. குடும்பம் உருவாகின,

அக்குடும்பத்தில் ஆணை தலைவனாக இருந்துள்ளான். சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண் முதலிடத்தில் இருந்து படிப்படியாகப் பின்தள்ளப்பட்டு ஆண் சமூகம் வளர்ச்சியுற்றதைத் தெளியமுடிகிறது.

குடும்பவாழ்வில் ஒரு இல்லறம் நல்லறமாக அமைய பெண் சிறப்புற்று விளங்கியதை அறியமுடிகிறது. திருமண முறையில் சிறந்த பெண்ணாக அச்சமூகத்தில் தோற்றமளித்தாள். தலைமக்களுக்கு அமைய வேண்டிய பண்புகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறியதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தோழி தலைவிக்கு ஆற்றிய பண்பு நலன்களையும் கூறியுள்ளது. அக இலக்கியங்களில் இருந்தும் பிற இலக்கியங்களில் இருந்தும் கருத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டு முடிவுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

புற வாழ்வில் பெண் அணிந்திருந்த ஆடை வகைகள் கூறப்பட்டன. அச்சமூகத்தில் பெண் அணிந்த ஆடை வகைகள் உயர்ந்த ரகமாகவும் இருந்துள்ளன. இதன் மூலம் அவர்கள் அனைத்து வகையான ஆடை அணியும் சுதந்திரமும் முதலிடமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சமூகத்தில் அவர் அவர்களுக்கு ஏற்றாற்போன்று அணிகலன்கள் அணிந்துள்ளனர். அவர்கள் பயன்படுத்திய புழங்குப் பொருட்கள் மூலம் சமூகத்தில் அவர்கள் ஓய்வு இல்லாமல் உழைத்துள்ளமை தெளிவுபடுகின்றது. விளையாட்டுகள் விளையாடுவதற்கு பெண்ணுக்கு உரிமையளித்தனர். அதற்கு எத்தடையும் விதிக்கவில்லை. மகளிர் நில அடிப்படையில் தொழில்கள் புரிந்துள்ளமை கொண்டு அவர்களின் முயற்சி அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நிமித்தம் பார்க்கும் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். அந்நிமித்தம் அவர்களின் நம்பிக்கையை சுட்டிக் காட்டுகிறது. புற இலக்கியத்தில் பெண்ணை மையப்படுத்தி அவர்கள் உழைப்பு, முன்னேற்றம் சமூகத்தில் அவர்கள் இருந்த நிலை சிறப்பான கட்டமைப்பு முறையில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் திறமை, ஆற்றல், வீரம் எனப் பல செய்திகள் பெண்களைப் பற்றிப் பெண்பாற் புலவர்கள் அவர்கள் பாடல்கள் வழி எடுத்தியம்பியுள்ளனர். அவ்வாறு சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண் கல்வியில் திளைத்திருந்தார்கள். அதற்கு பெண்புலவர்களே சான்று. அவ்வகையில் பெண்கள் அச்சமூகத்தில் வீரத்தில் முதன்மைப் பெற்றுள்ளனர். தூது பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஓளவைப் பாடலில் மகளிர் கள்ளருந்துதல், பற்றிய செய்தியும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மடலேறும் செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. துணங்கைக் கூத்து ஆண் பெண் இருவரும் கைகோர்த்து ஆடும் ஒருவகைக் கூத்து. இதில் இருந்து ஆண் பெண் என்ற பாகுபாடு இன்றி இருவரையும் அச்சமூகத்தில் சமமாகப் பார்க்கும் நிலை இருந்துள்ளதை சங்கப் பாக்கள் குறிக்கின்றன. நடுகல் வழிபடும் முறை கார்த்திகை வழிபாட்டு முறை என்று பெண் வழிபாட்டுமுறைகள் அச்சமூகத்தில் இருந்துள்ளன. விருந்தோம்பலில் சிறந்த பண்புடையவளாக

சங்கச் சமூகத்தில் பெண் திகழ்ந்துள்ளாள். கணவன் இறந்தவுடன் மனைவியும் உடன் இறத்தல் உடன்கட்டை ஏறுதல் எனப்படும். சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண் உடன்கட்டையேறிய நிலை இருந்துள்ளது. பிற நாட்டுப் பெண்களை அழைத்து பணிபுரிய வைக்கும் முறையும் அச்சமூகத்தில் நிலவியிருந்தது. அவ்வகைப் பெண்கள் கொண்டி மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர். போர்க்களத்தில் காவல் செய்யும் பேய் மகளிர் பற்றி சங்கப்பாக்கள் விளக்கியுள்ளன. சங்ககாலச் சமூகத்தில் அமைக்கப்பட்ட கட்டமைப்போடு பெண்கள் சிறப்புற்ற வாழ்க்கை முறையினை வாழ்ந்துள்ளனர். பெண்கள் ஆண்களுக்கு சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதை சங்கப் பாக்கள் நிறுவிியுள்ளன. சமூகத்தில் பெண் நிலை சிறப்புற்று அமைந்துள்ளது என்று ஆய்வின் முடிவில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதனை அடியொற்றி பின்வரும் ஆய்வாளர்கள் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த பெண் நிலையும் தற்காலப் பெண் நிலையும் குறித்து ஒப்பீட்டு முறையில் ஆய்வு நிகழ்த்தலாம். பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் வழி சமூகவியல், உளவியல் நோக்கில் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தலாம்.